

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

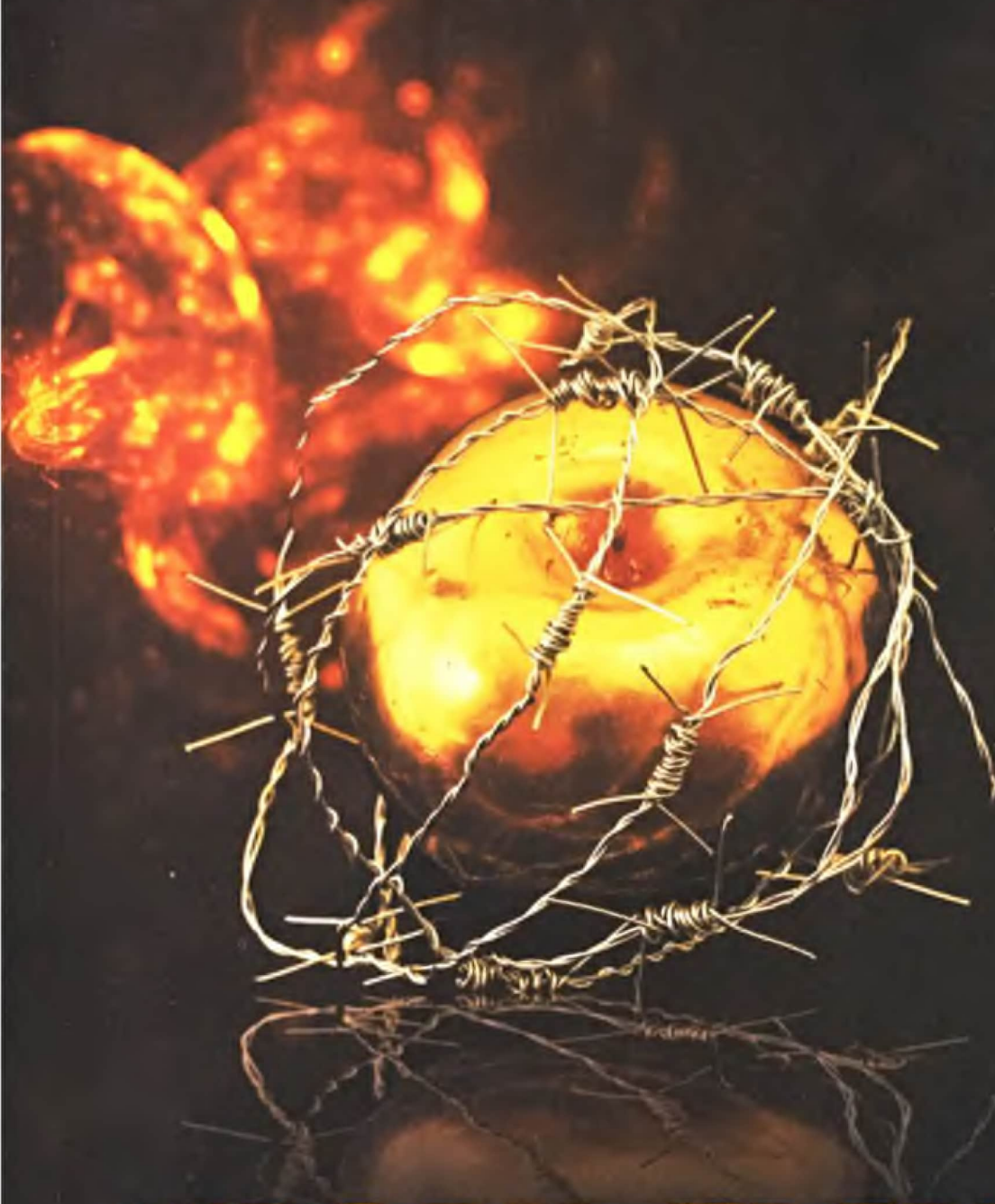
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MÜJDE AKLANOĞLU

YASAK ELMA

*Onu sevmek yasak dediler,
ben yasaklı sevdim.*

HASREM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Romantik Roman

**Bir insan; dokunmadan da sevebilir mi?
Sadece iyi olduğunu bilmek, uzaktan izlemek
yeter mi sevene?
Ya aşk imkânsız, sevdiğin Yasaksa sana!
Hani elini uzatsan tutacak kadar
yakın ama iki dünya kadar da
uzaksa...
DokunMA!**

HASREM

www.hasremyayinlari.com

   HasremYayinlari

ISBN: 978-605-70552-8-6

9 786057 055286

Satürn
Yayınları

www.saturnyayinlari.com

  saturnyayinevi

İster bedensel olsun ister ruhsal,
kısıtlanan her duygu
yasaklara duyulan gereksinimi
körü ler.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Yayın No: 36

YASAK ELMA *Müjde Aklanoglu*

İmtiyaz Sahibi / Müjde Aklanoğlu

Yayın Koordinatörü / Tülin Tekel

Editör / Seher Alp

Ön Okuma / Yahya Çoban

Son Okuma / Zeynep Duydu

Kapak / Crazy Creative®

İç Tasarım / Crazy Creative®

Baskı - Cilt / Bulut Dijital Matbaa San.Tic.Ltd.Şti.

Musalla Bağları Mah. Inciköy Sok. No: 1/A

Selçuklu/KONYA

Matbaa Sertifika No: 48120

Baskı: 2022

ISBN: 978-605-70552-8-6

© Hasrem Yayınları, 2022

HASREM

ve

Satürn
Yayınları

HASREM YAYINLARI

Yayınevi Sertifika No: 40539

Başiskele / Kocaeli

www.hasremyayinlari.com

SATÜRN YAYINLARI

Yayınevi Sertifika No: 5

Keçiören / Ankara

www.saturnyayinlar

MÜJDE AKLANOĞLU

YASAK ELMA

“Kitap Sözü”

HASREM

Müjde Aklanoğlu

1986 İstanbul doğumlu olan yazar, İTÜ 'Tekstil Teknolojileri ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarım mezunudur. Bu alanda birçok çalışmada dereceye girip ödüller almıştır. Altın Kalem ödüllü araştırmacı yazar, alanında bir ilk yaparak aşk romanlarının içeriğindeki boşluğu doldurmak amacıyla, eğitimler almaya başlamıştır. Kişisel gelişimden, psikolojiye, diksiyondan adab-ı muaşerete, iş disiplininin, profesyonel hayata geçişe kadar birçok alanda sertifikası bulunan Aklanoğlu, Yaşam Koçluğu yapmaktadır. Yazdığı kitaplarla insanları eğitici, bilgilendirici ve motive edici bir durum sergilemektedir.

"Bana Sevmeyi Anlat, Bana Esmeyi Anlat, İki Yemin Bir Aşk Yemin Bozdum Yolunda, Adı Bende Saklı, Kaderimde Saklı, Ecem Ördü Kader Ağlarını, Yağmur Bulutu Unutursa, Edep Çiçeği, Bana Bir Masal Anlatsana, Rüyalar Gerçek Olsa, Rüyalar Gerçek Oldu, Bir Şans Daha, Kör Talih 1-2, Baksana Talihe 1-2, Araftayım, Geleceğin Sensin, Gamzelim (Bana Adımı Sor,) Gamzelim Ya'saklımsın, Yurtsuz Kimsesiz, Zümrüt Kafes, Ayten, Kalpsiz, Kime Niyet Kime Kismet Hayalet ve Yasak Elma" adlı eserleri bulunmaktadır...

Evli ve iki çocuk annesi olan yazar, kurucusu olduğu Hasren Yayınları'nda hâlâ yazmaya devam etmektedir.

Ön Söz

2001 yılında blog sayfasında, herkesten gizli olarak kaleme aldığı ve bölüm bölüm yazdığı bu eserle binlerce takipçiye ulaştığı ilk yazarlık tecrübesidir. Kendi bile yazmanın ne demek olduğunu deneme yanılma yöntemiyle çözerken, acemiliğini gidermek için kaleme aldığı romantik komedi eseri binlerce kişinin kalbinde taht kurdu. Okuyucusuyla online olarak buluşan *Yasak Elma*, döneminde çok beğenilmiş ilk kalıp okur kitlesini kazandırmıştır.

Yıllar içerisinde ustalığını ödüllendirirken, geçmiş dosyaların arasında kalmasına ve kaybolmasına gönlü razı olmayarak kitabı o saf yazım hâliyle gündeme almış, geçmişten bir anı olarak baskısını gerçekleştirmiştir. Bugün yazarın yayımlanmış ve ödüller almış 29 kitabı bulunmaktadır. Nostalji olarak okurlarına sunduğu ve acemiliğini satırlarına gömdüğü ilk denemesi olan bu kitabı keyifle okuyacağınıza eminim çünkü ben sanki onuncu kitabıymış gibi nefessiz okudum.

Yahya Çoban
Ön Okuma

Giriş

Seni, böyle içime işleye işleye severken, canımı yakacak kadar seninle doluyken, nasıl vazgeçerim ki içimdeki senden?

Geçemiyorum da zaten! İçimdeki senden vazgeçemiyorum. Ben seni kendimden sakınırken, nasıl kıskanmam başka gözü, başka bir dokunuşu? İçimden bir sürü şey sıralıyorum... Sen bakıyorsun ya başka el gözlerle, işte o zaman usulca çekiliyorum senden. Unut diyorum, boş ver diyorum! Ne unutuyorum ne de boş veriyorum...

Ancak, duymuyor hiçbirini bu kalp, atamıyor seni bu yürek içinden... Çekemiyorum asılı kalmış hasret bakışlarımı senden, aksine bana inat flört ediyorsun o sahte bakışlarla sen... İçimde büyüyen ateşi körükleyerek, kor olup yakıyorsun ya, yaktığın kadar da yıkıyorsun bilmeden. Anlamıyorsun değil mi; deniz gözlü sevgili, anlamıyorsun?

Kayıyorum ellerinden... gidişimi hazırladığını, bilmiyorsun... Hiçbir şey yapmıyorsun değil mi? Sadece bakıyor, öylece kalıyorsun...

Saklı günlük sayfa 18

Pazar 02 / 1999

Ben seni çok istedim diye imtihanım oldun.

İstemeyi mi beceremedim, yoksa güvenmeyi mi?

Bugün ilk defa göğe bakarken nefes alamadım.

Sırtımı dayadığım duvar beni tutamadı, yere sım-sıkı bastığım ayaklarım kalbimdeki yükü taşıyamadı.

Alabildiğine uzak olan göğün başıma düşecek gibi daraldığını, yerin yükselerek beni sıkıştırdığını izlerken kıpırdamadan durdum, soluk almak için bağıma yumruklarımı yasladım.

Bugün bir kez daha acıdan bir tablo çizişini izledim geleceğe, umuduma kefen biçmekte ustalaştım. Bitmeyen bir acıyla ödüllendirmiş ömrüm, atsam atılmayan, satsam benden başka alıcısı olmayan bir tutkuya müebbet yemiş. Bedenimde binlerce umudun mezarı, dilimdeki türkülerin yası mevzu bahis, gülüşlerime yine hançerden binlerce bıçak ağzı yasladım.

Saklı günlük sayfa 11

Pazar 05 / 2000

1. Bölüm

“Anne... Hadi kızlar bizi bekliyor!”

Huysuzlanan kız sabırsızdı. Yüzünü buruşturuyor, tırnaklarını dişleyip, bir an önce emeline ulaşmanın planıyla cebelleşiyordu. Yerinde duramadığı heyecanlı yapısından besbelliydi ancak annesi inatla işi ağırdan alıyordu!

Kaç seferdir olduğu gibi, homurdanmasına sakince karşılık veren kadın, “Geliyorum kızım, sabret...” diyordu. Sabır taşı çatlamış yerinde duramıyordu. Kızlar huysuzlandıkça onları azarlayarak geri püskürttü. Bu kıvama nasıl geldiğini ve böyle bir konuda rahat davranmayı nasıl başardığını hâlâ kendine soruyordu ama o da annesi gibi buna cevap bulamıyordu.

“Anne lütfen, sen işini bitirene kadar ben torunlarımı sünnet ettirmiş olacağım.”

“Edepsiz edepsiz konuşma. Şunu da halledeyim geliyorum. İki ayağımı bir pabuca sokturdun bir de söyleniyorsun.”

Nermin Hanım kızının bitmek bilmeyen gevezeliğinden bıktı, zaten bahane arıyordu göndermemek için biraz daha üzerine gelirse buna kavuşması an meselesiydi. Merdivenlerden homur homur bir huysuzlukla indi, mutfak kapısından geçerek gözden kayboldu. Havva Nur annesinin çatık kaşlarını görünce ve hazin sonun yakın olduğunu idrak edince serzenişlerine son vermek durumunda kaldı. Annesinin işi ağırdan almasının kasıtlı olup olmadığını merak etmesine gerek yoktu. İktidarcı karakteri sinir kat sayısına darbe yapıyordu. Eğer bu gece sorun çıksın istemiyorsa, onun hazırlık yaptığı esnada arkadaşlarını lakırdıya tutmalı, huysuzluğu da bırakmalıydı. İlk defa ev dışında bir gece geçireceği için heyecanlıydı. Annesinin huysuzluğunu da huzursuzluğunu da buna yoruyordu. Onca çeneye ve konuşmaya yenildiğinden olsa gerek, o çok gitmek istediği pijama partisine isteksiz bir hâlde -biraz da baba baskısıyla- izin vermişti. Onun annesi arkadaşlarının annesi gibi rahat biri değildi. Genç bir kızın kendi evi dışında kalmasını tasvip etmezdi. Peki ona ne demeli, o da hemen söze karışıp, “Abisi olarak ben de hoş bakmıyorum,” demez miydi? Kendisi geceleri feneri sokaklarda söndürürken ona yasak koyması ne haddineydi, ümüğünü sıkma istemişti. Neyse ki bu sefer babası gözyaşlarına kıyamayarak ferman çıkarmış, “Bu kız partiye gidecek,” diye tüm itirazları susturmuştu. Bu emrivakiden sonra ne Âdem ne annesi gık diyememişti.

Havva Nur henüz on beş yaşına yeni girmiş bir genç kız olarak, her anlamda bunun niteliğini taşıyordu. Asiliğiyle ve kurnazlığıyla, ergenliğinin dibine vurmasıyla, haddinden fazla mantıklı hareketleriyle, yaşının çılgınlığını yaşıyordu. Annesi, babası öldükten sonra hayatına kimseyi sokmamış ama Orhan Bey’le tanışınca işler sarpa sarmıştı ve sonunda da evlenmeyi düşünmüştü. 6 yıl olmuştu evleneli. Havva Nur o zamanlar; ufak olduğundan ve Orhan Baba’nın –derken burada Şarkıcı Orhan Gencebay’dan kesinlikle bahsetmiyor– ilgisinden etkilenmişti. Bir babanın yerini kimse dolduramaz diyenlere kapak yapan bağlılıkları, asla kopmayacak can bağına müthiş bir sevgileri vardı. Birçok insanın kan bağında mahrum olduğu o şefkat ve sevgiyi can bağında bulmuştu. Kişilik sahibi, mülayim, şefkat timsali bu vakur adamı

onun idollerinin tutulduğu altın kaplı kitapta, baş nüshayla BABA olarak yer buluyordu. Orhan Bey'in görülesi bilgisi engin bir ansiklopedi gibi okunasıydı ve anlatımı ayaklı bir kütüphane gibi keşfedilesiydi.

Cici baba yaftasına öfkелendiğı kadar hiçbir şeye kızmazdı. O, bu yetimin can babasıydı. Bu aileye sonradan katılmasına rağmen, herkesi kendine hayran bırakmış, tüm ailenin kalbini kazanmıştı. Dört kişilik bir aileydiler. Tabii onu saymayı unutmak istese de bu pek mümkün görünmüyordu. Çünkü o ailenin biricik, yakışıklı ve sivri zekâlı genç delikanlısı, geleceğın veliahdıydı. Ailesi gerçek bir çekirdek olabilirdi ama o kesinlikle öz mertebesine geçiş yapamayan dış kapının mandalıydı. İşte o tazecik delikanlı gösteriş timsali bedeniyle odasından tam da o anda çıktı. Filinta gövdesini endamı arz ederek merdivenlere yöneldi. Merdiven boşluğundan görülen hole ayak bastığında, sanki ensesinden aşağıya buz kütleleri bırakılmış gibi ürperen kız derhal bakışlarını o tarafa yönlendirdi.

Âdem gömleğinin yakasını düzelterek, her zamanki kendinden emin duruşu, geniş omuzlarını geren vakur tavrıyla merdivenin başında duruyordu. Onların varlığından bihaber gibiydi. Duruşuyla karizmatik mankenlere taş çıkaracak cinstendi. Çekiciliğıyle ise film artistleriyle yarışırđı. Üzerindeki takımı, daha önce asla çökük görmediğı mağrur omuzlarını sarıp sarmalamış, zaten erişilmez olan boy muhalefetini daha bir heybetli hale getirmişti. Bu hâliyle Sarar vitrinindeki cansız mankenlere taş çıkarıyordu.

Her anlamda 22 yaşında gösteren adam, hayatının baharında, çapkınlığının zirvesinde, gösterişin en afili mertebesinde, sosyetik kadınların ayarsız dilinde, edepsiz metreslerin yasak yatağında ve birçok işe yaramaz işlerin kıyısında, köşesinde, arkasındaydı.

Askerden geleli henüz birkaç gün olduğı için, hâlâ yüzünde doğunun sert rüzgârlarından kalma tatlı bir bronzluk, yanağının kenarında gururla taşıdığı ufacık bir kurşun çizici vardı. Kumral teni solaryuma girmişçesine parlarken, açık kestane gür saçları buna tezat oluştuyordu. İşte yine gözlerini devirmişti. İnsanı o derin maviliklerde boğmaya ne kadar bayılıyordu. Bir kere insana baktığı zaman, garip düşünceler içine sirayet ediyordu çünkü öyle derin bakıyordu ki, röntgen cihazı gibi içini dışını okuyordu.

Basamakları salınarak inerken, “Cadılar çetesinde yine koalisyon kurulmuş, hangi masumun peşindesiniz?” diye ahenkle konuştu. Ceketinin yakasını tutup omuzlarına tamamen oturmasını sağladığında, kızlardan havası kaçan balon gibi bir tıslama sesi yükseldi. Her zamanki Sude yine yaptı yapacağını. Baygın bir şekilde koluna yapışarak, halı silkeler gibi sarsmaya başlamıştı. Bir de felç olmuşçasına ağzını-burnunu amaçsızca yayarak, “Âdem...” diye lafı uzatması yok muydu, yumruklarıyla ağzını tıkamasına az kalmıştı. Bayılmadan evvel kekemeliğe yeni bir yön vererek, “Me-mer-ha-ba!” demeyi akıl ettiğinde ancak kızın kolunu silkelemeyi bırakmıştı. Onun bu yılışık hâline kızmayı çoktan geçmişti. Bir diğer ayran budalası arkadaşı Seval’in göğsüne düşürdüğü ağzına vurarak, “Kapa ağzını lan, sinek kaçacak!” demek istiyordu.

Bu kızların Âdem’i gördüğünde oluşan akıl fukarası yanları bitmek bilmiyordu. Ya sakarlıkta seviye atlıyorlar ya aptallıkta fersah geliştiriyorlardı. Kolunu çekiştiren Sude, “Kızım, abinin geldiğini niye haber vermiyorsun?” diye azarladı.

Onların, Âdem’e böyle ayılıp bayılmalarına öfkelenen Havva Nur, kolunu kızgınca silkeledi: “O benim abim değil seni kıt zekâ! Hem gel-diye ne olmuş, ayaklarının altına mor halı mı dokuyacaktın?”

“Bilseydim belki kırmızı hâli koyardım.” dedi kız inadına bir den-gesizlikle.

“Sana bir korum,” diyemedi daha diğeri lafa atıldı. “Bana da haber vermedin.”

Şimdi delirecekti. Reverans yaparak, “Haberci güvercinlerimi uçurmakta geç kaldığım için beni bağışlayın haşmet-meâb!” diye alaya aldı.

Kızlar onun öfkeli alayıyla derhal kendine çeki düzen verdi. Diğer yanındaki uzaydan kopmuş meteor gibi sallanan Neşe’nin varlığını unutmuşken, onun bile dili açılmıştı. Sude’si, Neşe’sine Seval’de eklenmişti. Kahretsin! Eve adımını attığı ilk günden yine gündem olmayı başarmıştı ve önlerindeki haftanın tek konusu yine onun sansasyonel geceleri olacaktı.

Âdem kızlara şöyle bir bakınca, Neşe tuhaf sesler çıkardı. “Allah’ım! Allah’ım! Ne yapsak! Ona pijamalarla yakalandık! İnsan bir

çıtlatır değil mi beyaz atlı prens geldi, kızlar kurbağaya dönüşmeyin, kendinize bakım yapın da rezalete düşmeyin diye.”

“Al benden de o kadar Neşe, uçuşa kotla giden hostes durumuna düştüm. Her anlamda rezillik bildirgesine sizinle imza attım. Mührümü de mabadımın üstüne düşerek bastım. Yıkıldı gelecek hayallerim! Çizildi karizmam.” diye taramalı tüfek gibi saydırmaya başladı.

Onu susturamayan Nur dişlerini sıktığında, içinden çocuk şarkısını değil, en şirretinden cinnet melodisi icra ediyordu. Ama yok rezil olduğu için panikleyen kızlar hep bir ağızdan ona sövmeye devam ediyordu. Arkadaşının ağzına elini kapadı. “Senin, seviyesi bozuk oyun gibi seviye atlayamadığın hayatını, ben kırmızı rujumla çizip yok etmeden sus Neşe!”

Ağzındaki elini sinek gibi savan Neşe umursamazca omzunu sarstı. “Sen de ne rahatsın be!”

Rahat mıydı? Kızların bu ahmak herif için damarlarının fokurdadığı yetmezmiş gibi, adamın bir de bunu anladığını belirten eğlenceli yüzüyle, haz aldığı küstah duruşundan belli olurken nasıl rahat olabiliirdi?

Âdem merdivenin başında durmuş, gülen gözleriyle şaşkınlıklarına bakıyordu. Nur’un ateş saçan gözleriyle karşılaşınca, göz kırptı. Bu ufak kızların ona ayılıp, bayılıp bakması ciddi anlamda çok tatlıydı. Büyüklerin ilgisini çekmeye alıştı da bu ufaklıklar saçmaladığı zaman ve elleri ayakları birbirine dolaştığı vakit, canlı tiyatro kuruluyordu. Komedi filmi onların evinde sergilenirken nasıl eğlenmezdi. Tabii Havva Nur olaya el atana kadar! Hain üvey kardeş zakkum meyvesi gibi acıydı! Yine sinirli bakışlarını üzerine kilitlemiş, kıl aldırmadığı burnunu havaya dikmişti. Karindeşen Jack modundaydı, *acaba işken-ceye nereden başlasam* diye zaman kolladığını hiç saklamıyordu.

Âdem basamakları inerken, “Siz daha gitmediniz mi?” diye sordu.

Havva Nur, “Gittik, buraya da seni karşılama komitesi olarak 14 boyutlu pankartlarımızı bıraktık.” diye atarlandı.

O sırada kendinden geçen Seval araya kaynak yaparak, “Siz de hoş geldiniz Âdem abi. Sonunda evinize döndünüz! Yaralandığınızı duyunca nasıl üzüldük anlatamayız.” Cidden üzölmüşler bir hafta

başının etini yemişlerdi. Kız ellerini göğsünün altına ulvi bir heyecanla bağlayarak, “Yaşasın, yüzünüzde iz kalmamış!” diye şakıdı ve ardından kırdığı cevizi fark edip derhal kendini toparladı. “Ay yani sağlıklı döndünüz diyecektim... Yani döndünüz değil mi?”

Onun saçmalayan tavrıyla Havva Nur gerildi. Ağzından buharı tüten minik, mor bir ejderhaya dönmüştü. “Yok güzelim dönmemiş. Bu onun figüranı... Âdem’i hâlâ askeriyede karantina altında tutuyorlarmış, kuduz vebası yayılmasın diye de üzerine kilit vuruyorlarmış.” Kıza yaklaştı, alayla sesini alçalttı. “İmitasyonla Avunuyoruz işte.”

Genç adam kaşlarını çatarak sert sert baktı. Seval onun dalga geçen eylemiyle kendini az biraz toparladı. “Siz bakmayın Âdem abi, her zamanki Nur işte.” O ki zekâsıyla fersah fersah okulu arşınlayan çene makinasıydı, bu ucuz hovarda karşısında kelime dağarcığı ufalan bir kuş beyinli oluyordu ve Havva Nur bu hâline acayip bozuluyordu!

Âdem genç kıza göz kırptı. “Seval görmeyeli sen ne kadar büyümüşsün! Eşsiz bir genç kız olacaksın? Kaç yaşında oldun, yirmi üç mü?”

Seval onun iltifatıyla güneşte fazla kalmış sakız gibi eriyerek, ayağına yapışmaya hazır hale geldi. “Ge-ge-gerçekten mi? Bü-büyüdüm artık! On yedi oldum ben!”

Havva Nur, “Yuh anasının nalı! Kızım ufak at civcivler boğulmasın!” diye çıkıştı. Buna bozulan Seval’in ağzı kulaklarına çıkmaktan vazgeçmiş olacak ki, küs bir ifadeyle, Nur’un sülalesine küfür yağdırdı.

Yüzünde haylaz bir ışık beliren Âdem, kurnaz bakışlarını Havva Nur’a çevirdi. Onun bu ıslıl ıslıl hâline baktıkça kızıyor, kızlarla sohbet ettikçe suratı turşu satıyordu. Normal zamanlarda her zaman gülüp eğlenen kız, ona gelince canavar kesiliyor, her seferinde damarına basmak için fırsat kolluyordu. Anlamıyordu ki Âdem, onun kinini kazanacak, düşmanlık beslemesini sağlayacak ne yapmıştı? Oysa ona karşı hep nazik bir abi olarak ilgiyle davranmaya çalışmıştı. Buna rağmen nasıl bir hata yapıyorsa, kız bunu düşmanlık olarak algılıyordu. Hâlbuki hep suyuna gidip, onu gerçek anlamda severken, değişken ruh hâli onu geriyordu.

Bu nefretin sebebini bir anlayabilseydi! Basamağın sonuna geldiğinde, “Nur nereye böyle?”

“Senin gelemeyeceğin mekâna gidiyoruz.” Adam merakla kaşlarını kaldırdı.

“Neresiymiş orası?”

“Cennete, malum sen oradan kovulalı yıllar oluyor.”

“Nur...”

“Havva...” diye çıkıştı.

“Havva Hanım, pijaman çok tatlı!” diye sataştı. Ona hiç sevmediği ilk ismiyle seslenmekten keyif aldığını da saklamadı. Başlarda hiç cevap vermek istemedi Havva Nur, “Teşekkürler!” dedi ama bu sadece konuşmayı kesmek için yapılan nezaket eylemiydi. “Anne hâlâ bitmedi mi işin şimdi gelecekler.” diye mutfığa bağırdı. Bir an onun dalga geçtiğini anlayamadığı için sohbeti normalleştirmişti ama yüzündeki sinsiliği gördüğü an kendine öfkeleni. Âdem konuşmasına devam edince, genç kızın öfkesi alev aldı.

“Gerçi senin gibi cadı bir kıza, böylesine şirine, pembe Sünger Bob’lu pijama...” Kafasını salladı. “Nur...”

“Havva.” diye düzeltti kız.

“Nur... kızma ama üzerinde çok eğreti duruyor. Daha ziyade pelerin ve süpürge beklerdim senden, böyle partiler için çok masum kalmışsın. Üstelik sürekli bana batırdığın tırnaklarında yok ellerinde.”

O süpürge sapıyla kafası kırılmalı zalim hovarda! Başı çuvala geçen tutuklu gibi, o pelerine sarılsı dengesiz herif. Şu hâlde onunla nasıl alay ederdi? Kafasının içinde çılgınca fikirlerin uçtuğu, erişilmez entrikaların dolaştığı fişek gibi iğneler volta atarken, öfkeyle bakan yeşil gözleri de intikam naraları atıyordu. O saflığın simgesi olan masumane çocuk suratı bilmişlikle yanıyorken, bunun altında kalmayacağı parıldayan ihtirasından açıkça okunuyordu. Kaşının birini lakaytlıkla kaldırarak, Âdem’i tepeden tırnağa süzdü. Sonra bundan memnun olmadığını belirten kibirli ufak ağzını kıvırdı.

Tek kaşı sorarcasına havalanan Âdem, “Aradığını buldun mu, şekerlik?” diye sataştı.

“Bak seviyor seni,” dedi Sude bayık bir sesle.

“Öyle öyle bayılır bana?” dedi Nur dişlerini sıkarak.

“Seni gördüğünde kim korkudan bayılmaz ki Nur, küçük cadı seni.”

Bu oyuna gelmeyen Havva Nur, başını geriye bilmiş bir tarzda attı. “Üzerindeki Roberto Cavalli mi Âdem?” Sorusunun altında art niyet barındırması mümkün durmuyordu. Yemi attığını gördüğü hâlde dalgınca oltaya gelen Âdem, o fazlaca gelişmiş erkeklik egosunu bastırmak için ceketin kollarını düzeltmeye başladı. “Evet, yeni aldım. Beğendin mi çay tabağı?”

Tatlı cadılar gibi burnunu kıvırdı. “Ah, Roberto Cavalli mezarında ters döndü kül tablası. Ne çare senin gibi odunu bile bu elbiseyle adam edemedi. Üzerindeki çok erkeksi duruyor, harbiden! Ne yazık ki içindeki yetersiz! Üzgünüm! Gerçekler acıdır!”

Arkadan gelen tiz sesle sadece Havva Nur değil, diğerleri de olduğu yerde korkuyla sıçradı.

“Nur!”

Nermin Hanım, bu gece için hazırladığı bilumum ordu doyuran yiyecekleri getirirken, nazik yüzünde bulanık kalem gibi ince kaşlarını çatmıştı. Gözleri sözlerini duyduğunu ve hiddetlendiğini gösteriyordu.

“Nur, hemen abinden özür dile!” Bu emre itaat etmeyeceğini bildiği hâlde söylenen kadına, dik kafalılığını elinden bırakmayınca, annesi büsbütün hırslandırmış, kız omuzlarını inatla silkeleyerek cevap vermemişti: “Sana özür dile dedim.”

“Asıl o benden dilesin. Önce o başlattı. Bana yine cadı dedi. Kül tablası, çay tabağı ne ya! Ben mutfak gereci miyim?”

“Abinden özür dile dedim.”

Sinirli bir gülümsemeye, “Abi deyip durma şu salağa, gerçek sanıp triplere giriyor!” diye bağırды.

“Nur dedim sana.”

“Adımı söyleyince gerçekler saklanmıyor. Onun gibi akıl fukarası, kas yığınıyla anılmak ne kadar üzücü biliyor musun sen?”

“Nur!” diye azarlarken annesi, Âdem duyduklarından sebep genç kıza öfkeyle bakıyordu. O an ikisi de dişlerini sıkıyor, bir kelime bile

daha fazla kızgınlık zayi ettirecekmiş gibi, öfkelerini sinelerinde boğmaya çalışıyordu.

“O senin abin ve hemen, ondan özür dile küçük hanım, eğer bu geceyi sorunsuz tamamlamak istiyorsan söz dinlersin.” Eğer annesi şimdi bacaklarını kırmadıysa bir daha kırmazdı.

“Zaten başından beri istememiştin gitmemi, özrü bahane ederek beni eve hapsedemezsin. Her seferinde hayatımın içine etmenin iznini veriyorsunuz buna, siz şımartıyorsunuz.” Genç adama döndü.

“Bir sıkıntı mı var?”

“Senden gayri sıkıntım olmadı bu hayatta.”

“Sıkı can çabuk çıkmaz.”

“Komik mi olduğunu sanıyorsun? Boyun ve bedenin büyüdü diye seni adam yurduna koyabilirler ama sendeki insanlık ve şefkat küçük kaldığı sürece benden saygı göremeyeceksin. Ahlakın ne kadar ağır desem sıfırdan başka sayı gösteremezsin. Ağır abi ifadeleriyle herkesi kandırabilirsin... Seviyormuş gibi oynayabilirsin, bana saygı duyuyormuş gibi numara yapabilirsin ama ikimizde birbirimizden ne kadar hoşlanmadığımızı biliyoruz.”

“Nur yeter artık.”

Âdem annesinin şimdi patlayacağını anladı. Üzgün bir hâlde araya girerek, “Boş ver Nermin anne, ben de biraz kızdırdım!” diye genç kıza göz kıptı. *Kızdırmış! Çam yarması, kereste!* Ona bu raundu kazandığını söyleyen haylaz cam bilyelerini, tırnaklarıyla yerinden çıkarmak istediği bir gerçektir. O sırada kapıdaki aracın kornası çalınca, kızlar heyecanla yerlerinde zıpladı. “Babam geldi! Nermin teyze bitti mi hazırlığın?” Kapıya doğru hareketlendiler. “Sonra görüşürüz Nermin teyze ve... ah Âdem, kendine iyi bak.”

Önüne bakmadan yürümeye başlayan Sude’ye, Âdem göz kırpıp, “Sen de tatlım!” deyince, kız iyice aptallaştı. Son adımıyla sırtı kapıya çarptı. Canının acımasıyla değil utançla yüzü kızarıncaya hemen ortadan toz oldu. Kızların bu şaşkın hallerine hayretler içinde bakan Nermin Hanım kafasını sallayarak, “Bu kızların nesi var böyle? Daha bu yaşta tövbe tövbe...” diye hayıflanmaya başladı.

Her şeyin farkında olan Âdem kıkırdayarak yanına geldi. “Nermin

annem ben de çıkıyorum, bugün gelmem belki. Ali'de kalırım." deyip yanağından öptü.

"Zaten geldiğin mi var oğlum, daha doyamadım bile!" dediğinde, Âdem gülümseyerek bir daha öptü. "Söz yarın seni alışverişe götüreceğim, istersen sinema da yaparız..." Gönül koymasını engelledi. Ona kıyamazdı. Bu tatlı kadın onu doğursaydı ancak bu kadar saygısını kazanırdı. Avının peşine düşmüş sinsi bir kaplan gibi Havva Nur'a yaklaştığında, gözleri haince ışıldıyordu. Kızın kulağının dibine soku-
larak, "Bence sen de küçük hanım, bu kıyafetlerin içinde, kedi postuna bürünmüş ama tırnaklarını törpüleyen kaplan gibi duruyorsun. Ne yazık değil mi? Bu sevimli yüzün bile saklayamıyor içinde taşıdığı canavarı. Hırrr!" diye sataştığında, Havva Nur daha bir şey diyemeden, arkasını dönüp kapıya yönelmişti. Elleri yanında yumruk olan ve ayağını yere sert sert vuran kız annesine döndü. Hırsından patlamaya hazırdı. Nermin Hanım omuzlarını sarsarak, "Sen kaşındın," derken gitmesine engel olacak tek bir kelime daha etmemek için kendini sıkkan kız, ağzını açıp tek bir kelime söyleyemiyordu. Annesi tek kaşını kaldırmış o anın gelmesini beklerken bir anda sakinleşti.

"Bu sefer olmaz, ikiniz de kazanamayacaksınız ve günümü mahvedemeyeceksiniz." diyerek saçlarını yüzünden geriye öteledi. Annesinin elinden aldığı kaplarla kapıya koşarken de "Bunun daha rövanşı var seni hücresiz fosil! Bu laflarını sana yedirdiğimde göreceksin. Yarın olacak elbet işte o zaman dünya ne tarafa dönüyor öğreneceksin." diyerek arkasından bağırdı.

"Nur," diye gözlerini kısarak bağırان annesini şimdi hiç çekemeyecekti. "Bir kerede benim tarafımda olsan ölür müsün?" Ve kapıyı sertçe çekerek araca binmek için bahçe kapısına koşarken, yanından geçtiği adama sertçe çarpmış, ona sert sert baktığında ise dil çıkarmıştı.

ÜÇ AY SONRA

O bahçe kapısından keyifle koşturan kız şimdi aynı bahçe kapısından hızla salona girerken ağlıyordu. Odasına çıkarken gözü kimseyi görmedi. Kendisini yatağına gelişi güzel attığında, son nefesini verdiğini düşünüyordu. Küçük kalbinde yeşeren hayal kırıklığına

yenilmiş, içinde verilen hazin savaşa esir düşmüştü. Bu yük, onun minnacık bedenine, masum ruhuna ve henüz olgunlaşmaya başlamış kırılgan gururuna ağır geliyordu. Çocuk yüreği yaşından büyük bir sevdayı ömrüne kuşanmıştı. Ağladığında sesinin dışarıya çıkmasını engellemek için başını yastığa gömdü. Hıçkırıklardan omzu sarsılırken, hayalleri gözlerinden akıyordu. İçine sığmayan ağrı öyle büyüktü ki, nefes alamıyordu. Sanki üzerine tonlarca yük bırakılmıştı, gücü tükeniyordu.

Bir el gelip, şefkatle saçlarını okşadı. Nermin Hanım onun düştüğü hatayı anladığında kahroldu.

“Bu esrarlı yangına minik kalbin nasıl dayandı? Bir damla bakışında su da yandı, evren de yandı.” Onu ilk defa bugünkü kadar üzgün görüyordu. Neşesi uçsuz bucaksız tarlalar gibi görkemli olan meleği, şu anda çorak topraklar gibi kan ağlıyordu. Gün boyu yüzü beş karış somurtmuş, akşama kadar sessizce bir köşede oturmuştu. Ne sorsalar umursamamış, susmak bilmeyen şen şakrak tatlı ağzını bıçak açmamıştı. Evde hüküm süren eşsiz heyecan bile, onu kaybolduğu karanlık çukurdan çıkaramamıştı. Ancak hayatın zalim yanını az önce görünce, korkuları sarsıcı bir gaddarlıkla sinesine oturmuştu. İşte şimdi gerçek yüzüne tokat gibi çarpmıştı:

Her şeyin sebebi olan ve yine her şeyden habersiz olan Âdem nişanlısına yüzüğü takarken, sanki narin bedenine koçbaşıyla vurulmuş gibi bir adım geriletmişti kızı. İlk defa o zaman gözleri kederle dolmuş, yanağından aşağıya hayalleri sıralanmıştı. Ufacık vücudu, bu kadar büyük bir yükün altında ezilirken, yerlere kapanmaması için kendini zor taşımıştı. Nermin Hanım bir ara sendelediğinde, kızının bayılacağını bile zannetmişti.

Yavrusunun yumruk yaptığı elleri yanlarında sarkıyor, eğilmeyen vakur başı her zamanki gibi gururlu omuzlarının üzerinde duruyordu. Gurur duydu kızıyla. O hiçbir şey olmamış gibi, kimseye çaktırmadan olayı sindiremeye geçse de artık gerçekleri görmek ağır gelmişti. Hiçbir duygusunu sezdirmeden ortamı terk ederken, kendini büyük bir skandalın korumuştur. Tüm bunlar olurken, oğlunun mutlu yüzünü değil, kızının kederli çehresini hüznle izlemişti.

Onun küçük kızı âşık olmuştu. Hem de imkânsıza! Yasak bahçenin

meyvesine! Bunu daha önce de fark etmiş, konduramamıştı. Çocukluk deyip gülüp geçmişti. Onlar kardeş olacaktı, öyle karar verilmişti fakat kalbe söz geçmiyordu! Onlar öyle olsun istedi diye kan bağı olmayan biri diğerine canla bağlanamıyordu. Bugün anlıyordu ki, onun çocuk yüreğinde, kendisinden çok daha büyük savaşlar çarpışıyor, hayallerinde çok büyük kayıplar veriliyordu.

Nur başını yastıktan kaldırdı. Ağlamaktan kızarmış burnuyla, ıslanmış üzgün gözleriyle medet umarak bakıyordu. İçine kan oturmuş yeşillerini keder bürümüştü. O hicran dolu gözler yaşının gerektirdiği gibi pırıl pırıl bakmıyordu. Anne yüreği kızının içini kitap gibi okuyordu. İlk defa açıktı evladı ve ilk defa düşüncelerini okumasına izin veriyordu. Alt dudağı sallanırken, “Anne, ben yurtdışındaki okula gitmek istiyorum. Beni; o okula gönder olur mu?” diye sordu. Daha fazla dayanamayıp kollarını annesinin boynuna doladı. Utandığı kadar üzgündü, bunu saklayamadı. Defalarca yalvardı, ikna edene kadar yalvaracağı da açıktı.

Nermin Hanım kızının saçlarını çaresizce okşayıp, başını göğsüne yasladı. Naif sesindeki şefkatle onu teselli etti, elleriyle sırtını okşadı, üzerindeki acısını dindirmeye çalıştı. Başına binlerce öpücük kondurdu.

“Henüz küçüksün unutursun,” diyerek bildiği gerçeikle onu utandırmak yerine, “Bunu gerçekten istiyor musun?” diye sordu.

“Ben...? Ben...?”

Konuşsaydı olanı biteni anlatacaktı ama kendisi bile daha kabullenmezken annesine nasıl açıklardı. Onca zaman hırçınlık maskesine saklanan kız şimdi gerçekleri kabul etmekten başka bir şey yapamıyordu. Gözlerindeki yaşları elinin tersiyle sildi. “Anne lütfen, izin ver gideyim. Yoksa...”

Nermin Hanım’ın kelimeleri genzine düğümlendi, nefesi ciğerlerine kilitlendi. Ne diyeceğini bilemedi. Ağladığı sürece teselli etti. Sadece sarıldı. Ah, bir hafifletebilseydi yüreğindeki acıyı, bir dindirebilseydi okyanus yeşili gözlerindeki fırtınayı! Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Gönül yarasına ilaç çare etmiyordu. O da bu acıyı tecrübe etmişti, hem de ikinci defa, sevdiğine zor kavuşmuştu. Biliyordu artık ıstırapla kaderini sayacak, yüreğindeki sürgün hayatıyla ömrünü yaşayacaktı.

Ama gençti, belki unutturdu. Belki vazgeerdi.

‘Belki’ dedi içinden bir ses, ‘kisa sureliğine buralardan giderse, bir sure uzaklaşırsa her Şey normale doner!’

Ama yanılıyordu! O bir sure, seneleri içine hapsetmeye mahkûmdu! Kum tanesi gibi azar azar akarak geçecekti yıllar. Kendi acısının içinde yok olmaya müebbet yemişti kızı, artık hiçbir Şey eskisi gibi olmayacaktı. O bir sure, hiç bitmeyecek, onun içindeki yangın hiç snmeyecekti. Belki hafifleyecek, hatta azalacaktı ama asla eskiye dnemeyecekti! Her zaman tutuŐmaya hazır bir kor, bir köşede sinsice bekleyen hazır bir esrar, en beklemediği anda yüreğine düşen ufacık bir kıvılcım, alev olup diri diri yakacaktı. Nereden bilsin kadın, kızının yaktığı ateş, bir rzgrle harlanıp, bir fırtınayla büyüyecek, onları da içine alarak, yakıp kor edecekti.

Sen gecenin gündüzün her anında, rüyadan uyanırken dalgınlığın başında... sen bitmeyen bir ahın içinde, hiç gelmeyen umudun asıldığı dilek ağacında... sen sılası yakın gurbeti uzak sevdaların mehtabında... sen mahşere gün sayan ömrün terazisinde, bir celladın bıçak keskini vicdanında... sen hiç gelmeyen huzurun ortasında, acıdan bir çeper olan kalbimin etrafında... sen geçmeyen günün ardında, su gibi akan ömrün içindesin...

Ben yılların başına dikilmiş gönüllü köle, kalbinin surlarına dayanmış Fatih Sultan'ım, bilsem ki galibiyet mübah bana, fethederim yemin olsun gönlünü ölüme razıyım.

Saklı günlük sayfa 45

Pazar 04 / 2000

2. Bölüm

10 Yıl Sonra:

New York'tan kalkışından saatler sonra, Türk Havayolları'nın süpersonik jeti Yarımay; Atatürk Havaalanı'na görkemli bir şekilde indi. Seksen iki yolcunun içinde olduğu dev jet, yerden on mil yükseklikte ve sestən iki kat hızla yol alırken, aklında daha hızlı çakışan milyonlarca soru ve karmaşa vardı. Bıraktığı hiçbir şey aynı kalmamıştı ama artık o da aynı kişi değildi.

Düşüncelerle boğuşan zihnini bertaraf etmek için camdan dışarıya baktı. Pamuk görünümündeki bulutlar aklını toparlamasına engeldi. Ona şampanya eşliğinde nefis bir akşam yemeği sunmaya gelen güzel hostesi kibar bir tavırla geri çevirdi. Aslında normal zamanlarda ikinci sınıf uçakları tercih ederdi çünkü o zamanlarda böylesi yolculuklar daha eğlenceli geçerdi. Fakat bu sefer isteksiz olarak bir değişiklik yapmış, hiç hesapta olmayan sebeplerden dolayı dönüşünü erken bir tarihe çekmişti. Birinci sınıf uçuşların ona sunduğu birçok avantajdan biri de diğer uçaklarda zaman zaman bir eziyet hâline gelmiş olan valiz çilesini çekmemesiydi. Uçaktan inerken de taksiye binerken

de hâlâ hata yapıp yapmadığını düşünüyordu. Sanki bunun cevabını evren veriyordu, elindeki telefonunun sesi annesinin tüm korkularını yarıyordu. Nermin Hanım, yemek masasından koşarak kalkıp, yüreği ağzında, cep telefonuna bulmaya gitti. Telefon ekranında kızının resmini görünce, panikle açıp, her zamanki telaşıyla sesinin kontrolünü sağlayamadı.

“Annem iyi misin?” demişti, endişeli sesinden özlem dolu bir buse dokunmuştu yüreğine. İçini heyecan sararken, kızının gül yüzü gözünün önünde şekillendi. Daha şimdiden zalim özlemi öyle fazlaydı ki, hasret buram buram kokusunu burnuna getirmekteydi.

Taksiden inen Havva Nur demir kapıdan geçip, uzun bahçe yolundan valizini sürüklerken, “İyiyim annem sen ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Ne yapalım kızım, seni özlüyorum, resmine bakıyorum bir daha özlüyorum.”

“Anne ya dramaya bağlama yine.”

“Sen geç dalganı, tabii anne olmadın ki anlayasın beni.”

“Şimdi araya gelinlik yaşa geldin öğütlerini de eklersin.”

“Eklerim tabii, yalan mı söyleyeyim.”

“İyi misiniz?”

“İyiyiz, baban da şimdi geldi. Yeni yemeğe oturduk! Asıl sen ne yapıyorsun?”

“Ben de iyiyim, o kanepelerim, bu koltuk benim odamın anatomisini çıkarıyorum.”

“E zor iş tabii avare olmak.”

“Yakında bu günleri arayacağımı biliyorsun. Bugün arkadaşlarla bunu konuştuk!”

“Bu koltuk dünya, şu kanepeler de ay mı dediniz, ne önemli mesele.”

“Yokluğumda esprisi anlayışın mı gelişti?”

“Ben anneyim seni sıpa, mezradaki mumya değil, elbette zamana ayak uyduruyorum. Gezegenleri bilmem ama seni hizaya sokmaya zorlama beni.”

“Oy benim aşkommm alınır mıymış?”

“Aşko ne fino der gibi. Şu tuhaf konuşmalarından anladığım gün, altın dişimi kırıp bağış yapacağım.” Havva Nur’un şuh kahkahası kalbini gıdıkladı. Evlattı işe, burnunun direğini sızlatmanın bir yolunu bulmuştu. “Hem seni ne kadar özledim ben, gelsen ya hazır okulun bitmişken.”

“Anne daha yeni görüştük ya, iki ay bile olmadı!”

“Anne olunca ben sana soracağım iki ayın ömre nasıl da tekabül ettiğini. Kızım bana saatler yıl, saniyeler asır, dakikalar ömür gibi gelirken, sen dünyanın bir ucunda benden ayrı büyürken, bir de yeni diyorsun. Annem yeter gel dayanamıyorum! Sensiz geçen yıllarıma oldu olan, evlat hasretiyle kocaman sekiz yıl kül olup uçtu. Büyüdüğünü kaçırdım, genç kızlığını kaçırdım, bari bu zamanda yanımda ol gençliğini kaçırmayayım.”

“Anne abartmıyor musun? Herkesten şanslıyız sık sık görüşüyoruz.”

“Sen anlayamazsın beni, beni ancak anne olanlar anlar.” derdini anlatırken yanakları ıslanmış, karnının içi acımişti. Kemikleri sızlıyordu *yavrum* dedikçe, her telefon onun yürek çarpıntısı olduğu kadar, telaşı da oluyordu. O anneydi, evladını dizinin dibinde istiyordu. *Gece dışarı çıktı mı, başına bir hal geldi mi, hasta mı düştü, polis mi aradı, kavga mı etti*, diye düşünmekten deliriyordu.

Gözleri nemlenen Havva Nur haylaz yanına sığınarak kıkırdadı. “Anne seni günün Drama Kraliçesi ilan ediyorum. Görende hiç görüşmüyoruz zanneder, en fazla ayrılığımız 2 ay sürüyor. Ya sen geliyorsun ya ben,”

“Anne olunca torunumu senden sekiz yıl alayım da o zaman görüşeceğiz. Hem sen iki senedir hiç gelmedin buraya, hep biz geldik babanla.”

“Tamam yine sitem etme. Eee? Ne var, ne yok? Babam nasıl?” Bakışlarını yeşil bahçede gezdirdi. Bir an durdu kaldı, özlem ne kadar derin bir denizdi. Yüzünde buruk tebessüm, zihninde çınlayan anılarla savaşmak hiç keyifli değildi.

“Yemek masasında şimdi, belli etmiyor ama o da çok özledi seni.”

“Anne yemekte ne var?” Havva Nur büyük kapıyı izledi.

“Allah ne verdiyse var işte. Şimdi söylersem canın çeker, yapan da olmaz. Keşke sende olsaydın da, birlikte yeseydik.”

“Hımm!” Yaptı sesini yayıp valizini kapının girişine bıraktı. “Anne şimdi desem ki kollarında sığınacak yer var mı?”

Tam o sırada kapı çaldı. Nermin Hanım telefonu kenara çekerek, “Şermin... Kızım kapı!” dedi. “Annem kapı çalıyor.” Aklına gelen şeyle, “Hay Allah! Şermin’i kuru temizlemeye giysileri almaya göndermişim unuttum, dur kapıyı açıyım da öyle konuşalım!” diye hayıflandı.

Gözleri nemlenen Havva Nur telefonu kapatıp, çantasına koydu. Nermin Hanım kapıyı açtı, elindeki telefon yere düştü, tiz bir mutluluk çığlığı attı. Yaşından çok başka bir kimliğe büründü. Genç bir kız gibi yerinde zıplayarak, ellerini ağzına kapamış, ağlama öncesi sancılarını bastırıyordu.

“Nur’um... Nur’um geldin! Allah’ım Nur’um geldi!”

O sırada kaçamak bir darbeye yemeği midesine indiren Orhan Bey, korkuyla yerinden kalktı. Yaşıyla yarışan bir atiklikle kapıya koştu. Karısının çığlığıyla kalbi bedenini delip geçecekti. Aklına bir saniyede felaket senaryoları dizilirken, Nermin Hanım’ın kolları arasında can çekişen kızı görünce olduğu yerde donup kaldı. Orta yaşlı kadın kızının boynuna öyle sıkı dolanmıştı, sağa-sola sallanarak ağlarken nefes aldırmıyordu.

Havva Nur yüzünü annesinin boyun köküne gömmüş, doyasıya bu anın tadını çıkarırken nefes almaya çalışıyordu. Annesi öyle kısa bir kadın değildi. Havva Nur’dan, en fazla beş santim kısaydı. Ama böyle biraz daha sallarsa, kuğu misali boynunu kıracağı kesindi.

“Anne boğuldum... Yaşamam için hava, hava için kollarının gevşemesi lazım.” Sesi cidden zor çıkıyor, öksürmemek için savaş veriyordu. Fakat Nermin Hanım buna pek aldırmış görünmüyordu. Aksine kızını hasretle koklamaya devam ediyor, sanki ellerinden alınacak hayalmiş gibi her saniye kolları biraz daha sıklaşıyordu.

Arkasındaki ses, “Hanım bırak bize de kalsın. Ben sarılmadan kızı boğazlamazsan canlı hâlimden biraz faydalanabilirim.” deyince, kadın hiç istemese de kollarını çözerek bir adım kenara çekildi. Ama gözleri

hâlâ nemli, hâlâ kızının yüzündeydi. Havva Nur babasının kollarına kendisini bırakırken, onun korumacı sıcaklığını ne kadar özlediğini idrak edememişti. Sıkıca sarıldığında, genzini dolduran huzurun kokusu, aşına olduğu şefkatli kollarda onu geçmişe götürmekteydi. Bir eli tıpkı çocukken olduğu gibi yanağına uzanmış, haylazlıkla kirli sakallında parmaklarını dolaştırıyordu. “Benim filintam özlemiş mi küçük sevgilisini? Ben kıyamam onun tombiş göbeğinin bensiz kalmasına.”

“Eşek sıpası, öldüreceksin bir gün bizi.”

“Daha torunlarını seveceksin bu ne acele. Hem geldim,”

“Hoş geldin.” dedi içi çekilerek.

“Ama elim boş gelmedim, bir sürü film listesi yaptım. Göbeğinin üzerine başımı yaslayıp, televizyon sefası yaparken bu konuşmayı gözden geçirmene izin vereceğim.”

Orhan Bey kızının saçlarına öpücük kondururken, “Özledin mi?” diye sordu Havva Nur.

Kızgın sözlerini sitemle yayarak, “Özledim tabii. Kaç ay oldu, yok sana göbek keyfi... Annen bile benden daha çok gördü seni, annenin göbeğinde keyiflen.”

“Benim göbeğim mi var Bey? Aşk olsun!” dedi Nermin Hanım dudaklarını bükerek, evlendiklerinden beri olmayan göbeğiyle hiç bitmeyen bir kavgası vardı. Biraz yemeği fazla kaçırса, *‘kilo mu aldım ben, göbeğim mi çıktı, çirkin mi oldum’* diye başının etini yerdі. Bu korkuyla, “Yok, Hanım! O sadece yumuşak bir yastık. Sen de göbek ne arar! O ben de var!” diye göz kıptı.

“Kavga yok gençler, ben ikinize de yeterim!” İkiliye aynı anda sarılmak için hamle yaptı. Baktı ağlayacaklar, bu anı sabote ederek, “Hadi çok acıktım. Eve geleceğim diye heyecandan yemek yiyemedim.” diye konuyu dağıttı. Annesi ona özlemle bakınca, “Beni içeri almayacak mısınız?” diye sordu.

Nermin Hanım kızına doyamamış olacak ki, tekrardan sarılıp koklayarak hasret giderdi, elinden gelse içine alıp bir daha dışarı salmayacak gibiydi. Havva Nur elini yüzünü yıkama bahanesiyle biraz lavaboda oyalanıp güç topladı, sonra hep birlikte yemek masasına geçerek kaldıkları yerden sohbetlerine devam ettiler. Annesi durmuyordu.

sürekli bir şey yedirme telaşında ve sürekli boş kalan ağzını doldurma zamanı kolluyordu.

“Anne kıtlıktan çıkmadım, on altı saatlik mesafeden, Amerika’dan geldim ve inan bana orada yemek veriyorlar.”

“Hiç değişmeyeceksin değil mi, hâlâ aynı çocukça alaycılık?”

“Annem ona alaycılık değil, espritüellik denir ve...” derken muzipçe babasına baktığında, annesi yeni bir lokmayı ağzına sokuşturdu. “Baba, değişeyim mi?”

“Sen her hâlinle çekilirsin yeşillim. İstedğin gibi ol, ben seni hep severim.” Uzun zarif ama artık yaşlılığını belli eden parmakları çatalına uzandı. “Ve sakın değişme!” diye azarladı.

Nermin Hanım salatadan servis tabağına alırken, “Ee, temelli döndün değil mi? Sen asıl bana bunu söyle?” diye çıkıştı. Kızının konuşmasına fırsat vermeden, “Gitme kal burada. Zaten göndermem artık bitti, yeter.” diye azarlamayı da ihmal etmedi. Kız susunca, ikili yemeye ara verdi. Bir anda o huzurlu hava dağılıvermişti. Boş boş baktığı servis tabağını parmaklarıyla geriye itekledi. İştahı kaçmış, sadece evladını izlemeye koyulmuştu.

“Al benden de o kadar! Gitmiyor zaten, yeter bu kadar ayrı kaldığımız... Küçük Hanım şirkette işe başlıyor, yeri bile hazır.” dedi kaşlarını çatan Orhan Bey. Çatalını spagettisine batırıp çevirmeye başladı. Yüzünde, itirazlara yer vermeyecek o katı duruşu sabitlenmişti. Havva Nur’un elindeki kaşık dondu ve ağzına götürmekten vazgeçip kâsenin içine bıraktı.

“Ama ben sadece...” dediğinde, babasının katı yanı yine ortaya serilmişti. “Az önce ben baba sözü dinleyenlerdenim diyordun. O zaman söz dinleyen kızlar gitmez bir yere.”

Yemekler sohbet eşliğinde geçti. Yıllar sonra geldiği evi, sevincin bol olduğu büyük bir muhabbet sararken, durmak bilmeyen neşeli gü-lücükler havada uçtu. Çayın ve meyve seansının ardından, dedikodu zamanı geldi. Annesine biraz sataşan birazda seven Nur konunun özgürlüğüne gelmemesi için taklalar attı. Sohbet etmek için kanepeye çekti ama bu sefer annesi aynı tongaya düşmeyecekti. Kızı didiklemeye başladı, sohbeti yarıda kesemeyen Havva Nur sorularına

kaçak-göcek cevaplar verdi. Baktı elinden kurtulamayacak, bir bahar aradı. Vakit ilerleyince odasını sordu, annesiyle birlikte valizlerini ye leştirmek için üst kata çıktılar.

İçeri girdiği an hüznü yüzünde dalgalandı. Odası hâlâ aynıydı, b raktığı günkü gibi, senelerdir dokunulmadan muhafaza edilerek d ruyordu. Buraya gelip kaldığı kısa zaman zarflarında da hep aynıyd hiçbir zaman değiştirilmesi söz konusu olmamıştı çünkü onun buray ait olduğunun kanıtıydı eşyaları.

Valizini çocukluğundan kalma, artık eskimeye başlamış pemb döşemeli koltuğun üzerine koyup, fermuarını açtı. Annesine bakarak “Galiba yeni bir dolaba ihtiyacım var, bu dolap kıyafetlerimi almaya cak kadar küçük.” dediğinde, onun isteğiyle yüzüne huzur çöken an nesi, içinin ferahladığını hissetti. Tebessüm ederek odaya baktı. Lil rengi dolabı, pembe ağırlıklı eşyalarıyla, tam bir genç kız odasıydı. Bu oda takımını aldıkları gün dün gibi aklındaydı, baba kız ikisi onu dış layarak seçmiş, odanın her köşesini kendi zevklerine göre döşemişti Her ne kadar bu odaya girip eski günleri anmayı sevse de artık kız genç bir kadındı.

Havva Nur burnunun direğini sızlatan hasreti içinden uzaklaştırdı. Her yerde ünlü Nicholas Cage, Antonio Banderas posterleri asılıydı. Bir zamanlar hayallerinin kahramanı Zorro efsanesi, Don Alejandro şimdi ona çok çocuksu geliyordu. Duvardaki posterlere bakıp kıkırdarken, “Sanırım bunların kaldırılması lazım, bu çağı atlatalı çok olmasa da milleti güldürmeyelim kendimize.” diye muziplik yaptı.

Annesi bu posterlere o kadar çok bakmıştı ki, sanki odanın bir parçası değil, ailenin bireyleri gibiydiler. “Sen yeter ki kal kızım. Bu odayı tekrar dekora ettiririz, istediğin tarzda döşersin. Sen geldin ya, istersen evi değiştir, gıkım çıkmaz.”

Havva Nur annesine büyük bir sevgiyle baktı. Ondaki gerginliği hissedince, “Bundan emin misin?” diye sataştı.

“Hangi konudan?”

“Evi değiştirme konusunda!”

Hiç ikiletmedi. “Tabii annem, istersen evi değiştir, söz çıtım çıkmayacak.”

İnsanın en büyük kâbusu ölüm olmuyordu her zaman, bazen ayrılık ölümden daha fazla korkutuyordu. “Tamam. Ben de en kısa zamanda, bu civarda bir yer bakarım. Sen yeter ki iste!”

Şakasının dahi söz konusu olmayacağını belirten kadın, “Ne bakması? Ne evi?” diye sordu.

Dudakları küstahça bükülen kız, “Sen dedin ya anne. Evi değiştir çıtım çıkmaz diye. Ben de onu diyorum, artık kocaman kadını. Hani diyorum, bu civarlarda küçük bir ev var mıdır? Tek başıma kalmaya da alıştım. Hem sana da yak...”

Kelimeleri tamamlamasına kesinlikle izin vermeyecekti ve vermediği gibi sertçe azarlamayı da ihmal etmedi. “Havva.”

İşte Havva olmuştu! Uyaran tınılar, öfkelenmeye başladığını belirten gözlerindeki sinyaller eski hallerine dönmesine sebep olmuştu. Annesine yaklaşıp kollarını boynuna doladı. Yanaklarına buseler kondururken, az birazda gıdıklayıp sinirlendirdi. “Deli kız yapma.” dediği vakit, koltuk altlarını gıdıklayarak, “Bana kalmam için bir sebep ver,” dedi.

“Akşam eve geliş gidiş saatlerini kısıtlamam...”

“Başka?”

“Arkadaşlarına karışmam.”

“Erkeklerle de mi?”

“Hayır tabii ki. O kadar geniş değil meşrebim.”

“Başka?”

“Çok sevinirim. Bu dünyanın en mutlu annesi ben olurum.”

“O zaman kalayım.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi gözlerine umutla bakan kadına. “Sürpriz olsun istedim. Buraya temelli döndüm, gitmeyeceğim.”

“Beni kandırmıyorsun ya.”

“Ne zaman kandırdım ki.”

“Ne ara, nasıl karar verdin? Bana neden hiç bahsetmedin?”

“Öyle aniden oldu. Babam çaktırmadı ama geçen gün baya bir fırça çekti. Attığı darbelerin izleri hâlâ kalbimde rengârenk.”

“Bak sen! Bana hiç çaktırmadı yaşlı kurt!”

“Bilmez misin onu, saman altından su yürütür.”

“Bilirim.”

“Seni üzgün gördüğü vakit, dünyayı yıkar, ayaklarının altına istediğini serer, yine de seni güldürür. Ah be hatun, Amerika'yı başıma yıktı.”

“İyi o zaman, bugün bir ödülü hak etti.”

Eh işte, şimdi eline düşmüş olan annesiyle eğlenme zevkini kesinlikle kaçırmayacaktı. Haylaz yüzündeki afacanlıkla, “Wauw! Bak sen, babam bayram yapacak desene!” dedi arsızca. Omzuyla hafifçe iteleterek kadının damarına bastı. “Yeni iç çamaşırına ihtiyaç varsa, ben de var. Yeni aldım, paketini ilk sen açabilirsin.” Koluna çimdiği yediği gibi azarlandı. “Anne ya!” diye sızlandı canı acıyarak, elini kolunda ciddi bir oflamayla gezdirdi.

Sinirli bir gülümsemeyle, “Senin o edepsiz dilini koparmadığıma Jua et. Annenim ben senin. Aklın nereye çalışıyor senin böyle, tövbe tövbe!”

“Anne ben on yaşında değilim.”

“Ben ona kahve yapmaktan bahsetmiştim.”

“Yüzün mü kızardı senin? Ayyy, uff!” İkinci çimdikle homurdanırken, bir adım uzaklaştı. Bir taraftan da “İstersen bu gece dışarı da kalabilirim.” diye çanak tutuyordu.

Çok değil biraz sonra annesiyle şakalaşarak gönlünü aldı, onun çıkışmalarına kulak tıkayarak planından bahsetti. Annesi dinlenmesi için bırakıp kocasının yanına indiğinde, giyeceği kıyafetlerini ayarladı. Hepsini çıkarıp dolabına astı. Duşunu alıp saçlarını kuruladı. İpek satenden askılı mor şort takımını giyip sabahlığını üzerine aldıktan sonra odayı topladı.

Yerleşmeyle alakadar olurken, saat baya ilerlemiş, gece yarısına yaklaşmıştı. Odasından ayrılıp anne ve babasının yanına indiğinde, ikili tam da odalarına çekilmek üzereydi. Onlara iyi geceler dileyerek

mutfağa geçti. Hiç uykusu yoktu çünkü tüm uçuş boyunca uyumuştı. Şermin evin yeni üyesiydi. Emektarları Ayten Hanım'a yardım ediyordu. O mutfağı toparlarken, bardağa su doldurdu. Bakışlarını iş yapan kadının üzerinde dolaştırdı, sabahtan beri meraktan kıvrandığı soruyu, sanki normal bir konudan bahseder gibi sorarken kalbi ağzındaydı.

“Yorgun duruyorsun?”

“Biraz efendim.”

“Tabii kocaman ev,” diye konuyu açtı. “Haliyle bazen kalabalık da oluyor.”

“Aslında anneniz bana çok yardımcı oluyor, ağır geçmiyor süreç.”

“İki tane erkekle uğraşması kolay değil tabii,” derken asıl meseleye geldi. “Eminim Âdem sık gelip gidiyordur eve.”

Genç kadın tencereleri rafa koyarken, göz göze geldiler. Kız beklentiyle kıvrılırken, “Genelde hafta sonları kahvaltıya uğrar.” diye açıkladı.

“Sadece o zaman mı? Burada kalmıyor mu?”

“Çok nadir hafta sonları kalır, hafta içi çok zaman gelmez. Yani anneniz kızmadığı sürece çok sık kalmaz.”

Nur bardağı tezgâha koyup su ısıtıcısının başına geçti.

“İşte bu iyiydi!” Onun kendine ait ufak bir dairesi olduğuna mutlu oldu. O ailesinden uzak duruyordu, Nur huzur doluyordu. Burada kaldığı sürece onu çok sık görmeyi de istemiyordu. Gerçi telefonda sık sık konuşuyorlardı ama yüz yüze gelmek hoşuna gitmiyordu. Beyefendi düşünceli bir *abi* olarak onu sık sık arama şerefine nail oluyordu ama uzaktan konuşmakla, yüz yüze olmak çok farklıydı. En son bir yıl önce karşılıklı görüşmüşlerdi. O da iş için Amerika'ya geldiğinde, birkaç saatliğine bir kafede buluşmuşlardı. Havva Nur çok vaktinin olmadığını öne sürerek yanından ayrılana kadar da susmuşlardı.

Su ısıtıcısını aldı. Dolaptan bir kupa çıkarıp, rezene çayı yaptı. Kupa alıp kapıya yöneldiği anda, son işlerini tamamlayan ve yatmaya çekilecek olan kıza, “İyi geceler Şermin.” diyerek tülü kenara çekti, bahçe kapısını açtı.

“İyi geceler efendim. Kapıyı kilitlemeyi unutmayın lütfen.” Genç kız ışığı da kapatarak mutfaktan çıktı.

Elinde sıkıca tuttuğu kupasıyla, evin geniş salonunun önündeki verandadan geçti. Ayağının altında çimler ezilmeye başladığında, bu hissi özlediğini hissetti. Biraz ilerledikten sonra havuzun önündeki şezlonga oturdu. Ayaklarını uzattı, çayından bir yudum aldı. Rezene çayının keskin bir tadı vardı. Bu bahçeyi çok severdi. Her köşesine bir anısı sinmişti. Gözünün önüne çocukluk halleri ya da hayalleri gelmeye başladı. O masum yıllar ne çabuk gelip geçmişti! O zamanlar abayı yakan saf âşık olarak her köşe başında onu takip ederdi.

Şu köşedeki ağacın arkasına saklanıp, onu sevgilisiyle öpüşürken görünce panikleyip nasıl da geri geri gidip havuza düşmüştü! Kaç defa onu kızlarla konuşurken dinleyip sonrasında hırçınlık ederek canını yakmıştı. Sürekli ona bakan şaşkın, utangaç, kızgın hallerini hatırlıyordu. Dalga geçtiğinde ağlama isteğini hırçınlığının arkasına saklamasını, kırılan gururuyla yaralı bir hayvan gibi üzerine saldırmasının nedenini hiçbir zaman anlayamayacaktı. 19. yaş doğum günü partisinde herkesten saklanmasına sebep olan -annesinin zorla giydirdiği avangart elbiseyle- garsonun üzerine düştüğü anı hiç unutmuyacaktı. Gözleri ilerideki boş alana kaydı.

Hayatının temelini zalimce sarsıp, ömrüne unutulmaz başlangıçları, bitişleri atan âna... Onun nişanlısına aşkla bakıp, hevesle yüzüğünü narin parmağına takmasını nasıl acılarla izlediğini, dudağına bıraktığı ufak buseyle nasıl içinin parçalandığını hatırladı. On yedi yaşında olması, yüreğinin parçalanmasını engelleyememişti. Yüzündeki gülücük soldu, o ânın üzüntüsünü yeniden yaşıyordu. Derler ki *acı zamanla azalır, yara kabuk bağlar unutulur!* Niyeyse, onun yarası kabuk bağlasa da iyileşmiyordu. Anıları için için kanamaya devam ediyordu.

Geçmişten kurtulmak için yüzünü gökyüzüne kaldırdı. Gözleri neden nemlenmişti ki? Yine nereden düşmüştü aklına? Düşünmeseydi keşke! Tam unuttum diyordu, bir anda gözünün önünde, hayalinde, rüyasında, gecesinde, gününde, her anında, yani baktığı her yerde; O, oluyordu!

Oysa o hiç de öyle düşünmüyordu. Onun hayatında hep aşılması imkânsız bir gerçeğe, “Küçük üvey kız kardeş,” olarak kalıyordu. Bu gerçek içini yaksa da bundan ilerisinin olmayacağını da biliyordu. Hiçbir zaman olmayacak bir aşkın elinde, sahip olamayacağı hayallerin

peşinde sürüklenip duruyordu. Çok denemişti unutmayı, başka aşklar bulmayı, kararlar vermişti ama yapamamıştı. Her tuttuğu el ateş olup yakmış her dokunduğu ten elektrik olup çarpmıştı. Onunla olmadı ya, ondan başkasıyla da olamazdı. Düşündüğü zaman bile ihanet ediyormuş gibi hissederken, nasıl olurdu ki hayatında bir başkası?

Neyse- alışmıştı. En azından acı çekmeyi yavaşlatmıştı. Canı yansa da yalancı baharlarla yüzünü güldürmeyi başarmış, acı çekerken yalan söylemeyi küçükken öğrenmişti. Kafasını geriye attı, sımsıkı kapadığı gözkapaklarının arasına hayalini çizdi. Yaz gecelerini seviyordu. Gök-yüzündeki yıldızlar az sayıda olsa da güzel görünüyordular. Akşamın hafif meltemi yanaklarını yalarken, gözlerini açmaya üşeniyordu. Sensizliğe gömüldü. Yanından geçen sineğin kanat sesini, her yerde ötüşen cır cır böceklerinin eşsiz resitalini dinledi. Daldaki gece kuşlarının tıkırtılarını, yaprakların esen yelde bıraktığı hışırtılarını özlemiş olmak komikti. Çok özlemişti bu bahçeyi, huzur bu romantik ana eşlik ederken, içinde kopan, duygularla nakşedilmiş bir besteyi mırıldanmaya başladı:

Yine akşam oldu, yine yalnızım.

Düşünmesem seni keşke, unutamamışım.

Kahrolası gururumdan az mı çektim ben

Gittiğim günden beri yapayalnızım.

Durup dururken yine, geldin aklıma yine

Kalbimden seni atamadım.

Ben her gece her gece ağlamaktan usandım

Aradan yıllar geçse de ben sensizliğe alışamadım.

Durup dururken yine, geldin aklıma niye?

Kalbimden seni atamadım.

Ben her gece her gece yokluğunla savaştım,

Aradan yıllar geçse de ben sensizliğe alışamadım.

Şarkısı bittiği hâlde yaşlarla ıslanmış gözlerini açmadı. Köşedeki karanlıkta bir hışırtı olunca, kafasını ürkekçe kaldırdı. Bakışlarını kırsarak o tarafa baktı.

“Kim var orada?”

Açıklığa uzun boylu birinin gölgesi düştü. Önce kalbi korkuyla harlandı, hırsız ya da tehlikeli biri sandı ama sonra garip bir his tüm benliğini sardı. İçinde tuhaf kıpırtılar baş gösterirken, ense köküne doğru yavan bir karıncalanma salındı. Düşüncelerinin aksine içi onun kim olduğunu biliyordu. Bahçe direğinin loş ışığı o sureti aydınlattıkça, gördüğü kişiyle kalbi hızlandı. Sanki zaman hiç akmamıştı, hâlâ aynı aymazlık üzerine üniformaydı ve mazideki muzip bakışları kendisini seyretmekteydi. Üzerinde koyu renk kumaştan kusursuz bir takım vardı. İşten çıkıp geldiği her hâlden belliydi. Duruşundaki yorgunluk üzerine sinmişti. Ellerini ceplerine sokmuş, avuçlarında saklamaya çalıştığı duygularını yumrukları arasına hapsetmekteydi.

Sanki korktuğu asıl şey kendisi değilmiş gibi, tembel bir sesle, “Benim korkma?” diyordu!

Âdem yaslandığı ağaçtan uzaklaştı. Işığa doğru sakın adımlarıyla yürüdü. Görüş alanına girene kadar kısa bir an tüm dünya sustu. Her kıpırdanmasında kızın kalbi bedenini delecek gibi hızlı atıyordu. Bir yıl sonra onu görmek... Nefesi sıklaştıkça, ciğerlerindeki havanın düğümlenmesini sağladı. Bakışları çivit mavisini gözleriyle kesişince, bir an hayal gördüğünü sandı. Bir an şezlongda uyuyup, rüyasında gördüğünü düşündü. Bir adım daha yaklaşıp konuşunca, bunun; o meftun hayallerden olmadığını anladı.

“Çok içten söyledin, kimin bu şarkı?”

Onca zaman sonra sesinden ziyade, yüzüyle sesi bir araya gelince, çok başka duyguların penceresini açmıştı. Ne sorusunu duymuştu ne de cevap düşünebilmişti. Havva Nur cevap verdiğini bile konuştuğundan çok sonra fark etti. “Ela'nın.” O kadar şaşkındı ki! Yüz yüze geldiğinde ilk konuşacağı kelime bu olmamalıydı. Kaçtığı, uğruna ülkesinden vazgeçtiği, annesinin varlığından, babasının şefkatinden mahrum kaldığı adam karşısında sakince duruyor ve merhaba bile demeden direk muhabbetin ortasına dalış yapıyordu.

“Hırçınsın,” dedi adam huysuzca.

Becerebildiği kadar soğuk ve ciddi bir sesle, “Her şeyi merak edenlere verilecek çok fazla cevap yoktur.” dedi kız kalbi durmak üzereyken.

Adam omuzlarını silkti. “Şarkı söyleyecek kadar iyi bir sese sahip olmadığımı biliyorsun. Ayrıca çok dertliydin. Bu kadar içli söylemek için çok çekmiş olmalısın? Ya da çok büyük bir kalp kırıklığı yaşamış gibisin.” Onca zaman sonra ne cüretle özel hayatı hakkında üstü kapalı sorular sorabiliyordu?

Burnunu inatçılıkla havalandırarak, “Herkesin acısı omuzları kaddır,” dediğinde, farkında olmaksızın cevaplamıştı. Kısa bir süre onu izledi adam ve cevabının netliğini irdeledi. Sakince yanına yaklaşarak yan şezlonga kuruldu. Ona eşlik edeceğini sessizce emretti. O da gözlerini göğe dikip sustu. Sanki bu an normaldi. Aradan hiç zaman geçmemiş gibi ikisi de yabancılık çekmiyorlardı. Aklına yağan mazinin can alıcı görüntüleriyle ve hain rüzgârın genzine taşıdığı erkeksi kokuyla, kısacık bir an gözlerini hasretle kapadı. Kendisini hâlâ onun yanında kalbi deli gibi çarpan ufak kız çocuğu gibi basiretsiz hissedince, bu garip, aşağılayıcı duygu geçişinden kurtulmaya çalıştı.

“Biliyor musun? Seninle sadece burada kavga etmezdik. Bir tek buraya uzanıp dertleşir, hatta ciddi anlamda sohbet ederdik. Sen ancak o zaman pençelerini saklardın, öfkenin ayarını kısar, hırçın olmazdın, canımı acıtmak için zaman kollamazdın. Sebebini bilmiyorum ama ne zaman burada baş başa otursak, doğanın eşsiz müziğini nakşederken bize sunduğu resitalini dinler, sessizliği birlikte paylaşırdık. Bunu ne olursa olsun asla bozmazdık. Galiba birlikte paylaştığımız tek kavgasız anımızdı bu geceler. Burası bizim; ateşkes alanımızdı!”

Haklıydı, onun sessizliğini dinlemek, uyurken yüzünü izlemek en büyük keyfiydi ve bu süreçlerin elinden alınmasını istemediği için sardı, uyumasını sabırla bekler saatlerce onu izlerdi. Sessizliğini yine bozmadı. Yine aynı oyuna uydu, dingin varlığının altına sığındı. Yanındaki varlığının tadını çıkarmak için aklındaki tüm negatif düşünceleri sildi ve evrende sadece bir onların kaldığını düşünerek, kendini rahatlatı.

Çok zaman değil, sadece on dakika sonra da gözünün birini açıp, yan profilini izlemeye başladı. İnsanlar yaşlandıkça çirkinleşir, çökerdi! Bu adam gün geçtikçe daha bir yakışıklı, alımlı ve çekici oluyordu. Sanki biri suyuna iksir, yiyeceklerine ilaç katarak onu vampirler gibi ölümsüz yapıyordu. Gözleri kapalıyken bile şahane yüzü o kadar

yakışıklı duruyordu ki: açık kahve gür saçları şimdi koyulaşmış, uzun kıvrık kirpikleri yanaklarının üzerine doğru gölgeler oluşturarak düşmüştü. O ketum, hiçbir vakit sırrını ifşa etmek bilmeyen dolgun ve sert dudakları memnuniyet ifadesiyle kıvrılmıştı.

Ah safım! 'Memnuniyet...?'

Aklını başına beşlik çiviyle çakmışlar gibi derhal kendisini toparlayarak, iradesini aklına, salt kalbini göğsüne, bön bön bakan düşleriyle özüne dönmeye çalıştı. Yanındaki adam uyumuyordu! Tilki uykusunda olduğunu anlaması biraz zamanını almıştı. Şimdi saf âşık durumuna düşmek kesinlikle istediği son şeydi!

Her ne kadar yanında olmasının tadına varamamış olsa da onunla kalmayı delicesine bir arzuyla istese de yanında olduğu zamanlarda kendini kontrol etmesi bir hayli güçleşiyordu. O, güzel gözlerinin çarpıcılığıyla bakınca, tılsımlarını üzerine salan teniyle dokununca, öpülesi dudaklarından dökülen tek bir güzel sözüyle yumuşuyor, sırlarla ördüğü aşkını saklaması epeyce zorlaşıyordu.

"Senin evin yok mu? Niye geldin?" diye çıkıştı. İtiraf etmeliydi ki, bu sözleri yalnız kırgın dudakları söylüyordu, gitmesi korktuğu şeylerden biriydi. Yoksa içinden başka türlü konuşuyor, hatta haykırıyordu. *Lütfen en azından bugün kal!*

Âdem gözlerini açınca, bakışlarını karşılamaya cesaret edemeyen kız başını geriye attı.

"Artık yüzüme de mi bakmıyorsun?"

Bakmamalıydı, ama inat işte damarına bastığı an ilk yaptığı etkiye tepki vermektir. Dosdoğru genç adama baktı! Nedense yüzündeki ifade alabildiğine sertti. Gözleri kuşkuyla kısılmıştı. Tuhaf olansa, gizli bir küstahlıkla tebessümünü saklıyor olmasıydı.

"En azından burada olduğumuzda kavga etmezdik. Artık sen, bunu bile yapmayacak kadar kendini nefretinde kaybetmiş olmalısın. Keşke bana neden kızdığını bir bilebilseydim." diyebilirdi. Suçlamıyordu sadece merak ediyordu, sebep neydi?

Havva Nur kafasını geriye atarak gökyüzüne baktı. "Bazen bir sebep olmadan sevmezsin birini, enerjisi uymaz, hareketleri hoşuna gitmez."

“Doğru diyorsun, sevmek isteyene bahane olmaz, sevmek istemeyene sebep çoktur.”

“Eskiden daha çekilirdin.”

“En son ne zaman yan yana geldiğimizi hatırlamıyorum bile.” dedi adam.

“Biz istekli değil mecburiyetlerin hükmünü yaşadık, eğer bana fikrimi sorsalardı seninle aynı alanlarda bulunmama hakkımı tartışmazdım.”

“Buranın da bir anlamı kalmadı yani, artık ateşkes alanımız dahi yok.” Kız omzunu sarstıkça aklına yüzlerce soru geliyor, ama bunların hiçbirini sormaya cesaret edemiyordu. “Neden şimdi?”

“Çocuklar iyiyi kötüyü ayırt edemez, şimdi genç bir kadını. Mümkünse de burada yalnız kalma tercihim kullanmaktan yanayım.”

Dişlerinin arasından hırlarken, “Kovuyor musun?” diye sordu.

“Kovuyorum, git.”

“Büyüdün, genç kız oldun ama dilin hâlâ aynı fütursuzluğa sahip. Görüldüğü üzere değişen tek şey, dış görünüşün! Özünde hâlâ o kavgacı çocuksun.”

“Ne genç kızım ne de çocuğum. Eğer gözlerinde sorun varsa sana en yakın zamanda doktora uğramanı tavsiye edebilirim. Böylece en azından dünyayı buzlu camların ardından gören gözlerin, bu gerçeği nihayetinde idrak eder. Kendi kararlarına saygı isteyen bir kadın olalı çok oldu. Etrafına bir bak, çocukluk mu kaldı Allah aşkına!” Kızın bu azarlayan tavrını sindiremeyen adam dişlerini gıcırdatınca, konuyu değiştirmek isteyen kız söze başladı. “Bu arada, duyduğuma göre yeni sevgilin benden sadece bir yaş büyükmüş! Çocuklarla mı çıkmaya başladın? Yoksa büyüklerin ilgi alanından çıkarıldın mı?” diye sordu alayla. Yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirip kayboldu.

“Takip etiğini bilmiyordum?”

“Annemin yüreğine iniyordu aradığında, kadının gözüne sokarsan öğreniriz.” dedi kız. Adam sessizlikle sınırdı onu, cevap gelmeyince huysuzlanan kız ona dönmek için kendiyi savaştı ama ondan yayılan güçlü etkiyi hissediyor, bu da kendisini hiç mi hiç rahatlatmıyordu.

Hayatında hiç rastlamadığı, haklarında bir şey bilmediği erkeklerdendi Âdem ve her seferinde onda farklı bir şey keşfediyordu ve bu her seferinde aklını daha fazla karıştırmaktan öteye gitmiyordu.

Âdem Nur'un gözlerinin içine bakarak, "Sevgilimdi! Bitti!" diye açıkladı.

Kız açıklama kısmına odaklanamayacak kadar merakta kalmıştı. "Neden bitti?"

"Sana ne?"

"Merak ettim, neyini beğenmedin, yaşını mı?"

"Rica ederim, kendini onlarla bir tutma!"

"Neden tutmayayım, o da bir ailenin kızıydı. Sen onunla oynamadan evvel belki de bir kalbi vardı."

"Çirkeflik etme. Kimseyi zorla ağıma düşürmedim. Kendini çıktığım kadınlarla kıyaslama huyundan da vazgeç, bu evin küçük, afacan, cimcime kızı her önüne gelenle yatıp kalkan kızlarla aynı kulvarda olmaz!"

"Çok aşağılık düşüncelere sahip olmuşsun. Ne zamandan beri onlara bir gecelik oyuncak gözüyle bakıyorsun?"

"Baktırmayacak saygıyı kazandıklarında birilerinin eşi olmayı başarırlar."

"Sığ düşüncelerinden midem bulanıyor."

"Gerçekler acıdır, kimseyi zorla almıyorum koynuma, herkes kendi iradesiyle geliyor ve devamının olmayacağını da biliyor. Onlar gecenin sonunda yabancı olmaya razıyken sen avukatları olmaya neden bu kadar heveslisin?"

"Ne acı ki insanlığını iki bacak arasında unutan adamların soluklandıkları dünyada yaşıyorum. Erkek arkadaşlarımla beni böyle taktim etmeleri ne onur kırıcı olurdu," dedi Nur yerinde kaykılarak ağzının içinde huysuzca söylenirken. "Hem de alışveriş bu kadar karşılıklıyken."

Adam kızın homurtularını algıladı, duyduklarının hoşnutsuzluğundan olsa gerek duruşu katılaştı.

“Başını boş sanma, senin bu tür ucuzlukları hoş karşılamayacak bir aile yapın var. Umarım haltlar karıştırmıyorsunuzdur?”

Bu sohbet olsun diye yapılan bir konuşma değildi, ondan bir cevap beklemekteydi. Hem de hemen! Fakat onun da en az kendi kadar inat olduğunu ve sorularına cevap vermeyeceğini de biliyordu.

Havva Nur omuzlarını dikleştirip, “Bazı şeyler seni ilgilendirmez?” diye çıkıştı.

“Her şey beni ilgilendirir.”

“Ne gibi?” diye sordu.

“Sen ne dediğimi gayet açık anladın Nur...”

“Adım Havva...”

“Nur... O kadar zekisin ki, sadece gözlerinle bile kelimelerin anlamını çözebiliyorsun. Şimdi bu oyunları bırakıp, anlamaz ayaklarına yatmayı kes! İstersen açıklayabilirim. Tabii utanmayı göze alıyorsan, karar senin.”

Genç kız hazırlıksız yakalandığı bu sürece saygı duymayı reddetti. Özel yaşamı hakkındaki bu sorgulama karşısında dingin havası değişti. Yine de öfkelerini gizleyen sakinlik maskesini çıkardı. “Çocuk değiliz herhâlde, uyarının manasını bilecek yaştaız.”

“O zaman ayağını denk alırsın.”

“Ayağımı nereye koyacağımı iyi bilirim ben. Konuya vurgu yaptığın cinsellikse, haddin olmayan konularda sohbet hakkını sana vermiyorum. Ayrıca Amerika’da bu yaşın sınırlarını sen de en az benim kadar bilirsin ki, en geç cinselliğin keşfedildiği yaş 16’dır. Ve inan bana, bu zamanda kızların, 18’inde bâkire kalması çok zor oluyor. Soruna gelirsek!” Kaşlarını sert bir kibirle eğerek, hırçın gözlerinin üzerine yirkarken adam da ona öfkeli şekilde bakmaya devam ediyordu. Konu ne ara buraya gelmişti de ikisi de öfkeden kora dönmüştü anlaşılır şey değildi.

“Bu seni hiç ilgilendirmez. Bu benim özelim, benim bedenim, benim hayatım, istediğimi yaparım.”

“Emin misin bu konuda?” derken annesine vurgu yapıyordu hıyar.

“Kavgalarım ve kaygılarım bana ait. Günahlarımla, sevaplarımla

mutluyum. Hata yaptığımda kabullenecek, hata yaparak tecrübeler kazanacağımı bilecek kadar olgunum. Neden birden ilgi alanına girdim?”

Sanki az evvel alelade bir sohbet edilmiş gibi ilgisiz formuna dönen adam kıza sadece omzunu sarstı. Bu konuşmanın gidişatından hoşlanmadığı gibi, onun konuya verdiği küstah cevaplarını şu vakitten sonra kaldırması olanaksızdı. Sabırsız hiddetini ekarte etmeye çalışarak oturur vaziyete geldi. Kız onunla burun buruna gelince, “Ne yani sana bekaretimin anahtarını teslim etmişim gibi ahkam kesmene izin mi vereceğim?” dediğinde adamın çenesi hiddetinden kilitlenmiş, dişleri kesif bir öfkeyle sıklaşmıştı. Şimdi bakışları cehennem çukurları gibi koyulurken, damarlarında dolaşan ateş beynine fışkırarak sinirlerini hoplatmaktaydı. Duydukları şaka olmalıydı! Onların küçük Nur’u arsız sözlerin arkasına sığınacak, edepsiz kişiliklere sahip olacak biri değildi. Hayır! Kimse ona bunu inandıramazdı! O, öyle kızlardan değildi! Onun vahşi kedisini başkasıyla düşünmek... Yoo, olanaksızdı. Bu düşünce dişlerinin gıcırdamasına, içinde çözemediği tuhaf duyguların olmasına olanak sağlıyordu. Korumacı ve sahiplenici! Hele ki evlenmeden birileriyle ahlaksızca düşüp kalktığını düşünmek, onu tutarsız bir öfkeyle deliye çeviriyordu. O’na kimse dokunamazdı! Nur buna izin vermezdi ki zaten! Saçmaydı! Bu kız ne demeye çalışıyordu? Aklını bulandırmaya çalışıyorsa, pekâlâ başarıyordu.

Dişlerinin arasından, “Nur beni delirtme!”

“Havva...” diye sikkınca düzeltti.

Adam bu uyarıyı her zamanki gibi umursamadı. “Bunlar nasıl ayarsız sözler? Sen nasıl bu kadar arsız konuşabilirsin? Lanet olsun... abin sayılırım!” diyerek had bildirmeye çalıştı. Daha bu sözler azından çıktığı an kendi konuşmasına kendi bile şaşırdı. Özel yaşamına ilişkin soruları yöneltmeye hakkı yoktu, aralarındaki sessiz düşmanlığı yeniden uyandırmaya başladığını fark etmesine rağmen sessiz kalamadı.

Havva Nur ona alaycı, hatta aşağılayıcı bakışlar attı. “Bu ne cüret!” diye dişlerini sıkarak tısladı. “Küstahlaşma!”

Ona neydi ne yaptığından! Hayatında hiç bu kadar utanmamıştı. Kendisi ona karışıyor muydu? Beyefendinin ilişkilerine zerrece aldır mıyordu! Düşmanlığını beslemek için özellikle mi yapıyordu. Şimdi

ona böyle abi ayakları çekip, terbiyesizce hesap haddi değildi. Yerinden hızla doğruldu. Önce gitmekti amacı ama son anda vazgeçip, kafa tutan bir üstünlükle yüz yüze gelecek şekilde oturdu. Bahçenin loş ışıkları altında, güzel çehresine vuran havuzun dalgaları teninde raks ediyordu. Katılaşmış yosun bakışları adamın keskin çivit mavisi gözleriyle birleşmiş, her ikisi de birbirlerine meydan okuyarak bakıyordu. Hal böyle olunca değil konuşmak, iki kelimeyi bir araya getirmeye zorlanıyordu. Dikkati dağılıyordu. Bir de ona hakkıymış gibi hesap soran ifadesi yok muydu, tümünden çıldırtıyordu. Beyefendi istediğiyle düşüp kalkıyordu fakat iş ona gelince, ar namus meselesi olarak edep, haya, irfan konularına kayıyor, bolca nutuk çekiyordu. Hele bir de küstah bir tutumla *abilik* adı altında dayatması yok muydu, işte o zaman onu dişleriyle parçalamak istiyordu.

“Bana ders veya nasihat vermeden önce, aynanın karşısına geçmeni sana şiddetle tavsiye ederim. Senin düşüp kalktığın kadınların, kimin eli kimin cebinde belli değil. Kiminle gezip, hangisiyle birlikte olduğunu bilmezken, bir de gelmiş bana hesap soruyorsun! Önce kendin temizce bir keselen, sonra gel milletin fırçasını eleştir.” Duyguları ne olursa olsun, bunların onun tarafından anlaşılmasına hiç niyeti yoktu. Üstelik üstünlük kurup sindirmesine de izin vermeyecekti.

Bu sözler yenilir yutulur cinsten değildi. Öfkeden grileşen gözleri rahatsız edici bir dikkatle kızın yüzüne dikildi. Üzüldüğünü saklayarak, “Sen kendini benimle kıyaslayamazsın.” diye çıkıştı.

“Nedenmiş o?”

“Ben erkeğim kahrolası! Bu aynı şey değil!”

Nasıl bir savunmaydı, nasıl bir üstünlük anlayışydı. “Sendeki fazlalık sadece dik duran bir kas, neyin fazla benden ya da neyim eksik senden? Daha mı az zekiyim yoksa hazzı senden daha az mı alırım?” Adam bu kadar açık bir öfkeye maruz kalacağını düşünmemişti ama kızı bu raddeye getiren de kendisiydi. Ağzı açık ona bakarken kız delirmiş hâlde, “Aynı şey kahrolası adam! Senin yattıkların da kadın, benim tanıdıklarım da senin gibi adam. Yaptığın yanlış! Haz aynı haz, istek aynı istek, beklenti aynı beklenti ve düşünce aynı düşünce.”

“Sen ne...”

Adamın sözlerini ağzına tıkayarak, “Yeter... Bana hesap sormak... Bu... bu kadar ileriye gitme hakkını sana vermiyorum.” diye çıkıştı.

Bu konuşmanın harareti hayli fazlaydı. Büyük bir çabadan sonra yüzünün kızarmasını önledi. Onun dik bakışları altında durmak zor-ken, susmasına tanık olmak korkutuyordu. Soğukkanlılığını kaybet-meye başladığını hissetti. Onun buraya, kendisine gerektiği gibi dav-ranılıp davranmadığını kontrol etmek için gelmediğinden emindi. Yeşil gözleri bir an için adamın kesici bakışlarıyla çarpıştı. Bu kadar özeline girmeye müsamaha göstermeyeceğini bilmeliydi. Sinirle ye-rinden kalktı.

“Nereye? Daha konuşmamız bitmedi.”

Olanca cesaretini toplayarak, “Ben son noktayı koyduysam bir daha açılmayacak demektir.”

“Bu kadar...”

“İşine bak Âdem! Bu konu seni aşar. Benim hayatım, benim yaşam tarzım, benim isteklerim bana ait. Hiçbir şekilde bana karışamazsın. Hem sen niye geldin ya, gitsene evine! Sevgilin falan yok mu seni bek-leyen?” diye meydan okudu. Gayet sakinmiş gibi davranmaya çalışma-sına rağmen, içinde kopan heyecan kasırgalarının belli olmaması için dualar ediyordu.

Bu konuşmayı hazmedemeyen Âdem’in çenesi öfkeyle kasıldı. Aniden yerinden kalktı. Uzun boyuyla muhalefet yaparak O’na te-peden baktı. Havva Nur kısa sayılmazdı ancak onunla boy ölçüşecek kadar da aptal değildi. Kafası neredeyse burnuna geliyordu. Onun yü-züne bakmak için kafasını geriye atmak zorunda kaldı.

“Ben karışmayacağım da kim karışacak!”

“Nedenmiş o, sen ahlak bekçisi misin?”

Bocalayarak, “Senin abin sayılırım!” dediğinde, kız haşın bir hay-kırmayla lafını ağzına tıkadı. “İki de bir, kardeş kardeş deyip durma be! Allah aşkına! Ne kardeşi! Kandan mı bağılsın akrabalıktan mı? Alış artık buna. Kabullen. Sen benim abim değilsin! Kendine bir so-rumluluk kurdun, kendi başına bir şeyler düşündün. Ben seni karde-şim olarak kabul etmedim, etmemde.”

Bu kadar açık reddedildiği hiç olmamıştı. Neden bu kadar öfke-lendiğini de anlamıyordu. Niyeti kötü değildi, amacı ona sahip çık-maktı, yanında olduğunu hissettirmekti. Öfkesini böylesine bir tezatla

üstüne çekmenin akıllıca bir iş olmadığını pekâlâ biliyordu. Yine de konu ahlaki sınırlar olunca kendini tutamıyordu. Gözlerini kızın yüzünden ayırmadan yanına sokuldu. Parmakları, sanki farkında değilmiş gibi dalgın dalgın kızın kolunu okşadı.

“İlla kardeş olmak için aynı karından çıkmak mı gerekir? Belki denesen nasıl da uyumlu olduğumuzu keşfedecek, bu hırçınlıkların için pişman olacaksın.”

Asıl pişman olan o olacaktı, onlar kardeş değillerdi. Başkalarının dayatmasını kabullenmeyecekti, toplumsal normlar onun duygularının üstünde değildi. Genç kız erkeğin dokunuşuyla kol kaslarının gerildiğini hissetti. Nefes almakta güçlük çekiyor, dizleri belli belirsiz titriyordu. Acaba Âdem onda uyandırdığı etkinin farkında mıydı? Bu temasları bilinçli olarak mı yapıyordu? Pek öyle görünmüyordu, ama bu ne ifade ederdi ki? Çünkü bütün nazikliğine rağmen iç dünyasında neler düşündüğünü anlamının kesinlikle olanaksız olduğunu sezmeye başlamıştı. Bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Onun kendisini böylesine etkilemesine izin verdiği için deli olmalıydı. Silkinerek kolunu kurtardı. Gözlerine kuşkuyla baktı. Âdem iki de bir acımasız eleştiriler yöneltmese, kardeşim safsatalarına sığınmasa, genç kız kendini denetleyebilirdi. Onunla iyi geçinmenin bir yolunu bulur, kavgaları bırakabilirdi. Ama o inatla özeline girdikçe deliriyordu.

“Kardeş olmak için, önce öyle hissetmek gerekir. Birinin diğerini kardeşi gibi hissetmesi gerekir ve inan bana, ben sana hiçbir zaman öyle duygular beslemedim!”

Bu kadar açık bir söze, gerçekten daha ne demesi gerekirdi bilmiyordu. Anlattıkları; içindeki duygularının sadece yansıması olsa da hiç çekinmeden söylemişti işte. Sonunda onu kardeşi olarak görmediğini asla da göremeyeceğini haykırmıştı.

Bunu tamamen yanlış anlayan Âdem, “Haklısın anlaşıyoruz, kan bağımızda yok ama birbirine yürekten bağlı anne babaların eşit evlatlarıyız.”

Kız kaygılarının arkasına sakladığı yapay bir kahkaha attı. İşte o an, onu hınçla yumruklayabilirdi. Ne demek istediğini yoldan geçene söylese anlardı ama adam inatla onu anlamamayı seçiyordu. “Kardeş değiliz.”

“Değiliz demek?” Önce ifadesiz yüzünde garip bir hal belirdi. Kaşının birini sorarcasına kaldırdı. “Madem değiliz... Bu duygular sende yok...” Biraz bocalayarak duraladı adam. “Sen benim için ne hissediyorsun Nur?”

...ve Nur an itibariyle ne diyeceğini bilemedi. Konuşsaydı, “Havva,” diye düzeltirdi.

Ne diyecekti? Gerçeği mi? Yalanı mı? Eli ayağı buz kesti, başı dönmeye midesi bulanmaya başladı. Neyse ki kendisini çabuk toparladı. Üzerindeki garip şaşkınlığı gizlemeye çalıştı. Onun soğuk, tepeden bakan tavırlarına öfkelenerek, sesini buz gibi bir hale bürüdü. “Sana hiçbir şekilde, hiçbir şey hissetmiyorum! Ne abi sıfatına yakınsın ne arkadaş samimiyetine uygunsun ne akraba konumuna yükseldin. Hiç! Kocaman hiçsin işte!”

Adama yumruk atsa ancak bu kadar yerle bir ederdi, resmen yüzü kireç gibi olmuştu. Bu konuşmanın geldiği noktaya şaşkın ve ağzından çıkan her aşağılayıcı cümlenin haksız hedefiydi. Onun bu afallayan ifadesi kızı darmadağın etmişti. Yine dili zehir zemberek konuşuyordu ya, asıl olan öyle değildi. Söylediklerinden daha şimdiden pişman olmuştu. Söz ağızdan çıkana kadar zihin, ağızdan çıktından sonra insan onun kölesiydi. Kırgın çarpan kalbinde sır gibi sakladığı acısı, hep bir dalgın olan gözlerinde esrarlı kor olmuş hasret bakışlarıyla, arkasını döndü ve tek bir açıklama daha yapamayacak kadar üzgün olan bedenini oradan uzaklaştırdı.

Hızla eve yürürken, o da peşinden kırgınlıkla geliyordu. Gözü Nur’un üzerinde amaçsızca gezindi. Onun arsız sözlerine ve sohbetten arda kalan gerçeklere yüzünü buruşturdu. Düşüncelerinde kötü, art niyet içeren hiçbir özne yoktu. Sadece ne kadar değiştiğini fark etmemiş her zamanki uyarılarıyla onu korumak istemişti. Ama o değişmişti, her anlamda başkalaşmıştı. Cesurdu. Keskindi. Ve çok güzelleşmişti. Zaten güzeldi ama görmediğinden beri daha da güzel olmuştu, artık afacan Nur gitmiş yerine olgun bir kadın gelmişti.

Uzun funda gibi boyuyla narin bir bedene, kadınsı hatlarıyla tam bir afet olan vücuda sahipti. Sırtından aşağıya simsiyah bir nehir gibi akan eşsiz saçları; görmediği zamandan beri uzamış, zümrüdün can alıcı renginden parlaklığını ödünç alan yeşilimsi gözleri de artık safir

keskinliğinde bakar olmuştu. Daha önce fark etmemişti böyle baktığını ancak uzun zamandır dünyanın yükünü tek başına omuzunda taşıyan omuzları güçlenmiş, duruşu sertleşmişti. Onu bu kadar hızlı değiştiren neydi? Acısı mı büyütüyordu bir erkeğe duyduğu sevgisi mi? Bu düşünceyi reddetti, huzursuz hissetti. Uzun zaman olmuştu onu görmeyeli, özlemişti ve geldiğinde göreceği muamelenin bu olacağını hiç düşünmemişti. En fazla eskisi gibi sataşır, biraz dalaşır biraz huy-suzluk eder geceyi sonlandırırlar sanmıştı fakat bu sefer elinde orağı, başında öfkesiyle onu delik deşik edecek bir zebaniyle karşılaşmıştı. Ya da bunları kafasında kurmuştu! Bakışlarında hareketlerinin tersine olgunluk vardı. Büyük bir acı almış... ya da? Bu düşünceye kafasını salladı. Onların küçük Nur'u aşk acısı mı çekiyordu? Bundan mı buraya ani dönüş kararı almıştı?

“Babam yarın şirkette işe başlayacağını söyledi. Sanırım, temelli dönüş yapmışsın. Haberim yoktu. Geçen ki konuşmamızda bahsetmedin?”

Nur yüzünü çevirince, uzun saçları başında hareler oluşturarak döndü, ışığın altındaki yeşil gözleri cam bilyeler gibi ıslık ıslık parladı. Bembeyaz tenindeki dolgun kırmızı dudakları sinsice kıvrılınca, Âdem o zaman ne kadar dikkatli baktığını anlayıp irkildi ve bakışlarını derhal bahçeye çevirdi.

“Evet, babam çok ısrar etti. Senin için bir sorun olursa, kendi şirketimde durabilirim? Cidden söylemen yeterli! Bana yardımcı olacak bir sürü insan vardır eminim.” diye yanıtladı. Sonuçta orası onun emrindeydi. Her ikisinin de babalarından kalma şirketleri vardı ancak Nur tecrübesizdi ve birinin onu eğittikten sonra kendi şirketini devralmaya ihtiyacı vardı. Belli bir seviyeye getirene kadar babası ilgilenmiş sonra o küçük şirketi devralan Âdem babasından kalma firmayı devasa bir işletme hâline getirmişti ve bundan bir kez olsun şikâyet etmemişti.

“Bu konuda sana minnettar olduğumu biliyorsun. Hiçbir zorunluluğun yokken benim şirketimin sorumluluğunu aldın ama bundan yorulduysan anlarım. Bir şekilde işi öğrenmenin yolunu bulur senin yükünü hafif...”

“Saçmalama...” diye azarlayan adam kaşlarını çatmıştı. “Yük

olduğunu düşünceğim işlere girmem. Üstelik sorumluluk için yapmadım, kendimi kanıtlamak için çalıştım ve kazandım. Asıl ben sana teşekkür ederim bana bu imkânı sunduğun için, sonuçta senin şirketin istesen toy bir gence izin vermezdin. Tüm riski göze alarak bana teslim ettin.”

“Sen de en iyisini yaparak beni ödüllendirdin,”

“Her ikimizin de çıkarına bir iş anlaşması oldu, iki tarafında karlı olduğuna inanmak isterim.”

“Emin ol ben daha karlıyım, çalışmadığım bir sistemde saygınlık ve nakit akışı yaşıyorum. Sayende bir milyarderim.” dedi kız gülererek.

“Çok zenginsin doğru.”

“Bu seni korkutuyor mu?”

Adam bakışlarını uzaklara çevirdi. “Peşine çok sırtlan düşecek ve kimin dürüst olduğunu bilemeyecek kadar tecrübesiz olacaksın, bu risk insanı ürkütüyor.”

“Ama yönetim sende olduğu sürece sorun yaşayacağımızı sanmıyorum.”

“Karşı karşıya geldiğimiz konunun para ve çıkar olması beni mahveder. Aramızda her şeyin tartışması olabilir ama güvenin asla, bunun olması endişelendiriyor.”

“Merak etme buna izin vermem, aşkın gözümü boyayacağı yaşları geçtim.”

Onun zeytin dalı uzatmasıyla üzerindeki gerilim kalkan adamı, “Zaten çok uzun zamandır iki şirketi de aynı yerden yönetiyoruz biliyorsun, eğer şirketi ayırmazsan sana yardımcı olmayı seve seve kabul ederim. Çok emek var. Babanın mallarının, hisselerinin başına geçmekle doğru olanı yaptın ve daha doğru yönetmek için her zaman desteğimi sana vermeye hazırım. Böylece benim de üzerimden biraz yük kalkar, dayanak olursun.” Geniş omuzlarını dikleştirdi. Sözleri nezaket içerirken yüzünde acımasız bir ifade vardı.

Genç kız ona biraz mahcupça baktı. O'nun ne zamandır kendi mal varlığının yanında, Nur'un özel hesaplarını ve gayrimenkullerini yönettiğini, çok zaman unutuyordu. Öyle ki; ona hiçbir sorun olmadan,

sadece para akışı sağlanarak, imzaların tarihi bildiriliyordu. Onca malın ve işçinin akıbetinden ziyade hiçbir sorunundan haberi dahi yoktu.

“Sana çok yük oluyor değil mi?”

“Aileler birbirine yoldaş olur yük değil.”

“Aslında minnettarım, güvenimi sık belirtmesem de bil isterim. Ben beceriksiz değilim. Her şeyi; sanki mecburmuşsun gibi senin üzerine bırakmak benim kararım değildi.”

“Sorun yok bir şekilde üstesinden geliyorum.”

“İşte hep böyle diyorsun, hiç sesini çıkarmadan ilgilendiğin için bunu sana vazife görüyor annemle babam. Affedersin! Üzerinde bu kadar sorumluluk varken, bir de ben huysuzluğumla yük olmak istemezdim.” Gerçekten ona şükranla bakıyordu.

“Yani bu ne demek?”

“Şu demek, biraz sabra biraz da serin kanlı olmaya bol bol ihtiyacın olacak.”

“Yani?”

“Artık buradayım, sen de istediğin kadar sırtını bana yaslayabilirsin. Tabii sana katlanmamın tek sebebi babam ve annem,” Adam donup kalmıştı ve kız bunu fark etmeden devam etmekteydi. “Bunu unutmazsan iyi anlaşan iki iş ortağı olabiliriz!”

Hiçbir şey söylemeyen adam yanına geldi. Kızın saçları yanağına dokunacağı kadar dibine sokuldu. Gözlerini kırpmadan yüzünü süzüyordu. İri çivit mavisi gözleri insanın içine işliyordu. Nur soluk almayı bırakmıştı. Bu ani yakınlaşmada ikisinin dudaklarının birbirlerine ne kadar da yakın olduğunun farkında değil miydi? Sanki öpüşecekmış gibi... Nefesini denetim altına alarak bir adım geriledi. Bu kadar yakın olmaya hazır değildi.

Âdem genç kıza bakarken, ne düşündüğünü göstermiyordu bu yüzden ortaya attığı soruyla kız yumruk yemiş gibi irkildi. “Nur...”

“Havva, sürekli düzelttirme bana.”

“Nur... Senin adını herkes gibi seslendirememen neden? Babamı kabullenirken, benden neden bu kadar çok nefret ediyorsun? Sana ne yaptım?” Kız ağzını açtı ama tek kelime edemedi. “Bunu hak edecek

bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Yani yapmadım...!” Kaşlarını, hayretle havalandırdı. “Yaptım mı?” Uzun zamandır sormak istediği ancak çekindiği bir soruydu bu, ona ne yapmış olabilirdi ki ondan bu kadar nefret etmekteydi. Sorun yoksa annesi miydi? Hâlâ annesini onunla mı paylaşmak istememekteydi!

Oysa Nur neler demek istiyordu. Onca zaman sonra vakit gelmişken dili lal, bedeni sakın kalıyordu. Eğer dili tutulmasaydı derki ki: *‘Sen hayatıma en büyük taşı atıp, dokuz taştan kule gibi yere yıkıp, sonra oyunu kazanmak için koşturup durdun! Sen hayatıma atılacak en büyük anlaşmaların imzasını kalbime atıp, kaderimle mühürledin. İlk tanıştığımız gün, o çocukların elinden kurtararak en büyük kötülüğü yaptın. Dalga geçmelerine izin vermeyerek kahramanım oldun! Tek bir bakışla kendine esir ettin. Sonra da hayatımın içine ettin! Sen pervasızca bekârlığın kahredici güzelliğini lanse ederken, her yeni sevgilinde beni kahrettin. Namın yürüsün diye paparazzilere yakalandığında, günümün, gecemin, hatta aldığım nefesimin içine ettin. Başka kadınlarla günü gün ederek yaşamayı bana zehrettin. Senin yüzünden tutuğum tek erkek eli babamın eli oldu! Bir de soruyor! Daha ne edecektin? Kısacası hayatımın içine ettin!’*

“Efendim!”

Kız birden irkildi. Yoo, hayır! Bunların hepsini asalaklar gibi sayıklayarak dışarıdan söylemiş olamazdı, değil mi? Ama Âdem’in katledilmiş cinayet zanlısı gibi duran hareketsiz suratının sertliğine, kalem kaşlarının çatıklığına bakılırsa, galiba tutulası dili her şeyi hışır etmişti. Ah Allah’ım, taş olmak; nasıl bir şey? Keza yok olamayınca, en azından heykel olurdu.

Sitem ederek, “Ben senin hayatının içine nasıl ederim, sen dünyanın bir ucundaydın ve sana yaklaşıyordum bile?” dediğinde, işte o vakit kız ne zamandır tuttuğunu bilmediğini nefesini dışarı saldı ve kalbi bayram yerine dönerken derin bir nefes aldı. Kendisini çabuk toparladı. Arkasını dönüp kapıya yöneldi. “Boş ver Âdem! Sen her anlamda salak bir magandanın, etrafa rast gele attığı kaza kurşunu gibisin. Ve...?” İngilizce olarak bir şeyler homurdandı. Fakat Âdem onun şu sözleri fısıldadığına yemin edebilirdi!

“(God will destroy you, Âdem!)”

Âdem arkasından hâlâ şaşkınca bakıp, olduğu yerde kaskatı dururken, açıkçası bunun ne demek olduğunu bilmiyordu. Hızla kızın arkasından baktı. “Bu da ne demek Nur? Ne kazası? Ne kurşunu? Ve ben niye mahvolayım?”

Nur onu bir cenderenin içine bırakıp uzaklaşırken, o hâlâ kızın söylediği şeylerin karmaşasını açıyordu. Soru öbeğinin içinde kalan tek şey ise, ‘*Ben kocaman bir kadın oldum!*’ cümlesiydi. Onların Nur’u yapmazdı! Yok, sadece sinirlendirmek için bu tarz söylemlerde bulunuyordu. Ya yaptıysa? Yok, canım! Yapmazdı! İçeri girerken gündemi bir anda değişmişti.

“Ah, Nur ah! Geldin yine hayatımın ortasına sadistçe oturdun ve kalkarken, elime pimi çekilmiş bir bomba bıraktın. Gel de şimdi patlatmadan uyu, tabî uyuyabilirsen!

Rahatsız bir geceden sonra saat altıda uyanmış olan Nur daha fazla yatamayacağını anlayınca yatakla savaşmayı bıraktı. Ne de olsa bugün ilk iş günüydü ve aşırı derecede heyecan yapmıştı. Dolabına koyduğu kıyafetlerinin karşısına geçtiğinde ne giyeceğini, nasıl bir başlangıç yapacağını bilemedi. Ne kadar orada dikildiğini bilmiyordu. Boş boş dolaba bakıyordu ama akli kıyafetlerine bir türlü gitmiyordu.

Taş gri takım elbisesiyle şirket koridorlarında gezinirken düşündü, nasıl otoriter bir izlenim verip, intiba sunacağını zihninde canlandırdı. Bu kıyafet ondan tam not alarak kanaatsiz geçti: Bunu San Francisco’da market caddesi üzerindeki Westfield Mall’den modayı takip eden tüketicilere hizmet veren 170 Mağazalı butik koleksiyoncusundan çok uzun bir zaman önce almıştı.

Duştan çıkınca hızla giyindi. Hazır olduğunu düşününce, bilgisayar çantasını alarak odadan çıktı. Salona geçtiğinde, üzerinde ilk günün tedirginliği ve biraz heyecanı vardı. Annesi ve babası masada onları bekliyorlardı ve kızın bir türlü o masaya oturmaya ayakları gitmiyordu. Bakışlarını masadaki yiyeceklerden, annesinden ve babasından ziyade tek aradığı mahlûka çevirdi. Ancak belli ki beyefendimiz henüz kalkmamıştı. Her zamanki gibi mabadını yayarak onunla dalga geçtiği sandalyesi boştu. Hızla masaya yaklaşıp yaşlı çifti öpüp sabah bahşişlerini verdikten yerine geçti.

Âdem masaya yaklaştığında, gözleri için için gülümseyerek bakıyordu. “Günaydın uykucu. Çok erkencisin.”

“Sana da günaydın.”

“Zahmet etmeseydin, ak am yemeğini aradan  ıkarırdın...” Telefonu masaya bırakıp, yerine oturdu.

“Benden sonra gelen biri için ne hakkaniyetli sözler,” diyen kız dalgınlıkla başını kaldırdı. Ve  atalı ağzında donakaldı. Masanın başında, salonun dar sınırları içinde, onun gibi temiz ve sağlıklı bir erkeğin, fiziksel güç harcadıktan sonra salgıladığı ve kendisinin çoktandır unuttuğu o güzel kokusu haince ona salınmı tı. Bu; bahar ayında yeni biçilmiş tazecik çimlerin toprakla dansını anlatan güzel bir kokuydu. Bu katı ıksız hovarda,  u hâliyle, öylesine genç, öylesine mutlu ve ne eliydiler ki... Genç kız durduk yere hırçınlık çıkararak onun gülen yüzünü soldurmak, tüm enerjisini tüketmek istiyordu. Onu böyle bir başkasının görmesinden nefret ediyordu. Kendisine olduğu gibi huy-suz, nemrut ve çekilmez olsun istiyordu.  etrefilli düşünceleri yavaş yavaş zihninden ge i irken, içinde bulunduğu anı ve yanındaki ailesini idrak etmesi uzun sürmedi:

 zerine giydiği Hugo Boss siyah takımıyla, Tommy Bahama beyaz gömleği, Dior ayakkabıları ve başındaki Versace güneş gözlükleriyle sanki alt kattaki odasından değil, Hawaii’deki sezon defilesinin pod-yumundan önüne düşerek, bu sandalyeye oturmuştu. Ağzı açık ayran budalası gibi bakakalmadan evvel, “So attractive!” dediğine yemin edebilirdi. Nermin Hanım kaşlarını çatarak kızına sertçe baktı. Ah Nur  u vakit edep ayarlarında bir sorun olduğunu anlayamadı!

“Bak yine hakaret ettiysen çocuğa...” diye kızgınca konuya ba layan Nermin Hanım’ı  dem gülerek susturdu. “Yok, annem. Galiba; bu ga-rip organizma bana tuhaf bir biçimde iltifat etti.”

“Beni yatıştırmak için demiyorsun ya,”

“Cidden az evvel ‘ ok çekici’ dedi!”

“Nur mu?”

“Rüyamda görsem montaj derdim ama gerçekten az evvel o dedi.”

Nermin Hanım kızına ku kusuyla bakarken, kendini toparlayan Nur aldırılmazca davranıp, omuzlarını umarsızca silkeledi. “Ben Hugo Boss takımına dedim, üzerine alındığına göre cidden henüz uyanmamı  olmalısın. Git istersen elini yüzünü yıka. Geçen defilede bizim

gençlere doğum günü hediyesi olarak almayı planladığımız bir takım-
dı bu. Çok şık cidden, güle güle giyin.” derken lafı değiştirmekteki üs-
tün kabiliyetinden ötürü kendini kutladı.

“Bir an bana iltifat ettiğini düşünmüştüm.”

“Balıklar hâlâ uçmuyor farkında mısın?”

“Nur...”

“Ne, yalan mı? Ancak rüyasında görür ona iltifat ettiğimi.”

Âdem neşeli gözlerini önündeki tabaktan kaldırıp, göz kırptı.
“Sende hazır duruyorsun, meleksiliğinle ilk hangi masumun canını
yakacaksın?” Kulaklarındaki minik inci küpelerden, tırnaklarındaki
renksiz ojesine kadar en küçük ayrıntıyı bile içine sindirmişti.

“Senden iyi bir söz duyduğum zaman ilk işim askeriyei aramak
olacak, üçüncü dünya savaşı ne zaman başladı diye?”

Bu sözlerin altında elbette kalmayacaktı ama şimdi huzur bozan
kişi olmakta istemiyordu. Huysuzluğunu sonraya sakladı. Masada gü-
zel bir sohbet başladı. Âdem laf sokuyor Nur her seferinde gol atıyor-
du. Onların laf düellosuna yetişemeyen kadının saf hallerine baktıkça,
güzel yüzündeki ufak tebessüm etkileyici bir büyü gibi etrafına yayı-
lıyordu. Orhan Bey kızıyla şakalaşırken onun büyüüne kapılan adam
her dakika biraz daha somurtuyordu. Durduk yere kaşlarını çatıyor,
elindeki çatalı sıkıyordu. Kızın ağzının şuhça büyüyüp, yüzü kadar ol-
masını izlemek bir işkenceydi. Kahretsın!

Bu kız; hep böyle güzel mi gülüyordu?

Nur şirketten içeri girince derin bir nefes aldı. Bu şirkete daha
önce milyonlarca kez gelmesine rağmen, ilk defa çalışan olarak gel-
diğinden sebep üzerinde basmakalıp bir otorite ve içindeki yanardağı
faaliyete geçirecek patlamaya eş değer bir heyecan vardı. Şirket bina-
sına Âdem önden, o arkadan birlikte giriş yapmışlardı. Âdem kendi
odası yerine, tam karşısına yöneldi. Babasının odasına gelince durdu.
Nur neden durduğuna anlam veremeyince, genç adam göz kırparak
onu korkuttu. Çünkü babasının uzun zamandır şirkette uğramadığını
uzaktan bile olsa biliyordu.

Nur soru işareti dolu gözleriyle ona baktı ama Âdem hiç ses çıkarmadan kapıyı açtı. Nezaketen kenara çekilip, centilmenlikle içeriye geçmesini işaret etti. Hâlâ şaşkınca genç adama bakarken eli mahkûmdu, sırf merakından içeriye geçti. Ve gördüğü manzara karşısında donup kaldı.

“Aman Allah’ım, bu ne?”

Genç adam omuzlarını sarstı: Oda tamamıyla değişmişti. O eski medefe kaplama maun cilalı, acı kahve mobilya ağırlıklı klasik takım gitmiş, şimdi yerine modern tarzda döşenmiş çok güzel, klişeden soyutlamış gösterişli bir oda gelmişti. Ihlamur yeşili mobilyası, buz beyazı badanasıyla nasıl da şirindi. Şaşkınlığı, düşünmesine engeldi. Bir süre sonra arkasını dönüp, “Hani benim odam nerde olacak? Önce oraya gitseydik ya?” diye sordu.

“Beğenmedin mi?”

“Beğendim güle güle kullansın babam, yakışır. Buraya yeni mobilyalarını göstermeye mi getirdin?”

Âdem gülerek başını salladı. “Hoşuna gitti mi?”

Nur tekrardan odaya bakındı. Yılların yorgunluğuna eşlik eden oda monotonluktan kurtulup, farklı bir tarza bürünmüştü. Masası dahi özel tasarımıydı. Masanın üzerindeki fotoğraf çerçeveleri güzel anıların resimleri için hazır duruyordu. Odada onlardan başka aksesuar yoktu. Bu odanın henüz kullanılmaya başlanmadığı mobilyaların kokusundan belirgindi. Babası her zaman çerçevelere onların çocukluktan ve ergenlikten kalma mutlu resimlerini koyar, duvarlara da mutlu aile tablosunu her yıl yenileyerek çizdirirdi. Âdem’e merakla bakarken, “Bu oda babamın tarzı değil! Neden böyle döşendi, özel tasarım şekli var?” diye sordu.

Âdem ellerini cebine sokmuş, omuzunu da kapıya dayamış, gözlerinde oluşan garip bir telaşla bakıyordu. “Bu oda ona dizayn edilmedi zaten!”

“Yeni bir müdür mü alındı şirkete?”

“Çaylak bir CEO gelecekmiş, ona tasarlandı.”

Bu beklenmedik gerçeikle, şaşırdı. “Bana mı?”

“Sahip çıkan olmazsa onun gibi bir şey.”

“Alayı bırak bana mı yaptırdınız?”

“Uzun zaman önce tasarlandı, eğer renklerini beğenmezsen değiştirebiliriz.”

Babası odasını ona mı vermişti? Hem de yenileterek, baştan dizayn ettirip, özel tasarımlar yaptırarak? Nasıl olur! O odasına çok düşkün, iş kolik adamın tekiydi! Üstelik mobilyalarını da değiştirmezdi. Onları ilk ofisini kurduğu zaman ne zorluklarla aldığını anlatır, onlara hayat dersi verirdi.

“Bu oda benim mi cidden,”

“Olabilir.”

“Oyunu bırak.”

“Oyun falan yok, oda senin.”

Biraz şaşırdığını saklayamazdı. “Ama nasıl olur? Burası onun değerlisi...”

“Bunu ne zaman anlayacaksın. Sen daha değerlisin!” Yüzü tatlı bir pembeye boyanırken gözleri nemlendi. Onu hiçbir zaman ayrı tutmayan ve sevgisinden her zaman emin tutan adam yine yapmıştı yapacağını. “Bu babamızın emri ve kesin kararı, reddetme şansın yok! Sen yerleşmeye başlayabilirsin.”

Âdem arkasını dönüp, iki odayı ayıran hole çıkarken, genç kızın arkasından geldiğinin bilincindeydi. Sekreterin masasına gelince, “Fundayı tanıyorsun!” dedi, yıllardır tanıdığı orta yaşlı kadın yerinden kalkmış, gülümseyerek, “Hoş geldiniz efendim!” diyordu.

“Hoş gördüm abla,” Âdem boğazını temizleyince, “Yani Funda Hanım,” diyerek kendini düzeltti. Kısacık jest yaparak genç adama döndü. “Sen ciddisin.”

“Bir süre Funda Hanım ikimizin de ajandasını yönetecek.” Aklına gelen şeyle arkasını dönerek holün sonundaki uzun boylu zayıf olan genç kıza baktı. O da masanın yanında durmuş onlara gülümseyerek saygıyla bakıyordu. “Bir de Müge var. O da resepsiyondaki yardımcımız, siz tanışmadınız yeni katıldı aramıza ama canavar gibidir. Misafirlerin giriş çıkışını denetlediği gibi, gelip, giden kargo ve evrakların

düzenli akışını sağlamakla görevli. Tabii bir de Funda olmadığı zamanlarda bize yardımcı olmakla mükellef.” Genç kız ellerini yukarıya kaldırıp durmasını işaret ederek, başının dönmesini geçirmek için derin bir nefes aldı. “Dur bir dakika, dur lütfen! Sen şimdi bana burada seninle aynı mevkide, tam konumda çalışacağımı mı söylüyorsun?” Akli cidden karışmış ve bocaladığı belli hâlde karşında dikiliyordu. İşi hiç bilmeden, sıfır tecrübeyle buna nasıl cesaret edebilirdi ki? Onu tanımıyordu bile bu kadar güvenmek akıl karı değildi.

“Evet!” dedi adam mesafeli ve otoriter bir hâlde. “Bunu söylemeye çalışıyorum ve dahasını izin verirsen anlatacağım.”

Kafası ciddi anlamda karışmış kızın yüzünde karmaşık bir geçiş yaşandı. “Ama bu haksızlık olur! Yoo, hayır, bunu yapamam ben.” Biraz duraksadı. Sanki düşünmeye ve aklındaki konuşmayı irdelemeye ihtiyacı var gibiydi. “Ben senin yanında çalışamam. Buna hakkım yok! Sizin yıllarca emek verdiğiniz, ne zorluklarla kurduğunuz yere damdan düşer gibi gelip yerleşemem. Bana ufak şirketlerden birinde çalışma olanağı sağlarsanız yeter. Onca emekle adam ettiğiniz yere, ben hiçbir hakkım olmadan çöreklenemem.”

Nur onun fikirlerini hiç umursamadan, bir şeyler anlatan Âdem’le konuşmak yahut da kendini ispatlamak için böyle bir aldatmacaya girmeyecek kadar kendindeydi. Onun iş kolik halleri, sanki mülakata gelen herhangi bir kadını işe almış duruşu kızı huzursuz ediyordu. Seri bir hareketle sekreterin masasına ne ara koyduğunu bilmediği çantasını alıp, Âdem’in yanında geçmek için biraz geri çekildi.

“Bunu önce babamla ben görüşürsem daha iyi olacak. Ortada yanlış olan bir şeyler var! Konu öyle hemen özüksenecek bir şey değil! Sen bu işin dışında kalırsan... ben bu konuda minnettar olurum.” Âdem yanından geçen kıza yaklaştı, kolunu nazikçe kavrayarak, olduğu yerde durmasını sağladı.

Nur koluna dokunan güçlü parmaklarla irkilirken, vücuduna pompalanan hadsiz sıcaklıkla savaşmaya vakit dahi bulamamıştı. Ona masumane dokunması dahi genç kızı yerle bir etmeye yetiyordu. Sadece amaçsızca kafasını yana çevirip kolunda ki ele baktı. Sonra bakışları o elin sahibine kaydı. Yeşil gözleri onun mavileriyle buluşunca içindeki bir şeyler hızla yer değiştirdi. Karnında yüksekte atlamışta-

aşağı inerken basınçtan oluşan karıncalanma hissi başlamıştı. Âdem elini kolundan çektiğinde, bunu sadece kendisinin hissettiğini algılaması uzun sürmedi.

“Nur saçmalama. Bunu babamla birlikte planladık, ne tuhaf şeyler düşünüyorsun öyle. Bu şirkette bizim olduğu kadar senin de hisselerin var. Eğer şirket çıkmaza girdiğinde sen kendi hisselerini bize ödünç vermeseydin, şimdi biz diye bir şey olmayacaktı. O yüzden hadi odana geç! Hem babamı arayıp adamı da gücendirme! Kaç ay senin odan için mobilya ve iç mimar baktı. Aslında o da burada olup, senin yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu ama fazla duygusallığı kaldıramayacağına karar verdi. Hadi kırma beni de gel odana yerleş...”

Nazik sesi ve düşünceli konuşmalarıyla ona hak verdi. Eğer bu odayı kabul etmezse; babası gerçekten kırılacak ve onca hazırlık, hevesli bekleyiş boşa gidecekti. Biliyordu ki Orhan babası ona, canını hiç gözetmeksizin çıkarıp verirdi. Onun üzülmelerini hiçbir zaman istemezdi. Belli ki çokta özenmişti yaşlı kurdu! Omuzlarını büyük bir kabullenmeyle düşürüp, Âdem’in peşine düştü. Umduğundan çok daha profesyonel davranıyordu. Çok başarılı olmakla birlikte kendinden bir hayli emindi. Onun yanında bir an ümitsizliğe kapılmadan edemedi. Ya başaramazsa! Ya ona kendini kanıtlayamayıp; rezil olursa!

“İyi de ben ne yapacağım burada? Benim hiçbir alanda, iş tecrübem yok ki!”

Âdem yakıcı bakışlarını bir süre genç kızın yüzünde dolaştırdıktan sonra, “Takıldığın bu olsun. Sen her anlamda çok zekisin ve bunu sakın sorgulama! Herkes gibi işi yavaş yavaş öğreneceksin. Biraz yorulup, bazen hayal kırıklığı yaşayacaksın ama burada, birlikte tecrübe edineceksin. Ailenle! Bu bizim aile şirketimiz.”

Nur odasına girince, Âdem iyi şanslar dileyip odadan çıktı. Kız aklındaki deli sorularla, çantasını köşedeki dolaba koyup masasına yaklaştı. ‘*Onunla nasıl olacak?*’ sorusu zihninin ana halterlerini kemirip duruyordu. Bakışlarını etrafta gezdirdi. Babasının yıllarını kazandığı kadim dostu, şimdi onun sığınağı ve başarı merdivenlerini çıkacağı ilk basamağı olacaktı. Yerine oturdu. Heyecanını bastıramayınca Seval’in bu heyecanı alacak tek kişi olduğu aklına gelerek olanları telefonda ona anlattı.

“Sonunda aklı başına gelmiş hödüğün.”

“Seval lütfen.”

“Ne yalan mı? Aptal.”

“Seval kapattırma bana telefonu.”

“Kızım sen cidden şu anda hangi konumda olduğunu idrak edemeyecek kadar leyla mı oldun?”

“Ne dediğini anlamayacak kadar olduğum kesin.”

“Âdem diyorum, dibinde diyorum, artık ipler elinde diyorum.” Kız yine anlamayınca, “Sen harbiden içmeden sarhoş olmuşsun. Git elini yüzünü yıka.”

“Sadede gel.”

“Fırsat ayağına geldi işte, artık zorlanmadan yürüyebilirsin.” Telefonu kapattığında hala arkadaşının sözleri kulağında çınliyordu, söyledikleri mantıklıydı ama ona uygun şeyler değildi. Düşüncelerle dolu zihniyle, çekmecelerini açıp içine baktığında mobilyanın taze cila kokusu içine işledi. Çekmecelerde birkaç dosya dışında bir şey yoktu. Paralel telefona uzanıp, aklına geleni yerine getirmek için tuşladı.

“Buyurun Nur Hanım?” demişti Funda Hanım nazik sesiyle.

“Bana bu yılın bilançolarıyla, geçen yılın toplantı kayıtlarını getirir misin? Bir de Âdem Bey’in toplantı notlarını rica ediyorum, bu konuda Âdem Bey’in bilgisi ve rızası vardır.”

“Tabii efendim, başka bir şey var mıydı?” Kız beklentiyle susmuştu. Önce ne demesi gerektiğini düşündü, aklına başka bir şey gelmeyince, “Yok, Funda Hanım, olursa söylerim.” diye sözlerini sonlandırdı.

Yıllardır tanıdığı Funda abla şimdi onun sekreteri mi olmuştu? İşlere bir yerlerden başlaması lazımdı. Aslında o Dış Ticaret okumuştu ama şirket yönetmek konusunda da bir şeyler öğrenmişti. Hem Âdem sürekli iş kolik olarak ona bu konuda, her telefonda bir sürü bilgiyi muntazam olarak veriyordu. Onun yerine işlerini halletmiş, her yaptığı işte anlamasa da fikrini almıştı. Funda elinde büyük klasörlerle kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde, Nur gözlerini irice açarak genç kadına baktı. Yok, ona vur demişti ama Funda galiba öldürmeye niyetliydi. Hızla ayağa kalktı.

“Buraya bırak Funda Hanım!” diyerek sehpaye yönlendirdi.

Kadın klasörleri bırakınca, sanki elleri beline gitmek istemişçesine bir an kıvrandı. Yüzünde huzursuz bir hal vardı. “Bunlar yarısı efendim, diğerlerini de getireyim mi?” diye sorduğunda “Keşke istemese, o kadar dosyayı beni fıtık edecek” diye düşünmekten kendini alamamıştı.

Ve tabii bunu dile vurmasa da yüzündeki bakıştan anlayan Nur gülümsedi. “Yok, Funda abla, bu kadarı şimdilik kâfi! Öncelikle bunlara bir bakayım, diğerlerini daha sonra gözden geçiririm. Teşekkür ederim.” dediğinde, tam yerine dönecekti ki birden durdu. “Ha, bir de bana sütlü kahve yollar mısın lütfen? Bol şekerli olsun.” diye göz kırptı.

Funda ofisten gülümseyerek çıktığında, Havva Nur düşünceli hâlde dosyalara bakıyordu. Genç kadın beş dakika sonra kahveyle geri dönüp masaya bıraktı. “Afiyet olsun efendim.” Nur başını sallayarak dosyalara yaklaştı. Nereden başlayacağını kestiremeyince tarih aralıklarını irdeledi. İlk dosyayı açıp çalışmaya başladı. İşe kendini kaptırınca zaman su gibi akıp geçti. Dosyalara öyle odaklanmıştı ki, hiçbir şeyin farkında değildi. Gömüldüğü anlaşılanın içerisinden onu kapının tıklatılması çıkardı. Kafasını hiç kaldırmadan, “Gir!” dediğinde, elindeki kalemle hâlâ not almaya devam ediyordu.

Âdem kapıyı açıp içeri girdi. Elini ceplerine koyarak bakışlarını yorgun kıza çevirdi. Bir müddet fark edilmeyi bekledi ama Nur işlere öyle gömülmüştü ki, geleni bile unutmuştu. Bir an sustu. Onu izlemekle sataşmak arasında gidip gelirken hain dudaklarında alaycı bir çizgi belirdi. “Sana çalış dedik! Kendini unutmanı emretmedik?”

Bir an kalemi sıkıca tuttuğu sıkılmış parmaklarına baktı, eli uyuşmuştu. Kafasını kaldırmadı. Dosyanın sayfasını çevirip kaldığı yerden not almaya devam etti. “Ne istiyorsun, görüyorsun ki meşgulüm?”

“Ben çıkıyorum, sen çıkmayacak mısın?” diye sordu.

Biraz bekledi ancak inatçı adamın kıpırdamadığını görünce, “Ee, ne duruyorsun, izin istiyorsan verdim gitti.”

“Allah razı olsun.” dedi Âdem alayla.

Yerinden kıpırdamayınca, “Çıksana o zaman!” diye söylendi.

“Çabuk alıştın emir mercine,”

“Sataşmaya geldiysen burada yokum.”

Âdem’in yüzü birden eski kayıtsız hâline büründü. “Hadi sen de çık, bu günlük bu kadar yeter, yarın devam edersin!”

“Daha bitmedi işim.”

“Bitti bitti. İlk günden sana açık vermeye hiç niyetim yok, beni sonra denetlersin...”

“Masum hayaller kurma, ensende boza pişireceğim!” Ona bir kez bakmadan işine kaldığı yerden devam etmişti. “Biraz daha burada kalacağım.”

“Şimdi ayaklanıyorsun ve seni bu kadar çok çalıştırdığımı annemize söylemiyorsun. Kadının açlıktan şekeri düşecek, hadi artık eve yemeğe git.”

Nur işlerin altından kalkamadığını ve daha ilk günden işlerden sıkıldığını düşünmesini kesinlikle istemiyordu. Kendisini suçlamasından ve alay etmesinden ne kadar korktuğunu fark ederek derin bir nefes aldı. “Ben ararım onu, anlayış gösterir. Hem sen gitsene ya, hani çıkıyordun?”

Bu durumu hiç hoş karşılamasa da onun inat damarını bilen Âdem geniş omuzlarını kaygısızca silkti. “İyi o zaman, kendin bilirsin. Sen de fazla geç kalma...”

Nur tekrar dosyalara gömülürken, eliyle kışkıılamıştı. Adam başını sallayarak arkasını dönerken, kapamadan son kez baktı. “Uysallığın gözlerimi yaşarttı Kedicik!” Nur’un affetmez bakışları o tarafa kaydı. Âdem gülerek, “Bu sözün seni kendine getireceğini biliyordum!” derken haylaz gözlerindeki bilmiş bir ifadeyle sırıttı.

Nur alaylı bir ifadeyle yüzünü devirip, “Çok komik, bak gülmekten bağırsaklarımı yerden topluyorum. Benimle stres atışını yaptığına göre, şimdi git lütfen dikkatimi dağıtıyorsun!” diye çıkıştı.

Ciddi anlamda dikkat sorunu yaşattığı kesindi! O yanındayken ne işi? İş diye bir şey zihninde olmuyordu. Gelir gider tablosu yerine onun metresleri, irsaliye yerine onun sevgilileriyle gittiği lüks otellerin faturaları, gelen portallar yerine de ufuktaki kadınları aklına geliyordu.

O ketum düşüncelerin zalim dürtüsüyle cebelleşirken, kapı usulca kapandı. Nur rahat bir nefes alarak, onu aklından ve yüreğinden temizledi. Bu sığ düşünceleri zihninden silmeye çalıştı. Aslında işlere başlarken aklında milyonlarca soru vardı. Onunla karşılıklı kapılarda nasıl çatışmadan çalışacakları gibi! Ulaşılmaz varlığını hissedip, bir nefes yakınındayken uzak durmak çok zor olacaktı. Ama saatler ilerleyip kendisini işe kaptırınca, zamanın nasıl geçtiğini unutmuş ve tabii onun varlığı da aklından çıkmıştı.

Şimdi ise gelip tüm o konsantresinin içine etmiş ve huzurunu da alıp çekip gitmişti. Elindeki kalemi masaya bırakıp, koltuğunda geriye kaykıldı. Gözlerini sımsıkı kapatıp, zihnini toplamaya çalıştı. Onu aklından her koşulda çıkarmışken, o gelip aynı yere kuruluyordu. Koltuğundan hızla kalktı.

“Ama bu haksızlık! Beyefendimiz günü gün ediyor ben ise yas tutuyorum. Allah’ım niye düşünüyorum ki hâlâ bu kadar çok? Niye ben de onun kadar çabuk unutamıyorum!” Ceketini aldı ve duyduğu sesle yerinde sıçraması bir olurken uyuşan parmaklarının sıkıca kavradığı ceket yere inişe geçti.

“Kimi Nur... Kimi unutamıyorsun?”

Hayallerimden tut yoksa düşeceğim, mutsuz çocukluğuma gökkuşağı çizemeyen geleceğime yenileceğim. Hedefin bulanık yüzü gölgesinde titreyen masumluluğuma acılı maniler dizeceğim. Anne sınesinden geçtim, baba kokusundan geçtim, yalnızlığın duvarına yaslanan yaşıma inat bir sana sırt dönemedim. Neden acı çektiriyor günler, susmak iyi de gülmek neden hala acı veriyor? Hani her şey küçüklükte kalacaktı? Hani çocuk kusurum, zararsız suçumda kaybolacaktı. Hani geçecekti, yaşımı büyüüttüğü gibi acımı da büyüüten o rüzgâr yıllar içerisinde esmekten vazgeçecekti.

Ben hâlâ o yaştayım, o suçtayım, yaşı büyümüş çocukluğun ortasında, acının başlangıcındayım.

Saklı günlük sayfa 78

Pazar 07 / 2000

3. Bölüm

“Kimi Nur? Neyi unutamıyorsun?”

Nur onun sesini duymasıyla yerinden sıçrayarak arkasını döndü. Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki, bedenindeki tüm kanı galeyana gelerek yüzünde toplanmış, suç işleyen bir çocuk gibi kızarmıştı. Gözleri farklı bir endişeyle parlarken, acaba anladı mı diye yüzünü inceliyordu. Bacakları uyuşarak kendini bırakmak istiyordu. Yoo, hayır bunu öğrenmesini istemiyordu. Âdem’in çatık kaşları ve ifadesiz yüzünden hiçbir şey anlamaması onu sinir etse de, kendisini çabuk toparladı.

“Havva...”

“Nur...”

“Beni mi dinliyorsun?” Yere düşürdüğü ceketini alarak doğruldu.

Âdem içeri girdi, yüzünden ne düşündüğü okunmuyordu. Genç kızın sıkıntıyla ceketini çektiştiğini görebiliyordu. Onun tepeden tırnağa devam eden bakışları utanmasına sebep oldu. Zihninde Yam-yamların tamtamları çınlarken, kendini ormanda, vahşi hayvanlar

arasında gibi ürkek hissetti. Gerçi içinde bulunduğu durumun da az tehlike içerdiği söylenemezdi.

“Hayır, tabii ki, seni neden dinleyeyim. Annem aradı. Onun için geri döndüm.”

Annesinin adı konuya dâhil olunca genç kız merakla yanına gitti. “Neyi unutmuş?”

“Bugün bir parti veriyormuş... Evde! Ve hemen gitmemizi istedi.”

Âdem'in yüzünde eğlenceli bir hal belirmişti. Bu sinsi duruşun neye işaret olduğu belliydi. Annesi son zamanlarda bunu hep yapar olmuştı. Ne zaman bir araya gelse, mutlaka ya arkadaşlarının oğullarından ya da ayarladığı birilerinden bahseder dururdu. Anlamıyordu ki bu çabası niye? Neden bu kadar ısrar ediyordu?

“Annemin bunu bilerek söylemediğinden neredeyse eminim. Nendense içim de görücüye çıkıyormuşum gibi bir fikir oluşuyor! Acaba diyorum, bu saatte Amerika'ya uçak bileti bulabilir miyim?”

“Değil Amerika'ya, uzaya da gitsen, yine izini bulur.”

“O zaman ben gelmiyorum.”

“Geliyorsun, bu badireyi tek başıma göğüslemeyeceğim. Onların tek çocuğu ben değilim.”

“Olmaz.”

“Olur olur.”

Nasıl bir kafa yapısı vardı ki kendini kurtarmak için onu ateşe atıyordu. Hayır bunu yapmayacaktı, kendi paçasını kendi kurtarmalıydı.

“Bakıyorum pek bir hoşuna gitti. Gülsen gül, son gülen ben olduktan sonra bu hiç önemli değil. Annem bana kancayı tek takmamıştır emin ol! Anladığım kadarıyla bu parti bir tek bana hazırlanmadı! Unuttun mu? Seni evlendirme çabaları hâlâ büyük bir hızla ilerliyor.”

Doğru söylediğini anlayan Âdem ağzının içinde edepsiz bir küfür savururken, “Ben gelmiyorum! Sen git, benim de hasta olduğumu söyle! Hatta merdivenlerden düştü falan de! İnanmazsa ben ittim de kesin inanır...” diye huysuzluk etti. İşte eline düşmüştü, iplerini çekme vaktini Allah ona da nasip etmişti. Burnunu da tatlı cadı gibi kıvrarak, “Sen bittin Kazanova! Seni telli duvaklı gelinlerin hapsine sokmazsam...”

“Sendeki kin devede yok, katır gibi inatçısın.”

“Ben yanacaksam, sen kor olacaksın.”

“İşim çıktı, acil bir seyahate gitmem gerekiyor.”

“Astral seyahate çıkıp son nefesini görmek istemiyorsan haddini bil. Yemin ediyorum seni mahvederim. Bu oyunda tek kalırsam, onu kandırdığını büyük bir zevkle anlatırım. Bütün kirli çamaşırlarını ortalığa yığarım, perişan ederim seni.”

Masasından laptopunu ve kol çantasını alınca, arkasını dönüp genç adama göz dağı verdi. “Geliyor musun?” Adam kıpırdamayınca. “Emziğini kurdeleli pakete koyarım korkak.” Alaycı bakışlarının altında, saçlarını şuhça omzunun üzerinden savurarak kapıdan çıktı.

İşte şimdi arkasından nal toplayacağını anlamıştı adam. Bu küçük cadı yine süpürgesine binmeye niyetlenmişti. Ona öyle kin besliyordu ki çarmıha bile girmesi an meselesiydi. Ve lanet olsun ki annesini üzme en son isteyeceği şey dahi değildi.

Kabullenemez bir gerçeikle arkasından çıkarak, kapıyı kapattı. İçindeki huzursuzluğun dağılacağını umarak asansöre yaklaşıp, yanında durdu. Asansöre geçtiklerinde Âdem zemin katı tuşlayıp, duvarına yaslandı. Gözleri düşünceli duruyordu. Aslında aklında hâlâ O'nun az önceki söylediği sözler dolanıyordu. Nur gözlerini ellerine dikmiş, bir şeyler düşünüyordu. Duruşu sıkıntılıydı. Sorsa mıydı? Şimdi sorsa kesin kendisini koruma içgüdüleriyle pençelerini çıkaracak ve yok yerden huysuzluk edecekti. Merak da ediyordu. Parmaklarını düz burnunun kemerinde gezdirirken, “Nur... Senin bir derdin var! Ne zamandır farkındayım ama sormaya çekiniyorum.” diye sorarak rahatladı.

Nur kızgınlıkla kırgınlık arasında bocaladı. Âdem'in denizi andıran koyuluklarına bakmaya cesareti yoktu. Ve bakışlarını hemen aşağı çevirdi. Ufacık alanda onunla tek olmak zaten zorken, bir de onun varlığını, kokusunu ve alt edemediği karizmatik görünüşünü düşünmeden, buradan çıldırmadan çıkmaktan başka bir şey istemiyordu. Sorularına cevap vermek istemiyordu.

Ama Âdem gözlerinde bir hüznün bulutunun geçtiğini görece kadar bakabilmişti gözlerine ve gördüğü garip karmaşadan rahatsız olmuştu. Ondan çekindiğini zaten biliyordu ama uzak durmasını anlam

veremiyordu. Üstelik ondan yalnız kaldıklarında, neden bu kadar çok çekiniyordu ki?

“Sana sordum.”

“Yok, bir şeyim, iyiyim!” Yine o metalik sesin arkasına sığınarak, ruhsuz ve soğuk duruşunu korumayı amaçladığı besbelliydi.

“Hiç inandırıcı değilsin! Ben seni tanıyorum, sen de bir haller var. Adını bilemediğim ve karmaşasını çözemediğim bir duygu çemberine almışsın kendini. Bu durumunu çözemiyorum. Ben Amerika’ya geldiğim zaman da bir tuhaftın! Aslında ta o zamandan beri aklımda bu soruyu sormak fakat konu sen olunca, sormaya çekindim!”

O’nun her sorusuyla, asansörün içinde biraz daha boğulmaya başladığını hissetti. Gözlerini ondan başka her yerde amaçsızca gezdirdi. “Sen yanlış anlamışsın! Çok iyiyim. Ayrıca Amerika’dayken de bir sorunum yoktu. Kafandan uydurup milleti de rahatsız etme.”

“O zaman unutamadığın kim?”

İşte şimdi bam teline dokunmuştu. Nefesini tutmuş, bakışlarını yeniden onun yüzüne çevirmişti. Gözleri soru doluydu. Duyduğu soru karşısında değil, asıl baktığı göz karşısında panikleyerek, sırtından soğuk bir akım geçti. İçine bir duygusallık çöreklenirken, gözleri dolmaya başlamıştı. İkisinin bakışları birbirine kenetlenirken, gerçekler suratına vura vura haykırıyordu da duyan sağır olmalıydı ki buna tepkisiz kalıyordu. Nasıl söylerdi ona, “*Seni düşünüyorum... Her nefesimde, aldığım her soluğumda sen varsın.*” diye. Şimdi avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. Dili lal olurken, gözleri, “*Seni, aptal seni unutamadım!*” diye haykırıyordu. “*Gecemde, gündüzümde, her anda, tek unutmak istediğim sensin!*” Nasıl anlamazdı? Nasıl fark etmezdi ona duyduğu eşsiz şey, nefret değil, aşkken, o bunları bir kör gibi fark etmiyordu.

Edemezdi. Aşkını sahte maskeler arkasında nefretmiş gibi tarif ederken, o bunları elbette ki göremezdi. Çünkü Âdem onun gibi yıkıcı ve alt edici duygular hissetmiyordu. Onunkisi kardeş sevgisi, kardeş ilgisiydi! Nur’unkisi ise kocaman kalp kırıklığıydı. Aralarında ki salt uçurum şimdi gözünde daha bir büyümeye başlamıştı. Gözlerinden ne ara bir damla yaş süzölmüştü de ona kafa tutarak yanaklarını ıslatmıştı.

Âdem, onun ağlamasına, acı çekmesine dayanamazdı. Kızardı, kızdırırdı ama ağlatmazdı. Elinin yanıyla pürüzsüz yanağından süzülen yaşını sildi. Onun parmağı yanağına değdiği an, kendinden geçmek istedi. Ne acınası ne kahrolası bir durum içindeydi. Bir dokunuşuyla eriyip yok olmaya meyilli, tek bakışıyla köle olmaya hazırdı! Ona karşı aciz ve çaresiz olduğundan sebepti vahşiliği, hırçınlığı. Tenine dokunduğunda, ruhunda bıraktığı his öyle güzeldi ki, senelerce özlemiyle yandığı dokunuş şimdi hafifte olsa yanağında can buluyordu. İçinde hareketlenen özlemle yanağını eğip, yüzünü şefkatli elin dokunuşuna yaslama isteğiyle savaşıyordu. Kendisini bir anda toplayıp elinin tersiyle yanağını kuruladı. O sihirli parmakların geçici büyüünden kurtuldu. Açılan kapıdan çıkarken, “Ben iyiyim. Sorma artık,deşme!” diye kızgınca çemkirdi.

Hızla arabaların yanına gitti. Arkasında bir an şaşkınca bocalayan Âdem, kafasını sallayarak, “Nereye gidiyorsun, araba burada?” diye seslendiğinde, bakışları kızın üzerinde kilitlenmişti.

Kendini toparlamak için birkaç saniye gözlerini yuman kız gülümseyerek arkasını döndü. “Benim arabam da burada. Geçen geldiğimde babam buraya aldırmişti. Ben kendi arabamla gideceğim, evde görüşürüz.” Daha fazla duygusallığa katlanamayacağını anlayarak, hızla cebindeki anahtarı çıkarıp, aracına bindi. Âdeme hiç bakmadan yanından salınıp gitti.

Oysa durduğu yerde taş kesen Âdem, asansörde yaşadığı o uçrak anın garipliğini düşünüyordu. Havva Nur'u bu zamana kadar hiç o kadar üzgün görmemişti. Kızgınlığı, şaşkınlığa dönüşmüştü. Bunca zaman bakışlarındaki yorgun parçalanmayı, nasıl olur da fark etmezdi?

Havva Nur bir-iki saat sonra arabasını evin girişine yaklaştırdı. Kapıya yığılan arabaları görünce, yaptığının çok iyi bir karar olmadığını anladı ama bu düşünceyi eyleme geçirmek için çok geç kalmıştı. İşten çıktıktan sonra kuaföre uğrayıp, saçlarını dağınık topuz yapıtırıp, makyajını da ihmal etmemişti. Biliyordu ki annesi kesin, o engin sosyeteden de birilerini çağırmıştı. Ve hiç gitmek istemese de, onu mahcup etmek istemiyordu. Söylediklerini yapmasa da onu üzmeyle de göze alamazdı. Arabasını yer kalmadığı için girişe çekip, mutfağa

yöneldi. Hizmetli girişinden kimseye görünmeden üst kata çıkıp, odasına geçti.

Aklında bir sürü soru çınlıyordu. Bugün neredeyse ona yakalanıyordu. Onunla olup, ondan nasıl uzak duracaktı! Aşk küllenip bitemese de, en azından bir süredir ıstırapı azaldı sanıyordu. Ama yanılmıştı. Ufacık bir bakış, manasız bir temas, istemsiz bir yakınlaşma, küllenmiş ateşi kora çevirmiş, sıcaklığını da tüm yüreğine yaymıştı. Şimdi her zamankinden daha fazla istese de kaçmayı, içindeki karmaşanın yoğunluğundan ve ondan uzaklaşamayacağını biliyordu. Onları bağlayan sadece kader değildi, anne ve babaları onların birbirlerinden kopmasına izin vermiyordu.

Üzerini değiştirmek sandığından kısa sürmüştü. İş bitince aynanın karşısına geçip kendisine baktı. Üzerindeki kırmızı şifon elbisesinin kolları bürümcek kumaştan yapılmış, dağınık bir form kazanırken, göğüs altına kadar cesur bir dekolteyle kendini öne çıkarıyordu. Belinin altı godeli olarak açılıyordu. Belki buraya gelirken hazırlıklı gelmemişti partilere ama en azından acil durumlar için birkaç küçük hazırlığı da vardı.

Âdem arkadaşlarıyla bahçedeki masanın başında muhabbeti koyulaştırmış hâldeydi. Yanındaki arkadaşı Selim biraz iğneli biraz sitemli hâlde: "Son ihaleyi yine kapatmışsın, seninle işimiz var bize de bir şeyler bıraksan artık diyorum." diye söylendi. Âdem başını sallayarak kadehini yudumlayıp gülümsedi. "Selim sidik yarıştıracak yaşı geçmedik mi? Sen de akrep olan cebine korkmadan elini atsan da sızlanmayı bıraksan!" Arkadaşının omzunu dostça sıktı. "Biliyorsun iş dünyasında gerçekten ahlaklı rakiplere ihtiyaç var."

Onlar sohbeti koyulaştırıp kendi dünyalarında kaybolurken Ali ayarsız bir dikkatle ıslık çaldı. Bayram yapan gözleri kapının girişindeyken, "Vay anasını! Galiba cennetten bir melek şu anda buraya düştü. Allah tarafından kaderim değiştirildi." dediğinde gözleri ciddi bir merakla yanıyor ağzının suyu akıyordu.

Âdem'le, Selim aynı yere bakınca, "Ağzına sahip olsan iyi olur arkadaşım, yoksa dişlerin orada çok fazla kalmayacak," diye uyardı arkadaşını Selim. Ali gözlerini alamıyordu. Selim gülerek konuşmasına devam ederken, Ali pot üstüne pot kırıyordu. "Abi onun gibi karım

olsun, tüm kadınlar dünya ahiret bacım olsun.” dediğinde dikkatini arkadaşlarına çevirdi. “Lan bu meleği kim davet ettiyse buraya eteklerini öpeceğim.”

“Olum kaşıntın mı var lan, duvara tosladığını görmüyor musun?”

“Ne diyorsun Selim?”

“Senin melek Adem’in kardeşi diyorum, kelle koltukta gezme.”

Ali şaşkın bakışlarını Âdem’e çevirdiğinde ne diyeceğini bilemediğinden utanç içinde kıvrandı. Topuğuna sıkılmıştı resmen, sakat kalmasa iyiydi. “Abi valla art niyetim yok.” Âdem arkasına döndü. Yüzündeki öfke şaşkınlığa dönüştü. “Şimdi anlıyorum kardeşini büyüdükten sonra neden bizimle tanıştırmak istemediğini!” diye hayıflandı.

Bir an sözcükler öfkesinin gazına basmıştı. Neyse ki şaşkınlığı kısa sürdü. Arkadaşının arsızlığına sabrederek bakışlarını Ali’ye çevirdi. Genç adam şeytan görmüş rahip gibi yutkundu. “Abi yumruk falan atmayacaksın değil mi?”

“Biraz daha ağzını kapamazsan bela geliyorum diye bağırılmaz.” dedi Selim başını onaylamaz bir ifadeyle sallarken.

“Lan kötü bir niyetim yok, dedim ya eğlenecek kız değil evlenilecek kız diye.”

“Battı balık yan gider diyorsun Alim, öyle olsun.” dedi Selim ağzına sıkışan kahkahalarını zor zapt ederek. Ali üzgünce yutkununca, “Hah şöyle yola gel de yumruklardan evvel susmayı keşfet.” diye alay etti.

“Ne dedim ki, bizimle tanıştırmamasının sebebi belliymiş.”

“Lan iki dakika sus dedik, kaç saniye geçti diyorsun.” dedi Selim ayaklı kahkahasıyla.

“Sizin gibi sırtlanlara kuzu emanet edilmeyeceğini bilecek kadar birlikte takıldık ama onu sizden saklamak gibi özel bir titizliğim olmadı. Henüz geldi yurtdışından, üstelik her kuşun eti yenmez sözü onun için yazılmış, korumaya ihtiyacı olacağını sanmıyorum.”

“Dişliyiz demek?”

“Dişlerin dökülmeden susmayacaksın diyoruz,” diyen Selim gülererek ileride bir grupla konuşan genç kıza baktı. İç çekerek, “Hem de

nasıl dişli.” dediğinde, Âdem’le, Ali aynı anda ona bakınca, genç adam omuzlarını umursamazca sarstı: “Amerika’da karşılaştık.” Âdem gözlerini kıstı, Selim omuzlarını sarstı. Özür içeren bir yüz, af dileyen bakışlarla, “O’nu tanımak bir mucizedir. O kadar peşinde koştum, tek yaptığı bana akıllı bir nutuk çekmek oldu. Öyle zeki ki, onunla baş edemezsin.” diye açıklama gereği duydu. Âdem kaşlarını çatarak dişlerini sıktığında, Ali hemen araya kaydandı. “Ne ara kahrolası herif? Seni şanslı it, hiç bahsetmedin.”

“Etseydim de gözüme yumruk mu yeseydim.”

“Şimdi yemeyeceğini sanıp mı itiraf ediyorsun?”

Adam elindeki bardağı sert bir şekilde masaya vurdu. Dillerinin arasından, “Sen benim kardeşime mi asıldın?” diye hırladı. Biraz daha yaklaştı genç adama, “O’nu baştan çıkarmaya mı çalıştın?” diye sordu. Her an üzerine atlayacak azgın bir boğaya benziyordu. Burnunun kenarlarındaki gerginlik ve sık soluduğu burun deliklerinin genişçe açılıp kapanması gözle görülüyordu.

Selim şimşekler çakan gözlerine bakmaya çekinse de anlayışla omuzlarını silkti. “Biliyorsun Amerika’da bir yıl kaldım. Bu bilinçli olarak gerçekleşen bir eylem değildi.” Sonra da arkadaşının çatılmış kaşları ve hoşnutsuz yüzünden çekinerek, “Nermin Hanım ona bir şey teslim etmemi rica etmişti, onu teslim ettiğim zaman karşılaştık.” Ah annesi! Tabii ya kesinlikle bilinçli olarak onları bir araya getirdiğinden adı gibi emindi. “Sinirlenme hemen, niyetim ciddiydi. Ona hiç başka gözle bakmadım. Birkaç defa birlikte takıldık, ona durumu anlattığımda henüz evlenmeyi düşünmediğini ve benimle olamayacağını güzel bir dille itiraf etti. Yani o gerçekten... Neyse- o kişilik sahibi ve çok değerli. Başlarda teklifimi kabul etmemesine gerçekten üzül müştüm. O zaman ikna etmek için, her yolu denemeye bile niyetim vardı ama onun kesin ve kararlı yüzü, beni bu eylemimden vazgeçirdi.” Sonrada göz kırıp ortamı yatıştırmaya çalıştı. “Tabii Hande’yi tanımadan önceydi bu! Şimdi onu farklı bir gözle görüyorum, eski bakış açım söz konusu dahi olamaz.” diye devam etti. Duruşu ve sözleri bir hayli dü-rüsttü. Hiçbir şaibeye meyil vermiyordu.

Afallamış hâlimden arınmaya çalışan Âdem, gözlerinde görünen bariz şaşkınlıkla arkadaşının yüzüne bakmaya devam ediyordu.

Kaşınan eli yumruk olup yanına salınmıştı. Boğazına bir yumru otururken, “Ben...?” dedi ve sustu. Yutkunduğunda Selim gözlerini kuşkuyla kıstı. “Bilmiyordum.” diye konuşmasını zar zor koordine etti. “Yani Nur bundan hiç bahsetmedi!”

“Etmemesi, tam da onun kişiliğine uygun zaten. Dedim ya, o çok ender görülen biri. Bence beni dile düşürüp aramızı bozmamak için bu konudan bahsetmemesi de büyük nezaket. Orada ki hayranlarını bir görsen! Bir göz kırpmasıyla ayaklarına kapanacak bir sürü adam gördüm. Benim için o zaman bunu kaldırmak gerçek anlamda işken-ceydi. İstenmemeyi yaşamak, başkalarının şansının daha yüksek olduğunu bilmek çok zor olmuştu.”

Konu uzadıkça içindeki sıkıntı genişleyip, nefes alacak alanı kalmayan Âdem, ne yaptıysa kendini toparlayamadı. Onun sesinin arkalarında duyulmasıyla, yumruk olan ellerini cebine taşıdı.

“Merhaba Selim, görüşmeyeli nasılsın?”

Selim yanına yaklaşp Nur’un uzattığı elinin üzerine nezaketle ufak bir buse kondurdu. Âdem’in irdeleyici bakışları kızın yüzündeydi ve bunu Selim de hissediyordu.

“Seni gördüm daha iyi oldum Nur, sen nasılsın?” Ona tepeden tırnağa beğeni dolu bir bakış attı ve kızı elinden tutup kendi etrafında döndürdü. “Gerçi sormaya gerek yok! Senin bir melek olduğunu ve ışıkla aramıza daldığını bazı arkadaşlar şaşkınlığıyla kanıtladı.”

Nur gülen gözlerle Selim’e bakıp, “Kafa bulmayı kes rica ederim.” diye kıkırdadı. Kafasını geriye çevirip köşeyi göstererek, “Az önce eşinle tanıştım. Evlenmene gerçek anlamda mutlu oldum. Çok iyi seçim! Eşin fevkalade bir kişiliğe ve eşsiz bir güzelliğe sahip. Çok şanslısın!”

Selim göz kırparak, “Beni kaçırdığına üzüleceğini ummuştum.”

“Üzüntümden hastanelerde yattım sorma.”

“Neyse iyi olmana sevindim. O eşsiz varlık beni tüketene kadar yanından ayrılmaya niyetli değilim.” Bazen birine değer vermek güzel dostlukların getirisi olabiliyordu. Selim değerli bir insan, beceriksiz bir çapkındı. Neyse ki bunu ona hiç söylememişti.

Aldığı iltifatlarla biraz utanınca, “Konuyu kapayalım yoksa buralar biraz ısınacak,” dedi kinayeyle.

“Eee, sen ne zaman geldin?” Bakışlarını arkadaşına çevirdi. “Bize haber verilmedi geldiğin ama ben senin şirkette işe başladığını bile duyumsadım.”

“Şirketimde köstebek var desene?” dedi Âdem.

“Nermin teyze ona böyle söylediğini duyarsa çok gücenir,”

“Annem de kanatlı hafiye.”

“Dün geldim.” dedi Adem’e azarlayan bir bakış atan kız. “Gördüğün gibi annem hemen bugün görücüye çıkardı! Babamsa şirkette beni bu şahsiyetin insafına bıraktı.”

“Yandın desene,”

“Yananı görür Allah ama ben asıl donuyorum. Aramızda kalsın şirkette buz dağına tosladım etraf fena esiyor.” Âdem’e kısacık bakıp Selim’e göz kıptı. Selim abartılı bir kahkaha atınca Âdem ağzının içine yumruğunu dirmek istedi. Evli olması kurdun kuzudan vazgeçmeyi anlamına gelmezdi. Bir adamı böyle sırnaşık yaklaşımların bozacağını bilmiyor muydu da onunla flört edercesine şakalaşıyordu.

Selim başını sarsarak derin bir kahkaha attı. “Bu kadar büyütme olayı bence, artık tek değilsin. Annen bu sefer disiplinli çalışıyor, bir atışla iki kuş avında!” Arkadaşları gülüşürken, “Âdem’i az evvel onun elinden zor kurtardık. Hem de fidan gibi iki müttefikini de yanına almış tam işe koyulurken. Sağlam bir erkeğin hayır diyemeyeceği meselelere dikey geçiş yaptırmayı iyi biliyor.”

Nur, Âdem’e çevirdi bakışlarını, o ise hâlâ yüzünde hiçbir ifade geçişi olmaksızın, buz gibi gözleriyle ona göz dağı veriyordu. Bu adamın sürekli huzursuz eden enerjisi ürkütüyordu. Biraz yana kaydığında yanlışlıkla Ali’nin ayağına bastı ve genç adam bu anı lehine çevirmekten geri durmadı.

“Ben anladım bu ikisi bendeki potansiyeli kışkırttığından bizi tanıştırmaktan kaçınıyor. Ben Ali, ağabeyinin okul arkadaşıyım.” Onu bir yerden tanıdığına emindi ama nereden? Kısacık bir zaman diliminde geçmişe döndü. Derhal hafızasını yokladı. Zihnine yayılan görüntüler ne derece güzelse, yüzündeki etkisi o kadar derin oldu. Dudaklarında neşeli bir gülümseme belirdi. “Seni hatırladım! Sen şu kızları havuza döken komik çocuksun!”

Âdem o yılları anınca yüzündeki donukluk azalmıştı. Şen şakrak, yorgun, tehlikeli ve delice neşelenmek için yapmayacağı şeylerin olmadığı yılları zihninde yâd etmişti. Utanan Ali elini saçına gömüp, yüzünü hüsrarla astı. Haylaz çocuklar gibi kırıncıca yüzünü düşürdü. “Hatırlaya, hatırlaya o günü mü hatırladın? Karizmayı kepçe getirsem toparlayamam.”

Havva Nur eğelenen bir sesle, “Bazı gerçekler acıtır, üzölme büyüünce unutursun.” dediğinde Selim sesli güldü.

Âdem de dâhil o anı hatırlayınca, hepsi birden gülmeye başladılar. Neşeli grup herkesin dikkatini üzerine çektiği gibi, Orhan Beyinde dikkatini çekmiş bulunuyordu. Nermin Hanım onların gülmesine memnun olurken, ondan köşe bucak kaçmalarına bir hayli öfkeleniyordu. Nur bir süre sonra arkadaşlarının yanına geçti ama Ali’nin elinden kurtulması zor gibiydi. Herkes mutluluk içinde hasret giderirken mumların huzur verici ışığı etrafa yayılıyor, bahçenin içinde bir gruplaşma göze çarpıyordu. İnsanların şen-şakrak sesi her yerden duyuluyordu. Mutluluğu yüzlerinden okunan annesi yanına gelirken, yanındaki Seval’le olan fısıldaşmaları kısacık bir an gözüne battı. Yoo, arkadaşının yüzünde gördüğü gülüş, düşündüğü şey olamazdı. Seval salınarak yanına geldiğinde, muzırca kulağının dibine sokuldu. “Hazırlan, savaş başlıyor...”

Nur bunun ne anlama geldiğini elbette ki anlayamadı. Kaşlarını çatarken, “Ne karıştırıyorsun yine?” diye sordu. Seval omuzlarını sarsarak, “Sadece annen ve Kutay desem sana ve başlaman gereken bir oyun olduğunu bildirsem, bu kadarı yeter mi?”

“Lanet olsun, onun ne işi var burada?”

“Annene sor.”

“Kahrolası oyunlarıyla saçma sapan tutumlar sergilemek istemiyorum.”

“Baktım senin paçalar tutuşacak, oyuna biraz hareket kattım.” Yüzünde hainlik sergilenirken ona kadehini kaldırıp meydan okudu. Sanki az sonra ortalığı karıştırıp, Arap çorbasına çeviren, tüm neşesini hal vurup harmana savuran kişi o değilmiş gibi şirinlik yapıyordu.

“Sana fırsat sunuyorum biraz dişini göster yeter,” dedi Seval yana

dönüp genç adama bakarak, Âdem tam o sırada yanlarına gelmişti.

“Sen ne ara geldin?”

“Senin görmediğin ara,” dedi kız her zamanki huysuzluğuyla.

“Nasılsın?”

“Boş ver iyiliği hoşluğu sen biliyor musun...?”

Âdem etrafa bakınmayı bırakıp genç kıza döndü. Havva Nur gözlerini irice açmış yapmaması için uyarı veriyordu. Ne yaparsa yapsın artık gerçeklerin biraz ortaya çıkması gerekiyordu. O yüzden Seval umursamaz tavrını takınmış, arsız karakterine sığınmıştı. Nur bacağına çimdik attığı hâlde, onu hiç de dinleyecek durumda değildi.

“Ağzında geveleme lafı da söyle, neyi bilmiyorum?”

“Annen yeni bir damat adayı buldu. Bu sefer durum ciddi. Nur sert kayaya çarptı. Benim kuzucuk utanıyor ama ona yardım edersen minnettar olur bence. Kutay yurtdışında, onun peşinden ayrılmayan bir hergeleydi.”

Nur dişlerinin arasından, “Seval, yıkıl buradan.” diye öfkesi burunda tısladı.

“Neden ona defalarca evlenme teklifi aldığını ve her seferinde seni zorladığını söylemedin.”

Âdem şaşkın tavrını çabucak bertaraf etti. Seval ona dönünce, “Eee anlat bakalım ne olmuş!” diye sordu.

“Ne olacak annen ve Kutay, iş birliğine girip arkadaşımın aklını karıştırmaya, başına çorap örüp, parmağına tek taşlı halka takmaya çalışıyorlar.” Adem’e yaklaştı. “Kutay biraz nasıl desem...” Oyununu güzel oynuyordu. Gözlerini yıktığı gibi sözleri de ağzının içinde kaybolmaya başladı. Çünkü Nur arkadaşının kolundan çekerek kenara götürmeye başlamıştı. Daha attığı ikinci adımda, Âdem kızın kolundan yakaladı. “Bırak kızı konuşsun?” Seval’i yanına çekti.

Havva Nur, “Ben konuşmasını istemiyorum.” diye çıkıştı.

“Ben konuşmayı istiyorum. Kutay bu işi takıntı hâline getirdi. İş masumane flörtten çıktı, canını yakacak, neden susayım.”

Âdem öfkeyle etrafına bakınırken, “Kızımı eğleniyor musun?”

diyen Nermin Hanım'ın sesiyle, hepsinin gözleri arkaya çevrildi. Nur annesine gücenmiş olduğunu belirtirken, "Az önce eğleniyordum anne fakat gördüğüm görüntü sayesinde, tüm eğlencem katledildi."

Yaşlı kadın hınzırlıkla dudaklarını büktü. Ama o gözler ve yüzünde beliren haylazlık, çok başkaydı. Eğer yüzünde ilahi bir hal belirmediyse, galiba annesi cehenneme odun atıyor, ortamı şömine ateşi gibi bir hayli ısıtmayı planlıyordu. "Niye ki, ne olmuş yavrum? Neye kızdın?"

"Anne sen ne olduğunu gayet iyi biliyorsun, masum ayaklarına yatma, yemezler?"

Yaşlı kadın tırnaklarına baktı. Sanki bir sineği kovalıyormuş gibi elini önünde salladı. "Haa, Kutay mı?"

"Ya o mesele."

"Yurt dışında evlenme teklif ettiğini benden sakladın."

"Her teklifi sana anlatsaydım gün boyu telefonla gezerdim."

"Dahası mı var? Başka kim var."

"Anne rica ederim ciddiye al beni."

"Bana hiçbir şey söylemiyorsun ki nasıl ciddiye alayım seni."

"Neden söylemedim acaba!" dedi Nur dişlerini sıkarak.

Âdem dişlerini gıcırdatarak onun eylemini destekledi. "Kutay ne zamandır peşinde?" Onu kızgın görmek istemeyen tek kişi kendisi değildi. Nermin Hanım dahi onun yüzündeki bu vahşetle bir adım gerilemek istedi.

"Sana ne, şimdi de sen mi çıktın başıma."

"Birileri daha mı etti? Başka kim etmiş ki?" dedi Nermin Hanım merakla. Bunu nasıl kaçırmıştı? Tüh! İki yıldır kızına koca ararken, onun teklifleri reddetmesini kabullenemiyordu.

Seval tam ortamını bulmuşken, derhal iş başına geçti. "Kim etmedi ki! Ooo, ayda bir-iki kez ona evlenme teklifi yağıyordu. Bana çıkma teklifi bile sene de bir denk gelirken, kızın talihi açılmış yüzüğü alan ayaklarına kapanıyordu! Düşünün artık okuldaki hocalar bile ona hayrandı. Hatta Girişimcilik dersindeyken..." diye patavatsızlık

edince, “Seval sus artık.” diye uyardı.

“Yalan mı, kızlar senden nefret etmeye başlamıştı.”

“Yeter dedim.”

“Seval kızım seninle biraz görüşelim mi, şu meseleleri bana bi’ anlat.” dedi Nermin Hanım. Kolundan çektiği arkadaşını yanına sabitleyen Nur, “Hele bir dene, kırarım bacaklarını,” diye uyardı.

“Eğitim almaya değil erkek haremi kurmaya gitmiş küçük Hanım, biz de iyiliği için susmuşuz.”

“Dinime küfreden Müslüman olsa.”

“Ağabeyinle düzgün konuş Nur!” diye derhal devreye girdi annesi.

“Eğri insana doğru söz söylenmez anne.”

“O senin abin.”

“Yine başlama anne, şunda abi olacak tip mi var?” Öfkeli oldukları o anda bile birbirlerine çok yakın olmalarının etkisi altında kalmamaya çalışıyorlardı. Etraf her ne kadar aydınlık olsa da durdukları yer, bir ağacın gölgesine sığındığından loştu. Genç adamın yüz ifadesini tam anlamıyla göremiyordu ama kendi yüz ifadesinden birtakım anlamlar çıkarmaya çalıştığını bilecek kadar onu tanıyordu. Hiç de aptal bir adam olmadığına göre, bu konuda hayli başarılıydı. Bu adam merak ettiği, ya da istediği şeyde sonuç alıncaya kadar ısrarcı olabiliyordu. Eğer Nur ona karşı açık olsaydı, bu merakını tatmin edecek ve ona karşı gösterdiği ilgiyi de aklının bir köşesine kaldırılacaktı. Onunla dalga geçmenin hiçbir yönünü kaçırmayacağına adı kadar emindi. Böylece korumacı *abi* rolünden uzaklaşacaktı. Aslında bundan memnun olması gerekmez miydi? Ama hayır, onun bu hem sahiplenici hem de arkasından dalga geçmek için iğne toplama halleri, kızı öfkelenmekten ileri götürmüyordu.

“Konuyu saptırma Nur, sana güvenmekle hata mı yaptık?”

“Nur değil kahrolası Havva. Hata?” dedi kız, bu nasıl bir sorgulamaydı. Haddi miydi? Adamın karakterini bir ölçüde çözmüş biri olarak zaten buna itiraz etmesinin bir anlamı olmayacağını anlamıştı ama bu hadsiz çıkışı açıkçası beklediği bir dürtü değildi. Herkesin içinde bir kavga çıkarmaktan itina ederek, “Hangi konuda hayal kırıklığına

uğradın öğrenebilir miyim?” diye sordu. Annesinin ikisi arasında gidip gelen bakışları sancılı bir süreçti. Ondan aldığı cevap öfkeli bir kaç çatıştı. Sanki her yaptığıının hesabını verir, her adımının tutanağını tutarmış gibi ona bu şekilde yaklaşmayı kendinde nasıl hak görürdü. “Ben seni hiçbir şekilde, bir şeye uğratamam çünkü hiçbir şeyeime karışmana müsaade etmem. Hatlar karıştı sanırım, üzerimde zerrece hakkın yok. Hesap sormaya kalkarsan karşılığında aldığın cevapları kaldırmak durumunda kalırsın. İstersen haddimizi aşmayalım.” Kızgın bakışlarını annesine çevirdi, onun da bu sorguya ayak uydurması inanılacak şey değildi. Ama şimdi amacı onu azarlamak değil ortalığı ateşe vermekti. “Anne biliyor musun az evvel Âdem ile konuşma şansı yakaladık senden çekindiği bir konu varmış?”

Söz konusu çocuklarının eksiği olduğu an panikleyen kadın, “Neymiş annem hemen halledelim.” Dediğinde işte olacıklardan artık sorumlu değildi. “Bana dedi ki,” Adem’in gözlerine bakarak, “artık yaşının geldiğini ve huzurlu bir yuva kurmak istediğini ama bunu sana söylemekten çekindiğini...”

“Ne?” dedi Âdem şaşkınlıkla.

“Evet, evlenmek istediğini söyledi, ona eş bakar mısınız? Ama kendini üzme öyle, biliyorsun standartları yoktur. Eli yüzü düzgün, iş görür vaziyette olan her dişi onun için idealdir, iki bacağı olsun yeter.” Son iğnelemeleri kaçırarak ve sadece evlenme kısmına odaklanan Nermin Hanım, yüzünde eşsiz bir gülümsemeyle kuş gibi şakımaya başladı. Kızından teyit isteyerek, “Gerçekten mi? Hay Allah! Nasıl sevindim!” derhal arkasını dönerek etrafa bakındı. O anda ilk gördüğü kızı oğlunun koluna takacak gibiydi. Ve heyecandan bir şeyler sorarken, kendince isimler sıralayarak uzaklaşmaya başladı. Olduğu yerde öfkeden kuduran Âdem, “Anne şaka yapıyor. Valla inadına yapıyor ne evlenmesi...” dese de annesinin onu pek dinleyeceği yok gibiydi. Kadının resmen kanatları çıkmıştı. Ortalığı karıştıran kıza döndü, dişlerini gıcırdatarak üzerine bir adım attı.

Nur başını geriye atarak ona meydan okudu. “Bana sataşmamam her seferinde söylüyorum ama sen inatla damarıma basmaya devam ediyorsun. Unutma kuyruğuna basılan kedinin ilk yapacağı pençelerini kaldırmaktır.”

“İnatçı kedi,” Âdem birkaç adım atmıştı ki, annesi heyecanla yanlarına gelip, “Bu arada Nur, Kutay’la sevgili olduğunuzu bana söylemedin kızım, bunu seninle sonra konuşacağız. Ay onunla yemeğe çıkmışsın!” diye sevinerek önüne döndü ve homurdanarak kız bakma işine kaldığı yerden devam etti. Seviniyor muydu, kızıyor muydu belli değildi!

Annesinin son sözleriyle Azrail’e dönen Âdem genç kıza odaklanmış ve öldürücü gözlerle hesap sorarken Seval araya girmişti. “Valla buralarda az önce dolaşıyordu. Nur bu adam senin peşini bırakmayacak yavrum, boşuna kaçma ondan. Kader belki cidden güzel bir son yazmıştır, değerlendirmeyi düşünmelisin.” Her zaman yaptığı gibi kanayan yaraya parmak basmak onun işiydi. Nur ona uyarıcı bir ifadeyle baktı ama kızın umursadığı yoktu. Etrafı izlemekten zevk alıyordu. ***Bunu senin yanına bırakırsam ibrikli şeytan!***

“Hayrola kuzu, annemin ulağı mı olmaya karar verdin?”

“Ne alaka, görünen köye kılavuz tutmam bilirsin. Bazı güzel şeyleri kaybetmeni istemem. Yaşın geliyor, evlenmek, çocuk sahibi olmak her genç kadın gibi senin de hakkın.”

“Sen kendi işine bak,” diye çıkıştı.

“Bakıyorum işte, benim kaçırdığım treni senin kaçırmana izin vermemek en büyük işim.”

Kızın üzgün gözlerine baktığı an aklına gelen iğnelerin hepsini unuttu, onu birinin acıtmasına asla müsaade etmez kendi de bildiği konular hakkında canını yakmazdı. “Bunu da nereden çıkardın? Oradan evlilik budalası gibi mi görünmeye başladım.”

Uyaran gözleri irileşmiş, ona geri basması gerektiğini öğütlüyordu. Seval’in ne zaman bir lafın altında kaldığı görülmüştü ki şimdi bunu denesin. “Neden şanslı olmayasın. Her seferinde ‘senden asla vazgeçmem’ diyordu. Az önce annene de neredeyse öyle dediğini söylerim ama kanıtlayamam.” Hepsi bir olup onu öldürmek mi istiyordu? Bu gece nasıl bir kâbustu? Ne güzel başlamıştı, böyle bitmek zorunda değildi. Her şey zakkum tadı ve iç kıyıcı bir hal alıyordu. Seval onun yaşaran gözlerini görünce “Tatlım nen var?” diye histerik bir sesle fısıldadı.

“Neden bu kadar duygulandığımı anlamıyorum, böyle hırçın tepkiler vermem normalde. Aslında aklıma yatmayan bir şey olduğunda basar giderdim ama şimdi annemi üzmekten korkar oldum.” diye birden boş bulunup söylendi. Yanına gelen Seval’e yüzünü astı. Aslında böylesine duygusuz ve kıskanç bir edayla konuşmak istememişti. Hayır, annesi şimdi acelece her yeri arşınlayarak gelin arama işine girecekti. *Lanet olsun! Dilin kopsun Havva Nur nasıl söylersin? Af! Allah’ım!* Ağlamak istiyordu. Söylediklerine kendi de inanamıyordu ama az evvel onu görücüye kendi elleriyle çıkarmıştı ve annesinin onu evlendirmeden bu aşktan döneceğini sanmıyordu.

Kızın birdenbire değişen hâlini görünce kızmakla teselli etmek arasında bocalayan adam, “Tamam büyütecek bir sorun yok.” dedi aynı soğuklukla.

“Az evvel senin evlenmek istediğini söyledim, şimdi ensende boza pişirmesine neden olacağım. Bu ciddi bir meseleydi alaya almamalıydım.”

Onun azarlaması ve haddini bildirmesini beklerken adamın yüzü gevşedi, öfkesi dindi. “Bir çaresini bulurum.” dedi Âdem, nutuk çekmedi, yaptığı saçmalığın cezasını çekti, onun üzülmesine dayanamayarak alttan almıştı. Bu kızı daha fazla yaraladı. Neden tırnaklarını batırdığında acıtmasına rağmen canını yakmıyor, hırçınlaşmıyordu? Neden ona bunu yapmasına izin veriyordu ki?

Âdem daha fazla bu pişmanlığı yaşamasını engellemek için koluna nazikçe dokundu ve kendine çekerek omzunu okşadı. Bu şefkat gösterisinde ne art niyet ne de arsız bir uyarı vardı. Kulağının dibine sokularak gülümsedi. “Madem işleri bu hale getirdin, bir çözümün de vardır umarım.”

Bu yakın temas ve sesindeki eğlenen tını kızı keman yayı gibi gerdi. Saç diplerinden ayak parmaklarına kadar tuhaf bir karıncalanma eşlik etti. Nefesi bir yana, sıcaklığı teninin üzerindeymiş gibi içini yakıtı. “Sana yardımcı olacağım.”

“Evet olmalısın,” dedi yanlarında unuttukları Seval. “Bence sen de ona yardımcı olmalısın çünkü artık savaşınız aynı cepheye olacak.”

“Ne yapalım, ortadan tüyelim mi?” diye fikir sundu Nur.

“Yok canım bu onu daha çok kamçılar, sözünüzden döndüğünüzü sanarak hırçınlaşır. Aslında şey yapmanıza gerek yok, yan yana durun ve Kutay’a sevgiliniz varmış gibi davran yeter.”

İlk tepkisiz kaldı ikili çünkü ikisinin de bunu idrak etmesi zaman aldı. “Oha!” diye atılan Nur’a arkadaşının cevabı sadece baş sallayarak teyit etmek oldu. “Onun bilmem ama benim sevgilimin olduğunu sanan annem ertesi gün nikah memuruyla anlaşma imzalar. Bu riski alamam.”

“O zaman sabırla olmayacağını anlat o da içip içip kapılara dayan-sın ve herkesi ayağa diksın... Özellikle babanı ve anneni. Sonra seni nikâh masasında, ağlama eşliğinde bulmamız daha kolay olsun.”

“Kapına mı dayanıyor bu adam?”

“Birkaç defa denemişti.”

“Sürekli peşinde, sadece kapısına değil okulun kapısına bile karar-gâh kurdu.”

Adam garip bir ifadeyle omuzlarını kaldırdı. Seval’e aldırılmaz bir bakış atarak, “Şu meşhur Kutay’ı yakınlarda görüyor musun?” diye sordu. Bakışları kalabalık bahçede turluyordu.

Seval’de tıpkı onun gibi etrafına bakındı. “Az evvel buralardaydı ama sonda kalabalıktan sebep kaybettim.”

“Buna uymayacaksın değil mi?”

“Benim ölüm ilanım daha yakın,” dedi adam.

“Bu saçmalık, siz aklınızı kaçırmışsınız. Bu gece bir bitsin, tavuk kestireceğim!”

“Annen seni kesmezse iyi bir dilek.” Seval’in hain gözleri nasıl da parlıyordu, nasıl da şeytanların yaftalı ışığı dans ediyordu. Yanlarına gelen birkaç kişiyle Âdem Havva Nur’u tanıştırdı. Her ne kadar süreç sıkıntılı olsa bile insanlara bunu yansıtmamış, keyifli bir tanışmayla insanları kendine hayran bırakmıştı.

Ama aklının bir köşesinde hâlâ annesinin iş peşinde olan halleri vardı. Lanet olsun Kutay bir hafta çıktığı ve elini bile bir kere tuttu-ğu hâlde ısınamadığı adamdı. Ona göre her ne kadar zaman kaybıysa Kutay’a göre delicesine âşıktı. Aman Allah’ım, şimdi yine musallat

olursa peşine! Ondan kurtulması aylarını almıştı. Fukara sümüşü gibi yapıştı mı kurtulmak imkânsız oluyordu. Şampanya bardaklarını kokteyl masasından alırlarken, yanlarına gelen tanıdığı birkaç kişiyle daha sohbet etti. Konuşarak giden misafirlerin ardından bakarken Seval'in sorduğu şeyle dikkati dağıldı. Kızı azarlayarak gülümserken, dikkatine o girdi. İşte iti an çomağı hazırla dedikleri bu olsa gerekti. Pek değişmemişti. Yanında Nermin Hanım ve önünde iki kadın duruyordu. Annesiyle ne konuşuyor olabilirdi. Her zamanki gibi umursamaz hareketleri ve vurdumduymaz pervasız yanıyla sohbet ettiği açıktı, davranışları kimseye bağımlı değilmiş gibi kaygısızdı. Ama biliyordu bu adamda tuhaf bir karmaşa vardı. İçine sinmeyen ve insanı uzaklaştıran bir enerji itiyordu.

Âdem kızın yüzünün renginin kaçtığını gördüğünde, ürkek bakışlarını takip ederek, "Kutay o mu?" diye sordu. Seval hemen lafa karışıp başını salladı. "Şimdi ne yapacaksın? Annen onun seninle sevgili olduğunu öğrendi."

"Sevgili değilim."

"Bir zamanlar öyleydiniz değil mi, sonuçta birlikte takıldınız."

"Sevgili mi oldunuz?" dedi Adam dikkatini ona vererek.

"Birkaç akşam yemeği," dedi Nur baştan savarak. "Abartılacak bir şey değildi."

"Bir erkek bir kızın peşine bu kadar ıstıkrarla düşüyorsa, abartılacak bir sohbet dönmüştür ortada."

"Ne yani şimdi sen mi sorguya çekiyorsun beni?"

Âdem derhal kendine geldi. "Ne alaka, ayağımı yorganıma göre uzatacağım, boynun ölçüsünü merak ediyorum sadece." Evet bu adamın boyunun ölçüsünü merak ettiği belliydi ama yumruklarıyla ölçecek gibi durduğunu fark eden tek kişi Seval'di.

"Artık annenden de desteği alırsa, yakanı asla bırakmaz." Seval'in ne kadar haklı olduğunu biliyordu da bu konuşmayı onun yanında yapmaktan hoşlanmıyordu.

"Bu kadar abartmaya gerek yok, gerekirse annemle net bir konuşma yaparım." Anlaşılan gerçekten de konuşmadan önce biraz olsun düşünmesi gerekiyordu. "Sadece sohbet ederiz ve gider. O kötü biri

değil.” Kendini rahatlatma işini abartmış olabilirdi ama şu anda en çok buna ihtiyacı vardı.

“Hah!” dedi Seval. “Ondan kurtulman aylarını aldı ve sen bir süre sokağa çıkmaya korkar oldun.”

Bu konuşmanın gittiği yol hoşuna gitmediğinden olsa gerek, Âdem ciddi anlamda gerilmişti. “Seni bu derece rahatsız mı ediyor? Yoksa?”

“Saçmalama... Sadece sevgisi konusunda biraz ısrarcı hepsi o kadar.” diye çemkirdi. Konuyu kapamaya çalışırken arkadaşının patavatsız ağzına sövmeyi ihmal etmedi. Kendini biraz toparlamaya çalışıp, “Bu kadar abartmaya gerek yok, konuşur ve gider.”

Ne Kutay’ın yanına gitmek ne de konuşmak istiyor gibi bir hâli vardı. Lanet olsun şu anda tek istediği Seval’i parçalamak ve bu dertleri başına açtığı için onu İSK’nin lojistik çukurlarına gömüp, üzerine kırılmaz betonlar dökmekti. Hangi akla hizmet onun ayarsız fikrine ortak olmuştu ki. Neden onu sevgili yaparken arkadaşının çivi çiviye söker terimine kulak vermişti. Kendine kızarken Âdem’in eli koluna salyangoz gibi yapıştı. Sanki karşısındaki Kutay’ı katledecek bir cellat idamesindeymiş gibi bakıyordu. İyi de neden?

“Sen git arkadaşlarınla ilgilen, biz onunla ilgileniriz.”

Olduğu yerde kendinden emin bir duruş sergilerken, “Seni yalnız bırakacağımı da nereden çıkardın.” diye azarladı. Dişlerinin gıcırdağına yemin edebilirdi. İyice dibine gelmiş, herkese üstünlük veren o bakışlarını kuşanmıştı. Kolu kızın omzuna sürtünüyor, ısısı içine işliyordu. Yoo, hayır başka zaman bundan memnuniyetle fırsatlanırdı ama bu sefer cidden korkudan gerilemeye başladığını idrak edemiyordu.

“Bu tarafa geliyor!” dedi Âdem dişlerinin arsından. İşte o da gördü. Yutkunurken bir falso vermemek için titreyen elindeki bardağı masaya bıraktı. Kutay’ın her adımı çim kaplı zemine vurdukça, kızın göğsü korkudan davul gibi inliyordu.

“Nurella!” dedi ona şımarık bir yakıştırmayla.

“Havva Nur,” diye düzeltti her seferindeki gibi ama adam ona kulak asmadı. “Seni görmek ne güzel. Çok...” derken ne söyleyeceğini bilemez gibi kısacık bir an durakladı. Üzerinde tura çıkan gözleri neşeyle

ışıldıyordu ve bu ifadesi kızın az da olsa özgüvenini yerine getirmeye olanak sağlıyordu. “Her zamanki gibi çok güzelsin.” Yutkundu, sesi hazdan boğuklaşmış, bedeninden yayılan eril enerji herkesi çarpmıştı.

“Senin ne işin var burada?”

“Davetliyim.”

“İnan buraya gelmen... bu bana sürpriz oldu. Buraya kadar geleceğini bilmiyordum!” Bilse buraya adım atmaz, üç gün üç gece hasta numarası yapmaz mıydı? Adam her an üzerine atılacak kobra gibi tıslarken, arkadaşına yardım dilenerek baktı. Seval’in gözlerinde hainlik vardı, konuşmadan söylediği tek şey, “Şahadet getir kuzum!” oluyordu.

“Beni annen davet etti, nasıl mutlu oldum anlatamam. Ortak bir tanıdığımız varmış.”

“Sanki bu ortak tanıdığı biri devreye sokarak annemle tanışmış gibi duruyor.”

“Bilirsin söz konusu sen olunca cesaretim zekamı aşar.”

Âdem kolunu sahiplenici bir şekilde kızın omzuna atınca bu beklenmedik saldırıya hazırlıksız olan Nur bir anda taş kesildi. Daha evvel de böyle masum temasları elbette ki olmuştu ama şu andaki tutuşu hiç masum değildi. Son nefesini yutarak koluyla biraz geriye dürtme suretiyle intihar girişiminde bulunmuştu. Lanet olsun bu koku ne ara genzinden içeriye sızmıştı, elleri ayakları karıncalanıyor, başı dönüyor, ayakları yerden kesiliyordu. Onun koltuğunun altında olma fikri yağ gibi eritiyordu.

Bir korkuluğa benzeyen Âdem kaşlarının altına gizlenmiş gözleriyle, eski bir okul arkadaşymış gibi Kutay’a sakince elini uzattı. Havva Nur geriye kaçmaya çalışınca bırakmak yerine onu daha fazla kendine çekti. Keskin gözlerinde genç adama ‘uzak dur’ ihtarının yandığını aklı olan herkes görürdü. Kıza karşı sahiplenici olmasının dışında, fazla hassas bir tavrı vardı.

Kutay onunla kısacık tanışıp mesafeli duruşunu kazandı. “Ne yapıyorsun Türkiye’de, sen buraları sevmezdin.” diye sordu. Cevap beklerken adam Âdem genç kıızı iyice kendine çekmişti. Havva Nur resmen ecel terleri döküyordu. Böbreği, dalağı, kendini sıkıktan iç içe geçmediyse, hepsi eriyip akmış, ona hiçbir şey kalmamıştı. Bu

adamın tenini hissettikçe, bacakları niye titriyordu ki? Hele sıcaklığı...
Allah'ım, aklıma mukayyet ol!

“Ailem burada, bu nasıl soru?” diyerek geçiştirdi.

Ilık bir his genç kızın benliğini sardı. Kulağının dibinde duran dudakları değildi, değil mi? Bu adam canına kast mı ediyordu? “Kendini kasmayı keser misin?” Dişlerinin arasından fısıldayan adamın uyarısına tepki olarak daha fazla kasıldı. Sanki bu elindeydi! “Rahat dur.”

“Senin yanındayken bu mümkün mü?” Nur, her ne kadar bu kelimeleri farklı anlamda söylese de, adama aksetmesi çok farklı bir öfke nöbeti gibiydi.

Âdem bu adamın ona verdiği tedirginlikten böylesine kasıldığını düşünüyordu.

İkilinin fısıldaşmalarını şaşkın bir hâlde izleyen Kutay, kendini hatırlatmak isteyerek, “Aslında seni görme fırsatını kaçırmak istemedim, üstelik annem rahatsızken bunu yapmak biraz vicdanımı acıtsa da.” dedi üzgün bir hâlde.

“Geçmiş olsun, şimdi iyi mi annen?” derken dirseğiyle Âdem'i az biraz geriye iteledi ama oynatmak ne mümkündü.

“Seni gördüğümü duyunca turp gibi olur merak etme.”

“Etmez merak etme.” dedi Âdem dişlerini sıkarak. Kutay ondan tedirgin olunca konuşmayı yarıda kesti. Üçü de ne yapacağını bilmez hâlde duruyorlar, birbirlerine sadece bakıyorlardı.

Âdem üstünlük kuran pervasızlığına devam ederek, “Sen şu gazetelerin yazdığı Kutay değilsin, değil mi?” dediğinde, genç adamın yüzünde garip bir öfke belirdi. “Evet, oyum, ama adım artık temize çıktı merak etmeyin.” Hemen de çıkmıştı davaydı! Kendini aklama derdine düşmüştü.

Adem'in neden ya da kimden bahsettiğini kavraması uzun sürmedi kızın ama konunun ne olduğunu algılayamadı.

“Ben hâlâ mahkemenin sonuçlanmadığını sanıyordum?” dedi Âdem bilgisini tazeleyerek. Adamı tek bir bakışıyla alaşağı edecek gibi duruyordu.

“Sonuçlanmak üzere!” dediğinde Kutay, sohbetin hiç de düşündüğü

gibi gitmediğini duruşundaki huzursuzluktan belli ediyordu. Bakışlarını garip bir ürkeklikle kızın omzunu saran kalın kolların sahiplenmesinden çekemedi. “Beni tanımıyorsunuz bile, aklınızda yanlış bir izlenim kazanmak istemem.”

“Kazanmazsın merak etme, ben gazetelerin eklerinden değil direk sürecinizden bahsediyorum. Öyle laf arasında konunuz geçmişti. Çok uzun zamandır borsa araştırması yapıyorum. Bu soruşturma şirketin hisselerinin değer kaybetmesine neden oldu sanırım, şimdi çıkmazda olduğunu duydum.”

“Yok, öyle bir şey! Siz kimsiniz ki bizi araştırıyorsunuz?” diye sordu Kutay sinirle.

Aralarındaki hava iyice gerginleşmişti. Havva Nur bu gerginliği bertaraf etmeye çalışarak, “Kutay kusura bakma hâlâ tanışmadınız bu A...” diyemeden Âdem konuşmasını ağzına tıkadı. “Buraya neden geldin, istenmediğini duymaktan zevk alıyor gibisin?”

Havva Nur karnına tekme yemiş gibi bir adım sendeleyerek, şaşkınca yüzünü genç adama çevirdi. Bu dengesiz sahiplenme tavrına sinirlenen kız, ne söyleyeceğini bilmeyecek kadar çok şaşırmıştı. Genç adamın kolunu omzundan atarak, “Âdem benim üvey kardeşim, bazen çok korumacı olabiliyor. Sana bahsetmiştim odan.”

Âdem ilk defa onun ağzından bu garip ithamı duymanın şokuyla şaşkına uğrarken, ağzını açtığı an kız tarafından susturuldu. Ona uyarıcı bakışlar atarken de her an bir savaş çıkacağını gösteriyordu. Kutay üvey abiye kendini kanıtlamak için takla atarken, saçma sapan açıklamalar yapıyordu. Hallerinden tuhaf bir şeyler sezdiği belliydi.

O kadar çok saçmalamıştı ki artık Kutay’ın sözlerini duymuyordu. Kafası o kadar meşguldü ki, “Bana bir dakika izin verir misin?” diyerek izin aldı. Âdem’in kulağına yaklaşıp fısıltıyla. “Artık yanımızdan gitmeyi düşünüyorsun değil mi?” diye sordu.

“Hayır bu eğlenceyi asla kaçırmam, bakalım eski sevgilin neler yumurtlayacak bize.”

“Fırsatçı. Biliyordum bir nedenden ötürü yanımda kaldığını.” Geriledi. Kollarının arasından süzülüp bahçenin boş köşesine doğru kızgınca ilerledi. Büyük ağaçların yanına gelince durdu. Az sonra Âdem

arkasından gitmesini istediğinin bilincinde olarak, Kutay'ın yanından ayrılmıştı. Kızın sinirden elleri titremeye başlamış ve boğazı kurumuştur. Genç adamı arkasında hissedince, arkasını dönmeden evvel biraz sakinleşmesi gerekti. Tırnaklarını yüzüne geçirmek, tekmelerini hayalarına savurmak istediği açık bir gerçektir!

“Sen ne yapmaya çalışıyorsun?”

“İstemediğin birine neden sabretmeye kendini şartladığını anlamaya çalışıyorum.”

“İnsan olarak herkes önemli! Kimseyi kandırmaya gerek yok. Açık olmak yeterli olacaktır. Yalanlar ayaklara dolanan pranga gibidir, ne ara tökezleyeceğini bilemezsin.”

Ne söyleyeceğini ne düşüneceğini bilmiyordu. Açıkçası bu korumacı tavrı karşısında çok şaşırmıştı.

“Seni korumaya çalışıyorum. Onun uyuşturucudan ve kaçakçılıktan yargılandığını bilmiyor olduğun belli!” İşte ikinci şoku bu sefer kız yiyordu. “Sana yardımcı olup, başını dertten korudum. Annemin bunu duyduğunda ne hale geleceğini düşünsene, yoksa ne hâlin varsa gör. Bana ne senden!”

Katiyen gerçeği söylemiyordu! Sırf onu aşağılamanın fırsatını bulduğundan böyle yapıyordu. Oysa adam onun pis işler çeviren bir adamın çevresinde olduğunu düşünmek ciddi anlamda kanını donduruyordu. Başına bir şey gelme ihtimalini düşünmek dahi istemiyordu. Hayır, o adam ortalarda dolaştıkça, kızı kanadının altından ayırmak gibi bir düşüncesi kesinlikle olmayacaktı.

“Bunu bilmiyordum.” Bunu söylerken yüzünü asmış, Kutay denen adamın olduğu tarafa kötü kötü bakmıştı. Aklı karışmıştı. Oysa nasıl da nazik ve ilgili bir aşıktı!

Âdem'in mavi gözleri fırtına öncesi sessizliği yaşarken, “Sadece yardım etmeye çalışmıştım. Hadi şimdi diğerlerinin yanlarına geçelim.” diye öneride buldu. Sesinde bir tehlikeyi gizleyen o malum ton vardı. Bunu anlayan kız şüphesini incelemek isteyerek onu izledi. Adam normaldi. Yavaş yavaş kendine kızmaya başlıyordu. Oysa onun için neler düşünmüştü. Niyeti sadece onu korumak istemekmiş... Üzerinde böyle hak iddia etmesine sinirlenmiş, dengesizce neler demişti.

Artık kesinlikle kararından dönemezdi. Özürde dilemeyi gururuna yediremezdi.

“Sen git ben burada kalıyorum” dedi asice. “Biraz yalnızlık iyi gelecek.”

“Seni burada tek bırakamam, hele o adam ortalarda dolaşırken asla.” diye inatçılıkla söylendi. Duruşu sabitti.

Bu konuda ciddi olup olmadığını görebilmek için döndü. Yanında sıkılmaktan şikâyet etmeden durması mümkün değildi. Neden bugün tuhaf davranıyordu? Neden annesinin ilgisinden kaçmak için planlar kurmuyor bir işini bahane ederek partiden gitmiyordu. Her zaman süreç böyle işlerken neden şimdi dibinden ayrılmıyordu? Bir iş mi karıştırıyordu? İleride kullanacağı kozları mı desteliyordu? Şaşkın bakışları adamın üzerinde dolaştı. Tanıdığı tüm erkeklerden farklıydı. Âdem’in güçlü görüntüsünün yanında, Kutay’ın zayıf ve zavallı görüntüsü, ikisi yan yana çok farklı kalıyorlardı. Şimdi anlıyordu neden herkesi onunla kıyaslayıp, kimseyi yerine koyamadığını. Çünkü o Âdem’di! İmkansızıydı!

Bir süre partiye dalgınca bakarak olduğu yerde durdular. Sessizdiler ne kız ne de adam konuşup anın büyüsunü baltalamak istemiyordu. Yalnız ve sakın birkaç dakikayı tercih ettiler ve şaşılacak şeydi ama kavga etmeden duruyorlardı. Adamın duruşu gergindi. Bu keyifsizliğinin nedeni ne olabilirdi. Sanki anlaşıp gibi ikisi de birden konuşmadan hareketlendi. Neden ağzı böyle kupkuruydu? Bu sükûnetin içinden ayrılmaları sırasında esen soğuk havanın sebebi neydi? Daha da önemlisi bu düşüncelerin çıkmazına ve bu adamın fikirlerine hâlâ neden bu kadar önem veriyordu? Ama veriyordu işte. Aslında gereksiz yere sert bir tavır takınmıştı, uzaklaştırayım derken daha çok yanına çekiyordu. Ona iyilik etmişti ve kız her zamanki gibi kaba davranmıştı. Evet, çok sosyal biri olduğunu iddia edecek değildi. Ama bu kadar yabani de olmamalıydı.

Ali denen adam onunla açık açık flört etmek istemişken, ona bile çok daha hoşgörölü davranmıştı. Üstelik topluluk içindeyken çok daha neşeli ve eğlenceli olabiliyorken Âdem ona bir kere baksın, tüm neşesi soluyordu. Çevredeki insanları tek tek değerlendirmek onun görevi değildi. Neden herkesi onunla kıyaslayıp duruyordu? İnsanları

oldukları gibi kabul etmek medeni bir davranıştı. Ondaki medeniyet Âdemoğlu devrinde kaldığı sürece tükeniyordu! Kiminle konuşsa, kime baksa onun gözlerini görüyor, başkalarıyla onu kıyaslamaktan onların iyi yanlarını görmeyi başaramıyordu. Hayır, Âdem Ataman'ın gözünde kendini küçültmesi, kendi hatası olurdu. Bunu yapmayacaktı.

Annesinin tanıştırma merasimleri, arkadaşlarının oğullarını sıraya dizip onunla arasını yapma çabası bir an hiç bitmeyecek sanmıştı. Partinin sonuna doğru millet birer ikişer giderken, kalanları da kendi arasında sohbetle dalıp, bir köşeye çekilmişti. Artık rahatlayan ve arkadaşını payladıktan sonra, içi sakinleyen Nur, daha fazla içinde tutamadığı konuşması için Seval'i kenara çekti.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar fısıldadıktan sonra, "Bu bir felaket!" dedi kendisini köşedeki kanepeye atarken.

Seval haylaz bakışlarını etrafta dolaştırıp, hemen yanına oturdu. "Vaz geçmen söz konusu bile olamaz. Hele de hayatın da şu aralar kimsecikler yokken! Baksana, ne zamandır sap gibi geziyor müzmin bekâr! Fırsat ayağına geldi işte, daha ne istiyorsun Allah'tan bela mı?"

Nur canı sıkkın bir tavırla, tırnağını dişlerinin arasında çıtlatırken, "Daha! İşte sorun burada değil mi zaten!" dedi suratını asarak. "Daha demek, tamamen bu hayatından vazgeçme niyetine girmedir demek. Ne olursa olsun, teoride tamamen kardeşi sayılırken, pratikte öyle görülmesi kaçınılmaz olacak. Bu sevda hâlden de öte. Boş versem daha iyi olacak, stresli bir süreç istemiyorum."

Seval onun neden bu kadar olayı büyütüp üzülmeye ve solgun durduğunu anlamıyordu. "Korkacaksın yani. Kusura bakma tam şimdi böyle yaparsan, o da başkasının koluna girip, bir gün hayatından tamamen çıkıp gidecek. Ve sen arkasından sadece bakacak, pişmanlığınla kalacaksın. Annen kafayı taktı size ya sen ya o birinizi evlendirecek. Sen kör alış olduğuna göre onun gönlünü birine kaptırması ihtimal. Daha önce niceleriyle yaptığı gibi geçici değil, belki kalıcı olacak bu süreç ve birini koluna takıp giderken sen keşkelerinle ağlayacaksın." Bu konuda ne kadar haklı olduğunu her ikisi de gayet net biliyordu ama haklı olması cesaret vermiyordu. O yüzden aklındakileri söylemek bir yana, konuşurken bile hâlâ çekingen ve biraz tutuk davranıyordu.

"Nur, açık olalım. Biri senin hayatına onu getirseydi, sen olsan

Âdem gibi birine hayır der miydin?” İçi acıyarak kabullendi gerçeği ama itiraf edemedi. “Demezdin değil mi?”

“Bu neyi değiştirir. Hayatında zaten her an birileri oluyor ve ben eli mahkûm sadece bunları seyrediyorum. Onun için tek bir amaç var ve ben onun amacının yanına geçemem. Şu kadınlara nasıl baktığına, onlarla nasıl flört ettiğine bak, adamın cinsellik dışında bir kaygısı yok. Ona sahip olamazsın, sadece yatağını süslersin! Bunu yapamayacağım içinde, her zaman görünmez olarak etrafında dolanmaya devam edeceğim.”

Bir zamanlar çocukken kendisinin de ona karşı olan salakça hisler beslediğini hatırlayan Seval güldü. Çocukluk işte, etraflarında fazla yakışıklı erkek olmayınca, kızlarla konuştukları tek erkek o olmuş ve sırf zaman geçsin diye sohbetlerinin ortasına onu oturmuşlardı. “Hani şu nişanlısı olacak cadıyı hatırladın mı? Gerçek yüzü çabuk ortaya çıkmıştı. Gerçekten, o kız ailesinin isteklerine karşı çıkmaktansa kendini zehirlerdi. Eğer o hayatından çıkıp gitmeseydi şimdi yanında olacaktı ve sen acı çekmeye devam edecektin.”

Çocukluk anıları gelince aklına gülümsedi. “Ben ona pek merhametli davranmadım. Kadını hep bir hırçınlıkla karşıladım. Şimdi düşünüyorum da eminim çok sevimli bir kızdı.”

İşte bu söylediğiyle kendini tutamayan Seval kahkahayı savurdu. “Tabii, sevimli olur. Âdem’den ayrıldı da ondan! Yoksa hayatında üzerine çizik çekip katledeceğin kadınların başında olacağından hiç şüphem olmazdı.”

Onun aymazlığına uymayan kız, “Aslında şimdi düşününce, o kız ne kadar masummuş.” dedi neşeyle. Neden şimdi geçmişin bahsini açmışlardı, durum ciddiydi ve onlar geçmişi yad edip zamanı tüketmekteydi. Seval kollarını arkadaşına dolayarak kendine çekti. Yüzü hayli ciddileşerek konuya temas etti. “Canım aile olmanı bir şeyi değiştirmez, siz öz değilsiniz. Aileler evlenirken çocuklarını da bu zorunlulukla evlendirmiyorlar. Gerçekten. Yapman gerekeni yapmalısın. O’nun seni görmesini sağla. Çok zor değil ki bu! İçin için tükenmekten, en azından ne olacağını bilmek her şeyden daha iyi. Gerçek seni görsün. Seninle zaman geçirmeye başladıkça, sana karşı koyamayacak ya da ciddi anlamda mesafesini koyup, bu işin olanaksız olduğunu

gösterecektir. Bu kararı ona bırak, yanında mı olacak uzağında mı buna o karar versin.”

Nur suratını sallandırdı. O öyle yalan söyleyip, edepsiz tavırlar takınmadığı gibi; sinirlenince dünya yansa umursamazdı. Yalnız olmak hep alıştığı şeydi. Tabii Seval hariç, hayatının tek sırdaşı, dert ortağı, arkadaşı oydu. Ama şimdi düşününce, hayatında sevdiği, her zaman istediği tek adamı kaybetmek korkusu içine ateşten ağır bir gülle gibi oturmuştu. Haklı olduğunu bilerek, “Peki, şimdi ne yapacağım?” diye sordu. Yüzü dertli, sesi kaygılıydı. Seval bilmişlikle ona yön vermeye hazırlanıyordu. Gerçek bir rehber şarttı.

“Sana âşık olmasını sağla!”

Bu gülünç teklifle başını düşüncelice iki yana salladı. “O zaman bu vasi, yani ağabey kardeş hikâyesini bir kenara atmamız lazım ki, buna izin vereceğini sanmıyorum. Baksana az evvel hemen abi moduna girdi. Onun gözünde daha öte bir şey olacağımı sanmıyorum. Ben onun hep küçük kardeşi olarak kalacağım.”

“Bırak buna o karar versin.”

Hayaller çok uzaktı. Onun gibi ayakları yere temas eden bir genç kız gerçekleri görmek zorundaydı. Gerçekler acıydı ama hayaller de bir o kadar tatlıydı. “Beni hiçbir zaman sevgili konumunda görmez. Kendinden tiksindir.”

“Siz aynı karından doğmadınız neden tiksinsin. Aynı evde bile çok yaşamadınız.” Kadehini sehpaye koyarak şeytani bir hızla yaklaştı. Ah o haylaz gözlerin içindeki çingılar Nur’u korkutuyordu.

“Bana bir halt karıştırmadığını söyle.”

“Yok senden izin almadan burnumu bile karıştırmam bilirsin.”

“İğrençleşme.”

“Ben senin yerinde olsam, ona kendimi gösteririm.”

“Gözüne mi sokayım kendimi, daha nasıl göstereceğim.”

“Her anlamda göster. Mesela...?” dediğinde gözleri genç kızın arkasına kaymış ve edepsizce parlamıştı. “Eğer birinin ne düşündüğünden emin olmasaydım, bir şekilde beni çıplak görmesini sağlardım.”

Arkadaşının sözlerini bağırarak söylemesiyle şaşkınlığını panik

duygusu alan kız sessiz olması için uyarmaya hazırlanıyordu ki, yine o gür, kızgın tok ses kulaklarının dibinde yankılanarak ortamı doldurdu...

“Aklından bile geçirme!”

Duyduğu sesle kadehini ağzına dayayan Nur’un içtiği şarap genzine tılandı. Acı gırtlakını yakarak midesine inerken, öksürükleri boğarcasına burnundan gelmişti. Âdem’in şiddetle şaşkınlaşan koyulmuş gözleri, ikisini de olduğu yerde kıtır kıtır kesecek gibi duruyordu.

“Sen herkesi kendin gibi iffetsiz mi sandın? Ne biçim akıllar veriyorsun! Kendin ne halt yiyorsan ye, onun aklına böyle kişiliksiz şeyler sokma! Bir erkeğin dikkatini çekmek için kendisini teşhir etmekte neymiş?”

Nur utancından yerin fersah fersah altına girerken adam burnundan soluyordu. Bu kadın ne cüretle onu ayartan söylemlerde bulunup, nasihatler eşliğinde edepsizliğini destekliyordu. Aklını karıştırmaya nasıl cesaret ederdi? Onu düşük kadınlardan mı sanıyordu? Yoo, onların Nur’u bu aymaz fikirlerden uzak durur, edepsiz eylemlerin peşinde koşmazdı. Hayır, böyle şeyler yapmazdı! Yapmazdı değil mi? Ne saçmalıyordu? O Nur’u ne kadarcık tanıyordu ki? Hiç! Sadece birkaç yıllık hırçın çocukluk anısını ve arada sırada geldiği yaz tatillerinden arta kalan görüşme zamanlarında birlikteydiler. Eğer kendini teşhir etmeye başlarsa, herkesin gözü üzerinde, her çapkının aklı onda olacaktı. Irz düşmanları peşinde koşacak, hovardalar dibine düşecek, çapkınlar namının sürmesi için kuyruk kuracaktı.

Şimdi ona nutuk çekse, yine tırnaklarını çıkaracaktı. Başından beri bu böyleydi. Ona her yaklaşmak istediğinde buna izin vermez, hiç yoktan yere yaygara çıkararak kavga çıkarırdı. İlk geldiği günlerde oysa nasıl da güzel anlaşıyorlardı. Ne olduysa Nur büyümeye başladığı ergenlik zamanında olmuştu! Onun kadınsı yapıya sahip olduğunu sadece yaptıkları telefon konuşmalarından çıkarmıyor muydu? Ama olsun, yine de en nihayetinde onunla yeterince zaman geçirmişti, yani az da olsa onu tanıyordu. Ve tanıdığı Nur ucuz kız ayaklarına yatmazdı.

Utancından bocalayarak Âdem’e baktı. Önce yutkunduydu, ne diyeceğini bilemedi. Söyleyeceklerini zihninde irdelerken, kelimelerin gücü dilinde yok olmasın diye kendini zorladı. Arkadaşına kızan bir kaş

çatış attı. “Sen yanlış anladın! Aslında o...?” Birkaç saniye duraksadı. “O şaka yapıyordu.” Arkadaşından destek bekledi. Bakışlarındaki ‘*hadisene*’ emri hiçbir işe yaramadı. Ona vur demişti Seval öldürmeye niyetliydi. Kaygısız duruşuyla hiç aldırmadan konuşmasına devam etti.

“İnsanın sevdiği insana çıplak görünmesinden, kendini ona sunmasından daha doğal olan ne var ki? Ben burada kızacak, ya da azarlayacak bir durum tespit edemiyorum. Kaldı ki bunu en iyi bilenlerden biri sensin Âdem! Çekici bulduğun kadınlara *dünya ahiret bacımsın* modunda yaklaştığını sanmıyorum.”

“Sana dünya ahiret bir çakarım, toprağı öpersin.” Bakışlarına karşı meydan okudu. Onun yüzünden senelerini en yakın arkadaşı, biricik sırdaşıyla ayrı geçirmişti. Onun yanında yatılı okumaya ailesini ikna etmeseydi, belki çok önceden kopacaklardı birbirlerinden. Kızın hayatını mahvetmişken öyle paçalarını kolay kurtaramazdı. Âdeme ciddi anlamda çok kızgındı.

Onun öfkesinden ve haklı nefretinden haberdar olmayan Nur kızgın bakışlarıyla onu boğmak isterken yanına sokuldu. Hayır, aslında cinnet geçirenleri daha önce hiç yakinen görmemişti ama kendisinin geçireceğini de, hiç düşünmemişti. Kısık sesiyle, “Sen ne yapmaya çalışıyorsun, çıldırdın mı?” diye azarladı.

Arkadaşı kafasını bile oynatmadan, “Senin yapamadığını yapıp, ona kaybetmenin ne kadar yakın olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. Kapa çeneni de yardım edeyim.” diye ayar çekti.

Nur sızlanan bir yaklaşımla, “Ya kızım saçmalama, sus artık beni utançtan mahvediyorsun. Bu rezalet bitince onun yüzüne nasıl bakacağım?” diye çaresizce yalvardı.

Onların kulaktan kulağa sürecini izleyen Âdem, Nur’un yanına oturup, uyarıcı ifadesini Seval’e çevirdi ama kız gözlerindeki öfke o kadar netken bile takmadı.

“Sen Nur’a iyi örnek teşkil etmiyorsun! Bu arkadaşlığı biraz...”

İşte bu konunun gerilmesine, işlerin bir çıkmaza sürüklenmesine ek sebep oluşturunuyordu. Tüm o pişmanlığı ve utancı bir kenara alan Nur araya kaynak yaptı. “Onunla benim aramdaki kardeşliği, kimsenin sınamasına ya da bozmasına, hele hele dil uzatmasına asla müsaade

etmem bilirsin. Âdem kelimelerini tart ona göre lafa dök ki; süreci dönüştürmüyor bir biçimde bozuşmayalım!” Belki fazla çıkmıştı, belki tepkisi az bile kalmıştı ama o anda her derdini kahrını çeken biricik arkadaşına dil uzatılmasına katıyetle katlanamazdı. Ve işin kötü yanı, işte şimdi eski sivri dilli kız meydana çıkmıştı.

Bir anı bir anına uymayan kız şaşkınca bakan Âdem kısa bir an ne diyeceğini bilemedi. O; sadece iyiliğini istemekten başka bir amaçla söylememişti. Oysa kız yine yanlış anlamış, keskin tırnaklarını bile-yerek meydana çıkarmıştı. Kendisini durduk yere korumaya almıştı. Aralarında gergin bir sessizlik hüküm sürdüğü sürece, sert bir sukut ortama kuruldu. Hiç kimsenin ağzını bıçak açmadığı gibi, herkes sık-kınca oturuyor, sessizce içkisini yudumluyordu.

Seval bu sessizliği değiştirmek için yollar ararken, şans ayağına geldi. “Ne sıkıca parti. Böyle köşelere kaçtığınıza göre bendensiniz!” diyen Ali teklifsizce Âdem’in yanına kuruldu.

“Sen de pek sıkılacak tip yok ama hadi bari katıl bize.”

“Seval formundan hiç düşmüyorsun dişlerin hep açıkta, sürekli ısırıyorsun.”

“Senin milleti zehirlediğin sohbetin kadar olmasa da ben de kendi çapımda eğleniyorum.”

Gecenin sonuna kadar Âdem, Seval’e kızgınlıkla dolu affetmez bakışlar attı. Seval Ali’ye sataşarak ortamı ısıttı. Ama ne konuşulursa konuşulsun adamın aklında hâlâ iki arkadaşın sohbet konusu vardı. Onu bir adama ittiren kızı boğmak, bunu reddetmeyen kızı da bir temiz dövmek istiyordu. Âdem’in sinirli bakışlarına, imalı sözlerine aldırmayan tek kişi Seval’di. Ali’yle çekişerek -daha doğrusu kavgamı ediyorlardı, yoksa cıvı, belli olmayan bir şekilde- geceyi onların yanında sonlandırdılar.

Önlerindeki birkaç gün daha, bu sohbetin aralarında döneceğinden hepsi emindi.

Ofiste işler istediği gibi gidiyordu, kendini dosyalara gömdükçe süreç hızlanıyor, öğrendiği bilgilerle analizi kolaylaşıyordu. Neredeyse

nefes almadan işlere asıldığı gerçeğini saymazsa hâlinden hayli mesuttu. Gün içinde mola verdiği tek zaman ise Seval'in onu dürtmek için aradığı zamanlar oluyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Kazak bitti çorap örüyorum."

"Adem'in başına örüyorsan iyi kendi başına örüyorsan ben tatile çıkıyorum."

"Kızım taktın çocuğa ha, sana ne yaptıysa."

"Girdin mi odasına?"

"Ya sorma,"

"Eee..."

"Seval şaka mısın nasıl gireyim?"

"Hayatı hakkında detaylı bir şeyler bulman lazım, odasında onu ele verecek bir şeyler olabilir."

"Sekreter sürekli yerinde, hadi onu bir şeye yolladım diyelim yine de oraya giremem nereden biliyoruz odada kamera olmadığını. Adem'in kendini riske atacağını sanmam almıştır tedbir falan, hem girsem de araştıramam odasından neredeyse hiç çıkmıyor?"

"Saçmalama illa çıkacaktır."

"Valla çıkmıyor, geldiğimden beri oraya zamklanmış gibi resmen,"

"Bir yolunu bul."

"Yakalanırsam peki? Ben yapamam."

"Yakalanırsan da iş ile alakalı bir şeyler soracaktım dersin, yalan mı?"

Seval'in kafasını ütülemesinden ve merakını cezbetmesinden dolayı her fırsatı bilinçsizce gözlemler olmuş, onun ofisinden çıktığı anı dört gözle bekliyordu. Neyse ki bu uzun sürmedi iki gün sonra bir iş için dışarı çıkan adamın ofisine girmenin bir yolunu buldu. Sekreter Funda'yı bir bahaneyle uzaklaştırdı, odayı dikkat çekmeden üstün körü şöyle bir kurcaladı. Tam masaya yaklaşmıştı ki dışarıdan gelen ayak sesleriyle panikledi. Granit zeminde duyulan her adım onun kalbini döverken, normal bir insan olsa camdan dışarı bakar, ya da

koltuğa oturur bozuntuya vermezdi ama gizli işler çeviren biri olarak paniklemiş yapmaması gereken en tehlikeli şeyi yapmıştı. Masanın altına girmişti. Tam o anda kapı açıldı, içeri iki kişi girdi. Nur tortop hâlde yerinde kaygılar içerisinde dururken, “Nazım abi ne iyi ettin uğrayarak,” diye söylenen Âdem ile nefesini tuttu.

“Babana kalsa gelmeyecektik,”

Âdem babasına sempatik bir bakış attı, onun neden ofise gelmek istemediğini biliyordu. Onları denetliyor gibi görünmek istemiyordu. “Ne içersiniz?” diye sordu.

“Kahve içtik şöyle demli bir çay fena olmaz.” dedi babası her zamanki gibi.

Âdem yerine otururken, “Funda Hanım yerinde yoktu lavaboya falan gitmiş olabilir dönsün isterim.” diye nezaket gösterdi ve yerine oturduğu an Nur kasıldı. Daha fazla küçülemediği için kendine lanet ederken Âdem yerine, babası ve arkadaşı da masanın karşısına yerleşti. Odada alele de sohbet başladı. Adem’in onu fark etmemesi imkansızdı ama adam ne yerinden milim kıpırdamış ne de onu fark ettiğine dair bir şey demişti. Funda Hanım’dan çay isteyen Adam ikiliye bir şeyler sordu. İki dakika sonra çayları ikram etmek için içeri giren kadınla dikkatler dağılırken Âdem kalemini yere düşürdü ve sırtından aşağı terler boşanan kızın korktuğu başına geldi. Âdem kalemi alma bahanesiyle aşağı eğildiğinde göz göze ve burun buruna geldiler. İlk nefesi kızın yüzünü döverken Nur çocuksu bir mizaçla omuzlarını kaldırarak dudağının kenarını dişledi. Babası bir soru sorunca doğrulan Âdem cevaplayarak sohbete dahil oldu.

Nur olduğu yerde ağrıdan ve dört büklüm olan bacaklarının acısından kasılıp kalırken sohbet bitmek bilmiyor, Âdem ise inadına sohbeti sonlandırmıyordu. Adamın babacığını çimdiren kız onu uyardı, adam bacağındaki eli yakalayıp sımsıkı kavradı ve çekmesine izin vermedi. Asıl onun hesap sorması lazımdı masanın altında ne yapıyordu. Ama uslu durmayan Nur bu sefer elini ısırdı, canını yakmamak için özellikle hafiften ısırmıştı ama adam inatla sohbeti uzatınca dişlerini biraz daha kuvvetli bastırdı. Yok adam eti de kopsa bana mısın demedi? Nur da gemiyi azıya alarak bacağına ısırdı ve acıyla inleyen Âdem ile iki yaşlının sohbeti yarıda kesildi ve ikisi de kısacık bir an

ona baktı. Adam kızarmış yüzü, acıdan çakmak çakmak olan gözleriyle, “Çay sıcakmış,” deyince sohbete kaldıkları yerden devam ettiler. Nur bacağına çekiştirince Âdem bu sefer de başka bir şey düşürme bahanesiyle eğildi. Kız ter su içinde dişlerini sıkarak, “Hemen gönder,” diye fısıldadı.

“Sen iyi olduğuna emin misin?” diye sordu Nazım Bey, Âdem başını hızla kaldırıncı önce babasıyla sonra yaşlı adamla göz göze geldi.

Acısını yutan bir sesle, “İyiyim,” dedi ne diyeceğini bilemediğinden, “Sadece bir an böcek gördüm sandım.”

Gözleri kısılan kız adamın bacağına çimdirdi. Neyse ki bu çaydan sonra iki yaşlı kalkmaya karar verdi. İkili ayaklanınca Âdem de ayaklandı ama yerinden kıpırdamadı çünkü onu paçasından sımsıkı tutan kız bir adım atmasına izin vermemişti. Âdem ayağını sarsarak paçasını kurtarmaya çalışırken kısa uyarıcı bakışlar atıyordu ki, babası bir an da arkasını döndü.

“Annen akşam bekler,”

Yüzü tuhaflaşan Âdem yutkunarak babasına baktı. Yaşlı kurt kur-naz gözlerini kısarak bakışlarını masanın altına çevirdi, başını hafifçe eğdi orada saklanan topuklu ayakkabılı çömelmiş bir poponun kısmen eteğinin ucunu gördü. Bakışları tekrar oğluya çakıştığında, Âdem omuzlarını sarsarak içini çekti. Babası anlayışla başını sallayarak odadan çıktı.

Kapı kapandığı an bir adım geriye çekilen Âdem şaşkınlık içerisinde masanın altından sürünerek çıkan kıza bakıyordu. Ter su içinde kalan Havva Nur iki dizinin üzerinde yükseldi ve koltuğa tutunarak ayaklandı. Alnındaki teri silerken, “Az daha havasızlıktan ölecektim.” diye söylendi.

Âdem hala afallamasını üzerinden atamamıştı, “Sen,” derken masayı gösteriyordu hala. “Sen aklını mı kaçırdın? Ne arıyorsun orada?”

Havva Nur gülümseyen bir ifadeyle elindeki küpeyi göstererek, “Bunu,” dedi ve büyük bir soğukkanlılıkla küpeyi kulağına takarken, dışarıdan babasının sesini duydu. “Havva Nur Hanım yerinde yok mu kızım, nerede?”

“Babam beni soruyor, görüşürüz.” diyen kız felaketin eteğinden

dönmenin rahatlamasıyla kapıya yönelirken şaşkınlığı azalan Âdem, “Olduğun yerde kal,” diye emretti ama kız arsız bir sırıtışla ona gülümseyerek, “Korkma illegal işlerini kurcalamaya gelmedim, hoş kurcalasam da senden bir şey çıkmaz ya,” diyerek şaşkın suratına kapıyı kapadı. Âdem bir kapıya bir masaya bakarken yüzündeki şaşkınlık hala olduğu yerde duruyordu.

Bu olaydan iki gün sonra da Seval’in sözünü dinleyen kız kıl payı badirelerden dönmüştü. Yine öyle günlerden birinde değildi ama işte bela paçasına bir kez yapışmıştı şimdi de gitmiyordu.

“Hey dursana!” İleriye bakındı. “Heyyy! Hay Allah gitti.”

Üzgün hâlde giden taksisinin arkasından bakarken, patlamış su borusunun yaydığı suyun üzerinden, atlayarak geçmeye çalışıyordu. Ayağındaki topuklu ayakkabılar, altındaki vazo modeline sahip siyah mini eteği ve üzerine oturan ceketiyle suların üzerinden sekerek giden kıza yanından geçen araçlar gülerek bakıyordu.

Bugün tüm terslikler üst üste geliyordu. Sabah arabası bozulmuş, yarım saate toplantıya katılması gerekiyordu ama taksi bulamıyordu. Bu şirketteki ilk toplantısıydı ve ilk iş tecrübesini sunacağı toplantıya gidemiyordu. Sanki tüm evren bir olmuş onun gitmemesi için çabalıyordu. Su birikintisinin üzerinden atlıyordu ki, yanından hızla geçen lüks bir aracın lastiklerinin azizliğine uğradı. Yerlere gölet oluşturan su savrularak baştan ayağa çamura buladı. Genç kız kollarını kaldırarak lanetler edip, yüzünden damlayan suyu tiksintiyle sildi.

“Allah’ım şimdi de bu mu? Kurban olduğum bugün ki sınavım daha bitmedi mi?” Onu ıslattığı hâlde durmayıp, bir özrü çok gören arabaya öfkeyle baktı. “Hödük! Allah’ın cezası, Züppe... Sana bu ehliyeti verenin var ya... Allah’ım yerli sığana döndüm belediye görevlileri beni avlamadan evvel işime dönmeliyim.”

Toplantıya geç kaldığında bilinçli olarak geç kaldığını savunacaklardı. Âdem manyağı kesin korkaklar gibi kaçtığını söyleyip onunla alay edecekti. Hayır, ona kendini tabansızlar gibi iademe edeceğine ölürdü daha iyi. Eve geri dönse toplantı bittikten çok sonra ancak şirkete ulaşabilirdi. Telefon açıp ertelese kim bilir ne kadar dalga geçecekti!

Arabadaki kişi yaptığı hatayı fark etmiş olacak ki, geri geri gelip

ani bir fren durdu. Nur ıslanmış saçlarını geriye çekip gelen kişiye bakmaya çalıştı.

Güneşin vurduğu siyah araç ıslıl ıslıl parlıyordu ve genç kızın içinden sadece o araca tekmeler yağdırmak geliyordu. Arabanın kapısı yavaşça açıldı. Nur başını kaldırıp gelene baktı. Fırsat düşkünü erkeklerden biri daha, diye içinden geçirdi. Eğer yoldan geçtiği sürece laf atan diğer geri zekâlılar gibi ona sataşmaya kalkarsa, avaz avaz haykırmaya başlayacağından emindi. On dakika önce de okuldan kaçtığı belli olan liseli gençlerden oluşan küçük bir grup, yeterince eziyet etmişti. Anlamıyordu yeni nesil gençlerin ahlaki değerlerine ne olmuştu da kendinden yaşça büyüklere laf atıyordu. Üstelik o yaştaki gençlerin herhangi bir şey gözetmeksizin okulda olmaları gerekirken, sokakta ne işleri vardı?

Üstündeki kıyafet bedenine yapıştığı için eteğini çekiştirdi. Lanet olsun bu hâliyle kışkırtıcı olduğunu biliyordu. Saftı aptal değil! Eteğin kumaşı neredeyse bacaklarını sarmıştı.

Aracın içinden çıkan, henüz 20'lerin sonlarında olduğunu tahmin ettiği, sarışın yakışıklı bir adam tepesinde dikiliyordu. Kızın kendiyle savaşı hoşuna gitmiş olacak ki, tek kelime etmeden suratına bakmaya devam ediyordu. "Sana ehliyeti hangi kurs verdiyse kapatılmalı. Aracının tekerleklerini patlatmalı ki, bir daha trafiğe çıkamayasın. Kör müsün be adam? Üzerimin hâline bak! Allah'ım şimdi ben bu toplanıya nasıl gireceğim?"

Sessiz kalan genç adam büyülenmiş gibiydi. Ne ağzını açıyor ne de tek kelime ediyordu. Koyu kahve gözleri, yosun yeşili gözleri görünce bir süre kilitlendi kaldı. Sahi ne diyecekti? Saçından damlayan suyu yüzünden silen Nur elini önünde sallayarak, adamı önünden çekmek için iteledi. "Allah'ım! Hem kör hem arsız."

Kızın sitemiyle kendine gelen adam tek kelime etmeden onu süzmeye devam ediyordu. Bunu fark eden kız ona öldürücü bir hiddetle söylenince, garip şekilde sıırttı. Karşısında gördüğü melek insanı sersemletecek kadar hatta lisanını unutturacak kadar güzeldi.

"Nezaket sınıfında derse girmedin sanırım. Bir de marifet gibi yanımda durup başarınızla alay ediyorsunuz. Ehliyet diyorum... Araba diyorum... Hey, kime diyorum!"

Önce kaşları kalktı, ardından küstah dudakları iki yana kıvrıldı. Bu kız hem görünüş olarak hem espri olarak çok tatlıydı.

Onun öküzün trene baktığı gibi önünde durması ve hâlâ tek bir özü çok görmesi kızı çileden çıkardı. Bu adam geri zekâlı mıydı? Ona söylediği hiçbir şeyi duymuyordu? Koluyla adamı yolundan çekerek söylenerek yoluna devam etti. Üzerinden hâlâ sular damlıyor, ellerini kollarını silkeleyerek sallıyordu. İçinden ağlamak geliyordu. Kendisini babasına kanıtlamak ve Âdem'e ne kadar becerikli olduğunu göstermek gibi bir şans edinmişti ama onu da bu şehir züppesi trafik magandalılığıyla elinden almıştı. Katliam çıkarsa umurunda değildi. Sinirle söylenirken bir el kolunu yakaladı. Tutuşu her ne kadar nazik olsa da dokunduğu an korkuyla sıçramıştı.

“Durun lütfen.”

Nur kulağının dibinde yankılanan sesi duyunca durdu. Tabii ki ayağındaki sivri ve vıcık vıcık olmuş topuklu ayakkabılarla ne kadar hızlı dönebilirse, o kadar hızlı döndü. Uzun bacaklarını gözler önüne seren ipek çorapları ve vücudu ıslandığı için ikinci bir deri gibi saran eteğiyle kendini son derece rahatsız hissediyordu. Kolundaki nazik tutuşa kafasını çevirip, elin sahibine öfkeyle baktı. Onu karşısında görünce, gözlerini kısarak kolunu silkeledi.

“Ne yapıyorsun? Tuttuğun arabanın kolu değil, benim kolum! Ve şimdi ayaklarını üzerimden çek?”

Adam kolunu bırakıp bir adım gerilerken, ona tepeden bakan boy muhalefetiyle boğazını temizledi. “Özür dilerim, amacım aslında af dilemekti ama sizin güzelliğiniz karşısında dilim tutuldu.”

Bu da neydi? Kamera şakası mı? Nur işte şimdi bayılacaktı. Adam hem kör hem dilsiz numaramı yapıyor, bir de densizce ona asılıyordu. Bu arsızlığı sabrının üzerine tüy dikti. “Yavaş gel koçum, burada duvar var. Bir çarparım sana bir de yer çarpar.”

“Ne yapabilirim affetmeniz için.”

“Çekil önümden kâfi,” dedi koluyla adamı tekrar yolundan çekerek. Ama o hem güç bakımından hem de boy bakımından ondan üstündü. Yerinden kıpırdatamadığı gibi ciddiye de alınmadı. “Ne bakıyorsun be koyun gibi? ilk kez mi ıslak kadın görüyorsun?”

Adamın yüzü tuhaf şekle girdi. Öfkesine çanak tutarak, “Özür dilememe izin verirsen konuşacağım.” diye söylendi.

“Sen dileyene kadar ben gitmiş olurum. Bu da yeni nesil sapıklık taktikleri sanırım, yapıp edip sessiz kalmak.”

“Ne?” diye bildi sadece. Hiç hoşuna gitmemişti yakıştıрма, üstelik her gördüğü kıza yavşayacak bir adam da hiç olmamıştı. Fakat çamurdan yüzü bile net görünmeyen bu kız aklını başından almıştı. “Kardeşim sağır mısın? Kör olduğunu görüyorum ama aptal olduğunu çözemedim.” Genç adamı kenara itip, “Alt yazıda geçtiğime göre, çekil önümden, işim gücüm var benim seninle uğraşamam. Zaten işimin içine ettin!” Bir çıkar yol aradı. “Ya, ben şimdi böyle nasıl katılacağım toplantıya?”

Kızın kendi ekseninde dönerek çaresiz huysuzluklarını ellerini ceplerinde izleyen adam, onu baştan uca süzmekten utanmıyordu. “Haddim değil ama bu şekilde bir toplantıya girseniz kesinlikle kazanırsınız.”

“Sen ne diyorsun be! Teşhirci miyim ben? Hem arsız hem sapık, çattık ya! Adamdaki rahatlığa bak. İnsan bir özür diler ama nerede. Öküzler ağaca çıkmaz değil mi? Beklemek hata!”

Eteğini çekiştirerek söylendi ve ucunu tutup suyunu sıktı. Adamın yüzündeki eğlenceli bakış gitti, yerini ciddi bir hal aldı. Sonunda diye geçirdi içinden, baya geri zekalı olmalıydı.

“İki dakika hakaret etmeseniz size bir çözüm önerecektim.”

“Sadece iki dakika edepsiz gözlerini olur olmaz yerlerimde dolaştırmasaydın seni ciddiye alırdım.”

“Suçlu olan benmişim gibi davranmayın, bu kadar güzel olmasaydın dikkatim dağılmazdı.”

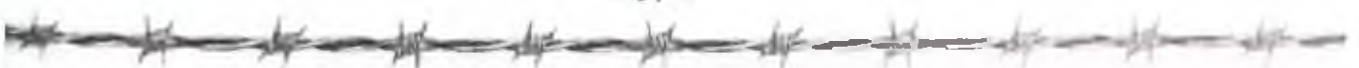
“Seni bir güzel düzerim, kafan iki parça gezersin.”

“Ellerinden gelecek her ceza ödöldür bana.”

Yumrukları kaşınan Nur yanaklarının kızarmasına engel olamadı. “Çekil önümden gideyim.”

“Bırakın size yardım edeyim.”

“Nerede, yatak odasının banyosunda mı? Çekil şuradan elimin tersiyle tanışma.”

Bu adamın küstahlığı ve saygısızlığı yüzünden yeterince aşağılanmıştı ve vakit kaybetmişti zaten. Daha fazla rezaleti kaldıracak güçte değildi. Islak kıyafetler gerçekten çok rahatsız ediciydi. Bu yerden neden bir tane taksi geçmemekteydi.

Adam önünden çekilmek yerine nezaketen elini uzattı. "Benim adım Ersin, senin adın ne?"

"Çekil,"

"Bak yaptığım sakarlık için özür babında sizi gideceğiniz yere kadar götürebilirim? İsterseniz hem tanışmış oluruz hem ben de böylece kendimi size affettirmiş olurum, ne dersiniz?"

"Olmaz derim, git kendine asılacak başka çamaşır ipi bul derim ve önümden çekil derim! Çekilmezsen en yakın acil servisi ara, seni kaldırımdan toparlasınlar derim."

"Çok hırçınsın."

"Daha hırçın yanımla tanışmadın, tavsiye de etmem. Şimdi önümden barikat kurma!"

"Adınızı söylemeden çekilmem, hiç değilse bunu yapın!"

"Ya kardeşim nüfusuna mı alacaksın, sana ne? Çekil git başımdan." Daha önce hiç öfkelenmediği kadar öfkeli ve ağlamak istemediği kadar ağlamak istiyordu. Bu adamla uğraşacak zamanı da sabrı da yoktu ama adamında oralı olacağı yoktu. Kurtulma umuduyla adamın omzundan arkasına çevirerek gözlerini kıstı. "Aaa, o da ne?" diye abartılı bir sesle bağırdı.

Onun ilgisini neyin bu kadar çektiğini merak eden adam, arkaya baktı. Adamın dikkatini dağıtan kız onu tüm gücüyle geriye itti. Genç adam daha ne olduğunu anlamadan dengesini kaybedip kollarını kuş gibi birkaç kulaç çırpıttıktan sonra, yere kapaklandı. O sert yeri öperken Nur arkasına bile bakmadan hızla uzaklaştı.

Arkasındaki genç adam su birikintisinin içinde sinirle söylenirken, ellerini suya çarpıyor oluşunu duyumsuyor ama umursamıyordu. "Adını söyleseydin bari,"

Hey Allah'ım ya! Adamdaki inada bak. Bu yaptığı hainliği hak ettiğini düşünerek gülerken, bir taksiyi durdurdu. "Elimin tersiyle

tanışma üzölürsün demiştim!”

“Bana mı dediniz?”

Bu sefer gülmemek elde değildi. Nur bakışlarını, yanlış anlayan şoförün dikiz aynasına çevirdi. Ona şaşkınca bakan adama, “Size demedim Beyefendi, 4. Levent’e lütfen!” diye direktif verdi.

Nur taksiden inip, hızla şirkete girdiğinde, onu kapıda gören güvenlik görevlileri telaşla yanına gelip, iyi olup olmadığını sormuş ve resepsiyoncu kızın gözlerindeki dehşet bakışı gördüğünde, cırlayarak herkesin dikkatini çekmesine engel olmak için kendini asansöre zar zor atmıştı. Arkasından bakan herkes endişelenirken, sinirden ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Daha ilk günlerden şirkette rezil olmuştu. Ofise yerleşeli henüz bir hafta olduğu için yedek giysilerini yanına almamıştı ve aklına ne zaman gelse ertelediği için pişmandı. Kapıdan girdiğinde ona şaşkınlıkla bakan sekretere, tebessümle kafa sallayıp, “Abla evden temiz kıyafet ister misin?” diyerek hızla lavaboların olduğu bölüme yöneldi. Çantasını aynanın önündeki tezgâha koydu. Bol suyla elini yüzünü yıkadı.

Lavabonun içine soktuğu saçlarını temizledikten sonra şekil vermeye çalıştı ama ne mümkün! Keçe gibi olan saçları berbat hâldeydi. Saçlarını tepesinde atkuyruğu bağladı. Sekreterinin yardımıyla üzerini temizledi. İş bittiğinde hâlâ perişan hâldeydi ama en azından göze batmıyordu. Biraz makyajla günü kurtarmak çok zordu. Çantasını sekreterine verip kendine son kez çeki düzen verdi.

Toplantı salonunun kapısına gelince herkesin şaşkın bakışları içinde odaya girdi. Âdem başını dosyalara gömmüş, geç kaldığı için haklı olarak öfkelenmişti. Kafasını kaldırmadan, “Geç kaldın!” diye azarladığında, Nur özür dileyerek kendisine ayrılan yere oturdu. Kimsenin yüzüne bakamadı, perişan hâlinin herkes tarafından merak edilmesini kaldıramazdı. Karşısından sesler gelmeye başlayınca merak ederek bir cesaret o tarafa döndü. Gördüğü kişi karşısında koltuğunda yağ olup erimek istedi. Lanet olsun, uyanıkken rüya görmek, kâbus görmek, hatta hayal görmek gibi huyları yoktu ama bu neydi o zaman! Bir çift kızgın bakan kahverengi göz! Karşısındaki çatık kaşlı genç adamda onu gördüğüne şaşırmış olacak ki, ağzı bir karış açık kalmıştı. Daha önce de erkeklerden bazı tepkiler almıştı ama bu hâlde bir şaşkınlık

ilkti. İri yeşil gözleri ve dolgun pembe dudaklarının, erkeklerin şaşkınlıktan tacize vardırarak kadar ileri götürdüğünü daha önce idrak etmişti.

Odadaki herkes birkaç saniye dondu kaldı ve kendini ilk toplayan yine Nur Ayazoğlu oldu.

“Kahretsin! Ne oluyor burada?” Hızla yerinden kalktı. Hani gerçekse, o da kalkar, ya da konuşurdu kesin! Nereye düştüyse kafasını iyi çarpmış olmalıydı! Öyle ki, o düşüş iyi kafa yapmıştı ki hâlâ karşısında adamı görüyordu! Masaya eğilip bakışlarını yüzüne mıhladı. Şaşkın şaşkın adamı süzdü. Karşısındaki adamda ayağa kalkıp öfkeli gözlerini ona dikti.

İkisi de aynı anda: “Senin ne işin var burada?” diye hesap sordu.

“İlk ben sordum.” dediler koro gibi.

Yine aynı anda “Sen başla!” deyince, Nur gözlerini kuşkuyla kısarak, “Ben...?” diye geveledi sözlerini. Ne diyeceğini bilemedi. Şaşkınlık üzerinden kalkınca öfkesi gaza bastı. Adam kaşlarını kaldırdı, kız sessizce hesap sormaya başladı. Adam sırttan ifadesini saklamak için parmağını kaşının üzerinde dolaştırırken kızın tebessümü derin bir kahkahaya dönüştü. İkisi de aynı anda gülmeye başlayınca herkesin dikkati üzerlerine dikildi. Hem gülüyor hem de aynı anda “Özür dilerim!” diyerek konuşuyorlardı.

Asıl meseleyi kaçıran kişi sadece, “Ne oluyor burada?” diye hesap sormaktan ileri gidemiyordu.

Sarmaşıklar misali sarılmış heyecanlar gövdeme, sınırlarımı aşan coşkuyu öğrenmem için ilk adımdı. Tek bir bakışıyla her kirpiğime bir kuş konardı. Denizleri kıskandıran rengin adıydı gözleri. Caddelerin ağır yalnızlığından sonra ara sokaklarda oynayan çocukların yaramaz çığlıkları gibi neşeliydi gülüşleri. O konuşunca, yüreğim daha cesur daha huzurlu olurdu, bu kadar korkak değildi kelimelerim. Önceden daha çılgın, daha umutluydu geleceğim. Şimdiki gibi ürkerek, geriye gitmiyordu adımlarım. Ah çocukluğumun adı yasaklı duygularım, dört mevsimden damıtılan beşinci mevsim gibi doldurmuşsun gülüşlerimi. Umarsızca gömdüm kalbimi acıya, kalabalık bakışlarındaki yalnızlığa sindi tüm heveslerim.

Saklı günlük sayfa 19

Pazar 07 / 2000

4. Bölüm

Şaşkınlığını üzerinden atamayan Nur gülen bakışlarını Âdem'e çevirdi. Önce panikleyen Âdem genç kızın kılık kıyafetini görünce yerinden doğrulmuş hemen arkasından kahkahaları kulağına ulaşınca, olduğu yerde donup kalmıştı. Başına bir şey gelmiş olsa böylesine neşeyle gülüp şakımazdı. Kalktığı yere oturan Âdem geriye yaslanarak elini çenesinde dolaştırdı. Ne olduğunu anlamayan kuşkulu gözlerini ikilinin üzerinde dolaştırdı. Nur Ersin'i nereden tanıyordu? Dahası üzerinin bu perişan hâli de neydi? Sanki bir kazaya uğramış gibiydi. Fakat yüzündeki o gülen ifadeyi görünce kaza gibi bir olasılığı aklından çıkardı.

Ersin hâlâ şaşkın hâlâ inanamaz gözlerle bakıyordu. Çapkınlığı yüzünden okunuyor, onu yeniden karşısında bulduğunu çekinmeden belli ediyordu. Bu tavır bazı kadınlara çekici gelebilirdi. Ama Nur'un hoşuna gitmiyordu. Şu anda hiçbir erkeğe ilgi duyabilecek fikirde değildi. Zaten, epey zaman önce bu durumları kafasından atmış, bir süredir erkeklerden uzak kalmayı tercih ediyordu. Âdem'inde ona ilgi

duymadığı ortadaydı. Ne zaman yan yana gelseler Nur'a ayağına do-
laşmış can sıkıcı bir yaratılmış gibi bakıyor, her anlamda ondan uzak
durması gerektiğini iğneleyip duruyordu.

Sabahki olaydan sonra, onu bir daha karşısında göreceğini um-
mazken, şimdi kanlı canlı kocaman açılmış şaşkın gözleri, kendisin-
den emin vakur duruşuyla öylece ona bakıyordu. Sabahtan beri aklına
gelen tüm ihtimalleri eleyip, onu nasıl bulacağına dair planlar yapar-
ken, şimdi tam karşısındaydı. Ve iş ortağının, güzel ve vahşi çalışanı
olarak ona bakıyordu.

İkiliden bir acıkmaya bekleyen adam, unutulmasını hatırlatmak
için boğazını temizledi. Nur yüzündeki parlaklıkla Âdeme dönüp,
"Biz sabah tanıştık! Yani tanıştık sayılır!" derken mahcupça bakışla-
rını Ersine çevirdi. Adamın dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi.

Olan olmuştu yapacak bir şey yoktu. O da üzerine çok gelmesey-
di, niyetini nereden bilsin adamın sapık gibi davranan kendisiydi. Bu
gerçekten çok komikti. Hiç istemese de ağzı aralanırken, parlayan be-
yaz dişleri bir çapkınlığın yıkılmasını ilan ediyordu. Öyle çekici bir
gülüşü vardı ki, karşısındaki adamı hiçbir şey yapmadan etkilediğinin
farkında değildi. O gülmeye başlayınca, sadece dudakları değil, farkın-
da olmaksızın gözleri de gülüyordu. O gülünce evren gülüyor, insanlar
gülüyor, tüm beşeriler gülümsüyordu. Karşısındaki insanı sarhoş edi-
yor, etkisi altındaki kişiyi süründürüyordu. Ersin bu afeti devranın gü-
zelliğini görmezden gelemediği gibi, bakışlarını onun dudaklarından
ayıramıyordu. Ondan başka bir yere odaklanmak istediğinde iradesini
ele alamıyordu. Daha önce bu kadar etkilendiği bir kadın olmamıştı.

"Biz henüz tanışmadık!" derken narin ellerini masanın üzerinden
adama uzattı. Aslında bu skandal tanışmadan sonra tek derdi, şu işi bir
an önce yapıp odadan derhal çıkmaktı. Ama her şeye rağmen Âdem
Ataman tüm bu şirketlerin yöneticisiydi ve onun işlerine sekte vurmak
yapacağı en büyük hata olurdu. Şimdi ajansın işlerini çöpe atmak, bu
adamı ne kadar kızdırdığını söylemek zorunda kalmak istemiyordu.
Büyük bir ihtimalle, annesinin ajansı büyük bir iş potansiyelini kay-
betmiş olacaktı. Oysa bu ajans babasından kalmış, Âdem de kendi ala-
nı olmamasına rağmen onu yöneterek incelik yapmıştı. Sonucu kur-
tarma ihtimali olabilir miydi acaba?

Nur Adem'in onca çabasından sonra kendi gururunu düşünmenin sırası olmadığına karar verdi. Ersin elini uzatırken, "Ben size adımı söyledim ama siz adınızı söylemek yerine beni ittiniz ve arkanıza bile bakmadan çekip gittiniz." diye sitem etti.

Hain adam biraz centilmen olup her şeyi olduğu gibi anlatmasaydı olmaz mıydı? Nur utancını saklayamayınca haylaz yanına asıldı. "Böyle olacağını inanın bilmiyordum."

"Doğru o anda duamın kabul olacağını bilseydim bu kadar basit düşünmez daha da detaylandırırdım."

"Lütfen bir seferlik unutalım."

"Pişmansınız yani."

"Elbette ki hayır, siz bana asılınca ne yapmamı bekliyorsunuz. Ben sadece kendimi korudum."

"Size zarar vermedim, sadece adınızı sormuştum."

"Her kadının adını sorana bizim buralarda bir şey diyorlar."

"Haddinizi aşmayın."

"Sinirlerimi bozduğunuz göz önünde olursa, nefsi müdafaadan sizi parçalamadığıma dua edin. Normalde bu kadar alttan almam. Neyse ben Havva Nur," Bu cevapla, adama kazma, kürek dalmış olduğunun bilicinde olsa da bu kadar ileri gitmekle yetinmek zorunda kaldı. Elinden geleni yapmıştı. İşi için dahi olsa tanımadığı bu adamın önünde diz çöküp yalvaracak değildi. Annesinin hatırı için yapması gerekenden fazla katlanıp süreci alttan almıştı.

Narin ellerini Ersin'in kocaman ellerinin içine bıraktığında, genç adam konuşmadan önce onun adının tamamını da söyleyerek şaşırttı. "Sizde Ersin Korkmaz!"

"Ben de adımı duymadığınızı sanmıştım! Bir de ek olarak soyadımı duymak çok daha şaşkınlık verici. Siz öyle ansızın gidince, bari adımı öğrenseydi diye içimden geçirmeden edemedim!"

"Sağır değilim! Sadece kızgındım! Şimdi boş verin, aramızdaki yanlış anlamayı uzatmayalım, ne de olsa ortak iş yapacağız. Yani eğer ben gelene kadar imzalar atıldıysa!"

"Nur?"

“Havva...”

Âdem dişlerini sıktı. “Nur... Neler oluyor?” Sabrı sona ermiş izahat beklemekteydi. Yüzündeki ifadesizlik içinde gizlediği öfkesini saklamıyordu. Masanın üzerine saçılan kâğıtları karıştırdı. Genç kız cevap vermeyince, tek kaşını kaldırıp yüzüne baktı. Ersin’in dikkatini çeken Âdem’in sabit duruşu, bu tepeden bakıp emirler yağdıran tavrından hiç hoşlanmadığını sezdi kız. Ama onunla tartışmaya girmekten de kaçındığı için seslenmedi.

Durumun güçlülüğünü birden fark etti. Açıklama yapmadan yerine oturdu. Âdem’in gözlerinin hafifçe kısılması, dudaklarının ince bir çizgi hâlini alması umurunda değildi. Ama Âdem susacak gibi değildi. Konuşacağını anladığı zaman dosyaları eline alarak, “Boş ver, bir ara anlatırım belki!” diye geçiştirdi. “Zaten çok da önemli bir şey değildi!” Son sözü iki erkeğe birden atfedilmişti. Onunla söz düellosunu sürdürebilirdi, ama sonunda kaybedeceklerini biliyordu. Üstelemedi. Âdem fırtına öncesi sessizliği andırıyordu. Şimdi burada çalışanların önünde ona yaşadığı fiyasko anları anlatacak değildi ve ona anlatıp eline koz vermeyi hiç istemezdi.

Âdem bunun yanına kalacağını ama yarına kalmayacağını kendine hatırlatarak, sakinleşmeyi denedi. Bir toplantının başlamakta olduğunu hatırlatıp ekibine birkaç soru yöneltti. Çalışma arkadaşları güzel hazırladıkları sunum dosyasını sunarken kafasını bir türlü toparlayamadı. İkisinin nasıl bir tanışma yaşadıklarını deli gibi merak ediyordu. Şimdi kolundan çekerek dışarı çıkarsa, soru yağmuruna tutsa anında tırnaklarını çıkarırdı. Bir ona kaplan yanını gösteriyordu. Adam onu enkaza çevirmişti hâlâ önünde süt içmiş kedi gibi kıvranıp duruyordu. Elini çenesinde gezdirip bakışlarının takılı kaldığı adamı ve kadını zihninden uzaklaştırmak için nefeslerine odaklandı. İkilinin manidar bakışmaları, sessiz gülüşleri de sinirlerini bozmaya başlamıştı. Bu kız farkında değil miydi bu bakışlar ne kadar masum olsa da flört içerdiğini ve karşısındaki adamı kompliman yapmaya yönelttiğini.

Sunum sırası Nur’a geldiğinde dosyalara şöyle biz göz gezdirip, yerinden kalktı. Projektörün kumandasını alıp duvardaki barka vizyona doğru yürüdü. İçindeki endişe öyle büyüktü ki ya yapamazsa ya başaramazsa korkusu kaç gündür uykularını esir almıştı. Telkinler verip

olumlamalar yaptı.

“Odaklan! Odaklan! Başaracaksın! Yapacaksın. Sadece odaklan!”

Toplantıda öyle fazla kimseler yoktu. Âdem, Ersin, Ersin’in müdürü, onların müdürüyle sekreterleri ve kendi ekipleri. Nur kendisinden emin adımlarla barka vizyonun önüne geçti. Köşedeki düğmeye basıp toplantı salonun lâmbasını kapattı. Aslında kimse farkında değildi ama bacakları fena hâlde titriyordu. Ortamın loş ışığı yüzündeki endişeyi saklıyor, onlara karşı olan savunmasız yanını karanlığıyla gizliyordu. Arkasındaki barka vizyon açıldı. Odayı renkli ışıklar sarıp, ekranda çalışmaları görsele girince derin bir nefes aldı. Aslında heyecanının nedeninin sunum olmadığını biliyordu. Âdem karşısındaydı. Ona mahcup olup ilk işinde çuvallamak istemiyordu. Elindeki gösterge çubuğunu perdenin üzerinde oynatmaya başladı. Anlattıkça, korkusu ve endişesi yerini büyük bir heyecana bıraktı. İş disiplini, iradesi ve olaya hâkim olan yapısı onu takılmadan anlatıma taşıdı. Bir işi sürekli ve azimle tekrarladığında, şaşırmadan olaya hâkim olmanın gururunu yaşadı. Kendisini öyle kaptırdı ki anlatmaya, takdir eden bakışları bile görmedi.

Anlattı, anlattı ve yine anlattı. Odadan çıt çıkmıyordu. Âdem’in gözünde muzaffer bir eda belirdi.

“Şimdi size de gösterdiğim gibi, önceki satışlarımızda yaşadığım sorunlar yüzünden bu oran düşerken, yapılan verici ve kurtarıcı reklamlar sayesinde bu oran az da olsa yükselmiş. Aslında bura da ki hata, sadece tanıtım ve reklamdaki boşluktan, yanlış vizyondan kaynaklanıyor. Aslında buradaki PR. İnsanı bilinçlendirmek yerine, farklı bir etki veriyor.”

Ersin masadaki eliyle kalemi çeviriyor, dikkatini ne yüzünden ne de disiplinli sürecinden ayıramıyordu. Söyledikleri çok etkileyiciydi ama kendisi onu daha fazla etkilemişti. Barka vizyonun önünde dururken yüzüne vuran renkli ışıkların eşsiz pırıltıları yeşil gözlerinde oynaşüyor, pürüzsüz ay teninde ahenkle dans ediyordu. Sanki şimdi farklı bir âlemden, masal diyarından gelmiş gibi muazzam duruyordu.

“Peki, sizin öneriniz ne olurdu? Şu ana kadar bir sürü çekim yapıldı ama pek artış sağlanamadı! Ben satışın çoğalmasını istiyorum. Tüketicide bu konuda bilinçlensin istiyorum, tabii bunun için reklam

şart fakat maliyetli reklamlarla bu hacmi yakalayıp yakalamayacağımı bilemiyorum.”

Elindeki çubuğu kapatan Nur masaya yaklaştı. Ellerini masaya yaslayıp bakışlarını yüzüne kilitledi. “Şu ana kadar çekilen tüm reklâmlar nasıldı Ersin Bey? Ve kimler oynadı bunları düşündünüz mü?”

Ersin eğlenen bakışlarıyla, “Tabii ki mankenler ve güzeller... En dikkat çekici ve sansasyonel kim varsa onunla çalıştık” diye açıkladı.

“Heh işte! Ben de şimdi onu diyordum!”

“Neyi diyorsun, konuyu biraz açar mısın?”

“O reklâmları hatırlayınca bile sizin yüzünüzde bir tebessüm oluştu. Çünkü reklâmın içeriğinden daha çok, o reklamda oynayan güzel-leri hatırladınız! Siz böyle hatırladıysanız, izleyiciler nasıl hatırlar ki? Önemli olan marka mı, markanın yüzü mü? Bunu düşünmek o kadar kolay ki! Reklamda sattığı ürün değil, kendi imajı aslında.”

Ersin’in yüzündeki tebessüm ciddileşti. Bu kız çok zekiydi ya da öyle davranıyordu.

“Bunu nereden çıkardınız? Ben reklâmları izlerken...?” Düşündü ama diyecek bir şey bulamadı! Gerçekten öyleydi. Sahi o reklâmda ne anlatılıyordu. Ciddi bir ses tonuyla özüne dönerek, “Peki, ne yapmamızı öneriyorsunuz?” diye sordu.

“Önceliğimiz reklâmda ürünü tanıtmak olsun! Mesela bilgi verici ama aynı anda eğlendirici! İzleyicilerin gözünü yormayan fakat aynı zamanda dikkatini çeken kişiler kullanılmalı. Dünyaca ünlü güzelle-riyle değil de anlatımıyla akıllarda kalmalı. Bir şarkı, dörtlük, nakarat... İsmiyle kafalarında yer edinmeli! Görseliyle her anlamda akıllarına gelmeli. Samimi ve sıradan olmalı. İnsanlar sıradanlığı, kolayı sever.” derken inceden gönderdiği iğneleme yerini bulmuş olacak ki; Ersin’in yüzü aydınlandı ve dudakları bu imayla küstahça kıvrıldı.

Âdem toplantı boyunca kızı büyük bir ilgiyle dinlemişti. Yaptığı tasarım, etkileyici misyonu, geniş vizyonu mükemmeldi. Bu kız bu zamana kadar nasıl başkaları tarafından kapılmamış, keşfe tabii tutulmamıştı anlamadı! O öyle karşısında heyecanla anlatım yaparken, onunla bir kez daha gurur duydu. Bu zamana kadar okuduğu okulların ve onca harcadığı zamanın hakkını veriyordu. Gerçi onun zeki

bir kız olduğunu biliyordu ama bu zekayı nasıl kullandığını bilmek keyiflendiriyordu.

Gururu gözünü kör etmiş olmalı ki kızın Ersine olan haylaz bakışlarını kaçırmıştı. Bedeni sebepsiz kasılmaya, elleri iradesiz şekilde yumrulmaya başladı. Neredeyse toplantı boyunca birbirlerine bakıp imalı konuşmalar, inceden laf çakmalar yapmışlardı. Onların bugün tanıştıklarını öğrenmişti ama nasıl tanıştıkları ya da nerede tanıştıkları muammaydı. Üstelik tanışmalarında ilk günleri değilmiş gibiydiler.

Ersin ayağa kalktı. Yüzünde kocaman bir gülücükle elini uzattı. “Tebrikler iş sizin. Fakat bu anlattıklarınızı bir de pratikte görmek isterim.”

Heyecanını saklayamayan Nur memnun bir ifadeyle tokalaşıp, parlayan gözlerle baktı. Kurnaz yanını kullanarak, “Memnuniyetle! En kısa zamanda size bir dosya hazırlar, açıklamalı olarak pratikte anlattırırım!” diye beyanat verdi.

“Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim...”

Onlar iş anlaşmasını yapıp toplantıyı noktalarken dışlanmış olan adam sessizce onları izliyor, aralarında gerçekleşen gereksiz samimiyetten rahatsız oluyordu. Nur onun duruşundaki samimiyetin ifade ettiğini bilecek kadar erkeğin flörtüne maruz kalmıştı. O yüzden toplantıyı kısa kesmek şansına olacaktı. Âdem de yerinden kalkınca dikkatini çektiği Ersin ona döndü. “Şu imza işini halledince, bir şeyler yemeye gidelim mi? Hep beraber!”

Âdem otoriteden bir ifadeyle bakıyordu yüzüne. “Hayırlı olsun.” Dedi buz gibi sesiyle. Yüzünde hiçbir ifade izi olmadan, “Tabii, ne zaman isterseniz.” dediğinde kız heyecanla konuşmasının sonlanmasını bekledi.

Sessiz kalmasından rahatsız olan Ersin bakışlarını Nur’a çevirdi. “Sen de gelirsin değil mi?”

Nur dosyaları toplarken, “Kusura bakmayın ama benim eve gitmem lazım. Bazılarımız gibi yanımda yedek giysiyle dolaşmıyorum.” diye kinayeye kıyafetine baktı.

Ersin itirazını kırmaya çalışarak, “Çok vaktini almaz, akşama daha çok var.” diye belirtti. Onun ısrarıyla, “Bu hâlde ortalarda çok durmayayım.” diye geçiştirdi kız.

Ersin anlayışla, “Bu konuda şanslıyım. Bilirsin bezen ne olacağını bilemiyorsun? Bir bakıyorsun gözleri orman gibi güzel oksijen dağıtan bir ceylan etkiliyor, tüm o zamanı hayal gibi geçiriyorsun.”

“Bir şey söyleyeyim mi?” dedi adama yaklaşarak, “Bu ucuz komplimanlar beni etkilemiyor.”

“Biliyor musunuz? Çok vicdansızsınız?”

“Hangi konuda?”

“Arkanı dönmüş eserinize bakmadınız.”

“Biliyor musun? Sen de çok yılıştık, üstelik küstahtın! Eğer gerçekçi olacaksak, ben de böyle hareketlerden hiç hoşlanmam! Ukalaları da hazzetmem! Çok iyi yaptım! Yine olsa, yine yaparım. Yeni jenerasyon çakallar her kuşun etinin yenmediğini öğrenir.”

“Fakat bu ağır bir itham değil mi? Biz artık tanıştık!”

“Hiç olur mu? Ben iş ortağımıza demedim ki tüm bu sözleri...” Nur gözlerine şirin bir hâl katıp, “Bana asılan sabahki yılışık, burnu havada ve yakışıklılığını gözüme sokup, üzerine atlamamı bekleyen hödüğe söyledim!”

Yüzü aydınlanan Ersin, “Yani beni yakışıklı buluyorsun?” diye sordu.

“Tüm söylediğimden sadece bunu mu anladın? Ne güzel, ego tav.”

“Yakışıklı değil miyim?”

“Söyleyince öyle olduğunu sanıyorsan, bunu kör birine tekrarlayabilirsin.”

“Seninle konuşmak için illa bir yerimi kırmam mı lazımdı.”

“Şimdi diyeceğim kas yaptığın bedenin kadar beynin çalışmıyor, bir şey olmaz sana merak etme diye de yanlış anlayıp ağlayacağından çekindim.”

Âdem duyduklarına inanamıyordu. Bu ikisi açıkça önünde flört ediyordu. Hem onun önünde hem de çalışanlarının önünde. Yüzündeki ifadeyi görünce, tüm düşünceleri dağıldı. Dudakları sinirden bembeyaz olmuştu. Omuzları iyice dikleşmiş, kudurmuş görünüyordu.

Sinirden çenesi gerilirken dişlerini hiddetiyle sıktı. Yumruk yaptığı ellerini cebine koyup, kumaşın arkasına gizlerken, sinirlendiğini onlara belli etmedi. Şimdi bu yılışık adama atlayacak, ağzını, burnunu dağıtacak. Ne hadsizlik onun şirketinde onun üvey kardeşine asılıyordu. Şimdi bir tane geçirse kimse onu yargılamazdı. O zaman Nur ona karşı tavır olacak, görüşmeyeceği varsa da inadına görüşecekti.

“Madem bizimle gelmiyorsun o zaman yarın baş başa bir yemeğe hayır demezsin.”

“Sen benim kardeşime mi asıldın? Ve hâlâ asılmaya devam ediyorsun?”

“Kardeşin mi?” diye ümitsizce tekrarladı. Âdem patavatsız ağzını açtığı an bugün olanlar gözünde önemini yitirdi. Ersin bu söz üzerine bakışlarını Âdem’e çevirdi. Şaşırmıştı. Onun kardeşi miydi? Çalışanı olma olasılığını gözden geçirmişti ama... Kendini öyle kaybetmişti ki bir saattir adamın yanında kardeşini baştan çıkarıyordu. Bu çok kötü olmuştu. “Nur Hanım kardeşin mi? Ben bilmiyordum!” diye o eski mesafeli hâline büründü. Yerini ve hareketini bilen bir erkekti o!

Ademin yine aynı sahiplenmeyle huysuzluk etmesine bozularak, “Hayır değilim!” diye araya kaynak yaptı. Aradaki tansiyon birden yükseldi. Âdem’in öfkesini yatıştırmak için gözlerini dimdik ileri diktiğini sezdi. Ne kadar sinirli ve gergin olduğu, çenesinde sürekli seğiren kastan anlaşılıyordu. Gördüğü şeyler hoş karşılayacağı türde değildi.

“Kardeşi misiniz? Değil misiniz?” diye sordu şaşkına dönen adam.

Âdem elinden geldiğince huzursuzluğunu belli etmeye çalışarak gülümsedi. Genç kızın gözlerindeki yalvaran ifadeyi görmezden geldi. Tartışmaya son noktayı koyarken, “Kardeşim!” diye belirtti.

Bu söz hayatını mahvetmek üzereydi ve bunun önüne geçmek için elinde çare olmasa da “Değilim!” diye hırçınca reddetti. Bunu kabullenmesi mümkün müydü? Ömrünü bunu reddetmek için uzaklarda geçirmişken ilk iş tecrübesinde bunu diretebileceğini sanıyorsa yanılıyordu. İkisinin arasında gidip gelen bakışlarıyla iyice tedirgin olan Ersin, “Karar verin, kardeş misiniz? Değil misiniz?” diye bir daha sordu.

Çalışanlarının önünde sergilenen söz düellosundan çok rahatsız

oluyordu Âdem. Bu konuyu açıklığa kavuşturmak isteyerek, Ersine baktı. “Üvey kardeşiz! Onun annesiyle benim babam evli...” Konuyu açığa kavuşturduğuna göre artık sadede dönebilirlerdi. Neden, neden bunu dile vurmaktan bu kadar ısrarcıydı ki! Onun korumacı tavrının altında yatan bu sebepten yorulmuştu. “Biz kardeş değiliz, annemle babamın nikahı onları bağladı bizi değil.” Tokalaşmak için Ersine elini uzattı. “Hoşça kalın. Umarım bu iş ortaklığı istediğiniz sonucu verir.” Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Ersin başını aşağı eğip, elinin üzerine dudaklarını koydu. Gözlerinin içine bakarak, “Umarım, en kısa zamanda görüşürüz!” diye ekledi.

“Umarım, bir daha mümkün olan en uzun zaman da görüşürüz! O da iş için!” Bakışlarını Âdeme çevirdi “Akşama evde görüşürüz, annem seni özlemiş!”

Âdem bu adama şimdi dalmak istemiyordu. Yüzsüz adam hiç çekinmeden eline yapışıyordu. Kız elini adamdan çekip yana dönerken Nur’un ondan hiç beklemeyeceği şeyi yapıp, yanağına masum bir buse bıraktı. Ayakları yerden kesilen ve soluğunu tutan kızın kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Onun bu şaşkın hâlimden yararlanan adamın koyulmuş mavi gözlerinin içine kısacık baktı. Âdem göz kırparak, “Ben de onu özledim, akşam görüşürüz!” diye samimiyetini vurguladı. Nur yanağındaki tüy gibi hafif dudağın etkisiyle kısa süre afallasa da hemen kendisini toparladı. Bir şeyler mırıldandıktan sonra tekrar arkasına döndü. Bayılmadan evvel buradan gitmeliydi. Bu kadarcık küçük bir dokunuştan bile eriyorsa, bunun sonunu düşünmek felaketti! Nasıl başa çıkacaktı bu hisle, şimdi ona durduk yere hayal kurduracaktı gülüşleri. O malum duvarı yıktığına göre iğne üstünde durmak ona düşmüştü. Ne zaman kazara dokunacak diye kendini korumaya almalar, yanına yaklaştığında azami bir sınır kurmalar baş gösterecekti.

Bacaklarının titremesini yok sayarak derin bir nefes aldı ve yürümeye başladı. Kalbindeki kuş ürkerek kanat çırpıyordu. İyi ki zamanın da odadan çıkmıştı. Yoksa kızaran yanakları, hülyalı düşünceleri yüzünden rezil olacaktı. Asansöre yaklaştığı sırada telefonu çaldı. O’nu tamamen unutmuştu. Lanet olsun işte şimdi gerçek ecel terlerini dököp, sorgulamanın dibine vuracaktı.

“Efendim anne.”

“Efendiler kovalasın seni.”

“Tamam, anne sadede gelelim, çatladın değil mi?”

“O nasıl söz kızım, annelerle böyle konuşulmaz.”

“Nasıl konuşulur meraklılarla?”

“Az daha bekleseydim baban parçalarını kanepeden toplayacaktı. Kızım ilk iş tecrübesini yaşadı, yerimde duramadım.”

“Toplantıya sen de gelseydin o zaman.”

“Ne işim var benim ne anlarım?”

“Anlasan gelecektin yani!” Bir kıkırdama sesi duyuldu. “Anne sana bahsettiğim o adam var ya, az önce karşımdaydı ve bil bakalım kim çıktı?”

“Kızım soruların zamanı mı, çatlatmada anlat.”

“İş ortağımız çıktı.” İşte elindeki bombayı annesinin kucağına bıraktı. Şimdi kulaklarını bu cırlama sesine ayarlamak için, telefonu biraz geriye çekmeliydi. Karşı tarafta bir sessizlik hüküm sürdü. Genç kız gelemeyen yüksek sesin volümüyle endişelendi. “Anne bayılmadın değil mi?”

Kahkahalarıyla konuşunca telefonu biraz geriye aldı ve asansörün düğmesine dokundu. “Gülmeyi kes artık, sinirimi bozuyorsun.”

“Ben gülmeyeyim de kimler gülsün.”

“Anne...!” diye cırladığında, masasının arkasında oturan sekreterlerine baktı. Genç kız onun sesine tepki olarak başını kaldırıp, şaşkınca bakmıştı. Gözlerini kaçırdı. Kulağının dibinde kahkahalarını bir türlü tutamayan annesini tatlıca azarladı. “Anne eğer susmazsan sana bir daha asla özelimi anlatmam, üstelik telefonu kapatırım!” Tehdidinin işe yaramayacağını biliyordu.

“Âdem delirmiş olmalı. Seni o vaziyette görünce endişelenerek eve şutlamadı mı?”

“Bunu mu isterdin?”

“Yok, kızım! Onun iş konusundaki hassasiyeti göz önünde bulundurulunca.”

“Çıldırdı ama belli etmedi. Bilirsin işine gelmeyen hiçbir şeye tepki vermiyor!” O anlar aklına gelince kendisi de gülemeden edemedi.

“İlk karşılaştığında yüzünün aldığı şekli, orada olup görmek isterdim. Adı Ersin değil mi?”

“İnan bana, orada olsaydın böyle düşünmezdin. Rezil oldum!”

“Belki de haklısın! Belki aşk tesadüfleri seviyordur cidden.”

“Aşk neyi seviyor bilmiyorum ama öfke tesadüflere aşık onu öğrendim.”

“Adam yakışıklı mıydı cidden?”

“İstersen yüzüklerimizi tak, duvağımı eve gelince kaparsın.”

“İnşallah kuzum, nasip olursa bir gün o da olacak.”

Bu konudan sıkılan Nur, “Her neyse kalanını eve gelince anlatırım. İstedğin bir şey var mı?”

“Sağlıcakla gel.”

“Sen bir şey ister misin?”

“Uzun bir duş, kahve, kitaplarım. Bugün hayli yorucu geçti.”

“Haklısın meleğim, hadi gel!”

“Bu konuda konuşmayacaksın artık tamam mı?”

“Bakarız.” Bunu beklemesi hataydı biliyordu ama şu anda aklında Âdem, yanağında öpücüğünün hissi vardı. Onu düşündü. Toplantı odasından bu kadar korkak davranıp kaçır gibi çıktığı için kendisine kızdı. Âdem kim oluyordu? Ufacık bir temasıyla tüm ayarlarıyla oynamasına nasıl müsaade ederdi. Kibirli, küstah bir erkek...ama...?

“Nasıl biri? Ve Âdem ne yaptı?”

Annesinin sesiyle gerçeğe döndü. “Biri dengesiz diğeri sapık.” Gözlerini sıkıca kapadığında, aklından soruları uzaklaştırmaya çalıştı. Annesi bu olaya bozuk plak gibi takılmıştı. Ersin Korkmaz’ın umurunda olmadığını ama Âdem’in adının her geçişinde neden bu kadar tepki gösterdiğini merak ettiği belliydi. Çünkü kızı gösterdiği, hiçbir erkeğe olumlu olumsuz tepki vermemişti. Âdem’in nişanlandığı o günden bu yana, hiçbir erkek için canını sıkmaya değmeyeceğine karar vermiş, dahası hiçbir erkeğe bir daha asla evlilik ve farklı bir girişim içeren şekilde ayrıcalık vermemişti. Gerçi, annesi bunu ona yıllardır söyleyip durmuştu, “Çivi çiviye söker!” diye ama Nur için bu konu çoktan kapanmıştı.

“Sana soruyorum nasıl biri?”

“Aman Anne, iki gözü, uzun dili, fazlaca egosu olan biri gibi.” diye kaçamak bir cevap verdi. Ersin gibi küstah ama tatlı bir adamla daha önce hiç karşılaşmadığını itiraf etmek istemiyordu! Annesi üstüne gitmeye devam edince, “Evet, ama...?” diye sitem etti. “Anne asansör geldi öpüyorum,” diye telefonu kapattı. Bu konun kapanmasını dileyerek, asansöre dualar eşliğinde geçti.

Bugün tüm dramlar bana yazılmış, kalemi kırılması kaderim temiz geleceğime yeni acıları kazımış. Bir bir kırılıyor içimin fay hatları, deprem deprem acılar vuruyor.

Tek bir gazete küpürüne ahlaram sığınmış, baktığın gözlere feryat, tuttuğun ellere hevesim kayıyor...

Sussun kalbimin acıları, kafamın içinde milyonlarsa sorunun çınlayan kahırları.

Sus kalbim, bir ses daha duymaya tahammülüm yok, ayaklarım da tonlarca imkânsızlık prangaları.

Ne zaman koşmak istemesem senden başka yöne, umudu koyamıyorum yasakladığım duygunun yerine. Her bakışıma yaban gözler eşlik ediyor, yanımda değilken bile seni görüyor yalnızlığım. Her anımda senden kaçarken sana koşan ben, ardından bakmaya meylediyor asiliğim.

Her akşam üstüme düşmüş kahrın siperine düştü gölgelerin, ben yine mahzunum, ben yine mahcup ve suskunum ve ben hep sana muhtacım, bir sana çocuğum. Kuyuya atılan Yusuf kadar eskârlıyım, yalnızlığın saat kulesi köşesine oturmuş türküler mırıldanmaktayım.

Kuyu sözlerinde karanlık bir sır, gözlerinle örülen hasret ağlarına düşmüş ben...

Ne ben çözebildim içimdeki efkârı senden, ne sen çözdün sırlarını benim düşüncelerimden. Belki bilmeyeceksin içimde çağılayan ateşin bir sana yandığını, belki bilmeyeceksin ömrümü sana helal başkasına haram kıldığımı... Olur da bir gün okursan bu günlükten sancılarımı, düşerse içimde atan yüreğine korkuların gölgeleri, merak etme hiçbir beklentim yok senden ve ürkme, asla talep etmedim seni gelecekten...

Korkma, yine uzaklaş, yok say bildiklerinden.

Ben içime saklarım sana satır satır yazılışımı, tek kelime etmem, ortalığa yığarım ağlarken çınlayan kahkahalarımı.

Ama yine de gelme sen, sağlam kaleler içerisinde değilim, tek bir bakışınla yerle bir olur, tek bir sözünle düşerim.

Saklı günlük sayfa 27

Pazar 09 / 2000

5. Bölüm

Nur önündeki bilgisayara titiz bakışlarıyla odaklanmış, müşterilerin geçmiş veri tabanlarına ve satış istatistiklerine bakıyordu. Karşılaştırdığı rakamlarda oynama olduğunu fark edince, diğer sonuçlara yeniden baktı. Tekrar göz gezdirdiği verilerde gözle görülmeyecek kadar ufak ama naylon fatura çıkaracak kadar yüksek oyunlar, küçük hesap oynamaları gözüne çarpmıştı. Rakamlarda oynama yapıldığından emin olunca da kaynakları denetlemeye aldı. Para akışını kurcaladı. Sermayenin ve akışın bilançosunu çıkardı. Yerinden kalktı. Ofisinden çıkınca iki kapı arasındaki masada oturan sekreterleri Funda Hanım'a bakıp, dalgın sekreterin dikkatini kendisine çekmek için boğazını temizledi.

“Funda Hanım, Âdem Bey yerinde mi?”

Sekreter tebessüm ederek, “Evet, efendim, içeride haber vereyim mi?” diye sordu.

Nur, Âdem'in odasına yürürken dosyalara bakarak, “Durum acil, ben hallederim.” diyerek kapıyı hafifçe tıklattı. İçeriden, “Gel!” onayını alınca, kafasını kapının aralığından içeri soktu.

“Âdem Bey müsait misin?”

Âdem başını gömdüğü dosyalardan kaldırdı. Elindeki kalemi kenara koyarken, “Bu sefer de tokanı mı arayacaksın masamın altında?”

“Ha ha çok komik.”

“Müsait misin?”

“Gelsene, sormana bile gerek yok.” diye uyardı.

Nur içeri girmeden önce, “Funda Hanım bir telefon bekliyorum, buraya bağlarsın. Biri gelirse burada olacağım!” diye bilgilendirip kapıyı kapadı. Âdem onun yüzündeki endişeyi anlayınca, geriye yaslanıp, meraklı bakışlarını gözlerindeki karmaşaya mıhladı.

“Bir sorun mu var?”

Nur masasına yaklaştı. Önündeki laptopu kendisine çekip, “Kullanıyorum. Şimdi anlarsın!” dediğinde, bilgisayarda şifreyle korunan dosyalara ulaştı. Laptopu ona doğru çevirdi. “Ne görüyorsun?”

Âdem ekrana bakıp sıkıntıyla göz gezdirdi. "Satış raporları ve girdi çıktı tablosu, fiyat kupürleri, irsaliye, fişler!" Bakışlarını Nur'a çevirdi. "Ne var bunda? Ne görmem gerekiyor? Sorun ne?"

"İyi bak o zaman! Her zaman böyle mi geliyor!"

Adam ekrana bakarken kızın bir anlık dalgınlıktan yararlanan gözleri onun ellerine odaklandı. Dolma kalemle oyalanan, ince uzun, neredeyse bir sanatçının aurasını andıran elleri... Bir erkekte az rastlanabilecek güzellikte ellerdi bunlar. Nur bakışlarını onlardan çekemezken, ne kadar saçma sapan şeyler düşündüğünü fark ederek asıl meseleye odaklandı. Hayır, artık onunla ilgili güzel bir şey düşünmeyecekti! Bu adam terbiyesiz, küstah, saygısız, soğuk, yakışıklı, güzel bakışlı, anlayışlı, özverili bir ukalaydı! Lanet olsun, onun hakkında bilinçli kötücül düşünceler icra ederken bile dikkatini en masum hareketi darmaduman ediyordu.

Bir daha ellerine bakmaz, gözlerine bakmaz, kokusunu genzinde hissetmez olur biterdi! İyide böyle dip dibeyken mi? Kızın parmakları klavyede oyalanırken, "Nur..."

"Havva Âdem, Havva..."

"Şimdi isim savaşına mı gireceğiz. Yorgunum ve başım çatlıyor, sen anlatsan da beni yormasan olmaz mı?" diye hayıflandı.

Koltuğunda geriye kaykılmış bilgisayarla uğraşan kıza bakıyordu.

Nur ekranda istediği yerleri işaretleyip, köşedeki küçük toplantı masasına yaklaştı ve onun şaşkın bakışları altında bir sandalyeyi alıp yanına oturdu. Âdem onun dibine sokulmasıyla, derhal gerilerek toparlandı!

İşaretli yerleri göstererek, "Bu rakamlarda ufak hesap oynamaları var. Sorun bu da değil! Burada sipariş edilen mallar niye bu kadar çok, bu şirketle İstanbul'u besliyoruz da benim mi haberim yok? Burada ürünler sipariş gelişmiş ama depoya giren çıkan olmamış çünkü buradaki yiyecekler raporda belirtilmiş. Bir de temizlik giderleri var işin içinde! Benim bildiğim kadarıyla, bunları anlaştığımız şirketler karşılıyor. Peki, burada kesilen faturalar kime? Daha doğrusu nereye kesiliyor? Biz niye temizlik malzemesine fatura kesiyoruz? Bak irsaliyeler..."

Âdem onun gösterdiği yerlere odaklanınca, gerçekten o ufak

oynamalardaki terslikleri gördü. Kız fark ettiği detayları göstermeye devam etti. “Aslında öyle çok bir rakamı işaret etmiyor ama sene sonuna kadar böyle yapıyorsa, bir insanı zengin etmeye, maliyeyle başımızı derde sokmaya ve buraya baskın yemeye sebep olabilir.”

Âdem kısacık bir zaman donup kaldı. Daha geçen gün raporları incelemişti müdürü, açık olmadığını varsayarak imzalayıp dosyalatmıştı. Kızın zekâsına bir kez daha hayran oldu. Güvenmesinin boşa olmadığına emin oldu. Fakat bunu bildirecek hiçbir ifade girişimde bulunmadığı gibi, tek bir kelime dahi konuşmadan yerinden doğruldu. Paralel telefonu aldı. “Funda bana Ferit Bey’i acil çağır mısın? Hemen!” Sesindeki kızdığı zamanlarda oluşan sertlik orta yaşlı kadını korkuttu. Nur, Âdem’e soran gözlerle bakıp, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Onun tepkisini ve yapacaklarını merak ediyordu.

“Bakalım, bunun sebebi hesap kayması mı, naylon faturamı?”

Çok vakit geçmeden kapı tıkladı. Müdürleri olan Ferit Bey, orta boylu tıknaz adam, kapının eşiğinde çekinik olarak belirdiğinde, patronun direktifini alarak içeriye girdi. Âdem oturması gerektiğini kibarca gösterip, “Sana sormam gereken bazı sorular var!” diye direk konuya giriş yaptı.

Nur, onun nasıl bir yol izlediğini, gözlemlerinin değerli nimetini seyretmeye başladı. Tepkileri nasıl olacaktı? Ne de olsa bu işte yeniydi ve öğreneceği, gözlemleyeceği çok fazla şey vardı. Mantığını açıp dikkatini onun konuşmalarına vererek, tepkileri irdeleyip seyretmeye başladı. Âdem otoriteden ödün vermeyen sesi ve kendinden emin duruşuyla arkasına yaslandı. Bir elini masaya koyarak koltuğun kendinde olduğunu belirten parmaklarını ritmik olarak tıkırdatmaya başladı.

“Ferit Bey, bizim temizlik şirketleri ile olan anlaşmamızı kim yapmıştı? Ve bu şirketle ne zamandır çalışıyoruz?”

“Selim Bey yaptı efendim. Bir sorun mu var?” Adamın rengi gözle görülür bir şekilde çekilmeye başladı. Patronu onu durduk yere çağırdığından bir terslik olduğunu anlamıştı.

“Evet, sadece sorun yok! Sana yollayacağım raporları incele, kaçakları gözden geçir ve akşama raporunu göster bana.” Yüzündeki ifadelessiz hâli hiçbir tepkisini açığa vurmadığı gibi, gözleri donuk ve sadece işine odaklıydı.

Ferit Bey'in gözleri büyürken yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Anlayamadım efendim! Siz şimdi Selim Bey'in zimmetine para geçirdiğini mi söylüyorsunuz?"

Âdem başını devirdi. Bu adamın zekâsı onu hoşnut ediyor, lafı dolandırmadan sonuca varıp kelime israfı yapmaması ve işinin ehli tavırları, güvenmesinin esas sebebini açıklıyordu. "Bunu ben söylemiyorum, raporlar söylüyor. Bu işin içinde kimin olduğunu hemen dosya hâlinde önümde istiyorum." Gözlerini devirerek, "Yarına kadar bu iş bitmiş olacak!" dediğinde, kelimeler kesin ve isteği katiydi. "Bu ilk fren diye uyarıyla tamamlıyorum ve bir dahaki sefere böyle bir konuşmanın yapılmayacağını bilin istiyorum. Bu iş bitene kadar, kimsenin uyanmasını ya da fark etmesini istemiyorum."

Adam mahcupça gözlerini masaya çevirdi. "Kusura bakmayın efendim. Ben bunu yapacağını, hatta cesaret edeceğini hiç düşünmezdim!"

"Bundan sonra düşünsen daha iyi olur Ferit Bey. Daha dikkatli olacaksınız! Bu iş başımı yakarsa, ben de sizin başınızı yakarım. Şirketimin adına sürülecek ufacık leke beni etkilediği kadar, buradan ekmeğe yiyen diğer arkadaşları da etkileyecek. Bundan böyle muntazam dikkat, azami çaba istiyorum."

Orta yaşlı adam üzgünce yerinden kalktı. Bunu nasıl fark etmemişti! Çekinikçe bakışlarını patronuna çevirdi. "Efendim eğer isterse-
niz ben işi bırakabilirim. İstifa mı derhal sunabilirim. Sizi zor duruma düşürdüğüm için..." dedi gururla. Başını kaldırıp burun ucuna düşen gözlüklerini ince bir ter tabakası kaplamış alnına doğru iteledi.

"Saçmalamayın Ferit Bey! Bu sizin hatanız değil ama sorumluluk sizin. Biz hepimiz size güveniyoruz, sadece süreci iyi yönetmenizi istiyoruz. Suçlama yok, suçluyu bulmanızı rica ediyoruz. Konunun muhatabı siz değilken, bu saçma şeyi aklınızdan çıkarın."

Ferit Bey hayli üzgündü. "Teşekkürler efendim, bunun sorumlusu benim ne de olsa, benim yardımcım tarafından yapılmış bir iş halledeceğim. Ayrıca bana güvendiğiniz için teşekkür ederim, bu güveninizi boşa çıkarmayacağım." Kafasını saygıyla eğip odadan çıktı.

Nur yerinden kalkıp memnun ve şaşkın ifadesiyle, "Üstünden tır geçmiş gibi oldu adamın, yazık."

Âdem gülerek genç kıza baktı. “Çaylaksın, maylaksın ama burnun iyi koku alıyor! Sen de çok büyük ışık var. Ferit Bey’e gelince? O burada senelerdir çalışır ve şu ana kadar hiçbir yanlışlığı olmadı. Hata yaparsa kimseye acımam bunu da çok iyi bilir. Onlar sayesinde burada rahat oturuyoruz evet ama ufacak bir hata onlarca kişinin rahatlıkla gittiği evinin güvenini bozar.”

“Denendi yani?”

“O kadar söylediğimden çektiğin söz bu mu? Tabii, buradaki her çalışan gibi o da denendi. Buraları kime emanet ettiğimizi bilemezsek, yerimizden oynayamayız değil mi? Ben çoğu zaman buralarda yokum, iş için seyahat ettiğim zaman burayı birine bırakmam gerekiyor. Şirket yönetmek ekip işi, sen sermayenin sahibi olabilirsin ama yönetim birliktelikle oluyor.”

Nur cama yürüdü, bakışlarını ana caddeye çevirdi. O kadar yüksekleydiler ki, insanlar karınca gibi görünürken, arabalar oyuncak gibi duruyordu. Kollarını göğsünde birleştirip, dalgınca yolda ilerleyen arabaları izlemeye başladı. Buranın manzarasını sevmiştii, burada saatlerce durabilirdi. Bir anda içeriği saran sessizlik, ikisine de iyi gelmişti. Sessizliği her zamanki gibi birlikte paylaştılar. Âdem yerinden kalktı. Ne zamandır oturduğundan, bacakları uyuşmuştu. Birkaç uzun adımda yanına gitti. Ellerini cebine koydu ve onun gibi dışarıyı izlemeye başladı. Nur onun rahatlatıcı sıcaklığını yanında hissediyordu. Teninin enfes kokusu baş döndürücüydü. Bu saçmaydı ama kokusunu burnunda, sıcaklığını da teninde hissetmek onu daha güvende, daha özel ve daha ulaşılmaz hissettiriyordu. Gözlerini kapamak, kokusunu derin derin solumak istiyordu. Yine bu sessizliği ilk o bozdu.

“Ne kadar kalabalık ne kadar karmakarışık olsa da bu Şehre âşığım... İstanbul büyülü bir şehir. Hem karmaşık hem açık hem her şeye bir o kadar yakın hem her şeyden uzak durulması kadar tehlikeli...”

“O zaman neden Amerika’da yaşamakta bu kadar ısrarcısın? Bu kadar tutkunsan bu şehre, neden bırakıyorsun? İnsan sevdiğini bırakır mı?” Bu sözlerdeki suçlama çok belirgindi, peki içindeki krizi ne yapacaktı.

“Eğer acı çekiyorsan bırakırsın.”

“Ben bu şehirden vazgeçeceğimi, o kadar uzakta kalacağımı hiç sanmıyorum. Yapamam, alışamam gibi geliyor.”

“Eğer mecbursan, bu şehir sana acı veriyorsa, her solukta nefesini çalıp, seni acılar içinde kıvrandırıyorrsa bırakırsın. Hem de arkana bile bakmadan kaçarsın! Sanma ki gitmek arkada kalanları unutmaktır. Unutamazsın! Ne onu, ne de o şehirde bir yerlerde senin yerine nefes alıp, aynı göğün altında ama farklı havayı soluduğun kişiyi asla unutamazsın. Söyle, bu şehir insana nasıl öğretir ki unutmayı? Gözünü kaparsın oradadır. Her gördüğün kişiyi o sanıp, her köşe başında peşinden koşarsın. Herkesi onunla kıyaslar; ondan bir parça ararsın ama bulamazsın! Geceleri tek başına ağlarsın. Sokaklarda tek başına dolaşırsın. Karşılıklı sevgilere imrenerek bakarsın. Sabahları onsuz, üzgün, yalnız uyanırsın. Her gördüğün, tanıdığın, onu sana sorar cevap veremezsin! Eğer buralarda bir şeyler canını yakıyorsa, sen acıya katlanırsın ama o acı onun canını senden çok yakacaksa, arkana bakmadan kaçarsın! Sırf onun için. Ya da yalan! Sadece kendin için, kendine güvenmediğin her an...”

İçi sıkıldı. Çok konuşmuştu. Olur olmaz ağzını açmanın âlemi yoktu. Gözlerini kapatıp kendini sakinleştirmek için bekleme hatası yaptı. Hızla atan paniklemiş kalbinin sesini dinledi. Sahi en son ne zaman konuşmuştu biriyle? Meğer ne çok kendini gizlemişti. Ne çok ihtiyacı varmış dinlenmeye ama konuştuğu kişi yanılttı. Konuştuklarının pişmanlığı aklına gelince, yaptığı ahmaklık karşısında kendisine kızdı. Dudaklarını dişleri arasına alıp küfretti.

Nur’un dalgınca söylediği bu sözler karşısında, Âdem’in kaşları dehşetle çatıldı. Ellerini cebinden çıkarıp, onun narin omuzlarına dokundu. Kız hazırlıksız yakalandığı temasla ürperirken nefesini tutmuştu. Hafif dokunuşu adama bir şey ifade etmiyor olabilirdi ama Nur’un bacakları titriyor, nefesi kesiliyordu.

Sıcacık elleri omuzlarından kavrayıp kollarını tutarak, nazikçe kendisine çevirdi ama yüzüne bakmadı. Eğer gözlerinde saklayamadığı gerçeklerle baksaydı, ona olan sır aşkının büyüklüğünü görürdü. Kalbi hızlandı. Dili susarken gözlerinin, “Ben buradayım, gör beni.” diye haykırmasını saklayamazdı. “Oralara gitmemin sebebi sendin, geri dönmemin de! Bu kadar acıyı senden vazgeçmek için çektim. Her şey yoluna girdi derken, yine geldim. Acı denizinde boğuşmaya başladım. görmüyor musun? Boğuluyorum. Eğer elimi tutmazsan, bana can simidi olmazsan sensizlikten boğulacağım.” Susmak çok zordu. İçi avaz avaz

bağırırken, kendini durdurmak işkenceydi. Korkuyordu. Aynı havayı soluyamazken, aynı şehirde kalamazken, bir nefes kadar yakınında nasıl yaşayacaktı? Aynı evde, aynı işte, aynı ortamda... Allah'ım, yaptığı en büyük hata bu acıya geri dönmektir! Bunu şimdi daha iyi anlıyordu. Şimdi durmuş, ona kendisi için çektiği acıyı anlatıyordu.

Âdem bakışlarını gözlerine zorladı. Kasılmış dudakları kıpırdayınca, kızın bakışları oraya kaydı. "Sana bu kadar acı çektiren kim? Bu kadar derinden yaralar aldığın kim?" diye sordu üzgün sesiyle.

Hiç kıpırdamadan durdu kız. Artık tüm gücünü yitirmişti. Âdem yutkundu. Boğazına daha önce dolmayacak kadar çok acı dolmuş ve nefes almasını engellemişti. Nur söylediklerini inkâr etmek için ağzını açtı ama konuşamadı. Tek yapabildiği çaresizce titremek oldu. Çünkü doğrudur. Her ne kadar konuşmak istemese de içinden geçenleri saklayamıyordu.

"Ben bu...?" diye hıçkırdı, ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

"Evet! Sen...?" dediğinde Âdem kapı tıklatıldı. Nur bunu fırsat bilip, "Gir!" dedi tedirgin bir sesle. Aradaki tuhaf, gergin, aynı anda iç gıcıklayıcı enerji, tüm benliklerini altüst etmeden önce ortadan kaybolmalıydı. Zihninden tüm küstah düşünceleri atmalıydı. Yardımcıları Funda Hanım elinde bir paketle içeri girdi. Yüzünde büyük bir gülümsemeyle, koyu gözlerini genç kıza çevirdi. "Bu sizemiştir Havva Nur Hanım, şimdi geldi. Önemli olabilir diye getirmek istedim." Masaya yöneldi. Nur hızla yardımcının elinden paketi aldı. "Kimden gelmiş Funda?"

"Ersin Bey'den efendim... Bir de not varmış içinde, önemli dendi."

"Teşekkür ederim, çıkabilirsiniz!"

Sekreter çıkarken, Âdem merakla pakete bakıyordu. Nur hâlâ içinde o çelişkili anın girdabını yaşıyordu. İtiraz ederek başını salladı. Artık düşünmemesi lazımdı. Kare, büyük kutunun üzerindeki şeritleri çözdü. İçindeki hediye'nin kaliteli kumaşına dokununca, teni karıncalandı. Yavaşça alıp, yukarı doğru kaldırdı. Yeşil şifondan şahane bir elbiseydi. Kolları yukarı kalktıkça şelale misali aşağıya aktı. Nur büyülenmiş gibi elbiseye bakıyordu. Sade ama bir o kadarda kendisine has albenisi vardı. Yüzünde kocaman bir tebessüm olduğunun farkında

bile değildi. Bu sürprize sevinmişti. Elbiseyi dikkatle kenara koyup, içindeki notu eline aldı.

Umarım yaptığım sakarlığı, mahvettiğim kıyafetinizi unutup (hatta kızgınlığınızı bile unutup) benimle bir yemeğe çıkmayı kabul edersiniz? Küstah olduğumu düşünmeyin rica ederim. Sadece sizi tanımak istiyorum. Lütfen beni geri çevirmeden önce bu numarayı bir kere arayın... Lütfen! Lütfen! Lütfen! İlk kez ısrarcı davranıyorum bunu da unutmayın!

Ersin Korkmaz...

Nur elbiseyi tekrar kutuya koyup, telefona uzandı. Madem hayat ona bir şans tanımıştı, en azından hayatına birini dâhil etmişti, bunu kullanabilirdi. Bıkmıştı artık imkânsızın peşinde koşmaktan, koşup kavuşmaktan... Belki bu şansı hak eden biriydi, ona tekrardan yaşama sevinci verirdi.

Âdem'in kendisine merakla baktığını görünce, bakışlarını tuhaf bir telaşla kaçırdı. Kalbi yerinden sökülecekken telefona numaraları tuşladı. Karşı taraf telefonun başında bekliyormuş gibi açtı:

"Arayacağını açıkçası düşünmüyordum!" dedi Ersin, heyecanlı olduğu sesinden anlaşılıyordu. Genç kız onun kâğıt gibi bir şeylerle uğraştığını duyumsadı. "Ama hemen açıldı telefon, nasıl düşünmemek bu?"

Âdem dişlerini sıkarak baktı yüzüne. Meraklı ve kızgın bir hal birmişti gözlerinde!

"Bir ihtimal de olsa bekledim."

"İhtimalleri sevmem, ömrü yorar."

"Ufacık bir umuttur ihtimal, bazen bilerek bazen bilmeyerek teslim olursun."

"Hımm, artık cep telefonu devrindeyiz bilmem hatırladınız mı?"

"Numaranı verseydin bilirdim."

"Teşekkür ederim, hediyene bayıldım ama gerek yoktu."

"Vardı! Kıyafetinizi mahvettim. Üstelik toplantıya geciktiniz, sizi daha uzun görme şerefinden mahrum kaldım."

“Ama ben de sizinkisini mahvettim, ne olacak şimdi? Ben de size hediye mi almalıyım?”

“Sen sadece davetimi kabul edersen, beni dünyanın en mutlu erkeği yapmış olursun.”

“Ama biz bir araya gelince kavga ederiz.” diye gerçek bir masumlukla kıkırdadı genç kız.

“Etmeyiz. Valla! Söz ağzımı bile açmam, sen yeter ki gel!”

“Sana öfkelenirsem.”

“Susarım.”

“Sen bana öfkelenirsen.”

“Susmaz mısın?”

“Susmam.” dedi kız kıkırdayarak.

“Ne yapalım biz de dinleriz.”

Nur’un bakışları istemese de Âdem’e kaydı. Nefret ve öfke elle tutuluyor olsaydı şimdi parmakları acımişti. Mesafesi kalkmış, samimiyet içeren konuşması adamı kızdırmıştı. Kız bu gerçeği fark edince şaşkınlığı bir kez daha arttı. Âdem’in de bunu fark etmesine şaşırmamıştı. Hayır, bu doğru değildi. Ondan çekindiği falan yoktu. Âdem’le ayrı dünyaların insanlarıydılar. Onun söylediği sözleri bir anda aklına geldi. *‘Fikir onu kullanmayı bilene aittir.’* Evet, kesinlikle. Bırakmıştı onun peşini ve yöntemlerini kullanmıştı. Başarabilir miydi? En azından denerdi.

Âdem yüzündeki ifadesizliği daha fazla koruyamayacağını anlayınca, arkasını dönüp, pencereye yürüdü. Hiç kıpırdamadan durdu. Genç kız artık tüm gücünü yitirmiş gibiydi. Hiçbir zaman elde edemeyeceği birine umut beklemek aptallıktı. Ersin konuşurken sessiz kaldı. Âdem konuşmak için döndüğünde gözlerinde küstah bir ifade vardı. Onun konuşmasına müsaade etmeyeceğini anlayan genç kız, görüş açısından çıktı.

Saatine bakarken, “Saat kaçta ve nerede olacağım?” diye sordu.

Ersin ikna ettiğine inanamayarak, “Dur dur! Şaka yapmıyorsun değil mi?” diye atıldı.

“Öyle bir hâlim yok.” Kendine bir şans veriyordu. Yavaş yavaş kendine geliyordu. Burada daha fazla kalamazdı.

“Hemen sana adresi konum atarım.”

“Dur sana numaramı vereyim.”

“Gerek yok! Bende var!” İşte bu şaşılacak şeydi. Özel numarasını kimseye vermiyor, şirket için ayrı bir hat kullanıyordu.

“Nasıl?” Sorusu dudaklarından kurtulduğunda, “Yani nereden buldun?” diye kendini toparladı.

“Senin hakkın da daha neler bildiğimi duysan, beni öldürürsün!” Gülmüştü adam.

“Hımm, işimizi ciddiye alıyoruz yani?” Biraz daha moral olmuştu onun gülmesini duyumsaması. Hayır, arkasındaki adamı aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“İlk defa birini ciddiye alıyorum desem...”

“Gülerim... Komplimanlarına hem de katıla katıla gülerim. Beni ayartmak için başka yalanlara ihtiyacın var! Bunlara kanmayacak kadar çok roman okudum!”

“Ben sana roman yazarım. Yeter ki sen gül. Dünyanın en güzel manzarası gözlerine çizilmiş.”

“Görüşürüz,” derken tekrar saatine baktı.

“Tamam... Hadi kapat...” dedi adam. Centilmenliğinden yüzüne kapatmak istemediği belliydi.

Konuşma sona erdikten sonra Nur uzun bir süre hiç kımıldamadan gözlerini telefona dikerek bekledi. Az evvel neler olmuştu hâlâ şaşkınlığı içindeydi. Biriyle flört etmişti hem de zorlanmadan randevulaşmıştı. Utancından dudaklarını dişlerinin arasına aldı. *‘Hata yapıyorum!’* dedi içindeki ses. *‘Hayır, doğru olanı yapıyorsun!’* dedi mantıklı yanı. İradesiyle gururu, aklıyla benliği savaşa tutuştu ve bunun arasında kalbi ezilerek en çok acı çekecek kişi olduğunu hatırlattı. Aklına o günkü vahim olay gelince, yüzünde garip, muzip bir gülümseme oluştu. Onu suya nasıl itmişti. Allah’ım çok komik ve felaket derecede utanç vericiydi. Dalgın bakışları camın kenarındaki Âdem’e kayınca, gülümsemesi yüzünde dondu. Ona tepeden bakan adamın

yüzü mermer kadar soğuktu. Öylesine keskin bakışları vardı ki mavileri kararmış onu boğuyordu. Duruşundaki katılıktan ve dudaklarında seğiren öfkeden çekinerek yutkundu, soğukkanlılığını kaybetmeye başlamadan evvel odadan gitmek için hamle yaptı. Ona bu kadar suçluluk hissettirmesi yanlıştı.

Kendisini çabuk toparlayıp kafasını, “Ne var?” der gibi salladı.

Âdem kaşının birini havaya kaldırıp yay gibi gerdiğinde, gözlerinde soru işaretleri çakıyordu. Elinin birini cebinden çıkarıp çenesinde sıkıntıyla gezdirdi. Sanki gönderen kişiyi tanıımıyormuş gibi “Kimdenmiş?” diye sorarken kutuya bakıyordu. Kutuyu her an camdan dışarı savurmak ister gibi durduğunu saklamıyordu. Ne olursa olsun hiç tanımadığı birinden hediye aldığı içinde, Nur’a ciddi bir öfkeyle kızıyordu. Yine de sakın kalıp onun cevabını beklemeye kendini razı etti. Nasıl da arsızca sırtıyordu notu okurken! Bu kadınları anlamak zordu! O adamı kısa zamanda tanıdığını nasıl düşünürdü? Üstelik nasıl tanışmışlardı, hâlâ görüşüyorlar mıydı? Bu ilk miydi yoksa öncesi var mıydı?

Nur kutuyu alarak kapıya yöneldi.

“Bir soru sordum.”

“Açıklama yapma niyetinde değilim.”

“Bir erkek mi?”

“Sana ne?” Şimdi onun sorgusunu çekemezdi. Tam odadan çıkıyordu ki, onun gerginliğinin katsayısı aşmış sesini duydu. “Bir adam için mi ağzın kulaklarında, dişlerin beyazlığını sergiledi?

Başını geriye atarak ona kafa tutun bir ifadeyle baktı. Gözleri parlarken, “Aaa, öylemi yapmışım! Hiç farkında değilim(!) Neyse yarın görüşürüz ben çıkıyorum.” diye kaytardı. Bu konun kapanmasını istediği kadar, onun yüzünde gördüğü perişan hâli de şaşırtmıştı. Sahi kızgın mıydı kırgın mıydı? Hiçbir haltı yoktu, bunu yine kendisi uyduruyordu!

“Alayı kes de bana cevap ver? Bu ne anlama geliyor? Tanımadığın bir adamdan hediye alacak kadar ileriye gittiğine inanmak güç!”

Bir an duraksayan kız, “Sana ne bundan! Sen her kadına tanıyıp da mı hediye veriyorsun?” diye sataştı.

Âdem bu işin nasıl olduğunu kafayı takınca, genç kıza hızla yaklaştı. “Bekle beraber çıkalım, ben de geliyorum.”

Nur arkasını dönüp kaygılı gözlerle ona baktı. Geliyorum derken ne demek istemişti. Kuşkuyla karşısındaki adamın suretine baktı. Olmayan perçemlerini kenara çekerek, “Sen daha önce bu kadar sık gelip gitmezdin bize? Ne oluyor bu ara, aile özlemin mi depresiyor? Yoksa eve yerleşmeye karar verdin de deneme süresine mi başladın?” dedi alayla.

Âdem yanına gelerek itiraz etmesine fırsat vermedi. “Annemi özledim! Ne yani? Eve gelmek için senden izin mi isteyeceğim! Unuttuysan hatırlatayım küçük hanım, orası senin olduğu kadar benimde evim!”

“Bana ne. Sadece annem daha önce bu kadar sık gelmediğini söylemişti. Şaşırdım. Annemi yalancı çıkarmaksa amacın, o dünden razı bu konuda bil isterim.”

“Gelsek kabahat, gelmesek kabahat!” diye hayıflandı. Onun gelmesini istemediğini sanarak içinde bir yerler kırılırken, içini kesen şey canını acıtıyordu.

Onu yatıştıran bir sesle, “Hemen sinirlenme.” diye çıktı. “Tamam, hadi ben çantamı alıyım da çıkalım o vakit.”

Önden sıvışan Nur, bir süre sonra işini bitince kapının eşiğine geldi. Funda’ya direktif vermek için durduğunda, Âdem’i hazır şekilde kapısının önünde beklerken gördü. Şaşırdı! Funda’ya gereken faksları bildirip, birkaç konuda tembihlemesini yaptıktan sonra, genç adama kafasıyla “*Hadi!*” der gibi işaret verdi. Önden yürüyerek asansöre yanaştı.

Asansörün kapısının önünde dikildiklerinde, onun üst katlardan birinde meşgul olduğunu gördü ve düğmeye bastı. Birkaç dakika aşağı gelmesini beklediler.

Ona arkasını dönük şekilde duran kızın sırtını izlerken hâlâ yanıt bekliyordu. Yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyle, “Kim ile buluşacaksın?” diye hesap sordu. Sesindeki sahiplenici tını kıızı rahatsız etti.

“Sana ne!”

“Nur senin düzgün lafın yok mu?”

“Havva Nur.” Yine düzeltti ve adam yine inadına ikinci adıyla seslendi. “Nur, benimle derdin ne!”

Hayır, onun hırçınlıkları artık canını sıkıyordu. Ufacık bir kız değildi. Onunla böyle konuşmasına izin vermeyi kesinlikle düşünmüyordu. Nur ayağını ritmik olarak yere vururken, homurdanıyordu. “Demek sonunda sen de fark edebildin! Şahane!”

“Ağzının içinden değil yüzüme konuş.”

“Hangisine? Samimi olana mı, rol yapana mı?”

Umursamaz görünen Nur bir daha aynı soruyu alınca, ofladı. Adam cevabını bildiği soruyu yanıtlarcasına, “‘Siz’ ne zaman tanıştınız?” diye sordu. Hani kiminle deyip durduğu kişiyi tanımıyordu! “Sen her yeni tanıdığın adamla yemeğe çıkıyor musun böyle?” Sinirlendiği zamanlarda olduğu gibi çenesindeki bir damar atıyordu.

“Bu seni ilgilendirmez. Kimin ile ne yapacağıma yalnızca ben karar veririm.” Bu sözlerin onda bıraktığı intibayla, Âdem onu kollarından tutup, delicesine bir şiddetle sarsarak aklını başına getirmek istedi. Onun yerine damalarını yakan öfkesine yakışmayacak bir sakinlik sergiledi. “Seninle alakalı her şey beni ilgilendirir.”

“Neden, seni bana bekçi mi tayin ettiler?”

“Anneme babama bu yaştan sonra hesap veremem.” diye çevirdi adam, zaten bu cevabı alacağına hiç şaşırmamıştı.

“Ah tabii, şu ağabey saçmalıkları...” İşte yine kızgındı. Bu adam ne zaman görecekti onu? O bir kördü! Hödük ve kasıntıydı! Katil olması için ek sebepti. Hayır, gözlerindeki şu bakışla her kadını görüyor, ona gelince katmanları artmış at gözlükleri takıyordu.

Asansör açıldı. Önden Nur, arkasından Âdem girince, ikisi de aynı anda düğmeye uzandı. Âdem’in parmakları Nur’un elinin üzerine değdi. Zaman bir an durdu. İkisi de donup kaldı. Nur bu sıcak dokunuşu tüm hücrelerine kadar hissedince, nefesi kesildi. Ne elini çekebildi ne de düğmeye basabildi. Bütün tüyleri havalandı. Panikleyince ateşlerde yanar gibi geri çekildi. Vücuduna yine aynı sıcaklık akarken, sanki bu defa tek hissedenden o değil gibiydi. Bu sefer, aynı enerjiyi ikisi de hissetmişti. Ortada asılı kalan gerçek soyut bir nesneye bürünmüştü, önce yüreklerine sonra düşüncelerine dokunarak damalarında akmaya başlamıştı.

Âdem o küçük parmakların içine bıraktığı tuhaf duyguyla, saçlarının diplerinin gerildiğini, omuriliğinden aşağıya sıcak bir elektriğin aktığını hissetmişti. Kısa bir tereddüttün ardından düğmeye basıp geniş omzunu duvarına yasladı. Zemin kata inene kadarda öylece, düşüncelerin girdabında kalakaldı. Ortadaki kışkırtıcı elektriği geçiştirmek için kıpırdandılar ama nafile. Kapı açıldı. İkisi de sessizce dışarı çıktı. Nur kendi arabasına, Âdem'de kendi arabasına yaklaştı. Hiç konuşmadan, bir kere bile birbirlerine bakmadan, arabalarına binip, peş peşe ayrıldılar.

Yaklaşık yarım saatlik İstanbul trafiğinden sonra aracını hızla oto parka bırakıp, giriş kapısına yöneldiğinde, Âdem'in aracının motorunu hemen arkasından kapattığını ve yürüdüğünü biliyordu. Âdem bakışlarını genç kızdan alamıyordu. “Eve birlikti girebiliriz sanırım, bu kadarına katlanabilirsin?”

“Seninle alakalı bir sorunum yok.”

"O zaman neden o kadar hızlı kullandın arabayı? Trafik Şubesi'ne şikâyet etmek lazım, bir daha trafiğe çıkmamalısın." Bu fikrin tuhaf şekilde aklına yattığını idrak etmesi çok kısa sürdü. Eğer böyle hız limitini zorlayarak kullanmaya devam ederse, yapacağı ilk şey onun ehliyetini aldırma olacaktı. Bunu aklının bir köşesine not etti, böylece o trafikteyken aklıda kalmayacaktı.

“Ben normal kullanıyorum, sen tosbağa hızına alışık olduğundan bana yetişemedin.” dediğinde ona tozunu yutturmanın haklı gururunu göğsünde taşıyordu. Çantasında anahtarı ararken, neredeyse içine başını sokmuştu.

“Boşuna arama, annem bu saatlerde genelde evde oluyor.”

Kısa bir an ona bakıp tekrar işine döndü. “Annem bir arkadaşına uğradığını söyledi, sanırım sen onu aramadın!”

“Aradım aslında bana bir şey demedi.”

“Şu işe bak!” diye yüksek sesle söylendi. “Şimdi ne yapacağım ben? Tüm anahtarları şirkette bırakmışım.” Belli etmeden yan gözle genç adamın hareketlerini izledi. Âdem’in yaklaşmasını bekledi, biliyordu ki onda her zaman bir anahtar bulunuyordu.

“İzin verirsən bende var.”

“Ayten neden açmadı kapıyı, evde olurdu her zaman.”

“Annem izin vermiş olabilir, bugün bir şeyler söyleniyordu telefonda.”

Annesi evde olmadığı zamanlarda yardımcılara izin verir, dinlenmelerini sağlardı. “Bir yere yedek anahtar bırakmış olmalı. Güvenlikli site diye saklamıştır bence annem.”

Âdem, “Bekle!” dedikten sonra aracına yürüdü. Bir dakika sonra yedek anahtarla geri döndü. “Geri isterim, fazladan yaptırmıştım.” diyerek genç kıza uzattı.

Nur’un onu geri vereceğini sanmıyordu. Kedicik sırf eve gelmesin diye kapının anahtarını nasıl değiştirmemişti, bu bile muammaydı. Arkasını hızla dönünce, ayağındaki topuklu ayakkabısının azizliğine uğradı. Ufak bir çıtırtı, ardından felaket bir acı duyuldu. Acıdan yüzü beyazladı.

Âdem panikleyerek, “İyi misin?” değinde, sanki o ayağını burkmamış da genç adamın canı yanmış gibi davranıyordu. Garip bir telaşla eğilmiş, taşların arasına giren topuğu kurtarmıştı. Kopçasını çözmeye çalıştığı ayağını nazikçe kendine çekti. “Acıyor mu?” diye sordu. Hem de ayakkabısını kurtarıp onu biraz olsun rahatlatırken...

“Lanet olsun?” dedi kız onun buz gibi olmuş parmaklarını bileğinde hissedince. Acıyla yüzünü buruşturdu. Genç adam ayağının üzerine eğilince, genç kız da eğildi ve saçları genç adamın alnını süpürdü. Enfes kokusu genç adamın genzine yayılırken bir an gözleri kapandı. “Canın çok yanıyorsa, hemen bir doktora gidelim?”

Onun ilgisine alışık olmadığından derhal kendini toparladı. “Tamam, acısı azalıyor. Zaten burkulmadı, sadece aniden dönünce... Şimdi geçer merak etme.” Acı etkiliyordu evet ama onun dokunuşları daha çok zorlanmasına sebep oluyordu. Hırçınlıkla saçlarını geriye itti. Ayağını genç adamın ellerinden çekti.

Bu ani tepkiye kızan Âdem başını geriye atınca, gözleri kesişti. Ürkek yeşillerini kıpırtırdığında; “Nasılsın?” diye şefkatle sordu

Yanakları kızaran kız, “Sağ ol. Şimdi daha iyi, dediğim gibi hafiflemeye başladı!” diye geçiştirdi. O ağrı hafifledikçe, adamın centilmenliği katlanarak büyüyordu. Genç adam doğruldu. Kaşlarını çatarak

baktı, bir şey diyecekti ama demeden arkasını döndü. Kısacık yakınlasmaları adamın tekrar gardını alması ve içine kapanmasıyla son bulmuştu. Kapıyı açarken sessizdi. İlgisini bu kadar çekebilmişti işte! Ondan uzak durmaya kararlı görünüyordu.

Sessizlik içinde eve girdiler. Akşam yemeğinin ardından gece için hazırlanmaya çıkan kız onu salonda tek bırakmıştı. Aklında deli sorular, kalbinde geçmek bilmez ağrılar depreşiyordu. Hazırlığı bittikten sonra odasından çıktı, merdivenlerin başında dikilerek aşağıya baktığında onu gördü.

“Oo, kızım bu ne şıklık...” Seval’in bir ıslık çalmadığı kalmıştı.

“Saçmalama Seval. Altı üstü sade bir elbise! Her zaman giydiğimden farkı yok!”

Nur merdivenleri inip arkadaşına yaklaştı. Kıza sadece yemeğe çıkacağını söylemişti ve Seval yarım saat dolmadan eve gelmişti. Sanki bu gece Ersin’le dışarı çıkacak olan oydu. Yüzündeki telaş ve karmaşa gülümsetiyordu.

“Sanki bu sefer fazla özenmişsin gibi kendine. Ben daha önce seni hiç böyle dikkatli hazırlanırken görmedim. Üstelik bu sefer isteyerek gidiyorsun bu yemeğe ne benim zorum var ne de aile baskısı.”

“Abartmasan,” diye mırıldandı.

“Senin adına seviniyorum, umarım gönlüne göre bir gece olur.”

Nur arkadaşıyla konuşarak içeri girince, ailenin geri kalanının salonda olduğunu gördü. O hazırlanırken herkes mi eve gelmişti? Tüm bakışlar üzerine kilitlenince, huzursuzlandı.

Babası hayranlıkla ıslık çalarken, “Çok güzel olmuşsun tatlım.” dedi, ardından kaşlarını çatı. “Akşam vakti bu gezme nereden çıktı?” Bir baba olarak ufak kızının dışarıya çıkacağını düşündükçe, gözlerinde hem gurur hem de endişe olması normaldi. Annesi herkesi gözleriyle uyardı, gülümsemesi hayli komikti. “Bence de çok güzel olmuşsun tatlım. Eğlenmek senin de hakkın ama sınırında!” Her zaman ki gibi desteğini veriyordu ama uyarmadan da duramıyordu.

Herkes fikrini bir şekilde bildirmişti: Bir kişi hariç!

Nur’un gözlerini merakla Âdeme çevirdi. Sesiz kalması sinirlerini bozmuştu. “Sen beğenmedin galiba? O kadar çirkin mi olmuş?”

Âdem dergiden bakışlarını kaldırma zahmetine dahi girmedi. "Güzel!" diye tekdüze söylendi.

Kimse de zaten onun fikrini umursamamıştı. Kızın üzerindeki elbise hem modern hem de çok dikkat çekiciydi. Sütun gibi bacakları tamamı neredeyse açıktaydı. Üstelik rengi, güzel gözlerini daha çekici ve vahşi olarak göstermişti. Bedenini ikinci bir eldiven gibi sarıp sarmalaması da hayli riskliydi. Zaten her anlamda kadınsı hatlara sahip olan bedeni şimdi çok fazla dikkat çeker olmuştı.

Nur onun bu umursamaz tavrına gıcık oldu. Âdem, vurdumduymaz bir sükûnetle orada durdukça, çocuklar gibi ayaklarının üzerinde zıplayıp, bağırarak, haykırarak ferah ferah küfretmek istiyordu. *Duygusuz ayı, duyarsız öküz.*

Seval boğazını temizledi ama adamın oralı olduğu yoktu. Bu adam ne kadar kördü ve ne kadar salak? Ahmaklığına doyulmuyordu! Görmüyor muydu bu kızdaki eşsiz güzelliği, fark etmiyor muydu böyle yaparak elinden kayıp gideceğini? Kocaman şirketi yönetiyordu ama kendi duygularının farkında değildi.

"Canım şu adamı...?" dediğinde, "Ersin!" diye düzeltti Nur, gözlerini Âdem'den ayırmadan kızgın kızgın bakıyordu. "Heh işte Ersin, nasıl biri?" diye sordu. Normalde merak ediyordu ama şu andan itibaren görünüşünden daha çok kişiliğine odaklanıyordu. Bu hıyardan bir cacık olmayacağına göre arkadaşını kime emanet edeceğini bilmek istiyordu.

"Bilmem! İyi birine benziyor." Eteğindeki bir piliyi düzeltti.

"Onu demiyorum tatlım!" diye directti Seval, dişlerinin arasından hırılıyordu. "Nasıl biri derken, ne giyer, nasıl konuşur, nasıl bir tipe sahip demek istedim!"

"Dedim ya, normal biri, hiç dikkat etmedim!"

Bu kız bazen hiç muzırlıktan anlamıyordu. Genç adamın yüz ifadesinde herhangi bir değişiklik olmamıştı ama Nur Âdem'in gerildiğini hissetmişti. Dikkatle baktığında ise hiçbir değişim olmadığını gördü. Bunu, kendisinin uydurduğunu düşünerek yüzünü astı.

'Ah safım! Bazen aklın hiç ama hiç şeytanlığa çalışmıyor! Kızımı bastırsana biraz...' diye bağarmamak için kendini sıkıyordu Seval.

“Hadi ama Nur. Tipi nasıl, nasıl konuşuyor, nasıl tanıştınız? Bunları sorduğumu gayet iyi biliyorsun.” Annesine dönerek, “Nermin teyze sen hiç merak etmiyor musun?” diye sordu.

“O biliyor,” dedi Nur kısık sesle.

“Ben bilmiyorum.” dedi Orhan Bey.

“Al benden de o kadar.” Nur’un aklına yine tanışma anı gelince dudakları haylazca kıvrıldı. Bunu yakalayan Seval hınzırca gülererek, “Senin yüzünü güldürecek kadar komik olan şey ne?” diye sordu.

“Biz geçen sabah tanıştık. O beni ıslattı, ben de onu su birikintisine ittim, ödeşтік!” dedi çocukça bir saflıkla. Bunu o kadar doğal söylemişti ki, sanki yaptıkları normal bir şey gibi davranıyordu.

“Eee başka!” diye üsteledi Seval.

“Ne başkası... öyle işte!” diye geçiştirmeye çalıştı.

“Nur...?” diye uyardı.

“Ne öğrenmek istiyorsun Seval? Rolex saat takıyor! Tommy Bahama takım elbise giyiyor! Dior ayakkabı kullanıyor. Versace gözlük takıyor! Sevecen, sempatik ve çekici biri.”

Sadece Seval’in değil, annesi ve babasının da şaşkın bakışlarını üzerine çekmişti. Nermin Hanım’ın yüzünde görülen heyecan emsalsizdi. Gözleri buğulanmış, kalbinin üzerine giden eli titremişti. Âdem dergiyi sakince sehpayaya koydu. Biraz diklendi. Eğer yüzüne baksaydı gözlerinden ne hissettiğini anlayabilirdi.

“Âdem sence nasıl biri, onu sende tanıyorsun?” dedi Seval inadına.

Âdem sesiz kalınca, “Hayli kafa birine benziyor,” dedi Havva Nur inadına.

“İyi ki de dikkat etmemişsin! Bir de dikkat etseydin soy ağacını çıkarırdın.” dediğinde adam, “Hiç ağzını açmasaydın daha makbul olurmuş.” dedi yüzünü düşürerek. Neden bu kadar vicdansızdı ki? Ne kadar kötü bir süreçte olduğunun farkında değildi! Sabırsız bir hareketle bileğindeki saate göz attı. Seval arkadaşının dikkatini kendine çekti. “Boş ver sen buzdolabını, anlatsana sana nasıl davranıyor?”

“Babam burada,” diyerek uyardı. “Sonra konuşalım Seval, hem aramızda bir şey yok. Sadece bir yemek yiyeceğiz, abartmayın...”

Babasına eğildi. Yanağını okşadı. “Görüşürüz babacığım.”

Babası kızının yanağından öpüp uyarıcı bakışları altında, “Tamam, tatlım dikkat et kendine.” dediğinde, annesine de yaklaşıp yanağına öpücük bıraktı. Oturduğu yere bıraktığı siyah portföy çantasını alıp, arkadaşına yöneldi.

“Hadi çıkalım tatlım. Ben de geç kalmayayım.” İki arkadaş fıkırdaşarak kapıya doğru yürürken, arkadan gelen tok ve buyurgan sesle durakladı.

“Dikkatli ol kedicik! Geç saate kalmamaya da dikkat et. Bir de seni aramayalım gece vakti!” Sesi yumuşak çıkıyor olsa da, altında tehdit eden bir ton vardı.

Yüzünde çocukça bir alayla genç adama döndü. “Olur ağabeycim! Kalmam!”

Adem buz gibi donup kaldı. İlk defa ağabey dediği için bu herkesin dikkatini çekmişti. Annesinin yüzünde kocaman bir gülücük açarken, babası gözünü çevirdiği televizyona odaklanmış, Seval bıyık altından gülmekteydi. Daha önce ağabey demesi için ne kadar ısrar ederdi oysa, şimdi duyduğu bu kelime ne kadar da eğreti durmuştu üzerinde. Hatta bu yakıştırmadan iğrenmişti! Nur eğlenerek arkasını döndü, arkadaşına göz kırparak yürümeye başladı.

“Kızım sen salak mısın? Adamı durduk yere şüpheye sokuyorsun. Yok, valla sen üşütmüştün! Ateşini mi ölçsem, veterinerine mi götürsem bilemedim.”

“Sensin uyuz. Eğer kaderimde güzel şeyler yazılıysa ve istediğim şekilde olacaksa zorlayacağım.”

“Kızım ona ağabey dedin. Artık olacağı varsa da olmaz.”

“Nasip.”

“Seni nasiple doğrar kismetle gömerim. Aklında ne var söyle?”

“Hiçbir şey yok, akışına bıraktım. Su akar yolunu bulur.”

“Hayallerde suya düşen yaprak misali uzaklaşır. Valla delirmişsin.”

“Takma kafana,”

“Asıl şimdi takacağım kafama, kesin bir şey oldu. Bana söylemediğin bir şey var!”

“Bazı şeyleri zorlamamak gerektiğini öğrendim, zorladıkça acıyor kopuyorsun.”

Yaklaşık yarım saat sonra ortalığı inleyen topuklu deri ayakkabısı, üzerine giyindiği badem yeşili satenden elbisesiyle, açık bıraktığı saçları; hafif makyajıyla salınarak içeri girdi. Aradığı kişiyi bulana kadar gözlerini masalarda gezdirdi.

Pişman mıydı? Evet! Kaçacak mıydı? Hayır! İçi daralıyor muydu, onu aldatmış gibi hissediyor muydu? Evet! Bu sorunu aşacak mıydı? Kesinlikle aşacaktı!

Masanın yanına gelince telefonuyla oyalanan adamın dikkatini çekmeye çalıştı. O yürüdükçe diğer masadakilerinde dikkatleri ona kayıyordu. Yaklaşınca, “Geç kaldım. Affedersin!” diyerek özür diledi. Ersin kocaman gülüşünü bahşederken, “Bir an gelmeyeceksin diye endişelenmişim.”

“Söz verdiğim zaman tutarım.”

“Sen geleceğini söyle bir ömür beklerdim.”

“Yalancı!” dedi gözlerini devirerek. “Tipik ayartma yalanları. Doğruyu söyle, bir saattir bekliyor musun?”

Ersin centilmence sandalyesini çekerken, “Evet, hatta daha fazla!” diye itiraf etti.

“Ne kadar?” dedi genç kız sandalyesine oturmadan evvel.

“İki saatçik!”

“Çok sayılmaz.” Nur sandalyesine oturdu.

“Bana ömür gibi geldi.”

“Teşekkür ederim!”

Sandalyeyi bırakan Ersin hızla kendi yerine geçti. Bakışlarını genç kızın üzerinde beğeniyle gezdirdi.

Gördüklerinden memnun olmuştu. “Nefesimi kesti güzelliğin.” Bu konuda içtendi.

“Bu tarz komplimanlar bana sökmüyor demiştim.”

“Nasıl kendinden bu kadar eminsin? Tecrübeliyiz diyeceğim ama olmadığın her hâlimden belli. Aslında evet, güzel olan herkese söyleyirim bunları ama içimden gelerek ilk defa söylüyorum.” Genç kız tek kaşını kaldırdı. “Cidden!”

“İnanayım mı?”

“İnan!” O kadar doğal ve abartıdan uzak söylemişti ki; bu genç kızın dikkatinden kaçmadı. Eline deri kaplama menüyü alıp, “Ne içersin?”

“Sen ne içiyorsun?”

“Ben kırmızı şarap söylemiştim, ama sert bir şeylerde söyleyebiliriz.”

“Yok, teşekkür ederim. Alışık olmadığım için çarpıyor. Buzlu soda daha uygun!” Boş gözlerle genç adama baktı. Ersin bir şeyler söyledi, kız bir şeyler düşündü ve ardından dalgınlığı arttı. Aklı evdeydi ve şu anda dünyanın en yakışıklı erkeklerinden biri karşısında oturuyordu! Peki, bu umurunda mıydı? Hayır! Kahrolası adamı bu gece aklından çıkaracaktı.

Ersin işaret verdi. Garson yanlarına yaklaşıp, ellerini arkasında saygıyla bağlayarak durunca, ikisi de siparişlerini verip yemeklerinin gelmesini sabırla beklediler. Yemekler gelinceye kadar olan muhabbetleri, geldikten sonra da aynı hızla devam etti.

Ersin peçeteye uzanıp, kibar hareketlerle ağzını sildi. Bakışlarını karşısındaki genç kadına çevirdi. Sanki etini değil de tabağını doğramaya çalışır gibi düşünceliydi. Aslında yemiyor, sadece oynuyordu. Yüzünü incelerken merak ettiği şeyler dilinden sıyrıldı. “Ne zamandan beri Amerika’da yaşıyorsun?”

Nur çatalını- bıçağını tabağın içine koyup, garsona yemeğe devam edeceğinin mesajını verirken, “15 yaşından beri!” diye cevapladı.

“Oo, uzun zamandır oradaymışsın? Aynı şehirde olup karşılaşmamamız.”

Nur umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. “Evet, uzun zaman oldu! Şimdi buradayım.” Sodasını yudumladı.

“Orada yaşamayı mı tercih edersin, yoksa burayı mı?” Geriye

yaslanıp kadehinden bir yudum alarak, damağında tellendirdiği lezzetle dudaklarını şaklattı. “Enfesmiş!” dedi kendi kendine. Şarabın ağızda bırakan mayhoş tadını sevmiştir.

“Memleket gibisi var mı? Hele sevdiklerin buradaysa. Üstelik, ne olursa olsun diller başka, hisler başka, yaşam biçimleri dahi başka.” Adam konuşurken kız aralarında bazı düşünce farklılıkları sezdi ama artık bunların hiçbir önemi yoktu. Sohbet güzel ilerliyordu.

“Peki, bu kadar severken memleketini, neden oraya gittin? Tabii, bu özelse, cevap vermek istemezsen anlarım.” Adamın zeki gözlerinin ardından merak sızıyordu.

“Neden orası?”

Güzel bir soruydu bu! Sebebini bir o, bir de arkadaşı ve bildiğinden hâlâ emin olamadığı annesi dışında kimse bilmiyordu. Alt dudağını kemirmeye devam etti sıkıntıyla. Çatalını-bıçağını tekrar eline alırken, bıçağını garip bir şekilde dalgınca havada sallayarak konuşmasını sürdürdü: “Bilmem! Bir sebebi yok! Belki öyle istedim, sorgusuz yaptım!” diye yalan söyledi. Aslında palavra sıkmayı hazzetmezdi ama bazen pembe yalanlar gerekli olabiliyordu.

Ersin kaçın kurasıydı. Öyle delici bakışlara sahipti ki, içini kitap gibi okuyordu. “Neden bu kadar hüznü bakıyorsun o vakit?”

“Bilmem.”

“Dikkatimi çekti. Bakışlarında hep bir kırıklık, hep bir yarım kalmışlık var!”

Nur’un bakışları karşısındaki adama döndü. Alaylı bir sesle, “Nasıl bakıyormuşum?” dedi, gülümsemesi gözlerine ulaşamıyordu.

“Sanki...?” Biraz duraksadı Ersin. Söyleyeceği şeyi düşündü ve vazgeçip normal sohbetine devam etti. “Ne bileyim, anlatamıyorum ama hissediyorum. Gözlerinde sır dolu bir hüznün var.”

“Geleceği de görüyor musun?”

“Yok daha o kadar ileri gidemedim.”

“Buna da verilecek cevabın vardır o zaman. Neden bugün yemeğe çıktık? Tanışalı henüz bir gün bile olmadığı hâlde, hangi akla hizmet kalkıp buraya geldik ve ben sana nasıl güvenebildim?”

Ersin ellerini gevşekçe iki yanına yaslamıştı. Nur sodasını bitirdi. "Aslında bu soruyu ben de kendime soruyorum! Daha önce iş ortaklarımızdan biriyle hiç çıkmamıştım."

Nur nefesinin daraldığını hissetti. Bir askıntı olayını daha kaldıramazdı. Gerçi ondan şu ana kadar böyle bir elektrik almamıştı. Kaşının birini havalandırarak, "Çıkıyoruz...?" derken hayli keyifliydi.

"Yani yemeğe çıktık!" Çapkınca gözlerini gezdirip, küstah dudakları ahenkle kıvırdı. "Ama bunu yaparsak, katiyetle hayır demem! Daha önce de söyledim, seni kandırmak bir onur meselesi olabilir." Nur rahatsız olduğunu belli ederek yerinden huzursuzca kımıldadı.

"Ben de derim ki, buraya neden geldiğimi bilmiyorum! Saçma ama macera arıyor bile olabilirim. Belki can sıkıntısı, belki değişik insanlarla arkadaşlık kurmak. Sonuçta geldim."

Yemeğin geri kalan kısmında pek bir şey konuşulmadı. Yemek boyunca hep havadan sudan konuşuldu. Nur sorulara sakince cevap vererek geçiştiriyordu. Tatlıyı reddedince Ersin gülümsedi. Yemek bittince hesabı isteyip, ayağa kalktılar. Çıkışa yürürken Ersin ellerini cebine koyup, bakışlarını etrafta dolaştırdı. Güzel, nezih bir restoranın, muntazam girişi sakindi. Bir huzur dalgasının bütün bedenini kapladığını hissederken, "Eğer yanlış anlamazsan, sahile doğru yürüyelim mi?" diye nazikçe sordu. Bakışlarını genç kıza umutla çevirip, alacağı cevabı ilgiyle bekledi.

Nur sadece omuz silkti, "Olur" der gibi. Zaten hava da çok güzeldi. Centilmen bir erkekti. Ona uyum sağlayan ufak adımların eşliğinde, yan yana sahile geçtiler. Sahil şeridi boyunca yürürken adam dikkatini ona vermişti.

"Ben Âdem'i öz kardeşin zannediyordum!" Bakışları kesişti. "Ben de buralarda yeniyim. Fransa'daydım. İsmi duydum, hatta birkaç defa karşılaştık ama insanların özelleriyle ilgilenmek pek âdetim olmadığından, bilmiyordum bunu."

Bakışlarını denize çevirdi. Hafif akşam meltemi saçlarını savururken, "Hayır ne annemiz ne de babamız bir değil." diye açıkladı. "Ama şimdi annemiz de babamız da bir oldu. Bazen gönül bağıyla her şey hallediliyor." Doğruydum. Babası, öz babası olsa ancak bu kadar sever ve onun tarafından böyle sebepsiz sevilirdi. Orhan Bey kendi evladına nasılsa, ona da aynıydı.

“İnsanın üvey babasını sevmesi çok güzel herhâlde! Ya da sevilcek bir baba bulması.” Sesindeki özlem kızın dikkatini çekmişti. Yaralı gibiydi.

Bunu hisseden Ersin geniş omuzlarını silkeledi. “Ben üvey babamı sevemedim. Sanırım o da beni pek hazzetmezdi. Bu yüzden yurtdışında okudum. Tahsilimi orada tamamladım. Ben zannettim ki, sen de benim gibisin! Gözlerindeki hüznün bundan sebep. Yanılmak güzel.”

Nur ailesini anlatırken ses tonu değişiyor, kelimeler anlam kazanıyor, yorumları tatlı bir hal alıyordu. İçindeki saf sevginin dışa vuruşu çok canlıydı. “O benim biyolojik babam olsa ancak bu kadar severdim. Annem iyi ki tanımış onu, iyi ki hayatımıza dahil etmiş.”

“Çok şanslısın. Her anlamda mutlusun.” Gözlerine bakarken içi titredi genç kızın. Sevgiyle büyümek, büyük bir nimet, büyümek bir külfetti ve bunu en iyi bilenlerden biriydi Ersin. Kendini kaptırıp böylesine içten ve huzurlu anlatırken her şeyi, onun gözlerindeki gerçek hüznü fark edememişti.

“Bazen şans anneler seçiyor, çocuklar sadece değerlendiriyor.” Nur’un rüzgarla savaşıyor saçlarından bir tutamını nazik bir şekilde kenara çekti. Nur onun elinin temasını yanağında hissedince, geriye doğru bir adım attı. Ürkek gözleri biraz irilmiş, bu yaptığından hoşnut olmadığını duruşundaki kızgınlığıyla belirtmişti.

Ersin onun tedirgin yanına anlayışla gülerek, “Sadece saçın...” dedi kendini açıklamaya çalışarak. “Korkma, üzerine atladığım falan yok. Kimseye istemediği takdirde dokunmam.”

Kız gözlerini ondan kaçırıp denize çevirdi. “Peki, kardeşin var mı?”

“Yok, senin kadar şanslı değilim. Sahi siz Âdem’le nasılsınız? Hep kardeşim olsun isterdim ama olmadı. Mesela bir erkek kardeş hiç fena olmazdı. Kuzenlerimle pek anlaşılamam. Senin hiç değilse üveyde olsa sahip olduğun bir kardeşin var. Âdem üzerine titriyor.” Nur sorusuna cevap vermeyince “Korkma, seni ağabeyine şikâyet etmem. Kavgalarını anlattığını hiç ama hiç söylemem.” diye alay etti. Aslında toplantı sonrası Âdem’in onu ciddi bir dille ve profesyonelliğine dikkat ettiği bir kızgınlıkla azarladığını, hatta uyardığını geçip tehdit eder gibi konuştuğunu tabii ki söylemeyecekti. Âdem her anlamda onun üzerinde

titriyordu ve kızın, yıpranmasından korktuğu da tavrındaki sahiplenmeden belli oluyordu.

Oysa kız başka bir âlemin penceresinden dışarıya bakıyordu. İşte yine en sinir olduğu yaklaşım. 'Ağabey!' Bu kelimeye ciddi anlamda gıcık oluyordu. Sadece onun abisi olma ihtimali bile bütün benliğini dehşetle sarıyordu.

"O benim ağabeyim değil!" diye itiraz ederken, dişlerini sıkarak homurdandı.

"Olsun... Üveyde olsa bir kardeşin var!" diye üsteledi adam. Gözleri kısılmış, sesi tuhaf bir biçimde vurgulamıştı kelimeleri.

Tava geldiğini, onun ağzından laf almaya çalıştığını anlayamayan Nur kendi öfkesinin içinde kaybolmuştu. Ondan kaçmak için bu adamla buluşmuştu ve şimdi sohbet konuları yine o olmuştu. "Biz onunla pek anlaşılamayız. Bir araya gelince kavga ederiz, siyahla beyaz gibiyiz." Gülüşleri gözlerine yansımıyordu.

"Hımm..." dedi Ersin işin üzerine gitmeye karar vererek. "Âdem zor biri. Her anlamda disiplinli ve kontrollü. İş ortamında olduğu gibi özel hayatta da otoriter biri olmalı. Çok egolu olduğunu duyumsadım."

"Bay Kalite ve Kurumsal Zalim! İsminin hakkını veriyor desene." dedi alayla, sonra gerçek onu hatırlamak içini ısıttı. "Aslında değildir biliyor musun? Burnu havada biri hiç olmadı. Ne çalışanlarına karşı ne ailesine karşı ego sahibi değildir. Hep verici ve özverilidir. Öyle lanse edilir, soğuk ve zalim gibi söylerler ama yumuşacık kalbi vardır. Sert mizacına sığınmıştır. Ayrıca inatçı tilkinin tekidir."

Onu hatırlamak yüzünün ifadesini yumuşatıyor, gözlerini parlatıyor, sesini titretiyordu. Bu hep böyle mi olacaktı? Sözcüklerle yapılan sonsuz bir savaş gibi sinesinde mi hissedecekti? Suçlu kimdi? Kalbi mi? Yoksa onu görmeyen, gördüğü hâlde gözlerine mil çekilmiş gibi algılayamayan Âdem mi?

Onu dinleyen adamın yüzündeki ifade değişti. Dışarda hava ılıktı. Sahilin kenarındaki banka yönlendirdi. Elini beline masumane bir korumacılıkla koyarak, kızın oturacağı alana geçmesini sağladı. O da buna uyarak ışığın vurduğu banka oturdu. Portföy çantasını kucağına koyup, ellerini de dizlerinin üzerine kenetleyerek bakışlarını denize çevirdi.

O denizi izledi, Ersin onu. İrdeleyen bakışları kötü niyetli değildi. Sadece onu keşfetmeye çalışıyordu. Zeki aklından neler geçtiğini merak etti. Yüzünün kusursuz zarafetindeki çekici güzelliğini izlemek mi yoksa aklından neler geçtiğini öğrenmek mi daha keyifliydi bilemedi. Eşsiz bir tabloydu. İpekten bir nehri andıran gece karası saçları, hüznü bulanmış yakut tilsimi gözleri vardı. Sırların saklandığı çehresindeki vakur duruşu, resim karesine benziyordu. Saatlerce izlese bıkmazdı.

“Çok güzelsin...” dedi aklından geçeni dilinde tutamayarak. Art niyetsiz, fesatlık içermeyen konuşmuştu. İltifata karşı tepkisiz kalamayan Nur kızarmaya başladı. Gözlerini kucağına eğdi. Saçları yüzünü gizlerken, “Teşekkür ederim!” diye mırıldandı. Biraz cesaret alınca bakışlarını Ersine çevirdi.

Ersin anladı, daha fazla üzerine gitmek istemedi. “Âdem’i ikna etmek zor oldu proje hakkında. Her zaman böyle olduğunu söylüyorlardı, az bile demişler.”

“Zor değil, işini titiz yapar. Şu ana kadar tüm işlerimi o yönetti ve bire beş kattı. Çaylağım onun yanında, işe yeni başladım.” Havanın serin olduğunu fark etti, ürperdi. Denizden gelen rüzgârın tuzu başını döndürüyordu.

“Anlaştığınızı sanmıyorum! İşleri nasıl yürütüyorsunuz?”

“Anlaşmak başka, aile olmak çok başka! O da ikisi arasındaki dengeyi çok iyi korur. Her anlamda mükemmeliyetçi olmasının, bundaki payı muhakkak büyük...” Saatine bir göz attı. Gece yarısına geliyordu. Ersin laf olsun gibi konuyu açarak, “Nasıl biridir Âdem? Hani o kadar kendinden emin anlatıyorsun ki, sen söylemesen anlaşılmadığınıza inanmazdım!” diye sinsice yaklaştı.

“Nasıl biri mi?” diye tekrarladı genç kız, “Bunu işin için mi istiyorsun?”

“İşi aldık sorun çıkacağını sanmıyorum, hem muhatabım artık o değil sensin. Ben bir insan olarak merak ettim.” Kız kuşkuyla gözlerini kıstı. “Bu soru, bugün bana ikinci kez soruluyor! Arkadaşımda sizi sormuştu.” diyerek konuyu savuşturmayı denerdi. Oltaya geleceğini nasıl düşünmüştü?

“Utanç verici bir başlangıçtı. Umarım yaptığım dangalaklığı

anlatmamışsınızdır!”

“Ne münasebet... Ben bu konuyu daha geniş çerçevede ele almayı planlıyordum. Mesela medya bunun için biçilmiş kaftan.” Genç adama haylazca göz kırptı.

Ersin ısrarını korudu. “Hadi anlat bakalım. İş yaptığım adamı yakından tanımak isterim, amacım kötü değil! Sadece bacaklarımdan vurularak mı, içeceğime zehir katılarak mı öldürüleceğim.” derken eğlendiği her hâlimden belliydi.

“Dokuz canlı kedi gibisin. Hiçbir şekilde nallarını havaya dikeceğini sanmıyorum.”

“Benden sana zarar gelmez, inan.”

“Tamam, inadım, senden zarar gelmeyecek gibi hissediyorum, tabii bu his beni yanıltıyor da olabilir!” Gözlerini tembelce devirdi. “Yanılıyor muyum?”

“Hayır! Sana zarar vermem. Ya da başka kötü bir niyetim yok. Seni Türk Filmi klişelerine alet etmeyeceğim. Çünkü gazoz içmiyorsun!” Havva Nur enfes bir kahkaha attı.

“Arkadaş ol tanırsın.”

“Seninle çıktıktan sonra mı, hiç şansım kalmadı.”

“O kadar önemli olacağını sanmıyorum. Özel hayatında ve iş hayatında bambaşkadır.”

“Hep kızgın mıdır dünkü gibi?”

“Bazen sakın olur ama genel de öfkesi burnundadır ama kontrol etmeyi iyi becerir. Gerçekten sinirlenince ağzından çıkanı duymaz, gözleri kimseyi görmez. Yalandan nefret eder, zaten beceremez de. Ailesi onun önceliğidir... Şu ana kadar daha değerlisini görmedim.”

“Sen de onun ailesisin.”

Evet imkansız olabilirdi ama en azından teselli olacağı bir yakınlığı vardı. Bunu hatırlamak sesine, yüzüne, gözlerine yansımıştı.

“Her insanın bir mizacı vardır,”

“Normal biri aslında. Sinirlenince kaşları çatılır, şakağının ortasında iki tane damar belirir. Yüzü sertleşince ifadesiz kalır. Sıkılınca

ellerini saçlarında gezdirir. Bir şey düşünürken alt dudağını kemirir, bir şey isterken işaret parmağını burnunun kemerinde gezdirir.” Biraz daha hatırlamak için gülümseyerek beklemek zorunda kaldı. Konuşması bitince yanındaki adamın yüzüne baktı. “Sen nasıl birisin?”

Ersin’in şaşkın gözleri kocaman açılmış, dudakları düz bir çizgi olmuştu. Ne olduğunu, yanlış neyi söylediğini anlayamadı. Adam garip davranıyor, gözleri ürkütüyordu. Şaşkınlığını yaran sesi oldu.

“Nur... Sen ona âşık olmuşsun!”

Bana göre değil kavuşmaların satırları. Gurbet kankan hayallerim var benim. Bana göre değil senli sensizlikler, hayallere yazılmış sonu mutlu biten romanlarım var benim. Bana göre değil sesinde gölgelenmek, gözlerinin denizinde yüzüp boğulmadan ilerlemek...

Saklı günlük sayfa 15

Pazar 05 / 2000

6. Bölüm

Ersin'in dudaklarından dökülen gerçeklerle, soluğunun kesildiğini hissetti. Bu tepkiyi beklemediği için sesini bile çıkaramadı. İtiraz edip yalanmayacak gibi aralık duran dudakları titriyordu. Ersin'in gözlerine korkakça bakarken ne diyeceğini hatırlayamıyordu. Sonunda yapacağı tek ve en iyi şeyi yapıp gitmek istedi. Tabii becerebilseydi. O vakit kekeleyişinin farkında bile değildi.

"Ben, ben?"

"Sen aşıksın!"

"Sen... Sen ne saçmalıyorsun?"

Nur çantasını alıp, oturduğu banktan hışımla kalktı. Solgun yüzle, yakalanmanın verdiği şaşkınlıkla konuşuyor, konuştuğu da saçmalayarak dibe çekiliyordu. Saçlarını geriye itti. "Amacın ne?" dedi adama, haddini bildirmeye kesin kararlıydı. Ama zihninde dönen kelimelerin hızına fırsat bulamadı. "Tanışalı daha iki gün oldu ve sen... Lanet olsun." Evet lanet olsun, kendini nasıl açık ederdi? Bocalayarak önce sağa doğru adım attı, sonra rüzgârda dalgalanan saçlarının gözünün önüne gelmesini engelleyerek etrafa baktı. Yolun ters taraf olduğunu fark edip hayıflanırken, tekrar sola döndü. Hızlı birkaç adım atmıştı ki, kolunu tutan nazik dokunuşla olduğu yerde kalakaldı. Ersin'in yüzüne bakamıyor, gözlerinin yalan söyleyemeyeceğinden korkuyordu. Ersin de bunu fark edince, karşısına geçti. Nur yüzünü denize çevirmiş, itinayla ondan kaçıyordu. O kadar sıkışmış hissediyordu ki kendini, farkında olmadan ayağını ritmik olarak yere vuruyordu.

Ersin çenesine dokunarak, onun kendisine bakmasını sağladı. Tepe-
sinde dikilen bakışları üzgündü ve nasıl davranacağını bilmiyor gibiy-
di.

“Nur saçmalama, seni ona ispiyonlamak gibi bir niyetim yok.”

“Saçmalıklarına inanacağını sanmıyorum.”

“Artık oyunu bırakalım da birbirimize açık olalım.”

“Ben ciddiym zaten, kafanda saçma sapan şeyler üretme.”

“Nur herkesten saklayabilirsin ama şu anda gerçek ortada. Sana zarar vermem.”

Gözleri kesiştiği an, “Sana nasıl güveneceğim? Seni tanımıyorum bile!” diye hesap sordu.

“Güvenemezsin!” Hem cesur hem de dürüsttü. “Ama zamanla bunu anlayabilirsin!” Ersin’in yüzünde masum bir gülümseme belirdi. “Tabii, benden kaçmayıp, konuşmayı denersen. Hadi gel oturup konuşalım, bu yaptığın çocukluk, ikimizde olgun insanlarız.”

Kızın ürkek bakışları az önceki oturdukları banka takılınca, Ersin onu nazikçe yönlendirdi. O da omuzlarını düşürüp, sinirle kalktığı yere sakince oturdu. Ersin yanına oturunca, ikisi de bakışlarını karanlık denize çevirip, sessizliği paylaştılar. Sahil şeridi boyunca ışıkların vurduğu karanlık deniz, küçük ışık huzmeleriyle renklenmişti. Tek rengin içinde renk cümbüşü resimsi bir görünüm sunuyordu. Sıkıntından huzursuzca kıvranan Nur kucağındaki çantayı sıkıca kavramış, derin düşüncelere dalmıştı. Şimdiye kadar kimse onun içini okuyamamış, hâlini bilenlerde gerçekleri yüzüne vurmaya cesaret edememişti.

Ersin denizdeki bakışlarını ona çevirdi. Nasıl da kırılgan ve aynı zamanda cesur görünüyordu. Rüzgârın kaldırdığı koyu renk saçları bembeyaz teninde uçuşuyordu.

“Onunlayken onsuz kalmaya, nasıl dayanıyorsun?”

“Dayanamıyorum,” dedi kız dişlerini sıkarak. “Sabrediyorum,”

“Bazen bir diriye sevmek için geçmişî öldürmek gerekir, beni se-
vemez misin?” diye sonran adama, bakışlarını denizden ayırmadan,
kafasını olumsuz anlamda salladı. “Birini isteyerek içinden söküp ata-
mazsın, ya da sırf olmayacak diye yerine yenisi koyamazsın.”

“Ne zamandır var bu duygular sen de?”

Nur meydan okuyan bakışlarını ona çevirdi. “Seni tanımıyorum. Bu konuları sana anlatacağım kanısına da nereden vardın?” Ersin geniş omuzlarını silkeleyip bakışlarını denize kaçırdı. “Beni tanımıyorsun! O zaman tanışalım. Ben Ersin, babası tarafından terk edilip üvey babasının vicdanına bırakılan, annesi tarafından bir aşk uğruna gözden çıkarılan, üvey babasının tacizine uğradığını psikoloğu dışında ilk defa yeşil gözlü bir kadına itiraf eden, insanlara güvenmeyen, kadınları bir obje gibi görmeyi kendine sınır bilen biriyim. Hayatıma çok nadir insan alır, çok nadir kişiyle özelimi konuşurum, sırrımı hiç kimseye vermem... Yani şu ana kadar vermezdim. Benim adım Ersin Korkmaz. Kimseden korkmayan ben, sevgiden ve sadakatten korkuyorum!”

Bu kadarını beklemeyen kız ağzını açınca, elini kaldırarak konuşmasının önünü kapadı. “Aslında annem de dâhil daha önce hiçbir kadına güvenmedim! Onlara değer vermem ama ne oldu bilmiyorum o kaza günü... Seni o sular üzerinden damlarken öfkeyle bakan gözlerini görünce, içimde tuhaf bir şey hissettim, yabancısı olduğum bir şey ve korktum! Ama yine de üzerine gittim çünkü ilk kez güvenebileceğimi hissettim. Ya da artık yorulduğumdan kendime bir sığınak arayışındayım. Bilmiyorum, ilk defa bir kadınla, hatta derdimi anlattığım bir insanla oturup konuşuyordum.”

Onun samimiyeti ve içtenliğiyle gardını düşüren kız, “Seni dinlerim...” dedi şefkatle. “Evet. Herkesin bir sırrı var, acılar yarışamaz ama anlatılınca hafifler.” Yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi.

“Terapi mi yapacaksın?”

“Kabul edersen, arkadaşın, etmezsen sırdaşın olacağım.”

Adam geriye yaslanarak derin bir kahkaha attığında kız serin bir rahatlamanın eteğine oturmuştu.

Bazı rahatlama lar insanın kafasını karıştırıyordu. Ersin ile durumlar netleşince neşesi yerine gelen Havva Nur yeni bitirdiği dosyaların notlarını sormak için ofise girdiğinde odada kimsenin olmadığını fark

etti. Az evvel Adem'in ofiste olduğuna emindi, hem dinlenmek için yaptığı zamanlardaki gibi odanın içinde hafif klasik müzik çalıyordu. O da kendisi gibi Farit Farjat hayranıydı ve kafasını boşaltmak istediği zamanlarda koltuğunda geriye yaslanır, kolunu koltuğun kolçağına koyar, elini dudaklarına yaslar şehrin manzarasını seyrederken düşünürdü ve onu bu hâliyle gören Havva Nur her seferinde onu izlemekten kendini alamazdı. Müziğin ritmine kaptırarak kendini gözlerini kapadı, onun böyle zamanlarda ne düşündüğünü merak ederek zihninden bir şeyler geçirmeye başladı ama ne zihni buna ayak uydurmuştu ne de duyuları. Az sonra kendi etrafında dönerek, gözleri kapalı hâlde ritme ayak uydurmuştu ve bir tüy gibi havada savrulan naif eli bir sağa bir sola giderken bir şeye çarptı. Parmaklarını düz, sıcak yerde papatya gibi açtığında avunun ortasında atan güçlü kalbin baskısı kendi kalbinin sesini susturdu. Yavaşça gözlerini açtığında karşısında duran adam ifadesiz bir yüz ama garip bir bakışla onu izliyordu. Elinin altındaki kalp hala güçlü ve hızlı şekilde atıyordu ama kendi kalbi çoktan sustuğundan soluk alamadığını idrak edemiyordu.

“Ne hayat ediyorsun?”

Kız korkuyla başını hızla iki yana salladı.

Onun şaşkınlığından yararlanan Âdem üzerine doğru bir adım atarken, Havva Nur geriye doğru bir adım atmak durumunda kaldı.

“Ne saklıyorsun?”

Üzerine bir adım daha gelince eli titremeye başladı bacakları boşandı. Adam ağızını açıyordu ki Havva Nur panikledi. Nefesini tuttuğunu hala idrak etmemişti ama ciğerleri ettiği için öksürük heyecanıyla şişti ve derin bir solukla eğilince Âdem dişlerini sıkarak derin bir soluk aldı. Kız cidden öksürünce merakla eğilip durumuna bakmak istediğinde Havva Nur başını aniden kaldırdı ve Âdem burnuna aldığı darbeyle kısa bir an nefessiz kaldı. Eli burnundaki adamın yüzüne şaşkınca bakarken hala minik öksürüklerle omzu sarsılan kız panikleterek, “İyi misin?” diye sordu.

“Lanet olsun,” dedi adam acıyla.

“Asıl sana lanet olsun, sinsi sinsi ne sokuluyorsun dibime.”

Âdem burnunu sağa sola kıpırdatırken, “Burası benim odam,” diye söylendi.

Etrafına bakan kız, “Ha, pardon,” dedi şaşkınlıkla ve adamın sorgulayan gözlerini görünce, “Yine de sinsice dibime girmekten vazgeç, bir dahakine gözünü oymayayım.” diyerek koluyla adamı önünden çekerek kapıya yöneldi. Âdem kızın arkasından şaşkınca bakarken Havva Nur az evvel odaya ne için gittiğini hatırlamaya çalışıyordu ve hatırladığında topuklarının üzerinde geriye döndü. Kapıyı kapamak için onu bekleyen adamın önünden omuzları düşmüş hâlde geçerken burnu hala sızlayan adam başını gülümseyerek salladı.

“Gülme,” diye uyardı kız.

“Gülmüyorum,” diyen adamın ağzına keyifli birkaç kahkaha sıkıştığı sesine yansırıyordu.

Her gün başka bir sakarlık ve vukuatla adamı bir şekilde darp etmeyi başarınca ondan uzak durmaya karar vermişti ama bu sefer de zaman geçmek bilmiyordu. İşe geleli üç saatten fazla olmuş fakat Âdem ilk defa geç kalarak onu şaşırtmıştı. Normalde erken gelir, onu da sürekli geç kalmaması ve disiplinli olması konusunda uyarırdı. Ofisin kapısını açık bırakmış, onun gelmesini yüreği ağzında bekliyordu. Gelen her sese, her tıkırtıya kulak kabartıp, her hareketliği takip eder olmuştu. Gözü ne kadar kapıda olsa da, işiyle titizlikle ilgilenmeyi de ihmal etmiyordu. Âdem elinde telefon, yüzünde kocaman gülümseme, kafasını ona güneydın der gibi jestle sallayarak odasına girdi. Nur onu görünce içinde bir rahatlama, bir farkındalık hissetti. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kalktı. Onu görmek için çıldırıyordu. Zaten bu aralar sadece işte görmek, yakınında olmak, ona kendini kanıtlamak tek amacı olmuştu. Zamanla dikkatini çekip, onun gözlerini açmaya o kadar odaklanmıştı ki, nerdeyse gece rüyalarında bile bunun için plan kuruyordu.

Sakin hareketlerle ofisinden çıkıp, ona bakan yardımcıları Fundaya, içten bir tebessüm sundu. Âdem'in odasına yöneldi. Kapısına gelince biraz duraksadı, ilkti tıklatmayı düşündü. Huysuz gözleri açık kapıdan içeri sinsice kayınca, onu ofisin camına dönmüş; manzarayı izleyerek, neşeli hâlde konuşurken buldu. Biraz muzırlık yapabiliirdi. Duyduğu heyecanı elinden geldiğince gizlemeye çalışarak yaklaşmaya başladı. Telefonda kiminle konuşuyorsa, konuşmasını etkilemek istemiyordu ama görüşmesi bittiği an çok fena öfkeleneneceği kesindi.

“Bırak şu çocukluğu, ne zaman büyüyeceksin.” diye azarlayacağı kesindi. Daha kızdırmadan o anı düşünmek bile kıkırdamasına sebep olacaktı. Sabırla beklerken onu izlemeden duramadı. Bedenini duruş açısını, elini saçlarında gezdirmesini, kalın kolu hareket ettikçe ceke-
tin altından dahi belli olan kaslarının kıvrımları büyölüyordu. Bu ada-
mın en ufacık hareketi, içini kıpır kıpır yapmaya, en ufacık kaş çatma-
sı moralini bozmaya yetiyordu. Onu sevmek güzeldi. Severken hayal
kurmak kötüydü.

Çevresindeki herkes sırrının gizemini tek tek anlamaya başlaması-
na rağmen, bu adam inatla görmeyi reddediyordu. Gözünün önünde
Ares’in oku gibi gezerken, kalbini hedef alıp, sürekli parçalamasından
ve o parçalara gülüp geçmesinden nefret ediyordu. Daha ne kadar kan
kaybede bilirdi ki? Daha kaç hayalini gömecekti?

Onu düşünmeye daldığını anlayınca hemen kendisini toparladı.
Telefon konuşmasının biteceği yoktu, o zaman telefondayken ödünü
koparabilirdi böylece kızamaz, tepsini gösteremezdi. Hain bir dürtü-
le sesini ayarladı ve tam ağzını açacaktı ki duyduğu şeyle dişleri sıkılaştı,
elleri yumruk olarak iki yanına salındı.

“Tamam... Sen düşününce çık! Akşam erken gelir seni şirket-
ten alırım, birlikte yemek yeriz.”

Nur karşı taraftaki kadının şuh sesinden kopan ezgilerin ne dedi-
ğini bilmiyordu ama onun hayatında birinin olduğunu artık biliyordu.
Başı dönüyor, nefesini ciğerlerinden, aklı başından gidiyordu. Nasıl
oluyordu da hayal kurmaktan vazgeçemiyor, her seferinde masum
aşkına yeniliyordu. Boş hayalleri, yarım kalmış tüm umutları bir bir
öldürecek! Perde çekilmiş gözleri onu asla görmeyecek, her zaman
hayatındaki değersiz bir parazit olarak kalacaktı. Ersin’in sözleri ne
kadarda doğruydı! “İmkansız istemek, ay ile güneşin aynı anda doğ-
mayacağını bildiği hâlde inançla oturup o anı gözlemektir.” Onu sene-
lerce başkalarıyla paylaşmış ve ömrü boyunca da paylaşmaya mecbur
kalacaktı.

Gözleri dolmaya hazır beklerken, kendisini karanlık bir odaya
kapayıp, hiç bıkmadan; usanmadan ağlamak istiyordu. “Nur kendine
gel!” dedi iç sesi. “Bunu yapmayı kes! O; seninmiş gibi davranmayı kes!
Hayatında bir vardın, şimdi yok oluyorsun, anlasana! Tıpkı annenin

anlattığı masallar gibi, o da bir varmış; bir yok olmuş! Birileri olacak, birilerini sevecek, birisiyle evlenecek ve sen çocuklarına hâlâ olacaksın. Hiç istemediğin hâlde yüzüne gülecek, kalbin acısa da mutluluklarına dua edeceksin. Yeter kes artık kendi kendine gelin güvey olmayı, ne bundan haberi olmayan Âdem nefretini hak ediyor ne de sen artık olmayacak bir aşk için ömrünü tüketmeyi hak ediyorsun. Kendine çeki düzen ver."

Ellerini kaygıyla arkasında bağladı. Biraz sakinleşmek ve ağlamak için güç toplarken başını yere eğdi. Ayağıyla farkında olmayan daireler çiziyor, kendisiyle savaş veriyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp, gözlerini sıkıca kapadı. Burnunun direği nemleniyordu ama hayır yapmayacaktı. Konsantre olup kendisini toplamaya çalıştı. Alıştığını, bu gösterilere katlanabileceğini sanıyordu. Fakat öyle değilmiş işte, hiçbir şeye alıştığı da dayanabildiği de yoktu. Topuklarının üzerinde dönüp, oradan sessiz sedasız uzaklaşmak istedi. Tıpkı onun hayatındaki olmayan varlığı gibi, hiçbir zaman yanında olamayacağı gerçeği gibi bugün ofisten gitmek istedi. Eğer biraz daha burada kalırsa, kendisini tutamayacak ya ağlayacaktı ya da onun üzerine atlayıp haddi olmadığı hâlde hesap soracaktı.

"Yeter canımı yaktığın Allah'ın cezası; yeter! Ne istiyorsun benden? Madem kardeşin gibi görüyorsun, neden öyle hissettirmiyorsun? Madem öyleyim neden öyle baktığını görmüyorum. Gülüşün, bakışın, yaklaşımın neden çok zaman başka hisleri içime ekliyor. Kafamda kuracak kadar delirdim madem, o zaman neden araya sert bir sınır çekmiyorsun? Her seferinde ateşlere atıp, üzerime su yerine benzin döktüğün yeter!" Hissiz bacaklarının güç bela sürüklediği bedeniyle kapıya yöneldi. Henüz birkaç adım atmıştı ki, onun neşeli sesiyle olduğu yerde mıhlanıp kaldı.

"Günaydın Nur, ne haber?"

"Dünyamı tepeme çökertmen bugüne en büyük haber? Hayatıma işkence etmen, yaşarken ölüye çevirmen daha büyük haber!"

"Tünaydın," Kız ağzının içinde homurdanınca, *"Küs müyüz yine?"* diye sordu. Sesi boğuk ve iç gıcıklayıcıydı. Annesi haklıydı. Hep çapkın bir aksanla konuşuyordu. Kazanova herif! Gözyaşlarını geriye ötelemek için biraz soluklanması gerekti. Ezik olmayacaktı. Sinirden

titreyen ellerini eteğinin yanlarına sakladı. Yumruk yaptığı ellerini görmesini istemiyordu. Yüzünde, yalancı mutlulukların imitasyon ışıltıları, alışkanlık hâline getirdiği gülümsemesi vardı. Topukları üzerinde arkasına döndü. “İyiyim...” dedi kupkuru bir sesle. “Geç gelince merak ettim, sen iyi misin?”

“Beni merak etmezsin, bir sorun mu var?”

Kız dişlerini gıcırdattı. “Ne merak edeceğim seni, haklısın. Aslında sormak istediğim bir şey vardı.” diye kıvırdı hemen.

Âdem masasına yönelmiş, onun üzgün bakışlarını fark etmemişti. Her zamanki yaptığı gibi ceketini çıkarıp, köşede duran ayaklı askıya astı. Elini saçlarında gezdirerek düzelttikten sonra, siyah deri koltuğuna oturdu. Bir elini masanın üzerine koyup rahatça yayıldıktan sonra, bakışlarını Nur’a çevirerek, normal bir tavırdaki konuştu.

“Ne istiyorsun?” Kız ne istediğini düşünürken adam gözlerini kısararak, “Sakin yapayım deme, önemli bir görüşmede olabilirdim. Burası şirket, eski çocukluklarını bırakmalısın.” diye uyarırken geçmişteki huysuzlukları aklına gelmişti. Ne zaman dalgınca dışarıya baksa bir şekilde Nur arkasında belirir dikkatini dağıtacak bir şey yaparak onu öfkeliendirirdi. Mazi aklına gelince ve onun gülen gözleri, kahkahaları kulağında çınlayınca kızmak yerine mutlu olacağını fark etti. Bazen muzırlıklarını dahi özlediğini ona itiraf etmeyecekti.

“Dünden beri görüşemedik, yemek nasıldı?”

Bunu sorduğuna inanamıyordu. Ondaki nefret etmesi lazımdı. Ama lanet olsun ki edemiyordu! Tüm gece olanlar kafasını kurcalarken, onun yüzünden uykusuz kalırken, o sadece başkasıyla çıktığı yemeği merak edip soruyordu! Hayatı vurdumduymazlığıyla ellerinden kayıp giderken, o fütursuzlukla umursamıyordu. Şimdi üzerine atlayıp, o umarsız suratını paramparça etmek istiyordu. Mavi gözleri ışıldayarak bakarken, yine yumuşamaya başlayacaktı. Ama hayır, bu sefer çok beklerdi. Onun bakışlarıyla erimeyecekti. Madem umursamıyordu, o da onu umursamayacaktı. Kendisinden emin yürüyüşüyle yanına geldi, masanın kenarına elini dayadı. Parmaklarını hafiften masanın maun cilalı pürüzsüz tahtasında gezdirerek adamın dikkatini dağıtırken kendi odaklanmasını kuvvetlendirdi. Başını kaldırdı ve onun ökse gibi yapışkan bakışlarıyla karşılaştı.

“Eeee ağzından lafı kerpetenle mi alacağız?”

“Belki nazar değmesinden korkuyorumdur.”

“O kadar diyorsun.”

“Çok güzeldi.” Adam merakla kaşlarını kaldırıncı sesine katılan neşe kendini bile şaşırttı. “Daha evvel onun kadar cesur birini tanımadım.” Biran gece aklına gelince ve konuştuklarını hatırlayınca dudaklarını dişlemeden ve utanan yüzü kızarmadan duramadı. Ona her şeyi nasıl olmuştu anlatmış ve o da kendisine bir sürü sırrını ilk geceden vermişti. “O... inanılmaz biri!” Doğruyu söyledi.

Âdem kuşkulu gözlerini yüzüne kilitlemiş, en ufak duygu geçişini bile kaçırmadan titizlikle izlemeye çalışıyordu. Farkında değildi ama parlayan gözleri onun gözlerinde olmaktan hiç de şikâyetçi değildi. Üstelik yüzündeki o ifade adamın gözlerinden kaçmıyordu. Kızın daha ilk buluşmada yarı aşık kıvama gelmesi canını sıkırmıştı. Nur masum bir kızdı ve Ersin umursamaz bir hovardaydı, onu bu kadar etkisi altına alıp üzmesine izin veremezdi. Nur onun gönül eğlediği kızlardan olamazdı.

“Bunu nereden anladın?” Sesi buz gibiydi.

Nur masanın karşısına geçip, karşılıklı duran koltuklardan birine oturdu. Aslında onunla Ersin'i konuşmak istemiyordu. Madem konu açılmıştı, inat buya, o da konuşacaktı! Hem Ersin gerçekten de iyi birine benziyordu. Onu anlıyor, onunla diyalog kururken çekinmiyordu. Duyguları karşılıklıydı. Onunla konuşmak eğlenceliydi. Kendini yanında çok rahat hissetmişti. Tüm sırlarını çözmüştü ve tüm sırlarını sunmuştu. Güven almaktı amacı, başarmıştı.

“Bazen hayatına giren birinin kaderinde olacağını hissedersin. İyi bir ilişkinizin olacağını bilirsin ama kanıtlayamazsın. Ersin ömrümün her alanında olacak biri gibi hissettiriyor. Sence bu yeterli değil mi?”

“Hisler yanıltır insanı,” diyen Âdem elini çenesinde gezdirirken ağzının içinde homurdandı. “Gece üçe kadar, çok şey konuşmuş olmalısınız?”

Nur onun ne dediğini anlayamadı. Fakat iğneleme olduğu barizdi. Anlamakta istemedi zaten. Hele az önceki telefon görüşmesinden sonra. Asıl kendisi dün gece feneri kim bilir kiminle söndürmüştü!

“Her anlamda çok zeki, bazen konuşmaya gerek kalmıyor çözüyor beni. Garip ama dese ki, dünyanın sonuna kadar gidelim, gözüm kapalı elinden tutar giderim gibi. Güven veren bir yanı var. Yanında olduğum sürece sıkılmayacağımı biliyorum. Senin için zor olan, onun için kolay bir şey daha var.”

“Neymiş o?”

“Onunla ağız dolusu gülebiliyorsun, her an gülmeye açık olmalısın. Bir anda bir şey söylüyor ve kendini kahkahalardan kasılmış hâlde buluyorsun.”

“Seni konuşmadan nasıl anlayabilir, biz bile konuştuklarını anlamakta zorlanıyoruz.”

“Sen ne zaman birini dinleme nezaketini gösterdin ki, yapma Allah aşkına emreder, hükmeder sonucunun istediğin gibi olmasını beklersin.”

“Emretmem.”

“Edersin, hatta herkesi malın gibi görüp yönlendirirsin.”

Kızın katı düşüncesine öfkелendi. “O nasıl davranıyor peki? Telepati mi kuruyor, akıl mı okuyor?” Alayında öfke barındırdığını saklamıştı ama sesindeki kıskançlık adamın iletişim şeklineydi kız bunu anlamıştı. Yüzü ifadesiz olan adam sinirlerini bozmadan evvel kendini açıklamaya geçen kız elini havada daireler çizerek salladı. O anları anlatırken heyecanını saklayamıyordu. Farkında değildi ama onun arkadaşlığı gerçekten çok güzeldi. Bir erkekle arkadaş olma düşüncesi, şimdi hiç de korkunç gelmiyordu. O yüzden sesindeki heyecan, gözlerindeki canlılık gerçektir. Ersin daha ilk günden yüzünde gülücük olmuştu.

“Birkaç gecede seni bu kadar derin etkilediyse, sonucu beni korku...”

“Saçmalama!” diyerek adamın sözlerini yarıda kesti. “Herkesi kendin mi sandın? Her kadını yataklık sanabilirsin, bazıları senin aksine düşünceye, nezakete, ilgiye ve şefkate özen gösteriyor.” Onun sözlerini tamamlamasına gerek yoktu ama yine de düşüncesi midasını kaldırmıştı. Nasıl olur da hayatındaki kadınlarla karıştırırdı? Ahlakı, namusu, şerefi ondan öğrenecek değildi. “Bazen gözler konuşmaya gerek

bırakmıyor, sessizliği de paylaşabildiğimi keşfettim. Çok kafa dengi. İlk karşılaşmamızda yavşayınca, onun da yakışıklı züppelerden biri olduğunu sanmıştım. Son olanlardan sonra bu konuda emindim! Ama ben dün onu gördüm, gerçek onu. Fikrim değişti, artık ona değer veriyorum.”

“Değer?” düşüncesiyle ağzını açtı ancak dişleri sinirinden birbirine çarptığından sustu. “Peki, bu kadar kısa bir zamanda fikrini ne değiştirdi? Yakışıklı yüzümü? Çekici bedeni mi? Çapkın halleri mi?” Sorusundaki keskin tını genç kızın içinde kabaran öfkesini çoğaltmaktan başka bir şeye yaramıyordu ama tutu kendini.

“Bilmiyorum...” dedi sakın olmasına dikkat ettiği özenli ses tonuyla. “Belki! Belki de değil ama ona güvenebileceğimi, hissediyorum. Sana belki saçma gelecek bu söylediğim ama ilk görüşte birine en derin sırrını söylemek için yanıp tutuşursun ya, işte bu karşı koyulmaz güven ve gözü karalığı veriyor bana.” dedi gerçekleri dile vurarak. Kendisini onu anlatmaya ve savunmaya o kadar kaptırmıştı ki karşıındaki adamın ifadesindeki değişimi ya da öfkesindeki harlanmayı göremiyordu. “En önemli sırrımı verecek kadar, sağlam biri olduğunu biliyorum artık.”

Âdem onun yarım yamalak söylediğini duymuş ve yanlış anlamıştı! Kaşları çatıldı. Tüm vücudu öfkeyle kasıldı. Oturduğu koltuktan tehdit eden bir kabalıkla doğruldu. Az evvel sakın duran çivit mavis gözleri şimdi için için yanıyordu. Bu kızın böyle ucuz serserilere ve göz boyayan çapkınlıklara kanmayacak kadar zeki olduğunu düşünmekle ciddi anlamda hata yapmıştı. Daha ilk yemekte bile fikrini çelmiş, kalbini kazanmıştı. Adamın nasıl biri olduğunu biliyordu, araştırmıştı. Nur’un onunla bu kadar ileriye gitmesi aklına geldikçe öfkeden kuduruyordu. Bu kız kendisini koruyamayacaktı belli ki! Sorduğu sorunun dudaklarından ne kadar sert ve taviz vermez şekilde çıktığını fark edemedi.

“En önemli neyini verecek kadar? Ne saçmalıyorsun sen kahrolası, ne demek bu?” Tavırlarında, hareketlerinde öyle tabii bir acıcılık, sözlerinde öyle fütursuz bir emniyet vardı ki, ofisin içi gizli bir fırtınaya uğramış gibiydi. Kızın sözlerin ağırlığıyla altüst oluyordu. Aklına gelenin başına gelmesi gururunu incitiyordu. Ondan bir açıklama bekliyordu.

Nur boş boğazlık edip söylediği şeyi onun duyabildiğine hâlâ inanmıyordu. Hâlbuki içinden söylendiğini sanıyordu. İnkâr mekanizması hızla devreye girdi. Kendisini niye savunduğunu da bilmiyordu ama histerik bir dürtüyle kavgacı yanına bürünmüştü. Hâlbuki bu onu ilgilendirmezdi.

“Ne saçmalıyorsun sen, ne kadar iğrençsin.” Onun buna cüret etmesiyle yavaş yavaş hiddetine sahip oluyor, kendine gelemeye çalışırken cevap yetiştirme telaşına düşüyordu. “Bu nasıl soru? Hangi hakla!”

“Seni duydum Nur...”

“Havva...”

“Başlattırma Havva’ndan. Ne dediğini duydum.” diye haşın bir tonda kükredi adam. Ofisinin içinde bir tek onun tiz sesi dolaşıyordu. Ona şimdiye kadar hiç bağırmamıştı, hatta sesini bile yükseltmemişti ama karşısındaki adam her an onu boğazlayacak gibi öfkeli duruyordu. Onun sert bir bakışı genç kızı susturmaya yetmişti. İlk defa bu kadar iradesiz davranmış, birkaç saniye önce sesini epey yükseltmişti. Bu onun ne kadar sinirli olduğunu gösteriyordu. Âdem her zaman kendisini ve başkalarını kontrol etmesini çok iyi bilen bir insandı ama şu anda bu yeteneğini kaybetmiş gibi dehşet bir hâli vardı. Ona kendini açıklamak zorunda hissettirmesi yanlıştı. Sohbet şu dakikanın geri kalan bölümünde tam bir işkence olacaktı.

“O zaman yanlış duymuşsun! Hem sana açıklama yapmak gibi bir derdim yok!” Onun gözlerini kaçırması adamın kuşkularını katmerledi.

“Nur umarım bir salaklık yapmazsın.”

“Senin yaptığın şeylerin salaklık olduğunu mu iddia ediyorsun?”

“Benimle laf cambazlığı yapıp konuyu basitleştirme. Sen herkes değilsin, sen benim ailemsin.” derken kibirli sesindeki baskın sahiplenme kızı titretti.

“Biz bir aileyiz evet ama sen benim hiçbir şeyim değilsin.”

Yine bu konuya gelmesi adamı öfkelenirse de bu sefer kendini frenleyerek onu azarlamadı. “O ... O adam tekin biri değil! Her gün biriyle, herkese mavi boncuk dağıtıyor. Hovarda. Seni uyarmak benim hakkım.” Bakışlarını Nur’a sabitledi, söylediklerini iyice anlasın diye

vurgulayarak devam etti. “O adam işe yaramazın teki, yatağına aldığı kadınların adını bile hatırlamıyordur.”

“Senin gibi birisi yani, korkun bundan mı?”

Adamı aptallaştıran itirafıyla yerinden sinirle kalktı. Ne sanıyordu kendini, onun namus bekçisi mi? Hem sürekli dalga geçerek umursamıyor, hem de üzerinde saçma bir politikayla hâkimiyet kurmaya çalışıyordu. Bu konuşma burada bitemezdi, camın önündeki alanda bir sağa bir sola turlamaya başladı. Bu küstah halleri canına tak ettirmişti. Kafasını karıştırıyordu. Hem sorguluyor hem de sorguladığı şeyleri yapmaya devam ediyordu. Kimi kimden koruyordu. Elinin birini beline koyup, diğerini sıkıntıyla anlında gezdiriyor, kendi zihnindeki kavgayı susturamıyordu. Sonunda durup, Âdem'e sert sert baktı. Şimdi gülmekten sözünü bitiremeyecek şekilde tıkanmak istiyordu. Bu adam cidden komiklik mi yapıyordu! Dinine küfreden salyangoz satıcısı.

“Adamın iyi bir pabuç olmadığını tecrübe edip canının acımasını istemem. Onun tek bir amacı var, o da sabahında bitmiş olur.”

“Bunu bana sen mi söylüyorsun? Yattığın kızların adını say desem saatlerce düşünürsün. Senin elin kimin cebinde onu bile bilemezken, bana ahlak nutukları atıp, edep dersi vermeye kendine nasıl vazife ediniyorsun? En azından o dürüst, geçmiş benden saklamadı. Ne hissettiğini ne istediğini saklamadı.”

“Seninle yatmak istediğini mi söyledi, kahrolası aklın bun...”

“Yeter...” diye bağırdı. “Ne söylediği ya da ne yaptığı seni hiç ilgilendirmez. Küstahlaşma. Bu benim hayatım, benim özelim, benim seçimim. Seninle bu konuyu konuşmam bile saçmalık. Kiminle, ne yaptığım beni alakadar eder! Ahlak bekçim değilsin.” diyerek posta koyduğunda, adamın dişlerini sıktığını fark edemedi.

Kızın hadsizliğiyle çileden çıkan adam sinirle ayağa kalktı. Ne saçmaladığının farkında değildi. Adamın çapkın olduğunu söylüyordu. O ise kendisiyle kıyaslıyordu. O adamdan gerçekten etkilenmiş olamazdı! Onun tekin olmadığını herkes bilirdi. Bir sürü sevgilisi olmuştu. Nur masumdu, harcanırdı. Peki, Nur gerçekten masum muydu? Kaç senedir uzaktaydı. Her ne kadar haberlerini alsalar da çaktırmadan arayan yardımcıları nasıl yaşadığını haber verse de... Zihnine yerleşen kurtçuklar benliğini azar azar yemeye başladı.

O... O... Lanet olsun!

O artık tam bir ayaklı bombaydı. Güzelliğinin ihtişamını kuşanmış, ehlileştirilemez vahşiliğiyle eşsiz bir mahlûka dönmüştü. Eşsizdi. Onun nasıl çekici bir kadın olduğunu görmemek için kör olmak gerekirdi. O da kör olmadığı için lanet ediyordu.

Sinirli bir hareketle, "Senin attığın her adım, yediğin her fındık beni ilgilendirir."

Nur ona iyice yaklaşp lafını tamamlamasına izin vermezken, kafa tutarak dibine sokuldu. Genç adamın çekiciliğinin etkisi altına girmek için kendini dizginledi. İlk kez onun çekiciliğini reddediyordu. Bakışlarında meydan okuyan, '*yaklaşma yanarsın*' diye uyarılar vardı. Üzerinde bir tehlikeli ibaresi eksikti. Eli hâlâ belinde, gözlerine ateş saçarak bakıyordu.

"Bu... Bu ne? Sen de biliyorsun ki artık çocuk değilim ve maalesef ki erkeklerin ilgisini çektiğimi öğreneli çok oldu. Kadın olduğumu görmüyorsan, göz doktoruna gitmeni öneririm. Kiminle ne kadar ileriye gideceğime ve görüşeceğime yalnız ben karar veririm." diye dik dik konuştu.

Âdem'in kaşlarını daha da çatattığında, yüzü kesif bir öfkeyle gölgelendi. Bu kız ağzından çıkan kelimelerin ayarını da, anlamını da bilmiyordu. Ne konuştuğunun farkında değildi. Erkeklerin ilgisini çektiğini biliyormuş! Bunu bilerek mi yapıyordu? Amacı kavga çıkarmak mıydı? Nur'un sinirli yüzü burnunun dibinde, yeşil öfkesi gözlerindeydi.

"Sana karışırım, çevrendeki herkese karışırım."

"Ne hakla?"

Adam bir an sustu, kız derin bir nefes alınca kokusu içine salındı. Ciğerlerini tıkayan koku tehlikeli derecede yakın olduklarını fark etmesini sağladı. Ürkekçe bir adım geri çekildi. Önüne gelen perçemini kulağının arkasına koyarken, "Buraya özelimi konuşmaya gelmedim!" diye sakinleşmeye çalıştı. Derin bir nefes alarak kendine çeki düzen verdi.

"Ama ben ko..."

Nur elini kaldırıp onun lafını yarıda keserek, konunun kapanmasını istediğini beyan etti. Dişlerinin arasından, "Bu konuyu

konuşacağım, en son insanların arasında bile yoksun. Kapatalım, yoksa...? Sana olan saygımı bitireceğim.”

“Buraya neden geldin?”

“Konu şu; annemle, babamın evlilik yıl dönümü haftaya,” Adam şaşkınlıkla baktı yüzüne. Kız devam etti sakinlikle sohbetine. “Ne yapacağız diyecektim?”

“Konuyu kapayarak...”

“Âdem, sabrım sınırdadır. Sorun yaratma, annemle babamı en mutlu günlerinde üzme kalkma. Eğer ağzımı açarsam, sen beni ben de seni bir daha göremeyecek hale geliriz. Şimdi, sana dediğime odaklan.” Kız arkasını döndüğü zaman, “Geç kalma!” diye emretti.

Başını usança sallayan kız arkasını dönerken küfretti. Kapıyı çarpmadan evvel, “Senden nefret ediyorum,” diye haykırmadan edemedi. Ofisi yıkan gürültüyle, arkasında zangırdayan bir tahtanın sesinden ziyade, virana bir özgüven bıraktı. Bu adam hangi akla hizmet, kendisine hesap sorup, akıl vermeye kalkıyordu. “Eve geç kalma,” diyordu bir de. Sanki kendisi çapkınlığın kitabını yazmıyor, sadece okuyordu. Önce kendisine bakması lazımken, başkalarını kötülemeyi ne kolay görüyordu. Onunla özelini konuşacakmış! Çok beklerdi! Ersine hercai diyor ama kendisi çok farklı davranmıyordu. Hovarda! Kazma! Alçak! O en azından dürüsttü, neyse o, kendisini saklamadan konuşabiliyordu.

Gözlerini yana çevirdiğinde, ayaklanmış kadını görünce bir saattir kapının girişinde homurdandığını ve öfkeden titrediğini fark etti. Kadının rengi beyazlamış hâlde ona bakıp açıklama beklerken, kız son sözlerini hatırlayarak dişlerini sıklaştırdı. Dudağının kenarı seğiriyordu.

“Sorun yok abla,” diye homurdandı ve kendini bu çıkmaza düşürdüğü için ona bir kez daha küfretti. Kadının şaşkın bakışları altında kendi odasına yönelip içeri girdiği gibi kapıyı hırsla kapadı. Funda Hanım olduğu yerde sıçrarken, Adem’in odasından gelen kırıltı sesiyle ürktü. Bakışları bir sağa bir sola kaydı, iki kapının arkasından da duvara çarpılan bir şeylerin sesi gelmişti. Ürkek kadın masanın üzerindeki dosyaları alarak fotokopi odasına kaçarken, Nur söylenerek masasına yaklaştı. Koltuğuna önce tekme attı ardından üzerine kendini attı. Elini yüzüne kapayıp, bir müddet sakinleşmeyi umdu -sadece bir süre- bu adam mantığı gibi kalbini de çökertiyordu.

Neyse ki uyum sağlaması zaman almamış, öfkелendikçe işine asılmıştı. Funda Hanım'a son dosyaları da teslim edince yerinden kalktı. Yorgun hâlde asansörün başına geldiğinde, boynunu ovuyordu, ağrıyan sırtını esnetmeye çalışıyordu. İşe odaklandığı sürece sıkıntı yoktu ama işin başından kalktığı an aklına gelen tek şey ona olan öfkesi ve nefreti oluyordu. Bu da baş ağrısı, bel ağrısı ve omuz tutulması olarak ona dönüyordu.

Bir çocuğu sever gibi başını okşayan adam, "Hâlâ küs müyüz?" diye sordu.

"Barış yaptığımız mı var?"

Nur kafasını çevirmeden cevapladı, adam elini çekti. Kız önüne bakmaya devam etti. Hangi ümide sarılsa elinde kalıyor, neyin hayalini kursa ölüyordu. Şu anda en son istediği şeydi tartışmak. Telefon görüşmesi aklına geldikçe hırslanıyordu. Arkasını hiç dönmeden asansörün düğmesine bastı. Öfkесini düğmeden alarak, "Çalışsana kahrolası..." dediğinde, Âdem bakışlarını onun titreyen ince parmağına çevirdi.

"Öfkenin bana olmadığını umuyorum."

"Sana neden kızayım, her zamanki gibi ağabeylik oyununu sergiliyorsun ve ben her zamanki gibi sana haddini bildiriyorum!"

Asansör kapısı açıldı, Âdem arkasında duracak şekilde yaklaştı. Onu umursamayarak omzunu metal duvara yasladı. Lanet boynu neden bu kadar ağrıyordu ki. Kız boynunu ovarken adam onu izliyordu. Yorgun ve bitap duruyordu. O kadar zorlamaması gerektiğini söylemekten usanmıştı.

Havva Nur'un omuzları kuvvetli eller tarafından kavranıp olduğu yere sabitlendi. Bu temasa hazır olmayan kız ne yapmaya çalıştığını kavrayana kadarda, ensesinde dolaşan elini çekiştirerek uzaklaştırmıştı. Tenine onun parmakları temas ettiği an yutkunduydu. Ensesine doğru nazik ama işinin ehli dokunuşlarla masaj yapmaya başladığında ise nefes alamadı. Hafif baskıyla yaptığı hareketler, kalbinin hızlı atmasını, bacaklarının dermanını kesmesini sağlıyordu. Kuvvetli parmaklar teninde gezindikçe, içi ürperiyor, karnı kasılıyordu. Elini arkaya uzatıp, "Ne yapıyorsun?" diye titrek bir sesle söylendi. Nefes almıyor. ufacık ortamda dört duvar üzerine geliyordu.

“Tutulmuşsun, sana yardım ediyorum.”

“Gerek yok,”

“Buna da kızacak değilsin sanırım.” Âdem elini kızarak ittirdi, baskısını uygulamaya devam etti. Büyük bir ciddiyetle masaj yaparken, içinde en ufak art niyet yoktu. Bulduğu kulunçları tek tek başparmağının baskısıyla açıyordu. Ama kız rahatlamaktan ziyade geriliyor, her an bayılacak hale geliyordu. Yıllardır hayalini kurduğu parmaklar boyunda gezindikçe, ayakucundan saç diplerine kadar tuhaf bir ürperme yayılıyordu. Karnındaki kasılmalar artınca daha fazla dayanamadı. “Senden bunu istemedim!” Sesi hülyalıydı. Aslında ellerinin oradan ayrılmasını, hiç mi hiç istemiyordu. Âdem o kadar masum bir niyetle yapıyordu ki bunu, onun aklından geçen fesat düşüncelerin benliğinde yer bulmasına ihtimal bile yoktu.

“Bir kerede itiraz etme, rahat bırak kendini de kulunçlar açılsın! Ne taşıdın taş mı, her yanını sarmış?”

Nur denileni yaptı. Zaten savaştacak gücünde yoktu. Onun dokuşlarına muhtaç mıydı? Çöllerde susuz kalmış bedevi gibi hissetti kendini, bir damla sevgisine razıydı. Bu anın serap olmasını hiç istemiyordu. Gözlerini kapatıp, kendini onun tesirli ellerine bıraktı. Âdem kaşla göz arasında uzanıp asansörün meşgul tuşuna bastı. Nur gözünü kapadığı için bunu anlayamadı. Zaten açık olsa da anlamazdı. Gerekirse şu anın bitmemesi için nefes bile almazdı.

Âdem’in parmakları ensesinde omuzlarında baskı yapan hareketlerle gezindikçe gevşiyor, kendisini farkında olmadan geriye doğru yaslıyordu. Onun teninin rahatlatıcı sıcaklığını hissediyor, farklı âlemlerin sırlarına dalıyordu. Sonunda aradaki mesafe kalktı. Nur’un sırtı onun sert ve geniş göğsüne yaslandı. Hafif bir şekilde değiyordu ama o kadarı bile kanının vücudunda daha hızlı akmasını sağlıyordu.

Büyünün bozulmasını istemeyerek, “Bu çok iyi geldi teşekkürler...” diye mırıldandı. Nefesleri düzene girmişti.

“Sana rahatlayacağını söylemiştim...” diye kulağının gerisinde mırıldandı.

Böyle masaj yapmayı nereden öğrenmişti ki? Yoksa sevgililerine de mi böyle yapıyordu! Uf kızım ne fesatsın, aklın fikrin fitnelikte! Adam sana ne güzel iyilik ediyor keyfini çıkarsana!

Âdem onun ne kadar yakın durduğunu başlarda fark etmemişti ama sonradan onun tatlı kokusu burnunu yakarak genzine dolunca, kendini ten kokusunu solurken bulması zor olmamıştı. Ne kadarda güzel kokuyordu. Daha önce defalarca algılamıştı bu kokuyu ama böylesine hiç dikkat etmediğini fark etti. Daha önce böyle güzel kokan bir parfüm hissetmemişti. Göğsüne değen zayıf sırtı sayesinde kokunun etkisi artmıştı. Eli boynunda gezinirken, teninin tılsımı kendine çekiyordu. Farkında olmadan terlemeye başladı. Burası mı sıcaklaşmıştı, yoksa hararet mi basmıştı!

Her bir kuluncun açılışı kızın sırtının baskısını biraz daha göğsüne bırakmasını sağlıyordu. Tenine odaklanmış gözlerini, boynundan ayıramıyordu. Aklı, kalbiyle çatışmaya başlıyordu. Bunu fak edince öfkelendi. Saçma düşüncelerini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Bakışlarını kızın öpülesi kadifemsi teninden çektiğinde bu sefer de ipek gibi yumuşak saçları görseline girmişti. Parmakları içine dalmamak için karıncalanıyordu. Kendine engel olamadı. Gevşeyen tokasını çıkardı. Saçlarının şelale misali omuzlarına dökülmesini izledi. Kokusu daha yoğun ve keskindi. Kafasını eğip, gözlerini kapatarak kokladı. Sonra ne yaptığını anlayınca, bir anda gözleri açıldı. Yaptığı edepsizliğe kızıp, derhal kendini geri çekti. Bu ani hareketle ona yaslanmış olan kız sendeledi. Daldığı hülyalı âlemden uyanıp, “Ne yapıyorsun düşeceğim? Hem niye durdun bu çok iyiydi.” diye şikâyet etti.

Gırtlığına düğümlenmiş nefesini açmak için boğazını temizledi. “Yeter bu kadar, ellerim ağrıdı.”

“Şikâyet edeceksen yapmasaydın.”

“Şikâyet etmedim.” Âdem cızırtılı sesini kontrol edemiyordu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, eli yanında yumruk olmasına rağmen bedenindeki tuhaf karıncalanmayı engelleyemiyordu. Ne oluyordu ona? Neden böyle saçmalıyordu? Uzanıp hızla asansörün düğmesine bastı ve meşgul durumdan çıkardı. Yerdeki çantasını alıp, kulpunu sımsıkı kavradı. Bakışlarını dümdüz kapıya çevirdiğinde, gözleri donuktu.

Nur geriye çekildiğinde, saçlarının dağıldığını görünce, “Tokamı düşmüş, gördün mü?” diye sordu. Saçını yoklarken, bir taraftan da tokasını arıyordu. Âdem tokayı hâlâ elinde sımsıkı kavradığını bile fark etmemişti. Elini biraz daha sıkınca, tenine battı ve tokayı normal bir

şeymiş gibi ona uzattı. Nur sorgulamadan uzandı. Asansörün kapısı açılmıştı. Nur çantasını koluna takmış, saçlarını toparlanmaya çalışıyordu. Âdem yürürken aniden durunca, o da önüne bakmadığı için genç adama çarparak durdu.

“Ne durdun be, yürüsene!”

Âdem hiç kımıldamadan kaskatı durunca, kenara kayıp söyleyerek, “Yürüsene ne oldu?” diye lafını yeniledi. Bakışlarını Âdem’in dikkatle baktığı yere çevirdi. Ersin spor kıyafetleriyle arabasına yaslanmış, dalgınca kolundaki saatle uğraşıyordu. Belli ki geldiklerini fark etmemişti. Nur onu görünce sevinmişti. En azından bugünkü ruh hâlini düzeltecek biri vardı çevresinde, istediği gibi gevezelik ederdi. Gerçi telefonda konuşmaya başlamışlardı ama yüz yüze görüşmek daha güzeldi. Âdem’i pas geçip, “Hey, ne arıyorsun burada? Geleceğini haber vermemiştin!” diye neşeyle sordu.

Ersin yaslandığı arabadan kalkınca, Nur’un kırmızı spor arabası yukarı doğru esnedi. “Bin kiloluk adamsın arabamı çökerttin,” diye tatlıca sataştı. Ersin bakışları ışıldayarak, ellerini cebine koyup çapkınca gülümsedi. “Hakaret mi ettin yoksa iltifat mı karar veremedim.”

“Neden geldin bu saatte, işin yok muydu senin?”

“İşim senden kıymetli değil,”

“İnanayım mı?”

“Sen bilirsin.” Kız gülümseyince, “Seni özlemiş olamaz mıyım?” diye sordu.

Nur gülerek başını salladığında, saçları tepesinde oynadı. “Sallama! Daha iki saat önce konuştuk, derdin ne senin?”

“Doğruyu söyledim! Seni özledim. Bir de yemek yemeden yakalarsam birlikte bir yerlere gideriz dedim. Sen özlemedin mi beni?”

“Günde on defa arıyorsun, özlemeye vakit bırakmıyorsun.”

“Şikayetçi gibisin.”

Lafı çeviren kız, “Beni şu sahile götürürsen, şikayetlerimi duymazsın.”

“Başka bir yer olabilir.”

“Hayır, orayı çok sevdim. Üstelik yalnız kalabiliyoruz.” Gözlerinde haylaz ışıklar yandığı kadar, dudaklarında durgunlukta mevzu bahisti.

“Anladım,”

“Anlayamazsın.”

“Anlarım.” dedi adam kinayeye ve gözlerini küstahça devirdi.

Ersin, Nur’a yaklaşıp dostça yanağından öptü. Nur da onu aynı dostlukla şerefletirdi.

Onların samimiyetlerini izlerken dişleri sıklaşan, bedeni kasılan adamın gözleri cehennem çukuru gibiydi. Hiç istemediği hâlde Nur’un arkasından yanına gelmişti.

Ersin genç adamın ifadesiz yüzüne gülümseyerek, “Merhaba Âdem, nasılsın?” diye nazikçe sorduğunda, elini uzatan adam soğuk bir, “İyiym,” diyebilirdi. Ersin bir an yanlış anladığını sandı. Bu adamın bakışlarındaki dehşetli farkı gayet net okuyabilirdi. Savaşa hazır gibiydi. Bu sert tavrı korumacılığına mı yormalıydı, kıskançlığına mı? Âdem hangisini daha fazla hissetmekteydi? Neyse bunu zaman gösterecekti. Dün gece Nur ona kesin cevabı verdiğinden beri, ona farklı bir yaklaşım içindeydi. Zor oluyordu ama başaracağını biliyordu. İlk başlarda ona cidden âşık olduğunu düşünmüştü, hatta izin verse olurdu da ama bugün fark etmişti ki ilgisi başka kadınlara pek çabuk kaymaya başlamıştı.

Âdem buz gibi ve mesafeli bir sesle, “Sen nasılsın?” derken sesindeki katılık adamı üşütmüştü.

Ersin gülererek gergin havayı yoklamaya çekti. “Kardeşini bugün kaçırsam, sizin için sorun olmaz herhâlde?”

‘Kardeş!’ bu kelimenin baskın tısını Âdem’in kulaklarında yankı bulurken, Ersin bunu özellikle söyleyip tepkisini ölçmek istemişti. Ancak genç adamın yüzü o kadar ifadesizdi ki gözlerindeki bakışta olmasa, yanlış anladım derdi!

“Keyfinize bakın, onun hayatı beni ilgilendirmiyor.”

Nur gözlerini kısarak kızgınca baktı. Bu adam mahsus mu yapıyordu? Dalga geçiyordu. “Abimin derin meseleleri var, bana kafa yoramayacak kadar yoğun ve yorgun olacağına eminim.” diyen kız

arabasına yöneldi. Âdem bunu duymasıyla bir an olduğu yerde donup kaldı. Bakışlarını Ersine çevirip “Senin araban nerede?” diye kızgınca söylendi.

“Ben arabasızım, sen de var diye almadım! Hem zaten aynı yere gideceğimize göre sorun olmaz herhâlde?”

“Seni arabama alacağımdan bu kadar emindin yani?”

“Benzin ne kadar sen biliyor musun, kırışırız işte ücreti.”

“Yemeği de birlikte ödeyeceksek neden olmazsın?”

“Centilmen bir erkek...” diyen Ersin hemen arkasından, “Sen ödersen hayır demem,” diye tamamladı sözlerini.

“Yüzsüz,” dedi kız alayla.

“Benim şirketim senin gibi miras kalmadı,”

“Görende asgari ücrete talim sanır seni.”

“Para nasıl zor kazanılıyor biliyor musun?”

“Hem yüzsüz hem cimri,”

“Herkes baba parasıyla sefa sürmüyor.”

“Trajedini de anlat tam olsun.”

“Anlatacağım caf caflı bir trajedim yok.” dedi gülerken. “İtiraf et buraya gelmem hoşuna gitti.”

Nur gülerek eliyle ‘araca geç’ yaptı. “Hadi seni tok evin sokak kedisi. Aracımın lastiklerini patlatırsan ödetirim.” Ersin gülerek arabaya bindi. Nur arabaya binerken gözleri yan tarafa kaydı, Âdem vale tarafından getirilen arabasına biniyordu. Gözleri öfkeli miydi? Yoksa o mu yanlış anlıyordu? Âdem hızlı bir şekilde arabasına binip göz kontağını kesti. Güçlü motor homurdanarak çalıştı ve araba bir ok gibi ileri fırladı. Kornaya bastıktan sonra gözden kayboldu. Nur küfretti. Arabayı çalıştırıp onun arkasından yola koyulduğunda, sadece Ersin onların arasında ki sessiz savaşı fark etmişti. Zaten edilmeyecek gibi de değildi, ortamdaki negatif elektrik arada kalanı çarpıyordu. “Sizin aranızda bir şey mi oldu?” diye sormaya cüret etti.

“Olmadığı an var mı diye sorsan, daha iyi?”

“İyi de niye bu kadar çok takışıyorsunuz?”

Nur biraz düşündükten sonra doğruları ortaya pat diye attı. “Beyefendimiz sizinle görüşmemi istemiyormuş!” Bütün bunları öylesine rahat ve sade bir şekilde söylemişti ki, bir an kendimi konuştum diye şüphelenmiştim.

Ersin’in düşünceli bakışlarla onu süzdü. Kaşları merakla çatıldı. Bakışları yola odaklanmış Nur’un yüzünde ciddiyetle gezerken, “Sebep? Onu tanımıyorum bile, itici neyimi görmüş? İş dünyasından tanışım biri o kadar. Birkaç davet ve yemek, bu zaman zarfında da aramızda hiçbir sataşma ya da kırgınlık beslenecek bir eylem olmadı.”

“Sorunda burada zaten, seni tanımadan hüküm veriyor. Tanışalım, konuşalım diyeceği yerde, her zamanki gibi yine hükmediyor. Ona göre sen...” Sinirlice nefesini dışarı saldı. “Beni bir paçavra gibi kullanıp, bir köşeye atacağını düşünüyor. Seni bana yakıştıramıyormuş. Sen herkese mavi boncuk dağıtıyormuşsun. Kalbimi kırarmışsın. Falan filan...” diye geveledi. Direksiyonu sıkı tutan ellerinden öfkesi belli oluyordu. Ersin koltuğunda kaykılarak arkasına yaslandı. Gözlerini yola çevirdi. Dudakları alayla kıvrılınca, gözleri şeytanca parladı.

“Vay be!”

“Neye vay?”

“Hiç düşündüm de arkadaşınken gözüne batıyorum, ya bir de sevgilin olsam... Beni dünyadan sileceğine eminim!”

Nur yüzündeki bütün kanın çekiliverdiğini hissetti. “Ersin ne diyorsun Allah aşkına! Sen işin dalgasındasın?”

“Dalga geçmiyorum.”

“Gırgırı bırak, şurada ciddi bir şey konuşuyoruz.”

Ersin uzun uzun ona baktı. Tereddüt ediyor, karar vermeye çalışıyordu. “Benim ciddi olmadığımı düşündüren ne sana?”

“Alay ediyorsun işte.”

Uzanıp torpidoya parmaklarını yasladı. “Ciddiyim! Âdem bu ağabeylik işinden hayli sıkılmış duruyor.”

“Yapmasın, ona abilik yap diyen mi oldu?”

“Baban ve annen demiyor mu?”

Kız bir an düşündü. Çocukluklarından beri sürekli “O senin abin. Sen onun abisisin.” deyip duruyorlardı evet ama bu yine de abisi olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. “Evet ama bunu umursayacağını pek sanmıyorum.”

“Ben sanıyorum. Âdem itibar sahibi gururlu bir adam.”

“Ben öyle olmadığını söylemedim. Hem mesele nasıl buraya geldi, ne alaka?”

“Şu alaka... Neden özellikle seni benden uzak tutmaya çalışıyor. Sonuçta genç bir kadınsın, ha ben ha başkası bir gün illa birisi hayatına girecek. Ben abin olsaydım tanışır, iyi mi kötü mü yakından inceledim. Sonuçta kardeşimi birine emanet edeceksem onu göz hapsine alırdım.”

Nur onun neden bahsettiği anlamadı. Yani anlamak için uğraşmadı. Zaten eve gelmişti. Arabayı evin bahçesine sokup, garaja park etti. Ersine dönüp, “Bunu da nereden çıkardın? Biz hiç onunla bu bağlara sahip olmadık.” diye kızgınca sordu.

“İşte neden olmadınız? Sorun da burada. Hadi senin duyguların vardı, bahanen vardı peki onun bahanesi neydi?” Kız nereye varmak istediğini anlayamıyordu ama konunun açıklığı midelerini düğümlüyordu. “Daha ilk gün bana bakmasından şüphelenmiştim! Kardeşisin, aileden birisin böyle hırçın olmasında haklı demiştim ama bunları duyunca...”

“Neyi duyunca?”

“Ah Nur, sen cidden kör müsün?”

“Açık ol, ağzında geveleyip duruyorsun lafları.”

“Kızım kör müsün, adam sana abi gibi bakmıyor.”

“Biliyorum, fazlalık gibi bakıyor.”

“Sen cidden körsün. O senin abin olmak istemiyor, belki de en başından beri istememişti. Sadece ailenin baskısı, çevrenin tepkisi ve senin hırçınlığın onu buna mecbur etti.”

Nur gülerek kapıya uzandı. “İlahi Ersin, ben de oturmuş dinliyorum. Bir an ciddi olduğunu sanmıştım.” Bu gerçekten saçmaydı işte. Hatta dünyaya uzaylı geldi deseler inanır, Âdem seni kardeş gibi

görmüyor deseler, “Kafana ne düştü?” derdi. Bu... gerçekten saçmaydı! Kapı açılınca hızla dışarı çıktı. “Hadi gel seni annemle tanıştırayım.”

Ersin eve baktı, sadece üzerini değiştirmeye ya da evden bir şey almaya geldiklerini ummuştı ama kız ona annesiyle tanışmasını teklif ediyordu. “Saçmalama, kadının haberi bile yok. Üstelik böyle emriva-kilereler hoş olmaz.”

“Korktun mu?”

“Saygısını kaybetmekse mesele, evet korkarım.”

“Hadi gel annem bu tür şeylere takılmaz.”

“Ben takılırım, seni burada bekliyorum.”

“Ersin saçmalama,” dedi kolundan tutup çekiştirirken. Nur onu garajdan evin içine yönlendirdi. Ersin bakışlarını sağda solda merakla gezdirerek, rahat bir tavırla onun yönlendirmesine uyuyordu.

“Hadi gel seni ailemle tanıştırayım, sen onlarla otururken ben de hemencecik hazırlanırım. Onlara fazla açıklama yapma yoksa yakanı kurtaramazsın.”

“Beni korkutmaksa amacın başardın.”

Nur eve girerken annesine Ersin’in geleceğini haber vermediğini hatırladı. Daha doğrusu, onu buraya hangi ara getirmeye karar verdiğini -işin doğrusu kendisi bile bilmiyordu- ki annesine söylesin. Annesi kesin fittıracaktı. Yapacak bir şey kalmamıştı, işten o öfkeyle çıkınca hatlar kısa bir zaman karışmıştı. Nur içeri girdi. Çantasını koltuğa koyup Ersine oturması için koltuğu gösterirken, bakışlarını evde dolaştırdı. Annesini ortalıkta göremeyince, “Anne, ben geldim!” diye seslendi. Ersin dalgınca bir eli saçında, diğer eli cebinde salonu inceliyordu ve annesinin elleri hamurlu olarak onu gördüğü an vereceği tepkiyi çok merak etmesine gerek yoktu. Kadın resmen ağzı açık, yüzü kızarmış hâlde ikisine bakıyor ve tek kelime edemiyordu.

Ah Nur şimdi sıçtın, bu yanına kalmayacak biliyorsun.

Yaklaşık iki saat sonra tehditler başlamıştı: “Bak eğer koca çeneni kapamazsan, seni arabadan aşağı atarım, geriye de dönüp üzerinden geçerim.”

Adam daha sesli ve kuvvetli gülüyordu. Gerçek anlamda sinirden köpüren Nur, öfkeyle omzuna yumruk attı. “Sana gülme diyorum, zaten rezil oldum. Mahsus mu yapıyorsun?” Öfkesinden titreyen bacağı gaz pedalına biraz daha asıldı. Evde geçirdiği bir saat sanki onun son dayanma gücünü de silip süpürmüştü. Olanları hatırlamak istemiyordu.

Ersin kendisine ne kadar engel olmaya çalışsa da gülmesine engel olmasının olanağı yoktu. Geniş omuzları sarsılarak oturduğu koltukla kıpkırmızı olmuştu. Hâlbuki gülmemek için kendini sıkıp duruyordu. Elini dudaklarından kısacık bir an çektiğinde, aracın içi şuh kahkahalarıyla sarsılıyordu.

“Nur kafana terlik fırlattı! Bu da yetmedi, seni merdivenlerde kovaladı. Sonra da bana dönüp saçlarını savurarak ellerini önlüğüne sildi ve selam verdi. Hem de hiçbir şey olmamış gibi. Ben bunların nostaljik Türk filmlerinde kaldığını sanıyordum.”

Nur uzun, sivri tırnaklarının hırsla avuçlarına battığını hissetti. Ne kadar kızgın baksa da o anı hatırlayınca, neşelenen dudakları kıvrılmaya devam ediyordu. Annesine haber vermeyi unuttuğu için Nermine Hanım ona rezaletin temel ilkelerini öğretmişti. Ve Ersin bunu sittin sene unutmayacaktı. Yaşlı kadın sonradan kendine gelip kaşıyla, gözüyle onu içeri götürmüş, etlerini çimdirmişti. Bir güzelde papara yedirdikten sonra Ersin’in yanına çıkabilmişlerdi. Dışarı çıktıklarında bile annesi hâlâ kızgınca bakıyor, her sorusuna iğneli cevap veriyordu. Eve geri döndüğünde, canına okuyacaktı. Evden çıkarken öfkesi yarım kalmış, bunu hazmedememiş bir anne bırakmıştı. Bu tuhaf tanışmanın sonrası ne kadar normal geçse de adamın karşısındaki ilk izlenimi annesini otuz dokuz numara terliğinin tepesinden aşması olmuştu.

“Suç benim, haber vermeyi unutunca kadın şaşırdı. Gülmeyi kes, sen eve gelen ilk erkek arkadaşımın. Düşünebiliyor musun ne kadar endişelendiğini.” Direksiyonu sıkıca tutuyor, utancından deliriyordu.

“Ama sevgilin değilim, bunu niye bu kadar büyüttüklerini anlamadım? Çiçeğimi, çikolata mı alıp, gelmiş bir içgüvey gibi hissettim. Baban beni sorguya çekti. Bir an *kızıma iyi bak* diyecekti. Bir daha ki sefere yakalarımı toparlayıp ayaklarımı yerden kesmezse, görüşmeye devam edebiliriz.”

Nur arabayı caddedeki restoranın yoluna sokarken, sinyalini verip oto parkına yöneldi. Geniş otoparkın üst katına döne döne çıkmaya başladı.

“Sana demiştim, normal değiliz.”

“Normal olmayan sensin, onlar gayet normal davrandı.”

“Kaç kurtar kendini de demiştim.”

“İş işten geçtikten sonra.”

“En son seni tekmelediğimi hatırlıyorum, izin versem yatıya kalacaktın.”

Ersin, göz kırptı. “Belki kaleyi içten fethediyorumdur, baban seni bana verir sen de mecbur kalırsın bu evliliğe. Eski Türk filmlerindeki gibi...” Koluna gelen çimdikle, “Ah! Sonra bana âşık olduğunu anlarsın. Kölem olurken, boy boy Fatma Girik’lerimiz, Cüneyt Arkın’larımız olur fena mı?”

Nur ikinci defa çimdiği bastı. “İçeriye bilmem ama dışarıdan iyi bir tekme yiyebilirsin, en Malkoçoğlu’ndan öğrendim.” Arabayı boş bulduğu yere park etti. Ersin, ciddi bit tavırla, “Şaka bir yana, aileni gerçekten sevdim. Gerçi baban biraz mesafeli bana karşı ama annen çok şeker.” diye söylendi.

“Tabii ki mesafeli olacak. Ona göre, sen biricik kızını elinden almaya gelen eloğlusun! Sana kollarını açacak değildi ya. Keser sapı gösterecek elbette. Ben bir ara dededen kalma çifteliyi çıkaracak diye korktum. Valla malum yerinde dom dom kurşunu taşıyacaktın.”

Nur arabadan çıkıp kısa eteğini çekiştirerek düzeltti. Çantasını Ersine uzattı. Ayakkabısının kopçası açılmıştı. Ersin çantasını tutarken, kolundan destek alarak ayakkabısını düzeltti. “Keşke salaş bir yere gitsedydik, daha rahat olurduk? Burada rahat gülemem şınıdı.”

“İyice sirk maymunu ettin beni.” Yanlarından geçtikleri genç kıza çapkınca göz kırpınca, sarışın kız bir an sendeledi. Havva Nur gülerek “Şeytanların Padişahı!” diye omuzuna vurdu.

Ersin kolunu uzatıp, “Şimdi babana buraya geleceğimizi söyledik kayın peder kızabilir, neme lazım seni bana vermez falan.”

“Eğer bir daha bu konu hakkında şakalaşırsan...”

“Ne yaparsın?”

Göz kırparak, “Seni Adem'e veririm.” dedi.

Ersin kahkahayı basarken, restoranın kapısından içeri giriyorlardı. “Allah korusun, senin buzlar prensin bakışlarıyla bile donduruyor.” İçeriye girdiklerinde şef garson onları cam kenarındaki masaya yönlendirmeye başladı. Nur masaya yaklaşıncı, Ersin nezaketle sandalyesini çekip oturmasını sağladı. Sahile yakındı. Işıldayan gözlerle manzarayı seyrederken yanındaki adamın dikkatini dağıtmasıyla ona baktı. “Her geldiğimde başka âşık oluyorum.”

“Öyle söylediğinde utanıyorum.”

“Şapşal, sana değil manzaraya.”

Ersin de bakışlarını manzaraya çevirdi. “Kafamı dinlemeye gelirim sık sık. Nezih bir yerdir, hem şehri izler, hem de yemek yerim.”

“Yani buraya getirdiğin ilk kız benim, bundan bunu mu çıkarmalıyım?”

“Sen ilklerin kızıydın.”

“Gurur duyayım mı?”

“Sen hayatıma aldığım ilk kadın arkadaşımısın.” Garson yanlarına gelince sesini alçalttı. “Ama sen yine de bunu kimseye söyleme.”

“Topuğuma sıkmaya niyetim yok.”

“Boş kalbi şeytan doldurur.”

“Çok şükür o ben değilim.” diyen kız, “Söyle bakalım buranın nesi meşhur?” diye sordu.

“En çok Kâğıt kebabını ve torba pilavını seviyorum. Etnik yemekler yaparlar. Her geldiğimde başka denerim ama en sevdiğim ikiliyi yemeden de gitmem.” derken parmaklarını birleştirip dudaklarına götürdü, çocuk gibi haylazlıkla öptü. Kız kahkaha atarak, “Annemin yanında bu kadar içten olma olur mu, başıma bela istemem.” dedi.

Siparişler verildi. Yemekler önlerine geldi. Nur yemeğin lezzetine kendini kaptırdı. Şu pilav Ersin'in dediği kadar vardı. Büyük bir iştahla yemeğini yerken, bir taraftan da sohbet ediyorlardı. “Reklam işinde kimi düşünüyorsun, karar verdin mi?”

“Aslında birini düşündüm ama o kişiye hâlâ söylemedim. Kabul edip etmeyeceğinden biraz tereddütlüyüm.”

Nur yemeğini durdurup, “Neden, yabancı manken falan mı?” diye sorup lokmasını yuttu.

Ersin ağzındaki lokmasını yutunca, geriye yaslanıp su dolu bardağına uzandı. Tepkisini merak ederek, “Aslında Türk ama biraz cadı, birazda mazbut biri! Böyle şeylere sıcak bakmayacağını biliyorum, yani en azından tahmin ediyorum.” diye lafı kıvırdı.

Nur dudaklarını nazikçe sildi. O da bardağına uzanıp, ağzındaki yemek tadından kurtuldu. Zeki gözleri parlıyordu. “Bundan bu kadar emin olduğuna göre, çok yakından tanıyor olmasın? Ben de tanıyor muyum?” Aslında bir şeyler hissediyor ama konduramıyordu.

“Evet, tanıyorsun.”

Anladığı gerçeikle, “Kendisi istese bile ailesi böyle konulara hiç sıcak bakmaz onun. Hele bir ağabeyi var, baş belasının teki diye duydum. Onu üzerine sıçratmak istemezsin. 18. yaşındayken bir reklamda oynamış ve daha yayına girmeden tüm kopyalar imha edilmişti.”

Ersin elini masanın üzerine koydu. “Benim bildiğime göre o artık 18 yaşında değil. Eline mesleğini almış, kendi ayakları üzerinde duran, kişilik sahibi genç bir kadın. Ayrıca çok cadı, aşırı cazgır tuttuğunu koparan, erkeklere karşı düşman ve maalesef ki âşık bir kadın! Bunun sorun olacağını sanmıyorum.”

“Gaz verme ikimizde bu işin sonunda patlarız.”

Ersin garsona eliyle gelmesini işaret ederken, “Eee, ne düşünüyorsun?” diye ciddiyetle sordu. Garson yanlarına gelince, “Şimdi bana bir tane şampanya getiriyorsun, bu kadın ‘evet’ dediği an patlatıyorsun tamam mı?” diye muzırlık etti. Garson evlenme teklifi edeceğini sanıp, alacağı bahşişin hayalleriyle keyiflendi. O yanlarından ayrılırken kız, “Sana ‘evet’ diyeceğimi de nereden çıkardın!”

“İçime doğdu.”

“Hadi ya,”

“Nur bu kadar abartma, sana evlenme teklif etmiyorum, sadece kapak resminde sen ol istiyorum. Bir kere yüzün çok güzel. Ekranlarda

ye
li yeni ve görülmemiş olması benim için çok iyi bir şey değil mi?" Kıza yaklaştı. "Fiziğini söylemeye çekiniyorum, kafama bir şey atma olur mu?"

a- "Hayır!" diye itiraz etti. "Sana normal biri dedim, ben sasyonel biri olurum. Sana demiştim ekrana ilk çıkışı olmalı, dinlemedin mi beni?"

ni- "Belki de o zaman seni izliyordum, kafamı işe verememişimdir. Neyse- benimki bir fikirdi zaten." Geri adım attı. Yanlarına gelen garsona yapmacık bir kederle, "Gerek kalmadı kardeş, evlenme teklifimi kabul etmiyor." diye veryansın etti. Garson Ersine şaşkınca bakınca, Nur kahkaha atarak genç garsonu süzdü. Elindeki şişeyi ne yapacağını şaşırmış gibiydi.

ki- "Kabul etmiyorum ama şarap içebilirim galiba." Ersin küs küs omuzlarını sarstı. "Çocuk musun sen? Şimdi de küstük mü?" Adam konuşmadı. "Senin kafan nasıl çalışıyor? Sen yanımdayken Cem Yılmaz'ı cebimde taşıyor gibi hissediyorum."

si- "Seni yanımda gezdirmememin bir karşılığı olmalıydı, kismetimi kapatıyorsun."

ni- Nur elindeki peçeteyi fırlatıp, "Ukala!" diye kahkaha atarken, gözleri restoranda dolaşmaya başladı. Ve yüzünde oluşan gülüşü bir anda dudaklarında donup kaldı. Baktığı yerde bulduğu buz gibi mavi bakışlarla yutkundü. Kalbine bir hırçın kuş gelip misafir oldu. Yanakları kızarıırken, elini kolunu nereye koyacağını şaşırdı:

or- Âdem'in sinir kat sayısı bütün vücudunu esir almıştı. Neden öfkeli olduğunu bilmiyordu ama bu adamı onunla görünce sinirleniyordu. Gözleri genç kızın gözleriyle buluşunca, o da şaşırmış olacak ki donup kalmıştı. Âdem eline dokunan elle bakışlarını ondan çekip, karşısındaki güzel esmer kadına çevirdi: Siyah saçlı, mavi gözlü kadın, "Canım neyin var, birden donuklaştın?" diye endişeyle sordu.

ni- Âdem sert bakışlarını kadına çevirdi. "Ne yemek istersin?" Kadın 'konuşma' demenin kibarca şeklini anlayınca menüyü eline aldı. O yemeği ismarlarken, Âdem hâlâ sinirle karşı masaya bakıyordu.

or- Ersin, Nur'un yüzünün düştüğünü görünce, endişeyle elini tuttu. Gözlerinin içine bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

ni- Genç kız gözlerini kaçırdı, Ersine bakmayı denedi. Nefes alırken

zorlanır gibiydi. Neden şimdi, neden burada karşılaşıyorlardı ki? Neden onu bir başkasıyla görmek her seferinde canını acıtiyordu. Hiç konuşmadı. Ersin onun nereye baktığını anlamak için arkaya bakınca, aynı kızgın bakışlarla; o da karşılaştı. Şimdi Nur'un neden yüzünün turşuya döndüğü anlaşılmıştı.

Âdem bakışlarını Sevime çevirirken geriye yaslandı. Bu kadını birkaç haftadır tanıyordu. İyi bir kadındı. Soru sormaz, kafa şişirmezdi. O da iş kadını olduğu için hâlinen anlıyordu. Birlikte takılmaları hoşuna gidiyordu. Onun yanında rahattı. Sadece seks değildi birlikteliklerini uzatan, kafa yorgunluğunu da alıyordu.

Bazen!

Genç kadın iştahla yemeğini yerken, şirketindeki yeni ihaleden coşkuyla bahsediyordu. "Aslında bizim verdiğimiz rakam baya yüksekti, bu işi alacağımızı başından beri biliyordum. Yine de bir işi alacağını bilsen bile almanın keyfi, ayrı bir güzel oluyor."

Âdem elini çenesinde gezdirdi. "Bu ihaleye Sarp'lar da girdi diye biliyorum, onu nasıl alt ettin? Aslında kendini küçümseme, aldığın ihalenin peşinde bir sürü şirket vardı. Bu kadar alçak gönüllü olman iyi değil!" diye yüreklendirdi. Genç kadın gözleri ışıldayarak, "Senin böyle düşündüğünü bilmek içimi rahatlatmış. Gerçi sana söylememe bile gerek yok, senin her ihaleden haberin oluyordur eminim!" diye hayıflandı.

"Evet, iş gereği ilgi duyduğum alanlarda muhakkak herkes gibi ben de piyasayı takip ediyorum. Biliyorsun bizim reklam şirketi son zamanlarda hayli gözde. Kazanılan ihaleler sonucu çok iş teklifi geliyor, bu da bizim çitımızı yükseltiyor."

Genç kadın çatalını-bıçağını bırakıp, ellerini birbirine kenetledi. Gözlerini genç adamın yüzünden alamayarak, "O şirketin başına kardeşin geçmiş diye duydum. Adı neydi?" diye sordu. Âdem kaşının birini kaldırarak, "Nur!" dedi, dişleri sıkışmıştı. "Heh işte Nur, nasıl götürüyor? Toy biri olduğunu duydum. Daha geldiği hafta Ersin'in işini kapmış, zor adamdır Ersin, her şirketle çalışamaz. Cin gibi bir yapısı var. Ben hayatımda onun gibi şeytan birini görmedim. Bazen insanın içinin röntgenini mi çekiyor diye merak ediyorum."

"Sen Ersin'i tanıyor musun?" derken kaşları cidden bir sertlikle

çatılmıştı. Ve işin garibi bu konu bir hayli dikkatini çekmişti.

“Evet, birlikte iş yapmıştık.”

Genç kadının gözlerini suçlu gibi kaçırmamasından, onunla da bir ilişkisi olduğunu anlamıştı. Ve şu anda, bu kadın onun midasını kaldırmaya başlamıştı. Şimdiye kadar bu kadına hissettiği ne kadar iyi niyet varsa, hepsi zihninden silindi. Suratı serleşti. Farkında olmadan arka masaya baktı. Zaten sabahtan beri o masadan gözlerini ayırmak için elinden geleni yapıyor, fakat bunda pek başarılı olamıyordu.

Nur onun kadınla samimiyetle muhabbet ettiğini gördükçe sinirden deliriyor, kıskançlığına yenildiği için somurtuyordu. Bir de kadınla yaptığı muhabbet ne kadar önemliyse, neredeyse konuşurken içine düşecekti. Kör şeytan diyordu! Git şu adamının üzerine bir şişe şarabı devir, yemekleri yüzüne bocala, tabakları kafasında kır. Dudağının içini ısırmaktan canı yanıyordu. Gözleri kısılmış, farkında olmaksızın homurdanıyordu. Lanet adam! Ona bir kere böyle bakmazken, karşısındaki kadının ağzına düşecekti. Gözlerini gözlerinde görebilmek için bin takla atarken, her seferinde küçümsenen oydu. Niye görmüyordu gözlerini? Neden ondan başka herkesi görürken, bir tek ona kördü? Kalbine yine bir ağırlık çökmüş, canı yanıyordu.

Ersin karşısındaki genç kızın asılan suratına, düşüncelere dalan hâline daha fazla dayanamadı. Bu adam gerçekten bu kadar kör müydü? Onu başkasının yanında böyle gördüğünde dahi mutsuzlukla yıkılıyordu ve bu adam hiçbir şey fark etmiyordu. O zaman çok zeki değildi! Sandığı kadar akıllı olsaydı, onun duygularını daha önce fark ederdi! Daha fazla üzülmelerini istemedi. Masadan kalkarken uzandı. Genç kız ona irilmiş gözlerle bakarken, o hiç aldırmadan kolundan yakaladı ve itiraz etmesine izin vermeden lavabolara doğru götürmeye başladı.

“Biraz elini yüzünü yıka rahatla, kendine gel. Bu şekilde hiç benim tanıdığım Nur’a benzemiyorsun ve ayrıca çok belli ediyorsun!”

Nur ona itaat edip kafasını sallayarak minnetle kabullendi. Ersin onu lavabonun kapısından içeri sokunca, kendi de erkekler bölümüne yöneldi.

Âdem bakışlarını masadan bir an ayırmıştı. Ersin denen adamın, Nur’un elini tutarak kapıya yürüdüğünü görmüştü. Sinirden elindeki

bardağı sıkarken, dişlerinin gıcirtısı duyuluyordu. O parmakları kır-
malıydı! Bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Lanet olsun, nereye git-
mişlerdi? Gözleri tekrar masaya döndü. Eğer dışarı çıkmış olsaydılar,
Nur'un çantası masada olmazdı! Demek ki lavaboya, ya da dışarı hava
almaya çıkmışlardı. Ne halt edeceklerdi ki dışarıda? Eğer o adam ona
dokunursa! Hırsla kafasını salladı. *Sana ne!* Sanki onu ilgilendiriyor-
du. Ama ilgilendiriyordu. Ona başkasının dokunduğunu düşündükçe,
cıldırıyordu. Neler diyordu böyle! *Allah'ım, kafayı yıyorum!*

Nur lavaboda işi bitince çıktı. Ersin elleri ceplerinde, girişte onu
bekliyordu. Yanına tebessüm ederek yaklaştı. Elini yüzünü yıkayıp,
kendini toparlamıştı. Genç adamı karşısında görünce, "Seni hak etmek
için ne yapmış olabilirim? Düşündüm ama bulamadım." diye sordu.

"Seni bilemem ama ben galiba çok iyi bir şey yaptım! Ancak ne ara
ne yaptığımı ben de bilmiyorum?" Çapkınca göz kırptı. "Yani yatak
dışında istisnasın unutma."

Nur kızarsa da onun güldürmek için böyle arsız konuştuğunu bi-
liyordu. Omuzuyla vurarak, "Sen çok terbiyesizsin? Alışık değilim bu
muhabbetlere," diye sataştı.

"Alışmalısın, arkadaşım olmayı seçen sensin." diye sitem etti.

Nur gülerek onun koluna girdi. Kapiya doğru genç adamı çekişti-
rirken, "Sanırım sen bana alışana kadar ben bütün erkek sohbetlerini
ve edepsiz küfür repertuvarlarını öğreneceğim."

Restoranın kapısından içeri girdiklerinde Nur'un asılan yüzü de-
ğişmiş, keyfi yerine gelmişti. Ersin masaya yönelirken, Nur onu ko-
lundan tutup, Âdem'lerin masasına çekistirdi. Görmezden gelmek
ona uygun bir hareket değildi. Yüzünde yalandan bir gülümsemeyle.
"Merhaba, keyfiniz bol olsun." Dediğinde ikili de aynı anda ona baktı.

Kız için zor olan Âdem için yanlış görünmekteydi. Adamın koluna
girmiş, iyicede dibine sokulmuş bir kız görmekteydi. "İyi akşamlar."

Ersin, Âdem'e elini uzatıp selamlarken, Nur elini onlara gülerek
bakan kadına uzattı. Aslında tek yapmak istediği elini yumruk yapıp,
o gülen suratına bir tane çakmakken nezaket etmekte zorlanıyordu.

"Ben Nur..."

Genç kadında ona gülerek elini uzattı. "Ben de Sevim, memnun

oldum. Nur derken, Havva Nur deme,” Kadın keyifli bir kahkaha attı. “Ne tesadüf. Az evvel senden bahsetmiştim, kardeşi olan Nur değil mi?”

Nur gözlerini kısıp dişlerini sıkarken, Ersin sahiplenerek kızı kendine çekti, telkin etti. Kafasını hafifçe aşağı eğdi. Kulağının dibine sokularak, “Gülümse tatlım, dişlerinin sesini ben bile duyuyorum.” diye hatırlattı.

Nur ağzını gülecek şekle getirmiş, dişlerinin arasından fısıldıyordu. “Kolaysa sen gül, ben bu kadına dalarım.”

Âdem ise onlardan ayrı bir âlemdeydi, sinirli bakışlarını sırtında yukarı aşağı gezen elin sahibine çevirmişti. Yumruk olan eli dizine düşmeseydi yüzüne düşeceği kesindi. O eli alıp parmaklarını tek tek kırmamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Ersin onun nereye baktığını fark edip, elini derhal sırtından çekmişti. Ortamı yumuşatmak için konuşmaya başlamıştı.

Nur genç adama, “Bugün evde olacağını sanıyordum, annem öyle demişti.” diye sordu.

“Gitmeyeceğimi arayıp söyledim.”

Nur ağzını açacakken Ersin lafa girdi. “Nermin Teyzenin terliğini her zaman kullandığını söyleme.” Nur ona uyaran bakışlarla bakıp, dirseğini böğrüne gömünce Ersin elini kaburgasına götürüp okşadı. “Bir şey mi dedim, terliklerinin deseni çok güzeldi.” Şimdi bu da nereden çıkmıştı? Ersin ona üzgün ifadeyle bakınca o anı hatırlayan Nur kahkahayı bastı. Herkes ona bakıyordu. Âdem onların neden bahsettiği bilmiyordu ama Ersin’in onların evine bir şekilde girdiğini öğrenmişti. Demek eve götürecek kadar ciddiydiler! Nur daha önce hiçbir erkek arkadaşını eve getirmemişti. Bırak getirmeyi, onun erkeklerle bir tek görüntüsünü bile görmemişti. Belki de asıl rahatlığının sebebi buydu. Onların Nur’u diğerlerine benzemezdi.

“Annemi nerede gördünüz?”

“Evde... Nur’la buraya gelmeden önce yanına uğradık. Biraz anı oldu ama iyi ki gitmişiz.”

“Zamanı gelmişti.”

Kıza her an kafa göz dalacak gibi bakan adam, “Neyin zamanı?” dedi hırsla.

“Neyin olacak, onu tanıdıklarının. Annemle babam ona bayıldı. Hele babam, nasıl sevdi anlatamam, bir saniye olsun dizinin dibinden ayırmadı.”

Ersin genç kıza gözlerini devirdi. “Bir daha ki sefer derimi yüzer mi?” dediğinde alayla, dudağının kenarları tatlıca kıvırdı. “Saçmalama! Her baba gibi kızını korumaya aldı.”

Ersin sırtarak göz kırptı. “Ya tabii, pamuk şekeri maşallah. Az daha dursaydık çiçekler-çikolatalar isteyecekti benden. Karşısında ter döken sen değildin tabii. İnim inim inletti beni. Hele bana bakan, o koyulmuş öfkeli kıskanç gözleri yok mu. Birine elini sürmesine gerek yok, gözleriyle dövdüğü garantilendi.”

Sevim Hanım onların didişmesine bakıp gülümseyerek, “Siz sevgili misiniz? Yoksa daha ciddi bir ilişkiniz mi var?” diye sordu. “Hani nişan arifesinde gibi duruyorsunuz.”

Ersin hızla genç kadına dönüp, “Hayır!” diye sertçe atılırken, Nur tam tersine, “Evet!” dedi onaylayarak. Ersin ikna olmamış gibi başını salladı. Nur ona aldırmadı.

“Evet, mi? Hayır, mı?” Bakışları su götürmez derecede meraklıydı.

Ersin, “Görüşürüz... Size iyi eğlenceler, bu şarkı güzele benziyor kaçırmayalım.” dediğinde kızın koluna çoktan yapışmıştı. Şaşkınlığını silmek için çekiştirerek dans pistine götürürken, Nur hâlâ cevap verme telaşındaydı. Sert bakışlarını arkadaşına çevirip, “Ya ne yapıyorsunuz? Bırak konuşayım!” diye çıkıştı. Ersin onu dans edenlerin içine sokunca, azarlayacak alan buldu. “Sayende bitecek olan hayatımı kurtarıyorum. Sen canına susamış olabilirsin ama ben henüz gencim.”

Nur kollarını arkadaşının boynuna dolarken kendi duygularının arasında kaybolduğunu anlamayacak kadar hırslanmıştı. Ona ne yapmasını gerektiğini öfkeyle anlattı. Duygu seline kapılırken, “Sen ne saçmalıyorsun? Altı-üstü numara yapacaksın...” diye huysuzlandı.

“Sen farkında değilsin ama biraz daha saçmalamaya devam etseydin, Âdem üzerime uçacaktı. Ben canımı yol kenarında bulmadım. Senin Buzlar Prensini kaynıyor, üzerime dökülsün istemem.”

Âdem sinirle yerinden kalktı. Az önceki duydukları tüm sinirleri yerinden oynatmıştı. Sevim ona niye kalktığını soracakken, Âdem.

“Gidiyoruz...” diye emretti.

Sevim onun neden bu kadar sinirlendiğini anlayamadı. Ne güzel yemek yiyorlardı. Zaten gelirken iyi olan halleri, birden kaybolmuş, yemek sırasında sert sert konuşup durmuştu. Âdem hızlı adımlarla genç kadını çıkışa yönlendirmişti. Dışarı çıkarken, arkasına bir kere dönüp bakmadı. Eğer baksaydı, biliyordu ki buraları dağıtacaktı. Hatta biraz daha kalırsa, haritadan silmesi an meselesi olacaktı.

Nur kapıya gelince, anahtarı bir hırsızın sessizliğiyle kilede soktu, tıkırdatmadan açtı. Gerçi annesinin odası üst kattaydı ama yine de riske atılmak istemiyordu. Elinde tuttuğu ayakkabılarıyla, parmaklarının ucunda içeri girdi. Hızla odasına doğru yürümeye başladı. Merdivenin başına geldiğinde evin tüm ışıkları yandı. Karanlığın içinde yanan lambalar gözlerini alınca, gözlerini kısarak yüzünü buruşurdu. Ayağı basamakta öylece kalakaldı.

Yakalanmanın vahametiyle alt dudağını dişlerinin arasına alıp, yaramazlık yapan çocuğun suç işlemiş korkusuyla arkasını döndü. Bakışları karşısındakilerle kesişti: Babası annesinin omzuna elini atmış sert sert bakıyor, annesi kollarını göğsünün altında öfkeyle bağlamış, ayağı sertçe yere vuruyordu. Yaşlı kadın kolundaki saati işaret parmağıyla göstererek, evi inleyen haşın sesiyle bağırdı.

“Saat kaç Nur?”

“Şey...” dedi kız yutkunarak, bileğindeki saate baktı. “Üçü biraz geçmiş olabilir.”

“Eve gelme saati için biraz erken değil mi? Hani şunun şurasında sabah ezanına az kaldı! İş saati de geliyordu, doğrudan işe gitseydin ya.”

“Haklısın,” dedi kız üzgünce. “Bir daha doğrudan işe giderim.”

Annesinin terliği şiddetli bir öfkeyle tepesinden aşmıştı. Korkulu gözlerini bir umut babasına çevirdi. Kedi, köpek, tavşan her ne kadar şirin mahlûk varsa onların masum bakışlarını atarak “*kurtar beni*” yakarışı yaptı. Yaşlı adam kayıtsızca omuzlarını silkeledi.

“Şey anne... Ama ben biraz şey yapınca?” diye saçmalamaya geçti.

“Biraz mı...? Sen beni çıldırtacak mısın? Allah’ım, aklımı kaçırıyordum, telefonu da kapalı. Kız eve gelmiyor... Sokaklar dehşet yuvası ve benim ufak kızım sokaklarda elin adamıyla fink atıyor.”

“Anne valla muhabbet sarınca saati fark etmedik, yoksa yemekten erken çıktık son...” Babasının uyarıcı bakışlarıyla karşılaşınca sesi hafifledi ve durdu. Sonra kendini savunurcasına, “Valla sahildeydik. Sadece konuştuk!” dedi.

Yaşlı kadın öne doğru bir adım atıp karşısında belirdi. “Bir de erken çıktık diyor! Bu saate kadar elin adamıyla ne halt ediyordun sahilde?”

“Konuşuyordum anne, halka açık yerde ne yapabilirim?”

“Kapalı alan da yapacaksın yani.”

“Anne lütfen lafımı çarpıtma.”

“Nur senin saçlarını yolarım da elimden kimse alamaz. Yaşına başına bakmam, bu zamana kadar yapmadığımı yapar, bir temiz sopa çekerim. Bir de dalga geçer gibi tövbe tövbe...” Annesi iyice hiddetlenmiş, öfkesini durduramıyordu. Orhan Bey karısını telkin ederek omuzlarını sıktı, gövdesini kendine çekti. Kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Annesi bu sefer de babasına sinirle baktı. Ardından gözlerini kızına çevirdi. Yanına gelip, “Babana dua et, sabah namazına cenaze namazın kılınmıyor.”

“Allah razı olsun yakışıklım.”

“Alay mı ediyorsun benimle, seni bir temiz köteklerim.”

“Yok anne ne haddime.” Nur suçluca dudağını dişelerken, “Özür dilerim, bir daha olmaz. Kötü bir şey yapmadım, yemin ederim. Sadece yemek yiyip sahilde oturduk. Sen bana güvenmiyor musun?”

Yaşlı kadın merdivenleri hızla çıkarken, başını hırsla salladı. “Güvenmediğim tanımadığım elin adamı.” Dişlerinin arasından, “Zaten öyle bir şey düşünseydim, seni şimdiye çoktan hastanelik etmiştim.” diye söylendi.

Hırsını alamayan annesi daha fazla konuşmamak için merdivenlerde kaybolunca, hızla babasına koştu. Boynuna sarıldı. Yanaklarına sulusepken öpücükler bırakıp, dudaklarını küçük çocuklar gibi

sallandırdı. “Valla kötü bir şey yapmadım baba, sadece muhabbet ettik. Yemin ederim. Zaten sevgilim falan da değil, sadece arkadaşım. Sevgilim olsa söylerdim. Sizi kandırmam. Sadece arkadaş...” diye kendini açıkladı.

Orhan Bey kızının burnuna işaret parmağıyla vurarak, “Annenin dediği gibi, eğer böyle bir şey olduğunu düşünseydim, annenden önce...” derken iki parmağının arasına burnunu sıkıştırıp, canını yakıtı. “bunun cezasını ben verirdim, biliyorsun.”

“Annemi teselli edecek misin?”

“Nur...”

“Ne? Yalan mı söyleyeyim, onu ancak sen yumuşatırsın.”

“Bir şeyler düşünürüz.”

“Aslan babam.” diyen Nur kollarını tekrar boynuna doladı. “Yakışıklı babam, sen bir tanesin biliyorsun değil mi? Seni çok seviyorum. Hem de her şeyden çok... Şekerden, çikolatadan ve koladan bile çok...” diye yanaklarını yağcılıkla öperken, çocukken söylediği masum şeyleri tekrarlayıp onu güldürdü. Sonra da geriye çekilip yüzünü buruşturdu. “Uff! Tıraş olsaydın daha çok öperdim gıdıklıyor. Anneme yazık baba sakalların iğne gibi...” diye tatlıca söylendi.

Orhan Bey kızının saçlarını okşarken, “Söyle bakalım, o gençle ilişkiniz ne durumda?” diye merakla sordu.

“Dürüst olmak çok utanç verici ama kısa bir an babam olduğunu yok sayabilirim.” Adam ona gözlerini kıstı. “Tamam tamam. Başlarda sevgili olmak istedim ama düşüncesi bile rahatsız ediyor. Sanırım her şey elektrik meselesi!” Babasına baktı. “Baba galiba ben bozuğum, enerjim kimseyle tutmuyor, aklım aşna fişnaya çalışmıyor. İki gün benimle takılan üçüncü gün *Hacı, Kanka* diye takılıyor.” Adam kaşlarını kaldırdı. “Valla sadece arkadaşız, kız arkadaş gibi.”

“Ben anlamam öyle arkadaşlıktan.”

“Ama onu sevdin?”

“İyi bir çocuğa benziyor. Dobra bir tip. Biraz muzır ama yine de sevdim.”

“Yani arkadaşım olabilir.”

“Seviyesini koruduğu sürece ama bir daha bu saatlere kadar evden uzak durursan külahları değışiriz.”

“Güvendiğın için teşekkür ederim.”

“Sana her konuda güveniyorum çünkü sen kendine güveniyorsun. Üstelik kızım kötülerle arkadaş olmayacak kadar olgunlaştı ve kendi kararlarını verecek kadar büyüdü.”

Babasıyla birlikte merdivenleri çıkarken beline sarıldı. “Birinin bunu hatırladığına çok sevindim. Ben artık çocuk değilim, neden bunu kimse görmüyor?” Annesinin kapıyı dinlediğine emin olarak biraz yüksek sesle “Artık evlenme çağına geldim baba, birini seçmek için arkadaşlık etmem lazım. Tanımadığım biriyle evlensem daha mı iyi? Düşünsene bana eziyet eden ya da yalan söyleyen biri çıkarsa karşıma.” Orhan Bey burnunu sıkarak, “Yapma şunu,” diye uyardı. Kız nazlıca omuzlarını sarstı.

“Evet, çocuk değilsin ama hâlâ benim küçük prensesimsin. Hiç büyümeyen ufak kızım olarak kalacaksın, bunu unutma. Ve annenle aynı fikirdeyim! Bir daha olmasın. Bu sefer seni annenin elinden almayabilirim! Bilgin olsun diye söylüyorum, sen büyüyünce onun pimpirikleri de büyüdü.”

Neyse ki geceyi kazasız ve belasız savmıştı. Sabah huzursuz bir uykunun ardından, miskinçe salona girdi. Koltukta gazetesini okuyan babasının yanağına öpücük kondurarak, “Günaydın babacığımı!” diyerek koltuğun kolçağına oturdu. Bakışları diğer koltukta laptopuyla uğraşan Âdem’e kaydıldı. Bugün hafta sonuydu değil mi? Ve beyefendi hafta sonları kahvaltıya geliyordu. Birkaç saniye baktıktan sonra karşıındaki kanepeye geçip oturdu. “Sana da günaydın Âdem Bey! Hoş geldiniz...”

Âdem kucağıındaki laptopundan bakışlarını kaldırmadan, “Sana da Nur Hanım!” diye tepki verirken, araya tıpkı onun gibi mesafeler kurmuştu. Nur gözlerini devirerek sehpaye uzandı. Kumandayı eline alarak televizyonu açıp dirseğini kanepenin başına, kafasını eline dayadı. Kumandalı eliyle esneyen ağzını kaparken, “Geceleri sokaklarda cirit atarsan böyle oturduğın yerde uyursun işte...” diyen annesinin kızgın sesiyle sıçradı. İçeri girip sitemle lafı yapıştırdığı yetmezmiş gibi bir de azarlayan bakışlarını üzerine sabitlemişti. Bir süre daha bu

suratsızlığını çekeceği kesindi. “Burayı Amerika sanma, kurallarımızı da unutma.”

“Fazla abartıyorsun, o kadarda geç...” dediğinde yaşlı kadın hiddetle “Bana bak!” dedi elindeki tabağı masaya koyarak. “Baban seninle ne konuştu bilemem ama ben sana hâlâ kızgınım, bir daha eve güneş doğarken gel bak neler oluyor.”

Âdem bir anda bakışlarını kıza çevirdi. Elinde tuttuğu laptopu sıkışmasının farkında bile değildi. Kaşları çatılırken, kesif öfkesiyle parlayan gözleri hızla annesine döndü. “Kaçta geldi küçük hanım?”

“Kaç olacak oğlum? Dörde geliyordu. Valla aklımı kaçıracaktım, bir ara karakola gitmeye karar verdim. Telefonuna da bakmıyordu.”

Âdem kararmış bakışlarını bu sefer de Nur’a döndürdü. Deniz gözlerinin içinden bir ara gerçekten yıldırımlar geçtiğini genç kız bile fark etmişti. İçi ürperdi. Ona neydi, neden bu kadar çileden çıkmış hissettiriyordu. Annesine bakarak ayağa kalktı. Sinirle karşısına dikildi. “Eğer böyle yapmaya devam edersen, başka bir eve çıkarım haberin olsun. Çocuk değilim. Bu konuyu da bir daha açma. Bu ne ya... Ben sustukça sen gemiyi azıya alıyorsun. Ben on yaşındaki velet değilim.”

Bu tehdide boyun büken annesi kırgın gözlerini devirdi. Bir şey diyecek gibi oldu ama konuşmadan genç kızın cebindeki telefon çalınca, bakışlarını cebine çevirdi. Nur telefonu cebinden çıkarıp, “Alo!” diye gürledi.

“Oyy, birileri fena hâlde kızmış galiba, yoksa sinirin bana mı?”

Nur saçlarını kulağının arkasına tikiştirirken, “Gündem sensin ama öfkem sana değil. Terliğin devamını yapıyoruz,” diye kendini açıkladı.

“Bak şu edepsize, hele çocuğa ne diyor.” Kadın utancından kızarmıştı. Annesine öpücük atarak kapıya yöneldi. Onların yanında konuşmak istemiyordu, hele hepsinin gözü üzerine kilitlenmişken katiyetle. Açık sürgü kapıdan dışarı çıkıp, yeşil çimlerin üzerinde yürümeye başladı. Dalgın bakışları etrafta gezerken, tuttuğu nefesini dışarı sıkınca saldı.

“Ben de bana kızdın sanmıştım... Ben aslında şey için aramıştım! Bugün bir işim çıktı, sinema işi yattı. Üzgünüm! Onu haber vermek için aradım. Heveslendin biliyorum ama gerçekten önemli olmasa...”

“Saçmalama Ersin, benim yapabileceğim bir şey varsa söyle seve seve yardımcı olabilirim? Bu kadar önemli olan ne?”

“Yok, canım ya! İşle ilgili bir açık var onu halletmem lazım. Sen ne yaptın, dün iyi geldi mi sana...”

Nur gece yakalanma vakasını saymazsa ağzı kulaklarındaydı. “İyi gelmek mi? Çok iyi geldi. Valla beni o kadar yormuşsun ki, pestilim çıkmış dünyadan bir haber uyudum. Kolumu kafama kaldıracak mecalim yok. Uzun zaman olmuştu böyle bir şey yapmayalı. Sen çılgınsın, hâlâ düşündükçe yüzüm kızarıyor.”

“Kızım ben bir şey yapmadım ki, kız bana asılmasaydı ben de onunla ilgilenmezdim. Bir kere ilk kendisi yaklaştı gördün.”

“Manyak, ben yanıdayken yapmasaydın bari. İğrençsin ya. Nasıl baktılar görmedin mi?” Yaramaz dudakları kavuşmuyordu kıkırtılarından.

“Hadi hadi çok konuşma, sonra görüşürüz.”

“Tamam, işin bitince mesaj çek, merak ederim...”

“Olur, çekerim.” Telefonu kapatınca dalgınca arkasını döndü. Attığı ilk adımla Âdeme çarpınca, kısacık bir an sendeledi. Başını kaldırıp yüzüne baktığında, çenesindeki kaslarının oynadığını fark etti. Gözleri koyulaşmış, kaşları çatılmıştı. Bu hâli çok ürkütücüydü. Bakışları yanlarında serbest bıraktığı ellerine kaydı. Yumruk yaptığı ellerine. Yutkundu. Bir adım geriledi. “Ne bakıyorsun be öyle öldürecek gibi?” Burnunu asice havaya kaldırdı. Genç adam onun ne dediği duymuyormuş gibi yaklaştı. Dişlerinin arasında, “Sen geceyi onunla mı geçirdin?” diye hesap sordu. Göğsünden çıkan hırıltıyı kız bile duymuştu. Yine de ona paye vermeyecekti. Ona neydi ki? Kendinde bunu sorma hakkını nasıl buluyordu? Ona dokunmuyordu. Evet, sadece tenine dokunmuyor, öfkesi ruhuna, tüm varlığına dokunuyordu. Meydan okuyan bir sesle, “Sana ne bundan.” diye çıkıştı.

“Sana bir soru sordum.”

“Ben de bu seni ilgilendirmez dedim.” Adamı yolundan çekmeye çalıştı. “Hesap sormaya nasıl cesaret edersin?”

“Cevap ver.”

Kız ayağını yere vurdu. Onunla kendini konuşmak istemiyordu. Kendisi her gece başka kadınlarla fenerini söndürürken, buna nasıl cüret ediyordu. Yana doğru bir adım attı. Âdem bileğini sıkıca kavrayıp, yanından geçip gitmesine müsaade etmedi. Kendine doğru sertçe çekerek, kulağına sokuldu. “Sana geceyi onunla mı geçirdin diye sordum, duymadın mı?”

Nur acıyan bileğine bakıp, çekmeye çalıştı. Ne yaptıysa kısaç gibi tutuşundan kurtulamadı. Acıdan gözleri dolmaya başlayınca, “Canım acıyor bırak.” dedi titrek sesiyle, elinin altında kıvranıyordu.

Âdem o ana kadar onun canını yaktığının farkında bile değildi. Bakışlarını eline çevirdi. Mengene gibi tutuşu gevşedi, bileğini bıraktı. Genç kız yüzüne bile bakmadan yanından ayrıldı. Âdem olduğu yerde kalakaldı. Neler yapıyordu böyle? Onun canını yakmak istememişti ama yakmıştı. Kendine hâkim olamamış ve kontrolünü kaybetmişti. Az önce genç kızın bileğini tutan eli, bu sefer kendine olan siniri yüzünden yumruk olmuştu. Gece eve gelmediğini öğrenmesinin üzerine duyduklarını da hazmedememişti.

Yine nereden girmişti bu düşünceler aklına?

Lanet olsun!

Ne kadar çabalasa da kendine engel olamıyordu. Ona birilerinin dokunduğunu düşündüğü her an, içi buz kesiyordu. Bu çok fazlaydı. Sinirle kafasını salladı.

Nur kapıya yaklaşınca, gözlerini kurulayıp, acıyan bileğini ovuşturarak içeri girdi. Kimseye bir şey belli etmedi. Annesi çaydanlıkla masaya yürüyordu. Arkasından yardımcıları sıcak poğaçalarla geliyordu. “Nerede kaldınız kızım? Âdem seni çağırmaya gitti, kendisi ortadan kayboldu!”

Nur yüzüne yalancı bir tebessüm koyup masaya yaklaştı. “Telefonla konuşuyordum anne, geldim işte.” Sandalyesini çekip yerine oturdu. Birkaç dakika sonra Âdem de karşısına geçip oturdu. Donuk bakışlarının içindeki suçluluğu ona hiç çevirmedi.

Bu adam kendini ne sanıyordu? Kardeşlik işini iyice abartmıştı, sürekli hesap soruyordu? Sanki onun umurundaymış gibi... Kucağına koyduğu bileğini okşadı. Canı acıyordu. Gözleri kucağına kaydıığında,

onun parmaklarının izinin teninde çıktığını fark etti. Kesin moraracaktı, şimdi annesine bunu nasıl açıklayacaktı?

Âdem pişmanca genç kıza baktı. Belli ki canını fazla yakmıştı. Kafasını önüne eğmiş, tabağındaki kahvaltılıklarıyla oynuyordu. Sessizleşmişti. *'Hepsi benim yüzümden'* dedi. *'Sana ne! Niye bu kadar merak ediyorsun? Neden hep gözünü üzerinden ayırmadan bakıyor, hep yanında olsun istiyorsun? Bu senin işin değil, bırak!'*

“Kızım aç değil misin? Hiçbir şeye dokunmadın!”

Nur annesine baktı. Endişeyle ona baktığını anlayınca, “Yok, annem... Sabah elma yemiştım, tıkadı galiba!” diye yalan söyledi. Ne desin!

Orhan Bey fincanını yerine koyup çocuklarına baktı. “Biz bugün çiftliğe gidiyoruz, birkaç gün kalmayı düşünüyoruz, siz de gelir misiniz? Hep birlikte oluruz hafta sonu...”

Âdem geriye yaslanıp, kolunu arkalığına dayadı. “Size iyi eğlenceler, benim işlerim var. Ama Nur gidebilir isterse, ben hallederim onun işlerini.” Konuşsun, sesini duysun istedi.

Nur onu görmezlikten geldi. Onun kendini yarım çevirme hareketine inat, vücudunu ayrı istikamete çevirmişti. Babasına “Ben de gelemem baba. Ersin’le reklam çekimlerine katılacağız, biliyorsun sana bundan dün söz etmiştim.” diye belirtti.

“Tamam, hatırladım kızım.” Orhan Bey bakışlarını karısına çevirdi, omuzlarını sarsarak, “Biz de tek gideriz, bu seferlik öyle olsun. Balayı gibi geçer, hazır koca sıpalarda yok...” diye alayla söylendiğinde Nermin Hanımın yanakları al al oldu. Sonra ne düşündüyse bakışlarını kızına çevirdi. Gözleri garipçe kısıldı. Kızının yaptığı mantıksızlıklar canını sıkınca, “Tek şartla giderim,” dedi sert bir şekilde. Herkes ona bakınca, lafı el bombası gibi ortaya koyuverdi. “Âdem bu delibozğun başında burada kalsın, Ersin denen adama güvenim kalmadı. Birinin ona sahip çıkması lazım, bu kızın akli beş karış havada çünkü.”

Nur ağzında ki çayı dışarı fişkırtmamak için yutunca, boğazı yandı. Masadaki peçeteye uzanırken “Benim dadıya ihtiyacım yok. Lütfen saçmalamayı keser misin?” diyerek sinirle çıkıştı.

“Benimle düzgün konuş küçük hanım, ben senin annenim ve sana

hâlâ kızgınım! Abin seninle kalacak.” Kocasına baktı ciddiyetle. “Tek şartım bu Bey! Sen bilirsin!”

Aradaki abi kardeş kalkanı korunduğuna göre, çekineceği bir şey kalmayınca Nermin Hanım hayli cesur olmuştu. Orhan Bey oğluna tek kaşını kaldırarak emredince, Âdem isteksizce iç gerdi. “Zaten bir bebek bakıcılığım eksikti, o da oldu. Harika.” Öfkeyle masadan kalktı. Onun bu memnuniyetsiz tavrına sinirlenen kız, “Aman ben sanki çok meraklıyım sana, gelme sakın buraya. Ben günlük arar onlara izahat veririm.” diye yerinden fırladı. Âdem sehpadaki telefonuna yaklaşıırken, “Duymadım seni,” diyen babasına diş biletti.

“Tamam. Çalışma odanı alırım elinden sonra şikâyet etmek yok!”

Orhan Bey yüzünde bir aydınlanmayla, “İstedğin bir oda olsun oğlum... Bu evde odadan bol ne var!” dediğinde, tek isyan eden Nur oldu. “Hey Allah’ım ya! Ben buradayım kimse bana fikrimi sormayacak mı?”

Hepsi birlikte, “Hayır!” diye bağırınca kız ayağını yere vurarak. “Eskiye döndük yine, ezin bakalım beni.” diye söylendi.

Ben acıların kuyusunda boğulmuşum, ölüyüm aşka, kabirden bir dünyaya esir olmuşum. Azabım büyük, çocukluk günahlarıma kefareti kesilmiş senli sensizlik, uzadıkça kısalan bir gülüşün umuduna ıslık olmuşum, ayrılığa açılmış bir pencereden bakan geleceğe dönüşmüşüm.

Saklı günlük sayfa 26

Pazar 05 / 2000

7. Bölüm

Bocalayan parmakları saçlarını yolar gibi gezerken, kulağına gelen yüksek sesle işe adapte olamıyordu. Hâlâ ses kesilmemişti. Hiddetle yerinden kalkıp kapıya yöneldi. Salona girdiğinde kulağındaki ses daha da arttı. Bakışlarını salonda gezdirdi. Müzik sesi ile evin içi inliyordu. Ellerini yumruk yapıp, sinirle kükrediydi.

“Lanet olsun Nur kapat şu müziği ya da sesini kıs!” Öfkesi kulağında yankılandı ama cevap alamadı.

Nur sabahtan beri ne yaptıysa beyefendinin dikkatini çekemiyordu. Seneler sonra ilk defa onunla yalnız kalmak gibi bir olanak yakalamışlardı ve o yine işlerine gömülmüştü. Öfkesini atmak için müziği son ses açarak camın önündeki koltuğa oturdu. Dakikalarca ellerini kulaklarına kapatıp sabırla beklemeye başladı. Bu müzik kulağını oyup beyninde uğuldadıkça, sabrı zaman zaman bitecek gibi oluyordu. Ne yarsa yapsın bu adamın kendisine olan ilgisini çekemediği gibi, hiçbir tepki de alamıyordu. Tam vazgeçme sınırına geldiği sırada, onun sesi haşın haşın evi inletmişti.

Yüzünde memnun olduğunu belirlen bir sırıtışla odasından çıkıp, salona bakan üst katın korkuluklarına ellerini dayadı. Ayağının birinin parmak ucuna basarak yaramazca sallarken, “Kapatmıyorum...” dedi, inadına sataşıyordu.

“Git kulaklıklarından dinle, senin yüzünden beyin kalmadı.”

“İstemiyorum.”

“O zaman kapayacaksın,”

“Hayır,”

“O zaman ben o zimbirtıyı kıracağım...” diye hiddetle buyurdu.

Nur onun sert çıkışıyla suratını sallandırdı. Ne yarsa yapsın bu adamın umurunda olmayacaktı, üstelik her şeyi onun dikkatini çekmek için yapmışken, bu tavrı yaralayıcıydı. Omuzlarını düşürürken “İyi be! Benim canım sıkıldı,” diye söylendi.

“Ne yapayım, parka götüreyim mi?”

“Olur, Luna parka gidebiliriz,”

“Çattık iyi mi?” dedi adam.

“Öküz,” diye huysuzlandı kız. “Gelmezsen gelme. Ben de Ersin’i ararım, o beni oyalayacak bir şeyler bulur nasılsa. En azından beni eğlendirecek şeyleri iyi biliyor!” Kıkırdayarak arkasını dönerken, içinden saymaya başladı. *Bir- iki... ve...*

“Olduğun yerde kal seni baş belası...”

Âdem’in elleri kasıldı, ne ara kükredi kendisi bile anlayamadı. Hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi. İkişer, ikişer çıktığı merdivenleri tüketince, onu dinlemeden ortadan kaybolan Nur’un odasına daldı. Kapı geriye doğru sertçe kaykılarak çarptı. Genç kız kapının duvara vuran tiz sesiyle yerinde sıçrayıp, arkasını döndü. Buna hazırlıklı değildi, üstelik bunu yapacağını düşünmemişti. Telefonu kulağından indirip, “Oha! Dingo’nun ahırına mı giriyorsun be! Kapı çalmak diye bir şey icat edildi, duymadın mı?” diye azarladı.

Âdem aldırmaksızın hızla yanına yaklaştı. Telefonu işaret ederek, “Ver!” diye buyurdu. Nur geriye doğru bir adım attı. Telefonu saklar-ken, öfkeyle bakan yeşilliklerini onun koyu maviliklerine dikti.

“Nedenmiş o? Niye verecekmişim!” Kafa tutmasa zaten olmazdı.

Âdem iradesini korumaya çalışarak, “Sana o lanet telefonu ver dedim. Kahrolası, kimseyi aramayacaksın, hele onu hiç!” diye emretti.

Onun emir telkin eden cüretiyle sinirleri iyice gerildi. Bu adam kendini ne sanıyordu? Âdem’in ağzının köşesi gerildi, kızgın gözleri kısıldı.

“Sana onu ver dedim,”

“Sen kim oluyorsun da bana emir veriyorsun? Ersin’le ne alıp veremediğin var senin! Hem odama da böyle dalamazsın. Çıplak olabildim, bu yaptığın saygısızlık.”

Bu arsız düşünce genç adamın beynine sinsice yayıldı. Kısa bir an onu çıplak düşündü ve hemen kafasından bu müstehcen düşünceyi uzaklaştırdı. Lanet aklı ona oyun oynuyordu.

“Sen bana emanet edildin. Zaten işim başından aşkın, bir de sana dadılık yapıp peşinde sürüklenemem. Annem sorduğu vakit zamanımı seni arayarak harcayamam.”

Genç kız onun dadılıktan dem vurmasına sinirlendi. Sabahtan beri, özellikle de Âdem tarafından görülmeyi büyük bir olgunlukla sineye çektiği böyle bir anda, onun çocuk muamelesi yapması büyük haksızlıktı. Bir yandan sevgisine umutsuz açlığı, bir yandan içindeki paniği bastırmak isteğiyle, “Sen bana karışamazsın, annem hâlâ büyüdüğümü kabul etmiyor olabilir ama ben olgun bir kadınıyım! Hiç kimseye minnet duymuyorum. Bırak bu sahiplenici pozları. Git işini evinde yap, ben tek başıma kalırım, yıllarca tektim, nasılsa alışığım.”

Elleri o kadar çok titriyordu ki, telefonu kulağına götürüp inadına açmasını bekledi. Telefon açılınca, “Ersin neredesin?” dedi direkt olarak ve daha Ersin cevap veremeden Âdem hızla atılıp, elinden telefonu aldı. Kapama düğmesine basarken, “Sana onu ver demiştim.” diye dişlerini gıcırdatarak tısladı. Telefonu öylesine sıkıyordu ki kırılması içten değildi. Nur inanamayan gözlerle ona doğru atılıp telefonu almaya çalıştı. “Ya, deli misin be adam, versene telefonumu? Hem sen ne yaptığını sanıyorsun? Adamın yüzüne kapadın telefonumu. Dengesiz!”

Âdem telefonu yukarı kaldırıp, ondan uzaklaştırdı. Nur asiliğine yenilip, sinirle saldırdı. Hırsla bacağına vurdu. Âdem’in canı yansa da, bunu belli etmedi. Ne olduğunu anlamadan kız tüm gücüyle onu geriye doğru ittirdi. Âdem düşmemek için Nur’un koluna tutununca, birlikte yere kapaklanması kaçınılmaz oldu. Onun canı acımasın diye refleks olarak kendine çekip, sımsıkı sinesine yapıştırdı.

Nur’un üstte kalan pozisyonuyla saçları genç adamın yüzüne dağılınca, o mis gibi kokusu burnundan içeri süzüldü. Farkında olmadan daha çok kokladı. Nur dirseklerini onun göğsüne yaslayarak, geriye

çekildi. Saçlarını geriye iteleyerek ofladı.

Bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra, “Ya manyak! Sen cidden kafayı mı sıyırdın! Artık seni tanıyamıyorum, nere de o sakın adam, nere de de bu dengesiz hâlin?” diye bezmiş bir hâlde söylendi. Vücudunun altındaki sıcacık bedeninin kuvvetini ve yakıcı gücünü fark edince, yutkundu. Onun üzerinde müstehcen bir şekilde uzanmış ve ağzına geleni söyleniyordu. Bu halleri iç gıcıklayıcıydı ve tahrik edici olduğunun farkında dahi değildi.

Âdem ona daha önce hiç bakmadığı gibi garip bir telaşla bakıyordu. Sanki... Sanki...

Genç kız onun bu bakışlarına alışık olmadığından kaşlarını çatı. “Ne?” dedi çaresizce

Âdem’in dudakları küstahça kıvrıldı. “Üzerimde duruyorsun kedicik, tırnakların da göğsüme batıyor.”

Genç kızın güneş ışığı vuran koyu renk saçları, başını sarstıkça hırçınca dalgalanıyordu. Çıkık elmacık kemikleri, sivri dili kadar parlak bir zekâyla koyulan gözlerinin şaşkınlığı onu mest ediyordu. Bu muhteşem dudaklar pek çok kez yaralamıştı. Ona her ne yaptıysa ne unutup ne de bağışlıyordu. Ama bu sivri dilliliği bir tek onaydı artık biliyordu. Hırçınlığı, öfkesi, nefretini sadece ona sergiliyordu.

Hayır, dürüst davranmıyordu Âdem. Bedeninin iradesi her an kırılmak üzeriydi, kasıklarındaki hareketlilik direncini zorluyordu. Onun yumuşacık vücudunun üzerinde olmasından rahatsız olarak, “Kalkmayı düşünmüyor musun?” diye fısıldadı. Sanki normal bir şeyden bahsediyormuş gibi kendini sıkarak doğal davranıyordu.

Nur onun vücuduna bakarak, “Ah!” diye şaşkınca bir mırıltıda bulundu. Âdem kıs kıs gülerken, “Ama hâlâ üzerimde duruyorsun!” deyince kızarmaya başladı.

Ellerini göğsüne dayadı. Yapacağı en yanlış şeyi yaptı. Şimdi hem onun tenini hem capcanlı kalp atışlarını avuçlarında hissediyordu. Hayır, korkusuyla savaşmak şu anda istediği en son şey olamazdı! Pişman bir hâlde, söz konusu şu vaktin her dakikasını benliğinden sileceğini düşündü. Üzerinde bocalayan durumu, iradesiz yanaklarının fena hâlde yanmasını sağladı. Kendine kızarak hızla üzerinden doğrulup,

ayağa kalkmaya çalıştı. Bunu yaparken saçları, genç adamın yüzünde, gıdıklayarak gezindi.

Nur üzerinden kalkınca, onun sıcaklığından mahrum kalan Âdem, elini yere dayayıp oturur vaziyete geldi. Kızın içini kıpırdatan sıcaklığı, baş döndüren kokusu, yumuşacık teni bir süre aklından silemeyecek gibiydi. Başını sarstı. Aklını gerçekten kaçırıyor olmalıydı.

Nur önüne gelen saçlarını geriye çekip, dostça elini uzattı. Âdem onun eline bakınca, genç kız omuz silkeledi. “Aman be tutmasan tutma, sana yardım edende hata. Hödük!” Tam geri çekiyordu ki, genç adam onun eline asılıp ayağa kalktı. Nur onun elinden tenine yayılan ateşle, tüm hücreleri yanar gibi geri çekildi. “Telefonumu ver artık.” İçinden gelen bir ses ona bazı şeylerin olması gerektiği gibi olmadığını söylüyordu. İçindeki bu sese güvenirdi. Neydi onu huzursuz eden şu dakika? Öfkesi mi, ilgisizliği mi?

İç i hü zünle ve adrenal in yük lü kav ga iste ğ iyle doluydu. Bu duygular sükûnetini yoldan çıkıyordu. Tüm bunları bir kenara koyması gerekiyordu. Kafasının içindekileri boşaltması lazımdı. Bu odadan onu bir an evvel yollaması lazımdı. Âdem ona bakarak ceketinin iç cebine telefonu koydu. “Bu bugün ben de kalacak...” Başını kaldırdı. “Ve sen küçük hanım, hiçbir yere gitmeyeceksin! Beni mahkûm ettiğin bu evde pinekleyeceksin.”

Nur isyanla ellerini göğsünün altında bağladı. “Buna sen karar veremezsin! İsted i ğ im yere giderim, istedi ğ imle de gezerim. Ş imdi bana telefonumu ver.” Adam oralı olmadı. “Ya canım sıkıldı anlamıyor musun? Ver ş unu. Ersin olsaydı canım sıkılmazdı. Sen tam bir stres fabrikası, sıkıntı üretimi gibisin.”

Âdem’in gözleri o adamın adını duymasıyla yine alev aldı. Duruş u eski kızgın hâline dönerken, sesi onun aksine duru bir şekilde çıkmış tı. “Tamam, ne yapmak istiyorsan birlikte yapalım.”

Önce duyduklarına inanamadı, sonra gururu kırıldı. “Seninle bir şey yapmak istemiyorum! Ben Ersin’le olmak istiyorum.” dedi inadına. Yalan söyledi! Bunu anlaması zamanını almış tı ama onun adı ne zaman geçse, bu adam geriliyor ve öfkeleniyordu. Gerçi hâlâ ondan niye bu kadar nefret etti ğ ini sormaya cesaret edememiş t i, zaten Ersin de geç i ş t iriyordu bunu ya hadi hayırlısı.

“Bu konu kapandı, birlikte yapacağımız bir şey düşün.”

Bu çok tehlikeli bir soruydu, çok şey yapabilirlerdi ama düşünmek demek kalbinin patlaması demekti. Neden aklına kötü fikirleri sokmaktaydı ki. Âdem azami bir çabayla haddinden fazla kendini frenleyip, sakin olma eğilimine giriyordu.

“Kedicik dişlerini mi biliyor?” Nur eski lakabını duyunca içten içe sinir oldu, tabii bunu ona bildirmede. Özellikle de şimdi kullanması onu kamçılıyordu.

“Lütfen bana öyle seslenmeyi kes. Senin de fark edeceğin üzere artık 15 yaşındaki küçük bir kız değilim. Kedicik. Küçükhanım. Ne bunlar?” Arkasını dönüp tekli koltuğa hiç de kibar olmayan bir şekilde kendini atıp, karmaşık bakışlarını cama çevirdi. “Gerçi sen benim büyüdüğümü bile kabul edemezken, bunu sana anlatmak deveye hendek atlatmaktan daha kolay görünmüyor.” Sitem etmesi saçmaydı ama susamıyordu.

Âdem ensesini sıkınca ovalarken, yanına yaklaştı. Teyit etmedi. “Hadi tamam, ne istiyorsan yapalım söz hiç şikâyet etmeyeceğim.” Sırf onun gönlünü almak için her istediğini yapmaya boyun eğiyor gibi görünmek, kaçmaktan daha kolaydı.

Ona inanmadığını belirtti, adam inatla sözünde durdu. Hınzır dudaklarını tebessümle kıvrırarak, “Ne istersem mi?” diye şeytani bir sesle sordu.

“Makul olması şartıyla... Evet...” demişti ama üstünde baskı kurduğu kelimeyi anlayıp anlamadığını incelemekten edemedi. “Hadi söyle ne istersen?”

Nur saçlarını kabartırken, tek gözünü kıstı. “Havuz başında piknik yapalım, hava çok güzel...” Biraz düşünür gibi işaret parmağını dudığına vurdu. “Akşam iki tane film izlemek istiyorum. Biri romantik komedi, diğeri korku gerilim.”

Âdem ellerini koltuğun kolçağına dayayıp, tehdit eder gibi aşağı eğildi. “Ben bir tane dedim sen iki tane sıraladın. Sabrımı sına.”

Nur onu koluyla iteleyerek yerinden kalktı. Bu kadar yakınlığı bünyesi kaldıramazdı. “Keyfin bilir... Sen istedin ben sıraladım. Ne istersem demedin mi? Su koyuveriyorsan, ben de dışarı çıkarım. Hadi

bana engel ol o zaman görelim!” Hokka burun yine inatla dikilmiş ona kafa tutuyordu. “Tam da tahmin ettiğim gibi.” Kapıya yöneldi. “Ev telefonu var, çok beğendiysen telefonum senin olsun. Zaten şifreli.” Kapıdan çıkacakken, “Tamam!” dedi Âdem. İsteksizdi. “Piknik yapıp televizyon izleyelim...”

Nur arkasını dönüp yerinde zıplayarak, ona doğru atılıp çocukça bir sevinçle yanağını öptü. Geri çekilirken neşeli gözleri pırıltılar saçıyordu. Şaşkınlığını gizleyen adama, “Bu seni affettim demek değil, sadece...” diye burnunu kıvırdı. “Sadece teklifimi kabul ettiğin için teşekkür. Kabalığının hesabını ayrıca soracağım. Senden öcümü alacağım...”

Adamı şaşkınlıkların içine salarak yanından çocukça bir sevinçle ayrıldı. İçine girdiği banyonun kapısını kapadı. Âdem olduğu yerde buz tutmuş gibi duruyordu. Kaşları yukarı kalktı. Onun bu çocuk ve kadınlık karşımı halleri kafasını karıştırıyordu ama aynı anda hoşuna gidiyordu.

Yarım saat sonra Âdem elinde havlusu ve kitabıyla kapıda göründü. Üzerinde siyah dizine kadar mayosu, ayağında sandalet terlikleri, etrafa bakınarak havuza yöneldi. Güneş hayli fazlaydı. Gözlüğünü takmayı da yardımcılara da aperatif bir şeyler hazırlamasını tembihlemeyi unutmamıştı. Uzun adımları çimleri aştı. Mermer döşemeli zemine çıkınca sağa dönüp, şezlonglara yöneldi. Havlusunu ızgaralı şezlongunun üzerine atıp, kitabını üzerine koydu.

Bu kadar sıkıntının üstüne bir de güneş çarpmasına uğramak istemiyordu. Köşedeki güneş şemsiyesini şezlongların olduğu alana -iki şezlongu da gölgeleyecek şekilde- yerleştirdi. İş bitince, şezlonga uzandı. Bu kitabı ne zamandır okumak istiyordu. Bu mola iyi bir fırsat olmuştu. Uzun güçlü parmakları kitabın sayfasında gezinirken, gözleri satırları içiyordu. Kendini öyle kaptırmıştı ki yüzüne düşen gölgeyle bakışlarını dalgınca o tarafa çevirdi. Gördüğü manzarayla gözleri irice açılırken, yerinden diklenmesi gecikmedi.

“Lanet olsun!”

Nur böyle tepki vermesine sinirlendi. “Senin dilinde bozulmuş sana iyilik yapıp buz gibi limonata getiriyorum, sen kalkıp bana lanet okuyorsun.” Anlamsız eylemine kaşlarını çatarak tepki gösterdi.

Âdem bakışlarını onun ince bacaklarında ve kadifemsi belinde gezdirdi. Ağzı kurudu. Üzerine giydiği beyaz mayosu hiçbir hazine-sini saklamıyordu. Göğüslerini saran ince kumaş gerildiğinden biraz-dan memeleri özgürlüğünü ilan edecek gibi duruyordu. Dişlerini sıktı. Kaygılı bakışlarını tepsiye odakladı zorla. Nur bardakları boş şezlonga koyarken, "Sana lanet etmedim..." diye kıvırdı. Gözlerini kitaba çevirdi. "Kitapta bir şey okudum, sesli tepki verdiğimi fark etmedim." Gözlerinin kıyısıyla bile kıza bakmaya cesaret edemedi.

Nur çantasından pembe plaj havlusunu çıkarıp, şezlonga üzerine yaydı. Sonrada üzerine oturup, güneş kremi aldı. Bacağına ve kollarına yaymaya başladı. Âdem her ne kadar ona bakınmaktan kaçınsa da gözleri kayıyordu. Yan bakışlarıyla baktığında ise Nur göğüslerine krem sürüyordu ve bu hâliyle çok kışkırtıcı duruyordu. İçinde kaba-ran vahşi şeyler, damarında gezinen edepsiz ateş, ahlaksız bedeninin kontrolünü kırıyordu.

Şurada oturmuş masumca kitap okurken neden aklına kötü şey-ler sokuyordu ki? Daha şimdiden uyarılmaya başlamıştı. Kitaba boş bakışlarını çevirip homurdanırken, okuyormuş numarası eğreti duru-yordu. Gözleri o istemese de yan tarafa kaydı. Nur ön kısmına kremi yayınca, arkasına eli yetişmedi. Yerdeki krem kutusuyla ona döndü. "Sırtıma krem sürer misin, yetişemiyorum? Tenim hassas hemen yanı-yor biliyorsun, pişmek istemem." Kendini açıklayarak, "Lütfen, sonra yatağa bile giremiyorum yanıkların açısından." diye acıtasyon yaptı. Beyaz teni hayli hassastı.

Âdem bakışlarını kitaptan krem kutusuna çevirdi. Sanki uzaylı görmüş gibi dalgın dalgın bakıyordu. *'Allah'ım bunu bana eziyet olsun diye mi yapıyorsun?'* Nur kutuyu, "hadisene" der gibi salladı.

Âdem kitabı kenara koyarken, isteksizce yerinden doğruldu. Bacaklarını yana sarkıttı. Nur'un elinden krem kutusunu alarak, avucuna bir miktar sıktı. Sıkkın bir sesle, "Dön!" diye kesin bir emir verdi. Kı-zın yüzüne bir kez olsun bakmamıştı.

Nur arkasını dönünce, saçlarını toparlayarak tek omuzu üzerin-de tutturdu. Âdem kremi omuz başlarına değdirdiği an, kendi teni ateşlerde yanıyormuş gibi bir his içinde kavruldu. Onun yumuşacık, pürüzsüz teni ellerinin altındayken, ne kadar sıkıntı çekiyordu, bunu

bilmesi mümkün değildi. Nur ise vücuduna değen soğuk kremle değil, onun dokunuşlarının eşsizliğiyle ürperdi. Âdem de bunu fark edince, “Çok mu soğuk?” diye anlayışla sordu.

Buna ne cevap vereceğini bilemeyen Nur, başını *evet* anlamında salladı. Hâlbuki onun parmaklarını hissettikçe, karnına ağırlar saplanıyor, bedeni ateşlerde yanıyordu. Bu kısacık temas bile onları nasıl etkisi altına alıyordu, ikisi de bunu kendilerine itiraf edemiyordu. Hiç yeri olmadığı hâlde, onun parmaklarının teması sayesinde göğüsleri gerildi. Bunun sebebini ilk başta anlayamasa da ne olduğunu içgüdüsel olarak algıladı. Onun elleri gövdesini keşfediyordu, bu çok güzeldi. Ve rezilceydi!

Âdem elini omurgasını takip ederek aşağı doğru gezdirdi. Eli nerede geziyorsa, gözleri de orada geziyordu. Bedenini sıkıyor, aklına yağan edepsiz düşünceleri yok sayıyor, gözlerini bazen kapatıyor, bazen tek bir noktaya odaklıyordu. Ancak bunları yapması, kasıklarında baş gösteren haysiyetsiz ağrıyı engellemiyordu. İçinde alt edilemez bir heyecan vardı. Kremi tenindeki her yerine yayınca, elini hemen geri çekti. Ona dokundukça kasıklarına vuran sızıyı, kontrolü altına alamayacağını fark etti.

“*O senin kardeşin sayılır! O senin kardeşin sayılır!*” Telkinler yetmedi.

Lanet olsun sorun şu ki; artık ona karşı hiçbir şekilde kardeşçe masum tepkiler hissetmiyordu. Oysa bu bir kere daha başına gelmişti! Bir yıl önce Amerika’da aynen böyle hissetmemişti. Onu o gece elbisenin içinde gördüğü 18. doğum günü de böyle hissetmişti! Şimdi nereden çıkmıştı bu hisler yine, hangi duygularını tetiklemişti? Öfkeleni.

Nur önüne dönüp teşekkür ettiğinde, havlusuna uzandı. Bacağının birini hafif yukarı kaldırıp, kolunu gözlerinin üzerine koyarak sırt üzeri yattı. Gözlerini kapayınca, “Bugün hava çok güzel, bu havada eve tıklamak haksızlık. Hafta sonumu böyle geçirmek daha da büyük haksızlık olurdu. Teşekkür ederim kabul ettiğin için.” diye mırıldandı.

Âdem bakışlarını onun üzerinden kaçıramayacağını anlayınca, hızla yerinden kalktı. Derhal kendini soğuk suların içine atarak, azgın vahşiliğini ehlileştirmeye çalıştı.

Nur suyun sesini duyunca, dirseklerine dayanarak kafasını

kaldırdı. Âdem suyun içinde balık misali süzülüyordu. Kafasını geriye koyup, yüzüstü döndü. Kollarını bir yastık gibi kenetleyerek yanağını dayadı. Ayaklarını haylaz çocuklar gibi yukarı kaldırıp sallamaya başladı. Köşedeki çimlerin içinde biten tek bir papatyaya odaklandı. Kendince söylediği bir şarkıyla oyalanıyordu. Neden olduğunu bilmiyordu fakat içinden şarkı söylemek, haylazlık edip oynamak geliyordu. O da bu isteğine gem vurmadı.

Âdem üzerinden sular süzülerek havuzdan çıktı. Siyah mayosu tenine yapışmıştı. Havlusunun yanına geldi. Sözde suya sakinleşmek için girmişti ama genç kızın bu hâlini görünce, eski hâline tekrar geri dönmesi çabuk olmuştu. Bacaklarını yaramazca oynattıkça, yakalayıp onları durdurmamak için kendini zor tutuyordu. Hele o diri kalçaları kıpırdandıkça, gözlerini kapayıp bir tur içerisinde sıkıntıyla çevirdi.

"Allah'ım... Bana hiç mi acımıyorsun?"

Kurulanırken, yanını geldiğini hisseden kız döndü. Keşke dönmeseydi! Hevesli gözleri onun ıslak teninde merakla gezindi. Kaslı kollarında, bir gram yağ olmayan adaleli düz karnında ve üzerine yapışmış olan şortundan aşağı kısımlarında. Ağzı kurumuştu, gözlerini ondan çekip yerinden doğruldu. Havuzun başına giderek, parmak uçlarını güneşten ısınmış ılık suya sokarak ileri geri hareket ettirmeye başladı. Bakışları yaptığı hareketle dalgalanan su da gezindi. Âdem yanına gelip, "Ben yiyecekleri getirmesini söyleyeyim Şermine..." dedi kaçarcasına.

Ani bir kararla kafasını çeviren Nur ona gülerek baktı. "Âdem?" dedi şirince. Gözlerindeki haylaz pırıltıları gören Âdem kaşlarını çatı. Nur sinsice sokuldu. Yosun yeşili gözleri güneşin altında açılmış, berak ovaları andırıyordu. Ellerini genç adamın şaşkın bakışları altında göğsüne koydu. Bakışlarını elinden çekip başını kaldırdı. Genç adam temasıyla kasılırken, bir taraftan da ne yapmaya çalıştığını sezmeye çalışıyordu. Nur yaramaz bir afacanlıkla dil çıkardı, bir anda onu havuza itti. Dengesini kaybeden Âdem çarşaf gibi havuza yıkılınca, koca bedeniyle etrafa yüksek sular sıçrattı.

Arsız bir kahkaha atan Nur, iki büklüm olana kadar güldü. Kendine hâkim olamayarak, "Sana ödetirim demiştim, yapmamalıydın." diye edepsizce göz kırptı. "Artık benimle uğraşmamayı öğrenirsin."

Âdem suyun yüzeyine çıkarken, ona doğru kulaç attı. Yüzünde oluşan çapkın sırtıyla, önüne geldi. Yüzünden akan suyu eliyle silip, saçlarında parmaklarını gezdirdi. Nur ona gözlerini kırpmadan bakarken, genç adam elini uzattı. “Tamam, ödeştik... Anladım bir daha seninle uğraşmayacağım.”

Onun sudan korktuğunu bilen Âdem’e güvenen Nur, oltaya çok çabuk geldi. “Söz mü?” dedi ellerini dizlerine dayayıp, öne eğilerek. Onun bilinçsizce yaptığı bu hareketi, Âdem’in yükselmeye başlayan ateşini tetikledi. Göğüslerinin çatalı birleşti ve derin bir vadi oluştu. Yutkundu. Genç adam bakışlarını oradan zor çekti.

“Söz, hadi ver elini de anlaşılm...”

Nur eline bakıp başını olumsuz anlamda sarstı. “Çok akıllısın değil mi? Beni havuza çekeceksin bilmiyor muyum, uyanık seni ama sen de bir şeyi unutmuşsun. Ben yüzmeyi hâlâ öğrenemedim, sudan korkuyorum!”

Âdem’in yüzünde anlayışlı bir hal oluştu. Onun yüzmeden değil de, sudan korktuğunu çok iyi biliyordu. Çünkü babası boğularak ölmüştü. “Tamam, biliyorum... Hadi barışalım!”

Nur elini tereddütle uzattığında, “Bak söz ver...” demeye kalmadan, kendini ılık suyun kucasına çekilirken bulması ani oldu. Nefesi boğazında düğümlendi. Suyun altına çekilirken ağzına dolan serin suyla ciğerleri acıdı. Sıcacık olmuş teni buz keserken, bacakları uyuştı. Dibe doğru kaymaya başladı. Aklında tuhaf düşünceler oluşurken, aniden güçlü eller belini kavrayınca onu suyun yüzüne çekti.

Ciğerleri patlayacakmış gibi derince bir nefes aldı. Yüzündeki suları hırçınca temizlerken, ciğerleri patlayacak gibi solumaya başladı. O vakit korkuyla paniklediğinden sebep, Âdem’in boynuna sıkıca kollarını dolamıştı. Gözlerini kırıştıtarak açtı. Yumruk yapığı elini Âdem’in göğsüne savururken, gözlerinden yaşlar boşalmaya başlamıştı.

“Hayvan! Hani çekmeyecektin beni? Bilmiyor musun sudan korkuyorum. Manyak mısın sen?”

Birbirlerine o kadar yakındılar ki, nefesleri karışıyordu. Kulaklarında, suya dökülen iri damlaların sesleri vardı. Gözünden akan yaşları görünce Âdem, ona sıkıca sarıldı. Nur farkında olmadan bacaklarını

onun beline dolayıp, suyun yüzeyinde kalmaya çalışıyordu. Ve hem korkup hem kendini yatıştırmaya çalışıyordu. Titrerken, bir yandan da hıçkırarak ağlıyordu. Âdem ona iyice sarılıp, çenesini omzuna koydu. "Hişşş! Tamam, özür dilerim! Bu kadar korkacağınızı düşünemedim." diye pişmanca söylendi. Elini beline sarıp, kendine sıkıca bastırdı. Göğüsleri kendi sert tenine çarpıyordu ve hızla atan ürkek kalbi, sanki kendi kalp atışıyla bütünleşmiş gibi teninde hissediyordu.

"Özür dilerim Nur... Tamam, ağlama lütfen..." Üzgün sesiyle onu sakinleştirmeye çalıştı.

İç i kıyılıyordu o ağladığı vakit ve yaptığıının pişmanlığı altında ezi- liyordu.

Nur dehşet içinde kalmıştı. Başını geniş omzuna koyup, sakinleş- meye çalıştı. Burnunu çekerek hıçkırıklarını alt etti. Islak saçları genç kızın yanağına sürünüyor, göğsündeki sert kıllar tenine değdiği için hafifçe canını acıtıyordu.

Âdem de genç kızı sakinleştirmek için elini sırtında gezdiriyordu. Üzgündü, çünkü bu kadar korktuğunu düşünememişti! Bir müddet öylece kaldılar, kıpırdamadan sakinleşmesini beklediler. Nur'un ağla- ması durunca, vücudu rahatladı. Geriye çekilip yüzüne yapışan ıslak saçlarını geriye çekti. Ağladığı zaman zaten hemen burnu kızarırdı. Burnunu çekerek kızarmış bakışlarını genç adamın gözleriyle birleş- tirdi. Sudan ıslanmış uzun kirpikleri koyulaşmış, kırgın gözlerinin üzerine titrekçe dökülmüştü.

"Şimdi iyi misin?" Duruşu, yaptığıının pişmanlığını taşıyordu.

Nur boynuna sardığı kollarını gevşetti. Kafasını evet der gibi sal- ladı. Çocuk gibi gözünü ovaladı. Ağlaması durduğu hâlde hıçkırıkla omuzları sarsılıyordu. Âdem belindeki elini gevşetip, kızarmış bur- nuna işaret parmağıyla dokundu. "Hâlâ burnun kızarıyor ağlayınca, şimdi sümüklüde olursun." Onu, eski hâline döndürmek için her şeyi yapardı. Kızın buğulu sesi koyulaşmış, yeşillikleri kaygıyla sislenmişti. Yaramaz dudakları kıvrılırken, Âdem'in elinin belinde olmadığını fark etti. Panikle kollarını boynuna doladı. Kalbi tekrar dehşetle çarparken, bacaklarını genç adamın beline yeniden doladı.

"Sakın beni bırakayım deme, seni öldürürüm!" dedi sinirle tehdit ederek.

Âdem gülerek, “Normalde benden uzak dur derdin.”

“Şimdi durma sakın.”

Genç adam kollarını tekrar ince beline dolayınca, genç kız kendini güvende hissederek bir nebze geriye çekildi. Yüz yüze gelmek için başını arkaya yıktı. “Lütfen Âdem beni bırakma, korkuyorum...”

“Bırakmam,” diyen adamın bakışları titrek dudaklarına kaydı. Ona sıkıca sarılmak istiyor, bu çocukça hâlini görünce gülmekten kendini alamıyordu. Zaten belindeki bacaklarda işini iyiden iyiye zorlaştırıyordu. Hele bir de büyük bir baskıyla sıkınca, aklından müstehcen düşüncelerin geçmesine engel alamıyordu. Gözlerini alamadığı ateşli bakışları dudaklarındayken, “Bırakmam... Seni asla bırakmam kedicik.” dedi içtenlikle.

Kendi duyguları üzerinde denetimi bu kadar mı zayıftı? Her şeyi bu kadar kolay nasıl unutabiliyordu?

Nur onun nereye baktığını görünce yutkundu. Kalbi kuş gibi çırpınmaya başladı. Dudakları kurudu. İstemsiz bir çaresizlikle dudaklarına bakıyordu. Dilini kuruyan dudağında gezdirdi. Adam içindeki ateşin harlandığını hissetti. Kız yüzünden ne istediğini okuyordu. Aklından milyonlarca kez dua ederek, “Öp beni... Öp beni... Lütfen öp beni...” diye yakarıyordu.

Âdem ona yaklaştı. Kızın kalbi atmayı durdurdu. Onun da nefesi düzensizleşmişti. Göğüslerine çarpan kalp ritmi heyecanlandığını gösteriyordu. Dolgun tepeleri ikisinin arasında ezildi. Ilık nefesini yüzünde hissedince, nefes almayı kesti. Bu anı ne çok beklemişti. Bir sürü hayaller kurup, bir sürü planlar yapmıştı. Kendini hep ona saklamış, hiç kimseye emanet etmemişti ilklerini. Her şeyiyle onun olacaktı; hayalleriyle, hayatıyla. Yalnızca onun, rüyalarındaki gibi. Gözlerini kapadı, dokunuşuna kendini bıraktı. Saniyeler geçti, hiçbir temas olmadı. Ateşli dudakları, buluşmadı. Aksine genç adam alnını alnına yaslayarak, kesik kesik aldığı soluklarıyla, “Sen bana ne yapıyorsun ufaklık? Beni ne hale getiriyorsun, görmüyor musun?” diye sitem etti.

Nur gözlerini açıp alnını oynattı. “Ben ne yapıyorum ki?” Aslında onun öpmediğine üzülmüştü. Bu anı yine hayal zannetmişti. Belli ki yanlış anlamıştı. Onu; hiçbir zaman kardeşten farklı görmeyecekti. Görseydi... Şimdi, şu hâldeyken onu öperdi, ona tamamen her

zerresiyle açıkken geri çevirmezdi. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu, bundan artık emindi. Başını küsçe geriye çekip, temasından kaçındı. “Beni sudan çıkarır mısın?” diye nazikçe sordu.

Âdem kızgın gözlerine, büzülmüş dudaklarına baktı. ‘Niye kızmıştı şimdi bu kız?’ O bükülmüş dudakları öperek düzeltmekten başka bir şey istemiyordu. Sadece tadını alarak öpmek... Kendini zorlayarak, yüzüne tebessüm kondurdu. “Buraya kadar başardın, suya girdin en azından biraz keyfini çıkarabilirsin! Ben seni tutarım. Biraz daha kal ve suyun tılsımına bırak kendini.”

Nur elini omzuna koydu. Parmaklarını bilinçsizce teninde gezdirdi. “Ya boğulursam ya beceremezsem?” Âdem onu tüm kaygılarından arındırmak istedi. Alnını alnına değdirerek güven verdi. “Ben seni tutarım kedicik. Hiç bıraktım mı elini?”

Bırakmamıştı. Ağaçta kaldığında, çatıya çıktığında, hatta havuza düştüğünde bile yanında hep o vardı. Hiç bırakmamıştı. Hırçın kedisi onu tırmalasa bile yanından gitmemişti. Genç kız ona sevgiyle bakarken, “Sen yanımda olursan, korkmam.” dedi. İçini çekti ikisi de. “Hem de hiç korkmam...”

Tabi bu dokunaklı sahne sadece üç dakika sürmüştü. Beş dakika sonra savaş hâlindeydiler.

“Ellerini boynumdan bırakmazsan, sana nasıl yardımcı olacağım! Hiç değilse biraz gevşet nefes alayım! Boğulacağım!” diye hayıflandı adam.

Nur yüzüne gelen suyu tek eliyle silerken, “Bırakmam. Bırakırsam boğulurum. Tabii sen boğulmamı istiyorsan, o başka.” diye suçladı.

Âdem kıyaya doğru tek eliyle kulaç atıp kendini sabitledi. “Bari bacaklarını biraz hafiflet, kımıldayamıyorum!” Ki bu büyük bir yalandı. Tek nefes alamamasının sebebi de -kıpırdayamadan donmasının nedeni de- onun yumuşak tepelerin kışkırtarak bedenine sürtüp durmasıydı. Bacaklarının belinde iç gıcıklayıcı hâlde sınıksıkı sarılmasını saymıyordu bile. Nur bacaklarını aşağı kaydırıp, kendini suya bıraktı. Âdem rahatlayarak derin bir nefes aldı. Genç kız suya ürkekçe bakarak, “Şimdi ne yapacağımı söyle?” diye titrek sesiyle sordu. Suya baktıkça nefes alamıyordu. Âdem, ona destek oldu. Ne olursa olsun yüzmeyi tam olarak bilmiyordu. Ve yaptığı ters bir hareket canının yanmasına

ya da tekrar korkmasına sebep olabilirdi. “Kendini rahat bırak, uçuyormuş gibi nefeslerini dengele, ayaklarını hafifçe hareket ettir. Suyun seni kaldırmasına izin ver. Teslim ol, teslimiyet seni kaldırır.”

Havva Nur derin bir nefes aldı. Kalbi korkuyla gümbürderken, zorda olsa onun dediğini yaptı. Kendini serbest bıraktı. Ayakları dalgalanarak hareket ediyordu ve bu onu rahatlatıyordu. Âdem gülümseyerek, “Bak korkacak bir şey yokmuş, böyle devam et.” diye telkin etti. Ona direktif vermeye devam etti.

Genç kız sevinçle kendine bakmaya çalıştı. Suyun yüzeyinde sadece onun dokunuşuyla durabiliyordu. Heyecanlanmaya ve bu anın keyfini çıkarmaya çalıştı. Hava müthiş sıcaklığıyla caydırıcı, su cazipti.

Çok geçmeden alışık olmadığı bu egzersizden her tarafı ağrımaya başladı. Kendini bu sevince öyle kaptırdı ki, suya hafif batıp çıkıyor olduğunu fark edememişti. Âdem’se inatla ondan gözlerini kaçırmaya çalışıyordu. Suyun yüzeyine balon gibi çıkan pürüzsüz göğüsler ihtişamla kendini gösterirken, genç adamın dikkatini dağıtıyordu. Başını sallayıp edepsiz düşünceleri aklından atmaya çalıştı. Ellerini ona fark ettirmeden belinden çekti. Kısa bir an bekleyip onun tepkisini izledi. İsteddiği sert tepkiyle karşılaşmayınca, tebessümle onu izlemeye başladı. Belli ki alışmıştı suya!

Nur artık suyun içinde hiçbir yardım olmadan duruyordu ve o heyecanla bunun farkında değildi. Gülen gözlerini genç adama çevirdi. “Bak yüzüyorum.” dedi çocukça bir neşeyle. Âdem geriye çekilip “Sana korkacak bir şey olmadığını söylemiştim. Sadece kendini serbest bırakacaksın, hepsi bu.” diye sinsice söylenirken, aradan sıvışmaya çalıştı.

Nur, Âdem’in geriye çekildiğini görünce panikledi. Nefes alamıyormuş, ciğerlerinde su olmadığı hâlde boğuluyormuş gibi hissetmeye başladı. Panik her yerini sararken, birden dengesi bozuldu ve suya çekilmeye başladı. O korkuyla çırpınışları çoğaldı. Kulaçlarını hızlı atmasıyla da sular ağzına doldu. Âdem hızla yanına gelip, onu kavradi. Suyun yüzüne taşıdı. Kolay nefes almasını, kendini güvende hissetmesini sağladı. Nefes aldığını idrak edemeyen kız korkuyla çırpındıkça hem tutması hem de onu sakinleştirmesi zor oluyordu.

“Nur tamam tutum seni, korkma ben yanıdayım.”

Ne yaparsa yapsın genç kız sakinleşemedi. Nur can havliyle ellerini

boynuna sararken, bacaklarını yine beline doladı. Âdem de ona sıkıca sarılıp, bedenlerini birleştirdi. “Tamam, buradayım korkma bir şey yok.” Genç kız ağzındaki suyu boşaltınca, ağlayarak omuzlarını yumruklamaya başladı. “Hayvan! Beni nasıl bırakırsın? Sana korkuyorum, boğulacağım dedim. Lanet herif yüzemiyorum görmüyor musun? Beni boğuyordun.” Islak kirpiklerini sımsıkı kapamış, gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

Âdem yüzerek kıyıya gitti. Nur’un çıkmasını sağlayarak onu mermer zemine oturttu. Kendisi de ellerini sert zemine dayayıp, kollarından güç alarak sudan çıktı. Üzerinden sular süzülürken ters dönerek yanına oturdu. Hıçkırarak ağlayan genç kıızı omuzlarından tutup, kendine çekti. Çenesini başına dayayarak, saçlarını şefkatle okşadı.

“Tamam geçti. Özür dilerim sadece sana öğretmeye çalışıyordum. Sen de gayet iyi yüzüyordun, tabii panik olmadan öncesine kadar iyiydin de...”

Nur elinin tersiyle gözlerini silerken, bir taraftan da saçlarını düzeltti. “Sana korkuyorum dedim. Korkuyorum ve sen...”

Âdem omzunu kavrayıp, onu kendine sıkıca bastırırken, ellerini yavaşça kolunda hareket ettiriyordu. “Saçmalama, buna izin vermedim. Sadece biraz rahatlayınca seni kendi hâline bıraktım.” Çenesini kavrayıp, kızarmış yüzünü kendine çevirdi. Bakışları genç kızın yaşlı gözleriyle birleşince, “Hem panik yapmasaydın, yüzdüğünü görebilirdin. Üstelik gayet güzel yüzüyorsun.” Gözlerini devirdi. “Hem de çok güzel!” diye tamamladı.

Nur ıslak kirpiklerini kırıştıtarak, “Gerçekten mi?” diye sordu. Hıçkırarak, “Yüzebiliyor muydum yani?” dedi. Heyecanla dudaklarını yalayıp, önüne gelen ıslak perçemleri geriye ittirdi.

“Tabii yüzüyorsun, hatta çok da güzeldi.” Âdem yerinden doğrulup ayağa kalktı. Genç kıza elini uzattı. “Hadi kalk da üzerimizi değiştirelim. Dinlen. Ben de bu sürede dışarıda biraz işim var, onu hallederim.”

Nur elini tutarak ayağa kalktı. Suratını sallandırarak, “Hani bugün tüm gün benimleydin? Beni mi kandırdın?” diye sorduğunda, sesi ne kadar kırıldığını belli etmek istemedi saklayamamıştı. Âdem kızın çocuksu yüzünü kaldırdı. Tebessüm ederek başını sarstı. “Yok, sadece eve uğramam lazım, fazla uzun sürmez zaten.”

Nur omzunu silkeleyip arkasını döndü. Şezlongların yanına giderken, “İstersen hiç gelme, kendin bilirsin...” diye gücendiğini sakladı. Âdem yanına geldi. O da toparlandı. “Evde tek kalacağını sanıyorsan unut küçük hanım, buna asla müsaade etmem. Gidip geleceğim dedim, kalacağım demedim!”

Nur çantasını hazırlayınca kenara bıraktı. Kurulandıktan sonra havlusuna sarınıp, saçlarının suyunu sıkarak tek omuzuna koydu. Yerdeki içecek bardaklarını tepsiye topladı. Ona bakan genç adama aldırmadan arkasını dönerken, “Ben kendimle kalabilirim, dadiya ihtiyacım yok. İstersen gelme... Çok da umurumda değilsin.” diye gönderme yaptı.

İki saat sonra içeriyi saran sis bulutundan, göz gözü görmüyordu. Her yeri kara, zakkum gibi acı bir duman tabakası sarmıştı. Zehir gibi keskinleşen koku içeriyi esir almıştı. Gözleri dumanın metalimsi acısından yanmaya başlayıp yaşarırken, göğsü can tenini delemek gibi hareketlenmişti. Sık aldığı nefeslerden boğazı acıyor, ciğerlerine çektiği duman yüzünden öksürerek kendini bahçeden dışarıya zar-zor atıyordu. Dizleri titrerken, içine soluduğu duman nedeniyle başı dönüyordu. Elini hızla çarpan kalbinin üzerine koydu, sakinleşmeye çalıştı. Dört büklüm hâlde acı acı öksürmeye başladı. Nefes alırken zorlanıyordu. Her aldığı nefes boğazını yakıyor, ciğerlerini havasız bırakacak gibi acıtıyordu. Kulaklarına bir anda yangın alarminin cılız sesi gelmeye başladı. Ardından kapıda iki güvenlik görevlisi görüldü. Koşmaktan kızarmış suratıyla, endişeyle bakıyordu eve. Bir müddet öksürdükten sonra elini dayadığı dizinden çekip, başını kaldırdı. Dağılan saçlarını kenara itti. Ürkmüş bakışlarını mutfaktan kara dumanların çıktığı pencereye çevirdi. Kesik kesik çıkan sesiyle ayağını yere vurarak, “Lanet olsun! Lanet olsun! Ve yine lanet olsun!” diye isyan etti.

O kadar uğraşıp yaptığı yemeği yakmış, fırındaki kek alev almıştı. Nerede yanlış yapmıştı ki! O kadarda özenli davranmıştı. Amacı sadece, ona güzel yemekler yapmaktı. Dikkatini üzerine çekip, ilgisini kazanmaktı ve bunu beceriksizliğiyle daha çabuk başarmıştı. Oysa her şey tam tıkırında gidiyordu. Yemekleri ocağa koymuş, keki de fırına sürmüştü. Mutfaktan mis gibi yemek kokuları yükseliyordu. Dudakları sinirle kıvrılırken, “Lanet olsun!” diye bir küfür daha savurdu. Kendine kızgınlığı bitecek gibi değildi. Yardımcıları Şermin elinde su

bardağıyla yanına geldi. Nur'un perişan hâline baktığında endişeleniyordu.

Nur'un önündeki önlüğünün bir kısmı yanmış, tencerenin kapağını birden açmasıyla, yanan yemeğin kızgın buharı elinin üzerini tahriş etmişti. Ve ocağın üzerindeki yanan tencereyi, çıplak elle almak gibi bir salaklık yaptığı içinde, parmakları fena hâlde acıyordu. Âdem evde olsaydı, kesin kıyameti koparırdı.

Hatta kıyameti koparmaz, dünyayı başına yıkardı. Aptal durumuna düşer, onun karşısında beceriksiz biri olduğunu öne sürerdi. *İyi ki de evde değil* diye geçirdi içinden. Yardımcısının uzattığı su bardağını aldı. Duru su boğazını yumuşatarak aşağı akarken, gırtlığındaki acıyı da hafifletmişti sanki.

“Üzülmeysin Nur Hanım, ben temizlerim içeriği.” Biraz tereddütle, “İyisiniz değil mi?” diye yeniledi sorusunu.

Nur kafasını salladı. Genç kızı endişelendirmek istemiyordu. Bardaktaki son yudumu da içip, yardımcılara uzattı. Kalbi hâlâ korkuyla çarpıyordu. Sakinleşmesi de biraz zaman alacaktı. “Sen olmasaydın evi yakardım Şermin, çok teşekkür ederim. Senin zamanında müdahalen olmasaydı... ev şimdi yanmıştı. Tabii, annemle babamda canıma okumuştur. Âdem'i de unutmamak lazım.”

“Önemli değil efendim, hem zaten ben alarmı kapattım. Hasan Bey de içeriği kontrol etti. Hiçbir sorun yok! Tek sorun içeriği saran duman.” Şermin mutfığa baktı. Dumanlar azalmış, artık her yerden çıkmıyordu. “Siz düşününüzü alırken ben temizlerim içeriği.”

“Lanet olsun Nur, ne haltlar karıştırıyorsun?”

Nur kükremesiyle yerinde sıçradı, hızla arkasını döndü. Âdem'in kaşları çatılmış, sinirle geniş omuzları kasılmıştı. Yaramazlık yapan küçük çocuklar gibi suçlu psikolojisine girmiş, elinde kibritle yakalanan çocuk gibi alt dudağını çiğniyordu. Âdem öfkesi burnunda ellerini iki yana açtı.

“Yarım saat seni yalnız bırakıyorum, sen haylaz bebekler gibi evi mi yakmaya çalışıyorsun? Annemin dediği kadar varsın! Seni yalnız bırakmaya gelmiyorsun. Aptal mısın sen?”

Hızlı adımlarla yanına gelip, endişeli bakışlarını genç kızın ince

vücudunda gezdirdi. Yakıcı bakışları, hasar tespitiyle tarıyordu bedenini. Nur çevresine bir göz attı. Bilinçsiz bir şekilde, kaçabileceği herhangi bir yer olup olmadığını araştırırken, önündeki önlüğünü; elleyle biraz daha sıkıca kavradı. Zaten korkmuştu, bir de azar yemesi...

“Aklından zorun mu var senin? Nasıl becerdin bunu?”

Nur avuçlarını ateş gibi yanan yanaklarına bastırdı. Başını kaldırıp, dolu gözlerini yüzüne çevirdi. Bir korku dalgasının damarlarına yayıldığını hissetti. Olanca cesaretiyle, “Sağ ol... beni merak ettiğin için çok şanslıyım. Endişelenme, iyiyim bak, yanmadım, ölmedim, hayat-tayım!” diye sitem etti. İçi burulmuştu. “Ne kadar duyarlısın.” Kırgınlığını kendince dile getirdiğinde, içindeki gücenme daha da büyüdü. Elinin üzeri yanmaya başlamıştı. Ya parmaklarındaki canhıraş his, onu nasıl yok edecekti. Âdem büyük bir öfkeyle omuzlarından kavradı. Parmakları vahşice etine batıyordu. Başını yere eğmiş genç kıza tepeden bakıp, histerik bir sesle, “İyi misin?” dediğinde sesi içten ve ne kadar endişe ettiğini belli ediyordu.

Nur hâlâ inanmaz bir tavırla başını sallıyordu. Çok fena sarsılmıştı. Hatta bütün bu olanların bir düş olduğunu bilmek içini rahatlatırdı. Yanağından bir damla yuvarlanırken, omuzlarını umursamazca sarstı. İri damlalar peş peşe yerdeki çimlerin üzerine yağmaya başladı.

“Korkma, ev yanmadı sadece yemek yandı.” Omuzlarındaki sarsılmayı bertaraf etmek için kendisini sıkıyordu. Âdem onun çenesini kırılacak bir biblo gibi kaldırıp, kendine bakmasını sağladı. Gözyaşıyla ıslanmış yeşil gözleri dipsiz ovalar gibi canlanmıştı. Bakışlarında hayal kırıklığı ve kırgınlık saklıydı. Elinin tersiyle yanağını şefkatle silerken. “Ev umurumda bile değil küçük aptal, sen iyisin ya... Sana bir şey oldu diye aklım çıktı. Kafayı sıyıracaktım. Ya yansaydın... ya sana bir şey olsaydı?” diye sayıkladı.

Bu kötü düşünceyle kalbi burkuldu. Geniş omuzlarını silkti. Zehir gibi acı bir sesle, “Dumanları görünce, arabayı içeri nasıl soktuğumu bilmiyorum. Ne demeye sen yapmaya çalıştın yemekleri, hayır anlamazsın ki. Üstelik yardımcıları vardı evde, söyleseydin hallederlerdi!”

“Tamam...”

“Tamam değil. Ölüyorum sandım, sana bir şey olsaydı...” İçinde beslediği acı kelimeleri, dili söyleyemedi. Mühürlendi dudakları.

kalbinin itirafını ketum dili engelledi!

Sürekli garip bir tavırla konuşan Âdem'in bu davranışı kişiliğine aykırıydı. Korkmuş hâlini ortaya koyuş şekli ise hiç de soğukkanlıca değildi. Güvence içinde yattığı limandan vahşi dalgalarla kaplı yabancı bir denize giriş yapan ufacık bir tekne gibi hissediyordu kendisini.

“Ben yemek yapmayı biliyorum, hatta kendi evimde çoğu kez yaptım. Sadece bugün...” Dudağını kemirmeye başladı. Zavallı kız titreyen çenesine rağmen büyük bir zorlukla kendini ifade etmeye çalışıyordu.

Âdem sinirliydi ama elinin altındakinin de ne kadar ürktüğünü fark edebiliyordu. Onu yatıştırmak için, “Orada kaç tane ev yaktın?” diye yersizce takıldı.

Histerik, krizi geçiren bir sesle, “Ben ev falan yakmadım kahrolası... Sadece...” diye çıkıştı. “*Sadece sana kendimi kanıtlamaya fazla kaptırdım!*” diyemedi. Titreyen alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp, “Seval’le telefonda konuşmaya dalınca, yemekleri unuttum. Sonra da içeriyi duman kaplamış fark edemedim...” diye açıkladı. Bakışlarını genç adama çevirdi. “Sana bugün akşam yemeğini ben yapmak istemiştim.”

Âdem omuzlarından tutarak onu kendine çekti, başını göğsüne bastırdı. Şu an da hiçbir şey umurunda deldi. Sadece ona sarılmak, varlığının sıcak temasını hissetmek istiyordu. Ne düşüneceğinin canı cehennemeydi! Sıkıca sarıldı. Korkmuştu. Yandığını ya da dumandan boğulduğunu düşünmüş, eve girene kadar binlerce felaket senaryosu yazmıştı. Kızı dışarıda iyi görünce, öfkesine engel olamamıştı. İpek saçlarında elini gezdirerek, çenesini başına dayadı. İs kokusu sinmiş saçlarının arasından o çok sevdiği bahar kokusunu alıyordu. Elinin birini durmaksızın belinde hareket ettiriyordu.

“Çok mu korktun?”

Nur önlüğünü sıkıca kavradı. Aslında kollarını genç adamın beline sarmak istiyor, lâkin utanıyordu. Sirtında gezen kocaman ellerin varlığı kanını kaynatıyordu. Dokunduğu yerler yanıyor, bacaklarının titremesini sağlıyordu. Ona şimdi sarılmak için neler vermezdi. Akli kalbinin önüne geçiyor, buna cesaret edemiyordu, utanıyordu.

Başlarda hızla atan kalbi sakinleşmiş, genç kızında sakinleşmesini sağlamıştı. Ve teninin sıcaklığını hissetmek çok güzeldi. Burada olmak istiyordu. Bir ömür onun kollarında, koynunda, kokusunu içine çekerek durmak istiyordu. Burnunu sinesine gömmemek için kendiy-le savaşa girişti. Gözlerini yumdu. Bu solgun ve kırılacak kadar ince göz kapakları, Âdem de acıma duyguları uyandırmıştı. Yavaşça dudaklarını gözlerine yasladı. Bir taraftan da ağzının içinde anlamadığı, karman, çorman bir şeyler fısıldadı. Beyni tuhaf, anlaşılmaz bir uyuşukluğa kaydı. Büyük bir irade gücüyle, vücudunu kendisinininkinden ayırarak geriye itirmeye, ne yazık ki gücü yoktu. Yüzüne bakınca yarı aralık gözkapakları arasındaki gözlerinin, kendini bırakma arzusuyla buğulanmış olduğunu anladı.

Bahar gibi kokusu, genzini yakarak içeri sızarken bunu yapmak ne kadar zordu.

Genç kız yüzüne düşen siyah perçemini kulağının gerisine iteledi. Adam bakışlarını eline çevirince, üzerindeki kızarıklığı fark etti. Homurdanarak geri çekildi. Birkaç dakikalık mutluluk, son bulmuştu.

“Elini mi yaktın? Niye söylemiyorsun?” Elini avuçlarının içine alıp dikkatlice bakarken, “Buna ilaç sürmek lazım, birinci derece yanık.” diye teyit etti. Bakışlarını genç kıza çevirdi. Kızgınca çıkan sesiyle ve kesin emir veren tonuyla, “Bir daha mutfağa girme, kendine ne yapmışsın baksana!” diye buyurdu.

Nur onun beceriksiz muamelesi yapmasına alındı, elini avuçlarından arasından küs bir uyarıyla çekmeye çalıştı. “Önemli bir şey değil, sadece kızarmış ben suya tutarım şimdi geçer. Önerin için teşekkürler!”

Âdem ne sitemine ne nazına aldırmaksızın, elini çekmesine izin vermedi. Sağlam elini kavrayıp hızla eve çekiştirmeye başladı. Nur arkasından sürükleniyordu. Onun büyük adımlarına ayak uydurmadıkça tökezledi. Bakışları attığı adımlarda olsa da onun tutuşundaki eline bakamadan da edemiyordu. “Âdem ben hallederim, bırak önemli bir şey değil zaten...”

Genç adam kızgın bakışlarla azarlayınca, Nur suratını sallandırdı. Peşinden gitmeye sessizce razı oldu. İçeri girince, “Şermin çabuk buraya annemin yanık ilacını getir.” diye bağırdı. Nur, Âdem’e şaşkınca bakıp, “Annemin neyini?” dedi.

Garipti! Âdem onu koltuklara yönlendirip oturmasını sağlayınca, ciddi yüzünü elindeki yanığa çevirdi. “Annem yemek yaparken bazen elini yakar, bilirsin çok aceleci!” diye açıklama yaptı. “Aynı kızı gibi!”

“Attığın taşı anneme de söyleyeceğim.”

Şermin elinde ilaçla hızla yanlarına gelip, Âdem’e uzattı. Genç adam ilacın kapağını açarken de, Nur’un dizinin dibine çöküp, tek dizini yere dayadı. Nur’un kaygılı bakışları onun üzerinde gezindi. Onun önünde diz çökmesini ne çok hayal etmişti. Birçok kez rüyalarında görmüştü! Tabii, başka şekillerde, elinde kırmızı kadife kutu ve pırıl pırıl parlayan tektaşla, evlenme teklif ederken... Bu hâli genç kızlık rüyalarını süslerdi. Şansa bak ki, adama diz çöktürüyordu, hem de hiç ummadığı anda ama sadece yardım için. Olsun! Onun ilgisini çekmek için, bin kere yanmaya razıydı! Galiba biraz mazoşist olacak bu düşünce ama böyle ilgi göreceğini bilse, sürekli sakarlık edebilirdi.

“Bir şeye ihtiyacınız var mı Nur Hanım? Ya da yapabileceğim bir şey?” diye sordu yardımcıları.

Nur onun sesiyle hayal âleminden sıyrıldı. Âdem ilacı elinin üzerine yayarken, “Yok, canım, teşekkür ederim sen zaten yapacağın en büyük yardımı yapıp, mutfağı temizledin.”

Genç kız tebessümle başını sarsarken, “Geçmiş olsun.” diyerek yanlarından ayrıldı. Bir sürü işi vardı. Daha mutfak dolapları silinecekti. Uf!

Âdem’in parmakları ilacı yayarak, canını yakmamaya özen gösteriyordu. Tutuşu narin ve tereddütlüydü. Yeni su toplamaya başlayan yanık yere parmakları denk gelince, Nur elinde olmadan yanaklarını şişirdi. Nefesini dışarı seslice salıp, acının etkisiyle ofladı. Âdem üfle-meye başladı. Onun ilgisiyle acı hafiflerken, kısa bir an gözlerini kapadı. “Acıyor mu?” diye sordu kıza bakarak.

Nur başını salladı. Farkında değildi fakat yüzünün şeklinden canın acıdığı yansıyordu.

Âdem ciddi bir ifadeyle, “Yalancı! Belli, acımıyor...” diye azarladı.

Nur anlamıyordu, bu adam bu kadar yaygarayı yaktığı yemekler için mi yoksa eli için mi çıkarıyordu? Burnunu kıvrarak, “Evet acıyor ama çok değil, birazdan geçer.” diye onayladı.

Âdem ilacı sürme işini bitirince, yerinden kalktı. Nur ona bakarken, "Burada kal, geliyorum." diye buyurdu. Alt kattaki odasına yöneldi. Genç kız ilaç kaplı yanık yerine baktı. Demin hafif şekilde yanan yara, şimdi ateşler içinde kavruluyordu. İçinden ufak çocuklar gibi zıplayarak, elini sallayıp üflemek geliyordu da, kendini nasıl zor zapt ediyordu anlamıyordu.

"Nur buraya gel."

Nur bakışlarını elinden çekip, genç adamın buyuran sesine çevirdi. Ne ara gelmişti? Saç kurutma makinasını televizyonun yanındaki prize takıyordu. Nur yerinden kalkıp yanına gitti. Kaşlarını kaldırıp, onun ne yaptığını anlamaya çalışırken, Âdem yanık eline uzanıp kendine çekti.

"Ne yapıyorsun?" dedi itiraz edencesine.

Âdem saç kurutma makinasını çalıştırıp, soğuk üfleme ayarına getirdi. Yanığın üzerinde tutunca Nur rahatlamamanın verdiği huzurla gözlerini kapadı. Ateşlerde yanan tenine, şimdi serin hava nüfus ederek rahatlıyordu. Acısını da hafifletiyordu. Âdem ona tebessümle bakıp, "Rahatlattı değil mi?" diye tatlıca sordu.

Nur gözlerini araladı. Bakışları kesişti. "Nasıl anladın rahatsız olduğumu?"

Âdem genç kızın eline, saç kurutma makinasını tutuşturup kenardaki masaya yöneldi. "Benimde elime kızgın yağ dökülmüştü. Biliyorsun ben bekâr bir adamım ve bazen geceleri acıkabiliyorum." Masanın yanındaki beyaz deri kaplama sandalyeyi aldı. "O zaman ben de acısını böyle serinletmişim, işe de yarıyor. Gerçi birkaç saate kadar harareti diner, rahatlasın." Sandalyeyi yanına koydu. "Otur hadi, ayakta dikilme." Sesinde kısa bir emir vardı. Genç kızın saç kurutma makinasını aldı. "Çok yaklaştırma, biraz geriden tut."

Nur onun gösterdiği gibi tuttu. "Bir de bana bağıırıp çağırdın. Senin bu yaptığına ip cambazlığı denir. Sen de yanmışsın benim gibi."

Âdem gülerken, parmağını düz burnunda gezdirdi. Yüzün de gizleyemediği çarpık bir tebessüm belirirken, geniş omuzlarını sarstı. "Haklısın, yandım senin gibi!"

Nur dudaklarını önce gülmemek için birbirine bastırdı, sonra da

neşeyle kıkırdamaya başladı. Gülüşü genişledi, salonu şuh kahkahaları inletti.

“Akşama yemek yok herhâlde, ben açıktım.” Elini ensesinde gezdirdi kısacık bir zaman. “Şermin de gidecek, kızın çıkış saati geldi.” Cebinden telefonunu çıkarırken, “Neyli pizza yersin, ya da istediğin bir şey var mı?” diye sordu.

Nur gülerek, “Bu kadar az ya’dadan olunca, ne isteyeceğime karar veremedim.” dedi muzipçe. “Ama pizza bana da uygun. Ve sakın...?” dediğinde Âdem ondan önce atılıp, “Mantar olmazsa!” diyerek sözlerini tamamladı. Nur onun mantar yemediğini nasıl hatırladığını anlamadı! Herhâlde bir yemek arasında bahsetmiş olmalıydı.

Bir saat sonra Nur elinde dolap poşetiyle duşunu almış, üzerine rahat şeyler geçirmiş biçimde aşağı indi. Yemekten sonra odasına çıkmıştı. Âdem üçlü kanepeye kurulmuştu. O da duşunu almış, üzerine rahat şeyler geçirmişti. Bu da bugün evde olacağının kanıtıydı. Merdivenden inerken parmaklarını tırabzanda kaydırdı.

“Mısır mı kokuyor burası?”

Âdem kısa bir an ona dönerek, “Evet, mısır patlattım, film izlemeyecek miydik?” diye sordu.

“İyi de sen ocağın nereden açıldığını bilmezsin. Dolapta hazır olmalıydı.”

“Ben bekar evinde yaşıyorum unuttun mu? Üstelik bayat mısır sevmiyorum.”

Üzerindeki şaşkınlığı atamayan Nur tekli koltuklardan birine geçti. “Sözünü unutmuşsundur diye düşündüm. Tüm gün bir sürü şey yaşadık.”

Âdem kolunu kanepenin başına uzattı. Kumandanın tuşuna basarken, bakışlarını televizyonun ekranından hiç çekmedi. “Unutmadım. Keşke öyle bir şey yapabilseydim.” Aradığı kanalı bulunca bakışlarını genç kıza çevirdi. “Elin nasıl, hâlâ acıyor mu?” Sesinde gerçekten samimi bir tını vardı. Bunu nezaketen değil de önemseddiği için sorduğu belliydi. Nur eline baktı. “Acımıyor, dediğin gibi acısı dindi. Sadece hafif bir sızı var, o da yakında geçer herhâlde.”

“Hadi, filmleri seçtin mi? Neler izleyeceğiz bir bakalım istersen.” diye sordu Âdem.

Nur yerinden kalkıp televizyon ünitesine geçti. Geçen gün aldığı CD'leri Âdem'e uzattı. Âdem onun elindeki CD'lerinin üzerlerine ilgiyle bakmaya başladı. Gözlerini üzerinde gezdirip, "Hımm Ödünç Sevgili, Şeytan." diye mırıldandı. Hiç sormadan ilk romantik komediyi taktı.

Nur tekli koltuğa oturup bağdaş kurdu. Kucağına mısır kâsesini alıp, bakışlarını televizyona çevirdi. Âdem filmi başlattı. Kumandayı sehpaye bırakıp, mısır kâsesini aldı. Geriye yaslanıp mısırlardan yerken "Bu filmi daha önce izledin mi?" diye sordu.

Nur bakışlarını ekrandan ayırmadan mısırları ağzına attı. "Hayır, Seval izlemiş o tavsiye etti. Ama ben dost kazığı atan filmleri sevmiyorum. Aslında Gönül Avcısı diye bir filim tavsiye etti, ben içeriğine baktım ve bize uygun olmadığına karar verdim. Bu iyi gibi geldi." Bakışlarını Âdem'e çevirdi. "Sen bu filmi izledin mi?"

Âdem kıkırdarak, "Bunu değil ama diğerini izledim! Haklısın. Bize hiç uygun değilmiş. Yani en azından sana! Zaten Seval'den başka öneri gelmezdi." Mısırı ağzına atıp elini tekrar kâseye daldırdı.

"Neymiş uygun olmayan şey? Ben 15 yaşında mıyım da bana (+) yasağı var? Hem Amerika'da onun gibi yüzlercesini her hafta izlerdik. Şimdilerde bu tarz şeyler normal." Âdem kaşlarını kaldırıp, elindeki mısır dudağında donmuş hâlde kalınca, Nur tek omzunu sarstı. "Biliyorsun, cinsellik tüm filmlerin başlıca konusu, bunlar doğal şeyler. Çizgi filmlere bile konu yapıyorlar, kızıyorum, o ayrı ama elden bir şey gelmiyor..."

Âdem onun rahat tavrına ve düz konuşma üslubuna dik bakışlar atıp, "Sen oralarda ne kadar geniş olmuşun! Önceki geldiğinde bu konuları konuşurken yüzünü kızarıyordu. Şimdi sanki o kızlar gibi rahatça konuşabiliyorsun." Bu bir suçlama değil, karakterindeki önyargıydı.

Nur kâseyi koltuğun başına koyup, öne eğildi. Açık saçları önüne gelince, geriye havalandırdı. "Sen ne demek istiyorsun? Hangi kızlardanım ben?" Sesi bir desibel daha yükseldi. "Buram buram cinsellik kokan bir şehirde yaşadım. Adım attığım her köşede çekinmeden öpüşüp, sevişenlerle vardı. Sokaklar rahatlık yuvası olmuşken, okulun içinde aşk ve cinsellikten başka konu konuşulmazken, her köşeden kendini çekici sanan biri fırlarken, kendimi nasıl koruduğum

hakkında hiçbir fikrin var mı? Laf! Ben o kızlarla yetiştım,” Yerinden doğruldu. “Türkiye önceden tutucu bir şehirdi ama buna rağmen birçok şey serbestti. Cinsellik yaşanmadan da öğreniliyor. Kitaplar ve filmler bunun kanıtı.” Yaptığı edepsizliğini yok sayarak ayağa kalkıp, mutfaka giderken, “Ben içecek bir şeyler alacağım, sana da getireyim mi?” diye omuzunun üzerinden sordu.

Âdem sehpaye uzanıp kumandayı aldı. Filmi dondurunca bakışlarını mutfak kapısına çevirdi. Bu kız ne demişti? Cinselliği yaşadığını mı, yoksa yaşamadığını mı ima etmişti? Kafası karışmıştı. Onun biriyle birlikte olduğunu düşündüğü an, daha düşündüğü an kan beynine sığıyordu. Saklamanın faydası yoktu, kıskançlıktan kuduruyordu.

Nur iki büyük kola bardağı ve cips kâsesiyle içeri girdi. Tepsiyi sehpaye bırakıp, kola bardağını Âdeme uzattı. Kendi kâsesini ve kola-sını alıp yerine geçti. Gözlerini ekrana dikip, “Hadi başlat.” dedi.

Filim başladı, bir müddet birlikte izlediler. Nur başrol oyuncusuna sinirlenip, “Adama bak, resmen sopalık. Kızın ona olan aşkını nasıl fark etmez? Yazık... Canım benim nasıl da bakıyor gözlerinin içine. Bu adamdan bir halt olmaz, film benim için bitmiştir. Artık kızın gönlünü alsa benim gönlümü alamaz.”

Kendini kaybetmiş sayıp sövüyordu. “Adam hem en iyi arkadaşını hem de onu idare etmeye kalkıyor. Ben o kızın yerinde olsam, onun gibi kişiliksiz birine bırak kalbimi vermeyi, saçımın telini haram ederdim. Adamdaki mideye bak! Üstelik kim arkadaşının kullandığı birini koluna takar ki.” Bakışlarını Âdeme çevirdi. Dirseğini kanepeye dayamış, bakışları haylazlıkla kısılmış, küstah dudakları alayla kıvrılmış onu izliyordu. Onun dikkatini kendine verdiğini gören kız, “Sen bana niye koyun gibi bakıyorsun, filime baksana.” diye utancından kıvırdı.

“Seni izlemek filminden daha heyecanlı!”

“Söylendim değil mi yine.”

Adam başını salladı. “Filmi baştan yazacakmış gibi hem de. Senariste kızıyordun en son.”

“Ben senariste niye kızayım! Sadece şu kendini adam sınıfına koyan hıyara kızdım!”

Geriye yaslanıp cipsi ağzına attı. O kadar doğal hâli vardı ki,

parmaklarında kalan baharatı yaladı. Âdem'in gözleri yüzünden direkt o parmaklara kaydı, sonra kırmızı dudaklara, lanet dili aklını karıştırıyordu. Nur'un konuşmasıyla kendine gelip, tekrar bakışlarını televizyona çevirdi.

"Aslında kızlarla hep yorumlayarak izledik filmi, o yüzünden kendimi kaptırmışım affedersin. Sıkıldıysan bırakabiliriz?"

Âdem yerinden kalktı. "Bu bitti ama sıkılmadım. Adama sayıp sövmen bittiyse, şimdi diğer filimi takalım!" Nur yerinden bir anda kalktı. "Sen koy, lavaboya gideceğim. Sonra en heyecanlı yerinde kıvrılmak tehlikeli olur." diye şirinlik yaptı. Merdivenlere yönelince durdu. "Ben gelmeden açma bak." Lavaboya koşar adım girerken kafasını kapının kenarına vurdu. Âdem filmi taktı. O gelene kadar bardakları tazelemişti.

"Başladı mı?"

Nur televizyona bakarak yerine oturdu. Az önceki oturuşu gibi ayaklarını altına aldı. Kâselerini kucağına alıp kendini filme ayarladı. Film başladı. Başlarda çok güzel izliyorlardı. Sonlara doğru şeytanın esir aldığı kız merdivenlerden ters dönerek inince, yerinde huzursuzca oynamaya başladı. Ayaklarını aşağı sarkıtıp kaçamak bakışlarını Âdeme çevirdi. Bacak bacak üzerine atmış, bir elini bacağının üzerine koymuş, diğerini kanepeye dayayıp başına destek yapmıştı. Hiç kıpırdamadan ilgiyle filmi izliyordu. Bakışları tekrar filme kaydı. İçine bir korku düştü. Sanki arkasında birileri geziyordu. İçinde bir ürperme vardı. Ense kökünden, omuriliğine doğru soğuk bir ürperme geçti. Çaktırmadan arkasına baktı. Kimse yoktu! Sonra odanın karanlık köşesine takıldı bakışları, gözlerini kısarak baktı. Sanki böyle bakınca orada bir şey görmeyecekti. Orada bir gölge mi vardı?

Lanet olsun, hangi akla hizmet ışıkları söndürmüşlerdi! Televizyondaki kız, bıçağı kendi rahmine saplayınca, nefes almayı bıraktı. O sırada salonun bahçeye açılan kapısındaki tül hafif esen akşam melteminde havalanınca, Nur korkuyla yerinden fırlayıp Âdem'in yanına geçti. Kendini kanepeye öyle hızlı attı ki, genç adam bile ne olduğunu anlayamadı. İyice dibine sokuldu. Bakışları hâlâ bahçe kapısında geziyordu.

Âdem bir kedi gibi dibine sokulmasıyla, önce şaşırdı, sonra da

korktuğunu anlayıp kahkahayı bastı “Korkuyorsun madem, neden izliyorsun böyle filmleri?” Yerinden doğruldu. “Başka zaman izleriz.” Nur kolundan çekip geri yerine oturturken, “Saçmalama, en heyecanlı yerindeyiz, zaten az kaldı.” Diye kızdı.

“Ama korkuyorsun.”

“Ne var bunda? Korkumdan zevk alamaz mıyım?”

“Niye manyak mısın sen?”

“Yarım kalırsa meraktan çatlarım.” diye söylendi.

Âdem ona şaşkınca bakıp, kafasını sallayarak yerine otururken, sırtıyordu. “Çılgılık atmazsın değil mi?” Komikti!

Nur ayaklarını kanepeye çıkarıp, dizlerini kırdı. Âdem’in elini alıp omuzundan aşırıldı. Kendi de bir kedi gibi koltuk arasına girerek, kafasını göğsüne yasladı. Yanındaki cips kâsesini de onun dizlerine yerleştirdi. Saçlarını geriye itip bakışlarını televizyona çevirdi. Yaptığı şeyler o kadar normal gibi davranıyordu ki, genç adamın ona şaşkınca baktığının farkında bile değildi.

“Böyle iyi... Sen yanımda olunca, korkmam.”

Âdem kolun altındaki kıza bakakaldı. Bu kadar yakınlık onun için çok fazlaydı. Nur kıpırdanıp yerini ayarlarken, Âdem’de eli mahkûm geriye yaslanıp onu kendine doğru çekti. Dirseğini kanepenin kolçağına yaslayıp, eliyle başını destekledi. Gözlerini filme çevirdi ama izlemek ne mümkün! Bir türlü filme adapte olamıyordu. Genç kızın başı düşünde kıpırdadıkça, saçlarındaki iç gıcıklayan kokusu genzine ulaşıyor, ciğerlerini harekete geçiriyordu. Başını eğip burnunu o saçlara gömmek için nasıl savaşıyordu. Bir de Nur korktuğu zaman farkında olmadan daha çok sokuluyor ya, işte o vakit nefesi kesiliyordu. Genç kız cipsi ağzına götürürken bakışları kısa bir an Âdem’e kayınca, doğallıkla ona uzattı. “İster misin?” Ondan yanıt gelmeyince dudaklarına götürdü. Âdem’de şaşkınca ağzını açtığı anda, parmakları istemsizce dudaklarına sürtündü. Âdem cipsi çiğnerken, Nur’un bakışları oraya takılı kalmış hâlde parmaklarında kalan baharatı yaladı. Bakışları, gözleri ve dudakları arasında gidip geldi. Sanki ilk defa kadın gibi bakıyordu adam ve bir adama ilk defa dokunuyordu kadın.

Âdem onun farkında olmadan yaptığı bu iç gıcıklayıcı ve tahrik

edici hareketle ağızındaki lokmasını hızla yuttu. Gözleri hâlâ onun dudaklarının arasında dolanan parmaklarında duruyordu.

Nur'un kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Kaçsa mıydı? Donup kalmıştı. Kalbinin sesinin, ona bile duyulduğundan neredeyse emindi. Bozuk nefes alış veriş değişti. Omuzları heyecanla sık sık inip kalkmaya başladı. Âdem bunu fark ediyordu. Eğildi, yüzleri birbirine yaklaşıncaya durdu. İlk nefesleri birbirine çarpıyordu. Bekledi. İtiraz etsin, elinin altından kaçsın, hatta isyan etsin diye bir müddet bekledi. Ama olmadı.

Onun ılık nefesini yüzünde hissedince, yağ gibi eridi. Ayakta olsaydı kesin yere kapaklanırdı. Hoş şimdi tam yanındaydı ama heyecandan bayılmak üzeriydi. Gözleri kapandı. Soluklarıyla sarhoş olmak istememiş ama başaramamıştı. Dudakları tüy misali değince, nefes almayı unuttu.

Elini genç adamın göğsüne koydu. Elinin içindeki yüreğin çırpınışıyla, az daha kendinden geçiyordu. Nasıl güçlü atıyordu öyle, sanki elinin altından fırlayıp gidecekti. Sert dudaklar hareketlenmeye başlayınca, başı geriye kaydı. Âdem'in koluna dayandı. Öpüşü o kadar nazik, o kadar cezbediciydi ki. Nur'un ilkiydi. Her anlamda ilk! Yıllarca onu beklediğini bilse ne derdi? Onun için sakladığı ilk öpücüğüydü. Acemiymiş, ne yapacağını bilemiyordu. Israrcı dudaklarına, ayartıcı dili karışınca, o dudaklarını aralamaya çalıştığında sadece izin verdi. Bilmiyordu ama içgüdüsünü takip ediyordu.

Nasıl davranması gerekirdi! Öpüşenleri çok görmüştü televizyonda ama nasıl yapıldığıyla, izlenmesi bir değildi. Dudakları kendiliğinden aralandı, onun baskısının etkisiyle titredi. Âdem'in dili zevk veren bir yolculuğa çıkarken, genç kız onun yaptığı gibi tedirgince ve titrek kıpırtılarla ona karşılık vermeye başladı. Her ikisi de daha şimdiden tahrik olmuştu.

Âdem tam geri çekilmeyi düşünürken, ürkek hareketlerle kendine katılmasına kayıtsız kalamadı. Ağızının nemli tadı, dudaklarının yumuşaklığında kendini kaybettirdi. Yerinde olan az akıllı ve iradesi onun ürkekçe uzattığı dilinin temasıyla kaybolup bitti. O dili ağızda istiyordu. Dudaklardaki baskı arttı, öpüşü sertleşti. Başlardaki birbirlerine dokunmadan oluşan romantik öpüşün yerini, ateşli bir ha-

aldı. Kolunu boynuna bastırıp, kafasını iyice kendine yasladı. Ne kadar öpse de dudaklarına doyamıyordu. Ateş gibi nefesleri tenlerine kesik ve tutuk vuruyordu.

İncecik beli kocaman elleriyle kavradı. Kendine yaslayıp parmaklarını sırtında baştan çıkarıcı hareketlerle gezdirmeye başladı. Baskısı arttıkça, genç kızın göğüsleri aralarında sıkışıp ezildi. Sıcaklığını tüm hücrelerinde hissedince, damarlarındaki kanı ateşlendi. Dudakları tarafından esir alınan sert ten, artık ona ateşle karşılık veriyordu. O nasıl öpüyorsa, Nur da onu öyle öpmeye çalışıyordu.

O kadar uzun zaman beklemişti ki bu anı, bu kadar muhteşem olduğunu bilmiyordu. Tadını kendi dilinde hissediyordu. Baharatlı cipsin tadını da tabii! Göğüslerinde huysuz gerilmeler oldu. Öyle ki, bu tatlı gerginlikten haz aldı. Öyle acıyla değil, tatlılıkla bedeni ateşleniyordu. Belini yay gibi gerip ona yasladı. Tenleri iyice birleşince, Adem'in ağzından homurtular kopmaya başladı. Kulağına gelen sesler öyle güzeldi ki. Sonra bir anda ateşte yanıyormuş gibi geri çekildi. Nur boşlukta asılı kalmıştı. Bunu sevmemişti. Ondan kendini koparmasına kızmıştı. Arzuyla buğulanmış kısık yeşilliklerini araladı. Loş odada cam parçaları gibi parlıyordu. Bakışları Adem'in koyu mavilikleriyle çakıştı. Gözlerinde de aynı arzuyu görüyordu.

Sonra genç adamın bakışları değişti. Yüzü sertleşip, kaşları çatıldı. Sanki az önceki olay hiç yaşanmamış gibi pişmanlıkla soluk aldı. Hâlâ belinde unuttuğu elini birden virüs kapacak gibi geri çekip, ayağa kalktı.

Elini saçlarına sıkıntıyla gömdü. Pişmanca, "Özür dilerim, ben bunu..." diye saçmalamaya başladı. Çaresizce ensesine ovalarken, isyanla ileri geri yürümeye başladı. Nur hâlâ rüyadaymış gibi, az önceki anın hülyalı büyüünden çıkamamıştı. Adem onu öpmüştü! Hem de ateş gibi, istekle öpmüştü. Titrek parmaklarını, aşkın şarabını içmiş dudaklarına dokundurdu. Ne hissetmesi gerektiğini kestiremiyordu. Gülmek ve ağlamak gibi, tuhaf bir duygu geçişinde kalmıştı.

Adem elleriyle yüzünü kapayıp, parmaklarıyla kaşını yukarı doğru gererken, "Beni affet! Ben; ne oldu anlayamadım. Tam bir aptal gibi. Bu yaptığım hayvanlık... Allah'ım ben ne yaptım?" diye inledi. Ne konuşacağını bilmiyordu. "Bu bir daha tekrarlamayacak, özür dilerim. Seni temin ederim olmayacak."

Nur şaşkınlıkla bakıyordu. Öptüğü için pişman olmuştu! Genç kızın kalbi buruldu. Bu çok kötüydü. Ona pişman olduğunu bile anlatamayacak kadar kötü mü hissediyordu? Dokunduğuna kızgındı, bir vebalı gibi hissettirdi. Sanki öpmemişte, tecavüz etmiş gibi suçlu davranıyordu. Oysa bu öpücüğü ne kadar uzun zaman beklemişti. Ağlamak istiyordu. Şimdi avaz avaz bağırmak da istiyordu.

Hırçınca yerinden kalktı. Bu hayalini ne kadar çok beklemişti ve bu adam en güzel rüyasının içine etmişti. İsteyerek yapmamış gibi bir de özür diliyordu. Bir daha olmayacakmış! Koluyla yolunun üzerinden çekerken, “Yatsak iyi olacak, iyi geceler.” diyerek onu arkasında bırakıp merdivenlere yöneldi.

Oysa arkasını dönüp çenesine okkalı bir yumruk savurmak istiyordu. Avazı çıktığı kadar bağırıp, “Seni öküz, bana bunu yapamazsın.” demek istiyordu.

Âdem yanlış anladı. Zannetti ki, öptüğü için kızmıştı. Genç adam bocalayarak öne atıldı. Hızla birkaç adımda basamakları çıktı. Ona yetişip kolundan yakalayıp, “Nur özür dilerim.” dedi ve kız haykırmak için dilini ısırıldı. Kolundaki eline hüsrarla bakınca, Âdem hemen geri çekildi. “Bak bir daha olmayacak, boş bulundum. Özür dilerim.”

Nur daha fazla dayanamayacaktı. Ya odasına gidecek, ya da burada merdivenlere oturup hüngür hüngür ağlayacaktı. Kolunu tutuşundan kurtarıp mağrur başını vakurca dikleştirdi. Burnunu gururla havaya kaldırdı. “Bu kadar dert etme, ben de sana karşılık verdim, bütün yükü üzerine almana gerek yok. Yok sayarız, olmamış gibi davranırız olur biter.”

Gözündeki deli yaşları zorla geriye itip, sesini düzenlemeye çalıştı. Ne mümkün, bir yumru boğazına oturmuştu. Boğuk çıkan sesiyle, “Ben unuttum bile, sen de unut! İyi geceler, sabah görüşürüz.” deyip arkasını döndü. Kendine engel olup koşma dürtüsünü yok etti. Şaibe uyandırmayan sakın adımlarla odasına çıkıp kapıyı kapadı. Âdem hâlâ şaşkınca arkasından bakıyordu. Beyni durmuş gibi düşünemiyordu.

Nur kapıyı kapatıp sırtını kapıya dayadı. Bacakları titriyordu ama az önceki gibi heyecandan değil, sinirden. Yanaklarından sıcak damlalar akarken, yavaş adımlarla bitkin bir şekilde yatağa uzandı. Yatağı yumruklarken, sesi duyulmasın diye ağzını yastığa gömüp tüm gücüyle

bağırdı. Tüm siniri dinene kadar bağırdı. Dakikalarca öylece bağıırıp, yatağı yumrukladı. İçindeki öfkesi hafifleyince, biraz rahatlayınca sırt üzeri yatıp, gözlerini kuruladı. “Bunu sana ödeteceğim Kazanova. Seni peşimde koşturup köpek etmezsem bana da Havva Nur demesinler.”

Bu şehre senli hayalleri sensiz taşıdım, yine buldun geldin karşımda yerini aldın. Zorundayım, zor olacağını bile bile ayaklandım. Sadece 'merhaba' deyip gidecektim, bakmasaydın böyle güzel, gülmeseydin kara sevdalı yüreğimi yerinden sökerek, valla tek kelime etmeden kalkacaktım. Kaçtım denizler aşırı uzaklara, sustum kelimelerin arasına, küstüm bu şehre senden yine de kurtulamadım. Boşunaymış gurbet acısı, boşunaymış irade savaşı, kendimi boşuna aldatmışım. Anladım faydası yok uzak kalmanın işte pes ettirdin, bu savaşı sen kazandın.

Saklı günlük sayfa 11

Pazar 22 / 2000

8. Bölüm

Nur kahvaltı masasına yaklaştı. Âdem masaya oturmuş, hem çayını içiyor, hem de gazetesini okuyordu. Sabaha kadar uyuyamadığı için, sabah erkenden kalkıp annesinin buzlukta her daim bulundurduğu papatya küplerinden birkaç tane alıp, gözlerini sakinleştirip, gözaltlarında ki halkaları yok etmişti. Yüzündeki hüznü de silmişti, içindeki hâlâ orada öylece duruyordu ve onun için yapabileceği bir şey yoktu.

“Günaydın?”

Âdem gazeteyi katlayıp masanın kenarına koydu. Gözlerindeki yorgunluğa bakılırsa, o da gece iyi uyuyamamıştı. Bakışlarını bir süre genç kızın yüzünde dolaştırdı. Nur yalancı bir iştahla servis tabağına kahvaltılık alıyordu. Neşeli hâli şu anda ona eğreti duruyor olsa da, adam bunu göremedi. Ama içindeki bir ses, onun şu anda masadan bir yolunu bulup gitmek isteğini söylüyordu. Servis tabağına bir şeyler koyarken, Şermin yanlarına çaydanlıkla yaklaştı. Nur genç kıza bakıp, “Şermin ablanın evliliği nasıl gidiyor?” diye alakasız bir soruyla ortamı yumuşatmaya çalıştı.

Genç kız fincanı doldururken, “İyi efendim, o da sizi sordu geçen gün, selamları var. Çok özlemiş burayı.” diye gülümsedi.

Nur peynirinden bir parça çatalına taktı. “Biz de onu özlüyoruz ve

giderken senin gibi birini bıraktığı için, ona teşekkür etmeliyiz.” Genç kız çaydanlıkla geriye çekilip, “Afiyet olsun efendim.” dedi yüzünde kocaman gülümsemeyle. Uzaklaşmadan hemen önce, “Teşekkürler.” dedi Nur servis tabağına bakışlarını çevirirken.

Âdem, Nur’un hiçbir şey olmamış gibi davranmasını anlayamıyordu. Sanki dün yaşananlar kabusmuş, uyanınca geçmiş gibi davranıyordu. Elini masaya dayadı. “Keşke bunu yapmasaydın!” dedi sitem ederek. Tok sesi sert bir fısıltı gibi Nur’un kulaklarında yankılandı. Nur’un elindeki ballı ekmek dudaklarında donup kaldı. Hızla tabağına bıraktığı ekmekten sonra elini birbirine sürtüp kâğıt peçeteye uzandı. Âdem sinirle elindeki çatalı masaya koydu. Gözleri oraya takıldı. “Neyi, nasıl yapacağımı ben bilirim ve bu konu dün gece kapandı.”

“Ama benim için önemli ve kapanması çok zor.”

Âdem birden yerinden kalkıp, yüzündeki sertliğin aksine sakın adımlarla yanına geldi. Nur sandalyesine yaslanıp, başını geriye doğru atarak, tepesindeki genç adama baktı. Yanında kule gibi dikiliyordu. Kısa bir an bakıştılar. Âdem elini masaya dayayıp, başını aşağı eğdi. Suratları yaklaşıp kadar durmadı. Gözleri gözlerine öyle yakındı ki, gözbebeklerinin kenarındaki koyu halkayı bile göre biliyordu.

Nur’un nefesi ciğerlerinde donup kaldı. Bu kadar yakın olması zalimlikti. Onun dikkatli bakışları vücuduna bir enerji gönderirken, genç adamın ağzı bir şey diyecekmiş gibi kıpırdadı. Nur’un gözleri kısa bir an, o kibirli dudaklarına kaydı. Allah’ım, dün onları öpmüştü ve her şeyiyle onun esiri olmuştu. Gözlerini hemen o sert dudaklardan çekmek istedi. Suçlayıcı bakışları öyle derindi ki, tüm gücünü emiyordu. Yutkunurken gözlerini tabağına çevirdi

Âdem bir an boğulacağını sandı. O kadar duygu yüklüydü ki gözleri, karmaşık duyguların geçişini görüyordu. Bakışlarını kaçırmıyordu, tekrar onu öpebilirdi. Ve bakışlar! Artık eskisi gibi bakmıyordu, soğuk, mesafeli değildi. Ama gözlerini kaçırmadan önce içinden yıldırım gibi bir pırıltı geçtiğine yemin edebilirdi. Öfke, kırgınlık, pişmanlık, hangisiydi?

“Nur konuşmalıyız bu konuyu? Kaçamayız.”

Korkuyla yüzleşen Nur ellerinin titremesini, karnındaki kasılmayı önleyemeye çalışarak, “Neyi konuşacağız?” dedi duru bir sesle, soluğunu tutmasaydı titrediğini saklayamazdı.

Âdem elini masadan çekip cebine koydu. Yukarı doğrulup, "Sen ne olduğunu gayet iyi biliyorsun!" diye sitem etti.

Nur ona aldırmadan kahvaltısını yemeye çalışıyordu. Lâkin aldığı her lokma boğazına diziliyordu. Çayından bir yudum alıp, "Sanırım dün konuşup konuyu kapamıştık." diye umursamamaya çalıştı.

Âdem gözlerini kısa bir an döndürdü. "Ben...?" Nefesini hızla dışarı saldı. "Ben ne kadar özür dileysem de bunu değiştiremeyeceğiz se..."

Nur birden yerinden kalktı. Arkasını dönüp, başını cüretle kaldırdı. Kararlı bakışları genç adamın yüzünde gezerken, "Bak sana dün söylediğim, şimdide söylüyorum! Kendini kötü hissetmene gerek yok. Bunu sen tek başına yapmadın. Eğer istemeseydim... Yani şaşırp kalmasaydım desek daha doğru, seni iter, kafanı kırardım." Yanından geçip biraz ilerleyince, "Seninle bir anlaşma yapalım, bu konuyu bir daha konuşmayalım. Eğer bu konuyu bir daha açarsan ve yine pişmanım demeye başlarsan... İşte o zaman buna seni gerçekten pişman ederim."

Sert tehdidi havada asılı kaldı. Âdem hâlâ onun arkasından bakarken, birkaç basamak çıkıp durdu. Başını omzuna düşürdü. "Ha, bu arada annemi aradım, sabah konuştuk. Seninle konuşmak istediğini ve telefonunun kapalı olduğu söyledi. Onu arar mısınız?" Âdem belli belirsiz başını sallayınca, "Bugün evde olmayacağım. Ersin gelecek birazdan, dışarı çıkacağız!" diyerek merdivenlere yöneldi.

Âdem arkasından sinirle bakıyordu. Bu konu yetmezmiş gibi birde Ersin çıkmıştı. Şimdi gitmeyeceksin dese, kıyameti koparırdı! Doretse, çingar çıkarırdı. Ellerini sinirle saçlarına gömüp, dişlerini sıkıyordu. Nur'dan özür diliyordu ama hâlâ tadı damağında duruyor, hiç de pişman olmuyordu. Lanet olsun pişman olması, acı çekmesi gerekirdi ama niçin hiçbir şey değişmiyordu? Aksine onu hâlâ deli gibi öpmek istiyordu. Daha önce almadığı bir tadı almıştı. Dokunuşları ürkek halleri çekinikti... Genzinde yanık gül kokusu bırakıyordu. Kalbi deli gibi çarpmış, kendinden geçmişti. Her şeyi, herkesi unutmuştu. Onun vasisi olduğunu bile unutmuştu.

"Lanet olsun niye pişman değilim? Hâlâ niye pişman değilim?"

Nur kapıyı kapadığında, terliklerini sinirle odanın köşesine fırlattı. Hırsından tepinip, zıplamak istiyordu. Hatta onun yüzüne okkalı bir

yumruk savurmak, ağzını burnunu parçalamak istiyordu. Sabahtan beri kaçarken, yine karşısına çıkmıştı. Kalbi sıkıştıyordu, canı acıyordu. Görmüyordu kör gözleri, hiçbir zamanda görmeyecekti. Ellerini saçlarına gömüp sinirle sarstı. *'Lanet olsun Âdem sana bunları ödeteceğim!'*

Aldığı telefonda istediği numarayı bulunca, sinirle kulağına götürdü. "Alo Seval ben çıkıyorum, sen kafeye geç!" dedi kıza hatırını bile sormadan.

Seval hafif itirazla, "Ya ben gelmesem. Siz takılın işte, onu tanımıyorum bile." diye diretti.

"Saçmalama. Seni Ersin'le tanıştırmak istiyorum, eminim sen de seveceksin. Hem kafalarınız aynı çalışıyor. Anlaşacaksınız. İtiraz istemem, ben de yarım saate çıkarım." Nur telefonu kapatıp tekrar diğer numarayı tuşladı. "Alo! Ersin neredesin hâlâ gelmedin?"

Ersin arabayı sokağın köşesinden çevirip, "Geldim Nur acelen ne, evin sokağına yeni girdim." diye kızgınca söylendi.

"Tamam, gelince kornaya bas, ben inerim."

"Tamam."

Âdem bahçeye açılan kapıya yanaşıp, dışarı çıktı. Elleri ceplerinde, sıkıntıyla iç gererken, olanları düşünmekten başı ağrımaya başlamıştı. Bunu nasıl yapmıştı? Ona emanetti. Herkes onları ağabey kardeş biliyordu. Bu yaptığı günahı. *'Allah'ım yerim cehennemlik!'* Ama onu kardeşi gibi görmüyordu, zaten hiç görememişti. Lanet olsun, neden başını belaya sokmaya meylediyordu? Yine neden başlamıştı? O kadar uğraşmış, unutmuş, hatta aklına bile getirmiyordu. Kaç senedir bunun için savaşıırken şimdi tekrar depresmeye başlamıştı duyguları.

Lanet olsun Nur, yine aklımı esir almanı istemiyorum. Herkesin gözünde sapık, aşağılık bir ensest gibi gezmek istemiyorum. Unutacaksın! Daha önce nasıl unuttuysan, yine öyle unutacaksın Âdem, yok sayacaksın.

Birkaç dakika sonra kapının önünde korna sesi duyuldu. Bahçenin kıyısından, ön tarafa yöneldi, onu gördü. Arabadan inmiş sırtını kapısına yaslamıştı. "Merhaba Ersin." dedi soğuk bir sesle.

Ersin yaslandığı arabadan doğrulup sesin geldiği tarafa bakındı. Bakışları Âdem'le çakışınca, ona doğru adım atıp elini uzatarak, "Merhaba Âdem, nasılsın?" diye gülümsedi.

“İyiyim! Sen?”

“Beni kaç saattir bekletiyorsun, yine uyuya kaldın değil mi?”

İkisi birlikte kafalarını Nur’a çevirdi. Üzerindeki kıyafetleriyle bahar çiçeği gibi duruyordu. Ersin ona doğru adım atıp, “Hiç şikâyet etme, zaten dakika başı arayıp uykumu katlettin. Burada şikâyetçi olacak tek kişi var, o da benim. Ayrıca sana da merhaba tatlım!”

Nur gülerek yanına geldi. Ayaklarının üzerine yükselip yanağına buse bırakırken, “Sana da...” derken kıkırdayıp “daha dün demiştim erken gel diye, uykucu. Biraz daha kalkmasaydın elimde sürahi kapına dayanacaktım...” diye sataştı.

Ersin gülerek geri çekildi. “Biliyorsun Nur, benim evimde hiç çiçek yok!”

“Deve dikenini var evet, en acilisından.

Biraz geri çekilen adam, “Sen çiçek gibi olmuşsun. Ne kadar yakışmış.” dedi.

Âdem onların böyle rahat konuşmasını sindiremedi. Üstelik Nur onun evinde çiçekleri olmadığını bilecek kadar keşfetmişti? Hiddetle sıktığı dişlerinin arasından, boğazını temizledi. Nur genç adama buz gibi baktı. “Âdem ben bugün geç gelirim, merak etme olur mu?”

Âdem dişlerinin arasından, “Nedenmiş o?” diye hesap sordu. Ersine zaten hiç bakmıyordu. Biliyordu ki ona bakmakla, üzerine atlaması bir olacaktı. Nur kaşlarını çatarken, Ersin arabanın şoför kapısına geçip, “Sonra görüşürüz Âdem.” dedi, savaş alanından kaçarak canını kurtarma telaşına girmişti.

Âdem ona bakmadan sadece kafasını salladı. Genç adam aracına bindi. Bunlar birbirlerine bal gibi âşıktı ve bu çok açıktı. Ortada öyle güçlü enerji oynaşıyordu ki, somut hale bürünmüş bu kıskançlığı hâlâ ikisi de göremiyorlardı. Dışarıdan bakan herkeste onların birbirlerine kıskançlıkla bakan durumundan, bunu rahatlıkla anlardı ve galiba birazdan kıyamet kopacaktı.

“Ne demek, nedenmiş? Ben, sana geç geleceğimi söyledim, izin istemedim! Sadece haber verdim.”

Âdem sinirli bir adım attı. Nur’un inatla parlayan yeşilliklerine

adlandı. "Akşam yemeğine evde olacaksın." Yanına doğru biraz daha yaklaşıp, "O saate kadar eve gelmezsen, seni arar bulurum, zorla getirim kahrolası..." diye tehdit etti.

Nur alayla gözlerini devirip, inatla burnunu havaya kaldırdı. Aralık onun küstahlıklarını umursamıyordu. Arabanın kapısına yaklaştı. "Sen bana emir verdin ya, şimdi..." Kapıyı açtı. "artık gecede eve gelmeyeceğim." Arabaya bindi. Âdem ona öfkeyle bakıp derin bir nefes aldı. Ersin onların arasındaki negatif elektriği hissettiği için arabayı hemen hareket ettirdi. Nur onun kasılmış bedenini dikiz aynasından seyretti. Ersin bakışlarını Nur'a çevirdi. Sinirden rengi kızarmış, derin derin soluyordu.

"İyi misin?" diye sordu anlayışla.

"Elbette, kötü olacak ne var ki?!" Dirseğini kapıya yaslayıp, öfkeden titreyen parmaklarını şakağında, dolaştırdı.

Onu kendi kadar iyi tanıyan Ersin elbette buna kanmamıştı. Kasının birini kaldırarak, "Gerçekten çok iyisin, araba birazdan infilak edecek." diye çanak tuttu. Nur sinirle arkadaşına baktı. Gözleri dolu dolu olmuştu ve hâlâ öfkesi burnundaydı.

"Canım, anlatabileceğini biliyorsun!" Teskin eden tok sesi yumuşacıktı ama Nur sinirle önüne döndü. Emniyet kemeriyle oynarken, "Anlatacak bir şey yok." diye söylendi.

"Neler olduğunu anlatacak mısın, yoksa tahmin edeyim mi? Birincisi kavga edilmiş, ikincisi de..." Nur kafasını sinirle ona çevirdi. Ersin kısa bir an bakışlarını yoldan çekerek, "Diğeri de aranızda yaşanmaması gereken bir şey yaşanmış ve iki tarafta bunu kabullenemiyor." diye konuştu. Kanayan yarasına resmen parmak bastı. Nur bir şey diyecekmiş gibi kıpırdadı. Ersin gözlerini yoldan çekmeden, "Biliyordum zaten onun sana ilgisinin olduğunu." diye sırttı.

Nur sinirle önüne döndü, ellerini kucağında bağladı. Parmaklarıyla oynarken, yanakları kızarmaya başlamıştı. Ersin arkadaşındı ama aynı zamanda erkekti. Onunla bir kız arkadaşıyla konuşur gibi konuşmak da bazen zorlanıyordu. "Beni öptü!"

Ersin kaşlarını kaldırarak kahkaha attı. Nur ona sinirle bakınca, omuzlarını sarsıp "Ben de yattığınızı düşünmüştüm. Bu kadar öfkeye mazur kalınca, aklıma ilk bu geldi." diye edepsizce konuştu.

“Ersin...” diye çemkirdi.

“Tamam, sustum, affedersin...” Genç adam direksiyonu sağa kırıp sahil şeridine geçti. “Eee ne var bunda, bu zamana kadar nasıl olmadı asıl ona hayret ediyorum.”

Nur ona kızgınca baktı. “Kes dalga geçmeyi, zaten önce öptü sonra pişman olup özür diledi. Sanki onu cehenneme davet etmişim gibi davranmaya başladı. Altı-üstü bir öpücük, bu kadar büyütmesini anlamıyorum! Sanki bana tecavüz etmiş gibi davranıyor.”

Ersin arabayı oto parka çekip emniyet kemerini çözdü. Anlayışlı bakışlarını arkadaşına çevirdi. “Çünkü korkuyor. Çünkü o bir erkek.” Yüzü ciddi, sesi duruydu. Nur da kemerini çözdü. “Benden mi korkuyor? İyi de neden?”

“Bak güzelim. Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Âdem’i senin anlattığın ve benim gözlemlediğim kadar tanıyorum! Ailesine bağlı, çevresine karşı sorumluk sahibi biri! Düşünsene...? Herkes sizi öz kardeş gibi görüyor ve siz; bir anda biz sevgiliyiz diyorsunuz. Skandala bak! Bunun dışarıdan görüldüğü şekli çok farklı. Kendine bir de başka çerçeveden bak bence... Ona anlayışla yaklaş. Senin duygularından emin değildir, ya da kendi duygularından korkuyordur.”

Nur saçlarını kulağının arkasına çekti. “Biz onunla kardeş değiliz, bunu herkes biliyor! Hem başkalarına ne ki?”

“Öyle deme Nur, sen hayata pembe çerçevelerden bakıyorsun ama Âdem gerçeği görebiliyor. Onun gibi adamlar bunu kaldıramaz! Suç işlemiş gibi, günah işlemiş gibi algılarlar. Siz bir evin içinde büyüdünüz, anne babanız dahil size bunu konduramaz. Yani onun yerinde olmak istemezdim. Duygularından emin değilim, belki boş bulunup yaptı, belki ilgisi karşılıklı ama sonuçta pişman oldu. Ve sorun belli!”

Nur’un gözleri doldu yine. Bunları zaten biliyordu. Senelerdir düşünmediği an yoktu ki. Sadece mutlu olmak, sevdiği adamla olmak istiyordu. Milletin diyeceği hiçbir şey umurunda değildi. Yanağından aşağı gözyaşları süzülürken, penyesinin etek kısmıyla oynuyordu. “Ben zaten biliyorum bunları. Ne kadar adım atarsam atayım geri tepiyor.”

Ersin genç kızın yanaklarını sildi. Saçlarını geriye çekip, şefkatle burnuna dokundu. “Canım, bak zor diyorum imkânsız değil!” Genç

kızı omuzundan tutup kendine çekti. Başını göğsüne yaslayıp, elini yüzünde gezdirirken, “Zor olacak hem etrafınızdaki insanlarla savaşı-
caksın hem de Âdem’in korkularıyla barışacaksın. Yorulacaksın. Çoğu
zaman dermanın kalmayacak, dizlerinin üzerine düşüp ağlayacaksın.”
Derin bir nefes aldı. “Fakat azmedersen başaracaksın, onu kazanacak-
sın. Hem toplumun önyargısını yıkacaksın hem de Âdem’in ketum
inadını kıracaksın. Ne zaman ihtiyacın olursa burada sana ayrılmış bir
omuz var, koşulsuz şartsız yanında olacağım. Hep yanımdayım.”

Nur gözlerini silip başını göğsünden kaldırdı. Islanmış yüzüne ya-
pışan saçlarını kenara çekti. “Sıkılınca kaçmak yok ama?”

Ersin burnunu sıkarak, şakalaştı. “Kaçacak adam mıyım ben peri
kızı?”

Nur kollarını boynuna dolayıp içinden geldiği gibi sarıldı. “Neden
geç kaldın hayatıma, bu sulara tek başına kürek çekmek ne kadar zor
biliyor musun?” diye mırıldandı.

Ersin saçlarını okşarken şefkatliydi. “Biliyorum, çünkü ben de hep
tek başıma çektim o kürekleri, sen de bana destek olacak mısın peki?”

Nur yanağını omzuna dayayıp burnunu çekerken, “Bizim olduğu-
muz kayık kesin batar.” dedi kıkırdayarak. Geri çekildi. “İyi ki varsın
Ersin, iyi ki seni suya itmişim. İyi ki suyu üzerime bocalamışsın...”

“Sen de iyi ki varsın peri kızı ama ben diğerlerine katılmıyorum.
Sıçan gibi ortada gezmek hiç güzel değildi.”

Bir süre sonra birlikte restorana girdiler. Nur köşedeki masaya
yaklaşınca, Ersin sandalyesini çekip oturmasına yardımcı oldu. Nur
çantasını masaya bıraktı. Esin karşısındaki sandalyeye geçti. İçeride
birkaç saniye sessizlik oldu. Kimse konuşmadı. Genç adam dışarıda-
ki sahili izledi. Nur elleriyle yüzünün yarısını kapamış hâlde kollarını
masaya dayamış, düşünmeye çalışıyordu.

Ayağını ritmik olarak yere vuran Seval, “Boşuna üzüyorsun kendi-
ni. Ona değmez...” diye çıkıştı.

Ellerini yüzünden çekip arkadaşına baktı. Ne ara gelmişti? Ayağa
kalkarken, Seval kollarını boynuna doladı. “Senin için söylemesi kolay.
Bunu düzeltecek olan sen değilsin.”

Seval geriye çekilerek Nur’un saçlarını haylaz parmaklarıyla

kurcaladı. “Hiçbir şeyi düzeltmene gerek yok tatlım, bırak o düşünüp bocalasın. Bu zamana kadar sana çektiirdiğinin kefarecini ödesin.” diye akıl verdi.

“Henüz onda bunun üzgünlüğü yok.” dedi Nur kahrından dudaklarını ısırarak.

“Merhaba!” Ersin kendini hatırlatmak isteyerek araya girdi. Seval omuzlarını silkeleyerek, Nur’un yanına oturdu. “Merhaba,” Çantasını masaya bırakıp, sandalyesini kendine çekti. Mükemmel yeşil gözlerini genç adamın koyu kahve gözlerine dikerek elini ona uzattı. “Ben Seval, henüz tanışmadık ama tanıyorum var say.” Gözlerini devirdi. “Tabii gerçek seni değil!”

Ersin elini Seval’e uzattı. “Ben de seni tanıyorum!” dedi kinayeyle.

“Bana bak, bu adama dondurmayı kızartarak yediğimi anlatmadın değil mi?” diye çıkıştı arkadaşına.

“Kızartmalı dondurma mı? İlk kez duyuyorum.” dedi Ersin ona ayak uydurup ortamı ısıtarak.

Seval gözlerini kısarak genç adamı tepeden tırnağa süzdü. Bakışlarını vücudunda gezdirdi. Genç adamın ifadesiz gözleriyle karşılaştığında, söylediğı şeyle Nur suyunu masaya fıskırttı.

“Sen gey misin?”

Bu hakaretle nevre dönen Ersin kaşlarını çatarak nezakete veda etti. “Lanet olsun, sen ne kullanıyorsun?”

Seval umursamazca omuzlarını sarstı. “Uyuşturucu kullanmam,”

Ersin kaşlarını çatarak “Belli! O zaman kafan hep böyle güzel.” diye azarladı.

“Adamına göre,”

“Bunu nereden çıkardın o zaman?” diye dişlerini gıcırdattı.

Seval’in yüzünde çarpık bir gülümseme oluşurken, gözlerini Nur’a çevirdi. “Sence...?” dedi iğneleyici bir tonda. Ersin onun imasını anladı. Nur’un güzelliğinden dem vuruyordu!

“Bir ilk yaptım kendime arkadaş seçtim, güzel seçmem suç mu?” Masaya yaklaşp ciddi bir sesle. “Hayatımda ilk defa bir kadını arkadaş

ve kız kardeş yerine koydum ama sadece onu...” Edepsizce gözlerini devirip, çapkınca göz kırptı. İması keskindi. Küstah dudakları şuhça bükülürken, “İstersen sana gey olmadığımı kanıtlayabilirim? Bu gece- ni baya ayır!” Kızı tepeden tırnağa süzdü.

Nur’un gözleri irildi. Ağzı düz çizgi hâlini almış, şaşkınca bir Ersine, bir arkadaşına bakıyordu. Seval’e yaklaştı. Azarlayan gözleri alev alev yanıyordu. “Seval ne yapıyorsun, o da arkadaşım tıpkı senin gibi?”

Seval erkeğe kuşkuyla bakıp sesini yükselterek, “Hiç canım... Seni kurda mı, kuzuya mı emanet ediyorum, onu anlamaya çalışıyorum! Sen safsın şimdi, bilmezsın bu tipleri.”

Ersin geriye çekildi. “Benden Nur’a zarar gelmez ama senin için aynı şeyi söyleyemem. Sana karşı olan tepkilerimin tamamı doğal.”

Seval elini önünde yelpaze gibi sallayan bir hareket yaptı. “İnan bana tipim değilsin! Senin gibileri hiç ilgimi çekemez, ayakkabı bağ- cığı aramıyorum.”

“Ben de deli olmayan kadınlardan hoşlanıyorum. Senin gibi çatal dilli, kaçıkların aksine... Kadın gibi kadınlar ilgi alanıma giriyor. Er- kek Fatma’lar değil.”

Seval yüzünü memnuniyetsizce devirdi. Nur isyanla, “Flörtünüz bitti mi?” diye sitem etti. Onların kavga etmesine dayanamazdı. Ancak işin gerçeği, iyi anlaşıp gibide durmuyorlardı! Tam on dakika sonra da hissettiği başına gelmişti.

Vakit epey geç olduğunda Nur bahçenin girişine yürüdü. Ersin ve Seval bir araya gelince kafede neredeyse savaş çıkacaktı. Orada fazla durmayıp Ersin’in evine geçmişlerdi, keşke geçmeselerdi. Daha tanış- tıkları an, didişmeye başlayan ikili evde savaş çıkarmıştı. Saatler geç- tikçe gerilim tırmanmış, sohbet hakaretlere dönüşmeye başlamıştı. Onlarla ilgilenmekten, kendi derdini unutmuştu.

Eve baktı. Tüm ışıkları sönmüş, evi sadece bahçenin direkleri ay- dınlattıyordu. Bahçeye açılan mutfak kapısını gözüne kestirdi. Nemli çimenlerin üzerine basarak yaklaştı. Onu uyandırıp nutuklarını çe- kemezdi. Dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Kapı açılınca, yine aynı sessizlikte kapadı. Arkasını döndü, odasına gitmek için hareketlendi ve ışıklar yandı.

“Sana erken gelmeni söylemiştim.”

Nur’un kulaklarını o tok ve çelik kadar sert ses doldururken, korkuyla ayakkabılarını yere düşürüp, elini kalbinin üzerine koydu. Derince bir nefes alıp bakışlarını Âdem’e çevirdi. “Beni korkuttun!”

Âdem ona yaklaşmaya başladığında yüzündeki ifadeden ürken kız geriye doğru bir iki adım atmamak için kendini zor tuttu ama adam inatla üstüne gelmeye devam ediyordu. Birkaç adım daha atınca başını dikleştirerek meydan okuyan bir tavırla ona diklendi. Adam tam karşısında durdu. Gözleri sinirden koyulaşmış, çenesindeki kasları öfkesiyle dalgalanıyordu. Dişlerini gıcırdatırken, “Sana bir soru sordum! Bu saate kadar neredeydin?”

Nur başını geriye atıp, saatini çevirip baktı. Dudakları şaşkınca büzülüp, “Oh, baya geç olmuş dörde geliyor... Fark etmemişim.” derken bileğini tutan kelepçe gibi elle korkuyla sıçradı. Âdem’in sesi bu sefer daha vurgulu çıkıyordu. “Sana neredesin bu saate kadar dedim?”

Nur bileğindeki eli çekiştirerek, gerilemeye çalıştı. Öyle güçlü tutuyordu ki, bileğini kıpırdattıkça canı yanıyordu. Başını yukarı kaldırdı. “Sana ne! Bu seni ilgilendirmez. Sana geç geleceğimi söylemiştim hatta gelmeye de bilirdim.”

Âdem dişlerini sıkınca, Nur kulağına ulaşan gıcırtyla korktu. Sesli bir biçimde yutkundu. Adamın suratı öyle sertti ki ve bileğide fena hâlde acıyordu. “Ben de sana eve erken geleceksin dedim, bunu anladığına da eminim!”

Nur elini çekiştirdi. “Canımı yakıyorsun, bırak. Sana hesap vermek zorunda değilim.”

“Zorundasın.”

“Değilim işte. Bırak canım yanıyor.” Gözleri dolmaya başlamıştı. Bakışları buğulanmasına rağmen, bırakmıyordu. “Yine canımı yakıyorsun, hep canımı yakıyorsun” diye bağırdı Nur. “Niye yapıyorsun bunu? Yeter canım acıyor, nefes alamıyorum, boğuluyorum senin yüzünden.” diye isyan etti.

Âdem’in kaşları yüzünü gölgeleyerek çatıldı. Nur’un bakış açısı bulanıklaştı. Adeta kalbi sıkışıp, nefes alamadığını hissetti. Bedeni sarsıldı. Aşk ve bu aşkın kaybı onu mahvetmişti. Şimdi de kabinin içine

bir el sızmış, tüm masumiyetini parçalıyordu. Gözünde ki yaşları yanağından aşağı süzölmeye başlayınca, Âdem'in bileğindeki elinin baskısı hafifledi. Eline baktı. Nur'un bileğinde parmak izleri vardı. "Lanet olsun!" Kızın bileğini yukarı kaldırdı. Pişmanlık içerisinde dudağına götördü. Kızaran yeri başparmağıyla okşarken, dudaklarını oraya bastırdı. "Özür dilerim!"

Nur kısa bir an onun ateş gibi dudakların teninde olmasıyla gözlerini kapattı. Yumuşak temasına kayıtsız kalamadı. Gözlerini açıp bileğini çekti. Geriye doğru bir adım atıp kafasını sallayarak, "Senden nefret ediyorum!" dedi hırçınca, yanağından yeni yaşlar süzöldü. "Körlüğünden, anlayışsızlığından, bencilliğinden, zalimliğinden..." Koluyla gözlerini silip görüş alanını netleştirdi. "Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum." Sesi artık fısıltı gibi çıkıyordu. Koluyla onu yolundan iterek uzaklaştırdı. Âdem olduğı yerde donup kalmış, kulaklarında onun sözleri çınılıyordu. "Senden nefret ediyorum!" Kalbi, onarılması mümkünsüz bir acıyla sarsıldı. Eğer şimdi dünya tepesine çökmediyse bu acı onu öldürmezdi ama artık yaşatmazdı da.

Odasına çıkan kızın kahrından elleri titriyor, bedeni ruhuna dar geliyordu. Âdem'in az önceki hayal kırıklığına maruz bırakan hareketine hâlâ inanamıyordu. Gözünden akan asi yaşları silerek odasını sinirle turladı. Hıçkırarak yatağı yaklaşırken, arkasından kapı açılıp tekrar sertçe kapandı. Bu sinirin üzerine geldiğı içinde öfkesi katlandı. Bir hışım arkasını döndü.

"Niye geldin? Burası benim odam, burada bari yalnız bırak beni."

Âdem üzgün hâlde yanına yaklaştı. "Canını yakmak istemiştım, özür dilerim! Yemin ederim isteyerek yapmadım." Sinirle odanın içinde dolaştı. Öfkesinden elini kolunu sallayarak konuşuyordu. "Lanet olsun Nur, saat sabahın bilmem kaç olmuşt sen eve yeni geliyorsun. Elin adamlarıyla sabaha kadar geziyorsun, sonra da geçmiş karşıma sana ne diyorsun? Bana ne öyle mi? Seni nasıl merak ettiğim umurunda bile değil! Aramadığım yer kalmadı, kafayı yiyecektim."

Nur şoursuzca karşısına dikildi. Sinirden yüzü kızarmıştı. Bakışlarındaki sır azgın nehirler gibi çağlarken, "Evet sana ne? Neden karışyorsun bana? Neyi merak ediyorsun? Hem geçen seferde özür diledin, yine canımı yaktın! Hep yakıyorsun! Senin huyun değişmiş. Eski

Âdem değilsin! O böyle şeyleri dert etmezdi. Bana zarar verip, kalbimi kırmazdı. Canımı yakmazdı.” diye haykırdı.

Âdem ne diyeceğini bilmiyordu. Haklıydı. Yapmazdı. Doğru söylüyordu. Geçen seferde canını yakmıştı ve böyle saçma şeyleri normalde dert etmezdi. Ama bu sefer farklıydı. O adamla gece sabaha kadar ne yapıyordu? Aklına geldikçe, kanı damarlarında kaynamaya başlıyordu. O ahlaksız adamı bulup parçalamak istiyordu.

“Ne demek sana ne? Sen kimsenin...” Nur’un dudakları sinirden dolayı yapay bir alayla kıvrılırken, gözleri tam tersine ağlamaya hazır bulutlar gibi şimşeklerle doluyordu.

“Evet, sana ne? Ağabeyim misin, sevgilim misin? Neyimsin Âdem, bana söyle ben de sana ona göre davranayım! Bir öylesin, bir böyle... Ya kızıp esip gürlers oldun ya da susup içine çekilir. Sana nasıl davranacağıma karar veremiyorum! Sen kimsin?”

Âdem yanına geldi. Az önce patlamaya hazır azgın fırtınalı denizleri andıran gözleri, şimdi berrak sığ sular gibiydi. Elini kaldırıp onun hiç beklemediği bir şeyi yaptı. Kız o ele tokat atacakmış gibi irkilerek bakarken, o parmaklarının tersini yanağına dokundurdu. Pürüzsüz yanağında parmaklarını gezdirdi. Yüzünde tuhaf duygu geçişleri, kırık hayaller barınıyordu. Nur ona şaşkınca bakarken, teninde hissettiği ateş gibi ele yanağını basmamak için kendine direniyordu. Genç adamın sesi yumuşadı, ipek gibi bir hâl aldı. “Seni önemsiyorum... Sana zarar gelmesinden deli gibi korkuyorum. Kalbinin kırılmasından, acı çekmenden, birilerinin elinde oy...”

Nur onun efsunlu dokunuşundan kendini kurtardı. Yanağındaki elini koluyla iterek düşürdü. “Bir gün biri hayatımda olacak ve ben onunla olacağım. Her anlamda onun olacağım, bunu biliyorsun! Sen istesen de istemesen de âşık olacağım. Belki de olmuşumdur, bilemezsin! Bana neden tuhaf davranmaya başladın? Önceden sadece kızardın. Şimdi sahibimmiş gibi asabi davranıyorsun! Buna alışkın değilim. Her genç kız gibi benimde erkek arkadaşım ve sevgilim olacak, hatta ilerde çocuklarım...”

Nur gözlerini onun üzerinden bir an ayırmayıp yüzündeki ifade geçişlerini irdeledi. Düşündüğü şey olsun diye içinden bildiği tüm duaları sıralarken, heyecanlandı. Âdem’in bakışları bulutlandı. Genç

kız bunu görünce içinde har bir ateş yandı. Kalbini büyümlü duygular esir alırken, gözlerinde gördüğü titrek ateş onun umudu oldu. Âdem onu kıskanmış mıydı? Bunu rüyasında görse inanmazdı! Bakışlarını aşağı eğip, kasılan vücuduna, yumruk olmuş ellerine baktı. Yanında sımsıkı tutuğu ellerinin parmaklarını öperek açmak istedi. İçini tarifi mümkün olmayan mutluluklar sararken, onun da kendine karşı bir şey hissedebileceğini anladı. Belki kardeşçe bir kıskançlıktı belki de aşktı? Bunun anlamının tek yolu vardı. İçini bir rahatlama sararken, dibine kadar bir cüret sokuldu.

“Ben...?” dedi dudaklarını yalayıp nemlendirerek, “Ben birinin olacağım ileride, o zaman ne yapacaksın? Bu korumacı yanın bana biraz tuhaf gelmeye başladı. Yarın sevgilim ya da kocamla karşına çıkacağım, sen de onunla tanışacaksın.” dedi kelime oyunu yaparak, bakışlarını yüzünden bir an olsun ayırmadı. “Sen de kabul et artık, ben büyüdüm. Kocaman bir kadın oldum.”

Âdem bir adım irkilerek geri çekildi. Onun teninin sıcaklığı, muhteşem kokusu aklını başından alıyordu. Konuşmasını hatta düşünmesini durduruyordu. Şimdi dediği şeyler ise içini yaralıyor, sabrını tüketiyordu. Onu başkasıyla düşünmek içini acıtiyordu. Bir de karşısına geçmiş, bir erkekle olmaktan bahsediyordu.

“Sen içkimi içtin?” diye sığınabileceği en iyi mazerete sığındı. Konuşacak kelime bulamıyor, ona cevap veremiyordu. Nur ona numara yapıp, “Evet! Birazcık ama kafam yerinde merak etme.” diye palavra sıktı.

Âdem cesurca aradaki açılan mesafeyi kapadı. Uzanıp ufacık narin ellerini avucuna aldı. Bakışlarını bileğine çevirip, parmak izine pişmanlıkla baktı. Kızarmış hatta hafifçe morarmıştı. İçi buruldu. Bunu ona kendi yapmıştı. “Canın hâlâ acıyor mu?” dedi boğuk sesiyle, başparmağıyla izleri ovaladı. Yukarı kaldırıp dudaklarını bileğine dokundurdu. Sıcacık dudakları Nur’un teniyle birleşince, genç kızın nefesi kesildi. Gözleri onun üzerinde dolanırken, aklı hâlâ onun kısa süren temasındaydı.

“Ben özür dilerim, bir daha canını yakmayacağım.” Nur titreyen elini uzatıp, çekinikçe yanağına dokundu. Yüzünde güneş gibi bir tebessüm belirirken, “Canımı yakmadın, geçer.” dedi yutkunarak.

Boğazı acıyordu konuşurken. “Yeter ki bir daha bana kötü bir şey yapmışım gibi davranma! Asıl o zaman kalbime bıraktığın acı izler kalıcı olabilir. Yapma!”

Âdem’in duygu yüklü mavilikleri laciverte döndü. Sert dudakları aralandı. “Affettin mi?”

Nur tebessüm ederek başını salladı. Yanına sokuldu. Ayak parmakları üzerinde yükselip, şaşkın bakışları arasında yanağına ufak bir buse dokundurdu. Hemen geri çekilmedi. Yeni çıkan sakallarının belirdiği teninde biraz bekledi. Tamamen geriye çekilmeden önce, yüzleri birbirine yakınken, ılık nefesleri birbirine karışırken, “İyi geceler Âdem!” dedi, uzun kirpiklerinin arasından ısıldayan hülyalı bakışlar attı.

Âdem’in karmaşık bakışlarının, aralık dudaklarına kaydığını görünce, içi sevinçle doldu. Hızla geriye çekilip, istediğini almanın mutluluğuyla kendini onun sıcaklığından mahrum bıraktı. Âdem’in vücudu kaskatı kesilmiş hâlde ona bakıyordu. Yanağında onun nemli dudağının teması dururken, kalbinde heyecan patlamaları oluyordu. Kendini toparlamaya çalışıp boğazını temizledi. Kapıya yönelerek, “İyi geceler.” dedi kabalaşmış sesiyle ve odadan çıktı.

Onun kapıyı kapamasıyla Nur kedinin yatağa attı. Yaylı yatak hafifçe sarsılırken, “Beni kışkandı!” diye sevinçle mırıldandı.

Sehpadaki sıcak çikolata fincanını alıp üsleyerek dudaklarına götürdü. İçinden bir yudum alıp koyu çikolatanın ağzında bıraktığı memnuniyetle, erotik çağrışımlar yapan dudaklarındaki kalan çikolataları yaladı. Âdem bakışlarını iç gıcıklayıcı dudaklardan kaçırıp, “Markus’a ne söyleyeceğini düşündün mü?” diye sordu.

Nur başını olumsuz anlamda salladı. Neredeyse hiç dokunmadığı pasta tabağına baktı. Dalgınlıkla “Kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyorum. Oyun oynamıyorum. Bu iş gerçekten benim için çok önemli ama ya altından kalkamazsam diye tereddüde düşüyorum. elimde değil.”

Âdem’in bakışlarındaki anlayışı ve ona olan güveni gördü.

“Kendini onun yerine koy...” dedi Âdem güven veren ses tonuyla. “Bir düşün! Sen olsan ne isterdin? Ne beklerdin? Kategorilerin ve sınırların ne olurdu? O sana nasıl bir teklifle gelirse, sen bu işten verim alırdın?” Çay bardağını sehpaıa bıraktı, geriıe yaslanıp derin bir nefes aldı. Nur fincanı tekrar dudaklarına götürünce, Âdem gülerek, “Allah aşkına, o sıcak şeyi bu havada nasıl içiyorsun?” diye sormadan edemedi.

Nur dudaklarına bulaşan çikolatayı tekrar mutlulukla yaladı. Onunki alışkanlıktı. Dudağında kalan tadını hissetmeyi seviyordu. Ama Âdem’in içinde garip şeyler oluyordu. Şehvetli kırmızı dudakları hafifçe kıvrılarak kıkırdadı. “Sanırım bu işte ne kadar kararlı olmama bağılı. Eğer bu işi başaracağına inanırsam, ona veririm ama yapamayacağını düşünürsem ondan almaya tereddüt etmem. Açık ve net. Ve sen nasıl içiyorsan o sıcak çayı bu havada, ben de öyle içiyorum çikolatamı.” Bir yudum daha aldı söylediğini destekler gibi. Âdem kafasını sallayıp, “Tek yapacağın şey...” dedi gözlerini dudaklarından çekerek. “Bir şeyleri göze almak. Risk yoksa kazançta yok. Hayat Rus ruleti gibidir ama işler öyle...”

“Sence ben bütün ihtimâlleri düşünmüş olabilir miyim?” dedi gözlerini devirerek.

Âdem uzandı ve Nur’un elini tuttu. Avuçlarının içine aldığı ellere nazikçe dokunurken, “Canım, bak risk almazsan hata yaparsın, bocalarsın. Kimsenin önüne düşmüyor işler ve ihaleler! Tek yapman gereken cesaret ve öz güven, gerisi gelecek inan.”

Nur şaşkınca, telkin edici bir efsuna sahip güçlü parmaklara bakıyordu. Onun teninin sıcaklığı ve sert cildine bakıp, aklını toplamaya çalıştı. Şimdi sırası değildi! Şimdi bu duyguların sırası hiç değildi. Çünkü olanlardan sonra konu kapanmışken, şimdi olmazdı.

Âdem elini çekerken, “Unutma! Ben yanıdayım her zaman. Sen bana ne zaman ihtiyaç duysan, hangi şartlarda olursa olsun ben hep yanında olurum, tamam, bazen atışıyoruz, kavga ediyoruz hatta savaş çıkarıyoruz ama biz bir aileyiz ve sen bizim gözbebeğimizsin.”

Nur kırıkça gülümsedi. Onun söylediğı bu sözlerle gerginlikten, tüm vücudu kasılmıştı. Hâlâ az önceki temasına ek, böyle bakması onu geriıyordu. Bir de şimdi aile, ağabey, kardeş ayakları girince lafa, kafası iyice karışmaya başlıyordu. Dün geceki yaşananlar duygularının

çorbaya dönmesini sağladı. Tamam, aileydiler ama aynı zamanda kardeş değillerdi. Tek yapacağı şey denemek ve görmektir. Ama onun dengersiz tavırları kardeş mi, yoksa kadın mı gözüyle gördüğünü kavramasına yardımcı olmuyordu! Bundan sonrası onun kontrolü altında ilerleyecekti. Ya kardeş olacaklardı ya sevgili. Başka yolu yoktu!

Geri çekilirken kolundaki saate baktı. Fincanı sehpayı yavaşça bırakıp, ayağına kalktı. Âdem ona bakarken, "Hadi ne bekliyorsun, parti başladı." dedi.

Âdem yerinden kalkıp onun yanında yürürken, "Bunu hâlâ nasıl yapabildiğime inanamıyorum. Dün sana ceza vermekten bahsediyordum, bugün kendim partiye götürüyorum." diye hayıflandı.

Nur ona omuz atıp ileri iterken, "Korkma seni arkadaşlarına küçük düşürmem hatta gözüne bile gözükmem." diye sataştı. Gözlerini devirdi. "Söz!" Bu her zaman yaptığı gibi dalgacı havasını destekliyor, şeytani duruşunu sabitliyordu.

"Hadi git giyin o zaman, fazla bekletme beni. Aklımı kaçırmış olduğumu daha fazla yüzüme vurma."

Nur çocuklar gibi yerinde zıplayıp merdivenlere koştu. Basamakları çiftler çiftler çıkarken, "Yarım saate hazır olurum." demeyi ihmal etmedi. Âdem onun arkasından kafa sallayıp, "Dedi kız!" diye iç gererken, merdivenin altındaki kendi odasına gitmek için hole geçti.

Âdem saatine bir kez daha baktı. Söz de yarım saatti lâkin kolundaki saat yanlış değilse, tam bir buçuk saat olmuştu. Merdivenlerde bir hareketlenme oldu. "Nerede kaldın yarım saat ded... Lanet olsun!"

Sustu. Hatta dilini yuttu. Gözleri merdivenin basamağında duran genç kızın, ayağından başlayıp, saç teline ulaşmıştı. Uzun bacaklarında salınan fırfırlı şifon Floral desenli mini eteğinde ve üzerine giydiği ip askılı ipek gömleğinde abartılı bir şey yoktu, aşırı duran tek şey oydu. Elinde kot ceket, ayağında topuklu ayakkabısıyla hayli sıradandı. Nur, neyi yanlış yaptım diye dalgınca kendi üzerini süzdü. Başını aşağı eğdiği için saçları şelale misali yüzüne dökülmüştü. Saçlarını geriye havalandırıp, "Olmamış mı?" diye sordu. Âdem bir elini cebinden çıkarıp, parmaklarını burnunun düz kemerinde gezdirirken, "Olmamış!" dedi.

Nur ona bakıp, “Ne dedin?” dedi ciddi bir sesle.

Âdem kendini toparlayıp, “Yok bir şey, hazırsan çıkalım,” diye kıvrıldı. Genç kız merdivenleri inip yanına gelince, kızgınca söylendi. “Kaç saattir taksi kapıda bekliyor, haberin var mı?”

Nur yanından kızarak geçti. “Altı üstü on dakika fazla bekledin,”

“On dakika mı?”

“Hadi yirmi olsun?”

İkili tartışarak bindiği takside de susmamıştı. Taksici ikiliyi aracından atmadan evvel hedefine yaklaşmıştı. Nur camı açıp dışarı baktı. “Parti nerede olacak, burası Rezidans!” diye sordu şaşkınca. Âdem taksinin ücretini ödeyip çıkarken, “Çatı katında bir mekân var, orada yapılacak, çok güzel teras manzarası vardır. Ufak ama nezih bir yerdir.” Genç kızın kapısını açtı. Nur ona uzatılan ele kısa bir an baksa da, elini kocaman avuçların içine bıraktı. “Peki, çok kalabalık olur mu?”

“Evet. Selin genelde kalabalık grupları çağırır ve özel sürprizler hazırlar.” Birlikte girişteki büyük döner kapıdan içeri girdiler. Asansöre yaklaştıklarında, partiye giden birkaç kişiyle daha karşılaştılar. Onlardan ikisi erkek, biri gotik giyimli kızdı. Asansörün kapısı açıldığında, önce onlar girdi. İçlerinden biri düğmeye basarken, köşedeki genç adam Nur’un bacaklarına odaklanmıştı. Asansörün duvarına yaslanmış ilgiyle izliyordu. Genç kız hiçbir şeyin farkında olmadan, gözleri kapının üzerindeki elektronik ekranda kat numaralarını sayıyordu. Âdem’in gözü genç adama kaydı. Onun ağzının suyu akarak nereye baktığını görünce, gözleri korkutucu bir hâl aldı. Genç adam dalgınca başını kaldırıp ona bakınca, onun gözlerindeki sessiz uyarıyı görüp yutkundu. Olduğu yerde toparlanıp doğruldu. Anında bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Asansörün kapısı açıldığında, hafif müzik girişi esir almıştı. Âdem elini sahiplenici şekilde genç kızın beline koydu. Önden yürümesine destek olurken, gidecekleri bölüme yönlendiriyordu. Nur’un araştırmacı bakışları geçtikleri yeri analiz ederken, arada dönüp Âdem’e bakıyordu. Geniş bir kapıdan mekânın içine girdiler. Fakat içeride birkaç kişiden başkası yoktu. Âdem onu terasa yönlendirirken, kulaklarına yüksek sesteki müzik gelmeye başladı. Terasa çıktıklarında, akşamın ılık havası genç kızın yüzünü yaladı. Yüksekte oldukları için burası

hafif serindi. Önce biraz ürperse de, teni ılık havaya çabuk alıştı. Âdem sahiplenici bir otoriteyle belinden destekleyerek, arkadaşlarının olduğu yere yönlendirdi.

Nur, Âdem'in arkadaşlarıyla tanışalı neredeyse yarım saat olmuştu. Ne çok arkadaşı ve tanıdığı vardı. Bunlardan çoğu da özellikle kadınlardı! Gözlerini kısmış, elindeki viski bardağı dudığında, karşısındaki kadınla gülerek konuşan adamı izliyordu. Bardağı masaya sertçe indirdi. Ne kadarda rahat konuşuyordu. Şimdide cebindeki elini çıkarıp bocaladığında yaptığı gibi, burnunun kemerinde dolandırıyordu. Yanındaki kadına kaydı bakışları. Kadın; saçlarını geriye doğru savurdu, şuhça kahkaha attı. Gözlerini kadının üzerinde gezdirdi. Allah'ım, bu kadın muhteşemdi.

Âdem'in omzuna değen elle başını yana çevirdi. Bakışları elin sahibiyle karşılaşınca tebessüm etti. "Senin burada ne işin var, karın duyarsa seni oyar Selim?"

Selim tokalaşırken, "Duymaz merak etme, çünkü o da burada. Bak Nur'un yanına gitti." derken Âdem kafasını o tarafta çevirdi. "Görüyorum."

Selim bakışlarını karsının üzerinden ayırmadan, "Kızı neden tek başına bırakıyorsun, bak sıkılmış, belli ki kimseyi tanımıyor?" diye kızdı.

Âdem düşüncelerini kendine saklayıp, "O cezalı!" dedi kendini savunarak. Selim arkadaşına kaşlarını kaldırarak baktı. Nur olduğu yerden ayrılıp Âdem'in yanına gelince elini uzattı.

"Nasılsın Selim?"

"İyiyim ama sen sıkılmış gibisin?"

Nur, Âdeme kızgınca baktı. "Evet, sıkıldım, bir centilmen arıyorum."

"Ben varım ama sahipliyim."

"Herkes kendi âleminde ve ben kimseyi tanımıyorum." Âdem tam konuşacaktı ki Nesrin dikkatini çekmek için omzuna hafifçe dokundu. "Senin şu iş ne oldu? Benim de dikkatimi çekti yaptıkları teklifler." Âdem kaşını kaldırdı. "Ne yani sana da mı geldiler?"

Nesrin kırmızı dudaklarını kıvrıp, bardağını yudumladı. “Bu piyasada kendinizi tek mi sanıyorsunuz Âdem Bey?” Sözleriyle barizce iğneledi. Âdem parmakları masada gezinirken, “Hayır, tabii ki tek değilim ama aklım almıyor, bana bile daha bugün geldi teklif, sana ne ara geldi?” diye merakla sordu.

Nesrin derin bir kahkaha attı. “Bana da bugün geldi, ne tesadüf!” dedi gözlerini devirerek. “Demek ki düşüncemde haklıymışım, kalpazanlar...” diye gülmeye başladı. Âdem ona doğru sokulup, “Kaç tane içtin?” diye sordu. Nesrin dudağını yalayıp, bardağı yukarı kaldırdı. Gözlerini bardakta dolaştırıp, elini saçlarına gömerek karıştırdı. Ayakta bile zor duruyordu. “Sanırım, immm.” Düşüncelerini toparlayamadı. Durduk yere kahkaha attı. “Hatırlamıyorum...”

Nur iyice sıkılmıştı. Âdem’e döndü ve ona belli etmedi sadece gülümsedi. Âdem ona kısa bir an baktı, sonra tekrar bakışlarını karşısındaki kadına çevirdi. Yan taraftan birinin Âdem’in adını seslendiğini duyunca, başını çevirdi: Yakışıklı, karizmatik bir adam onlara doğru geliyordu. İyi giyimli ve çok da çekiciydi. Nur bardağı dudağına götürürken, adam onu açıkça süzdü. Nur bunu fark edince, Âdem’e yaklaştı. Yapacağı bir şey yoktu. Adam masalarının başına kadar gelmişti.

“Âdem seni burada görmek ne güzel, uzun zamandır yoktun ortamlarda.” Bakışları kıza kayınca adamın, Âdem tokalaşmayı kısa tuttu. “Sen Âdem’in sır gibi sakladığı kardeşi olmalısın. Âdem bir ilki başarmış ve cenneti partiye taşımış. Ama çok haklı,” Sesi abartılıydı.

Âdem’in gözleri ateş saçarak bakarken Nico’ya, o umursamazca konuşmasına devam ediyordu. “Ben Nico?”

Nur elini iri ele bırakınca, “Ben de Havva Nur.” Adamın ten renginden göz rengine kadar hiçbir şeyi adının manasına uymuyordu. Ya bir kırılma vardı ya da gerçekten yaşadığı ülkeyi teniyle temsil etmiyordu. Bunun merakıyla, “Yunanlı mısınız?” diye sordu gerçek bir ilgiyle.

Adam kafasını salladı. “Babam Türk annem Yunan. Melezim yani!”

Nur ona gülerek başını salladı. “Tanıştığımıza sevindim.” Usulca elini çekti.

Âdem sinirden köpürüyordu. Bu adamda nereden çıkmıştı?

Çapkın Nico iş başındaydı. Ona yaklaşırsa, takımlarını sonsuza kadar iş görmez hale getirirdi.

Nico, Âdem'e baktı. "Eğer kardeşini getireceğini söyleseydin, buraya koşa koşa gelirdim. Gelirken biraz isteksizdim ne yalan söyleyeyim, annemin zorlamasıyla geldim."

"Belki bundan söylememişimdir" diye iğneledi Âdem, adam bunu espri sandı. Bu adamın ağzıyla burnunun yerini değiştirmek istiyordu. Yüzsüz herif, Nur'a asılıyor, bu da yetmiyor dile vuruyordu. Bak hâlâ bakıyordu! Utanmadan yanında ilgisini belli ediyordu.

Nico, Âdem'in öfkeli bakışlarına aldırmadı. "İsminiz çok farklı ve güzel. İnsana bakır düşünceler enjekte ediyor. Havva Nur..." dedi ismini şarkı mırıldanır gibi, aradaki mesafeyi kaldırdı. Nur bardağıyla yüzünü kamufle edip, çaktırmadan Âdem'e baktı. Tepkisini ölçtü. Gözleri ateş çukurları gibi parlak ve direkt adamı o çukurda boğacak gibi sertti. Aklına gelen şeytanlıkla, ilgisinin hangi yönde olduğunu öğrenmek istedi. Genç adama sırnaştı. "Bana sadece Nur diye bilirsiniz, sadece Nur!"

"Bir şey mi diyecektin Nico?" dedi Âdem dişlerinin arasından, bakışları adamı öldürecek kadar sertti.

"Evet, sadece selam demeye geldim, seni güzel kardeşinle görünce kaçırmak istemedim." Arsız gözlerini Nur'a çevirdi. "Hem de çok iyi etmişim onu anladım." Bakışları tekrar Âdem'e kaydı. "Yarın ben de parti var, gelmek ister misiniz?"

Âdem ağzını isteksizce açacakken, "Tabii gelmek isteriz" diye lafa bodoslama daldı Nur. Âdem ona sinirle bakınca, kız onu es geçti. "Senin için mahsuru yok değil mi Âdem, gideriz?"

Âdem'in çenesindeki bir tane kası seğirirken, "Tabii istersen olabilir!" diye isteksizce kabullendi.

Nico, çapkınca gülerek, "Tamam seni...! Yani sizi bekleyeceğim. Şimdi ben gidip diğerlerine söyleyeyim." Gözlerini ihtişam ve belli bir açlıkla devirdi. Küstahça dudaklarını nemlendirdi. "Gelmeni çok isterim..." Göz kırptı.

Nur aklına gelen muzırlıkla Âdem'e doğru eğilerek, "Senin böyle yakışıklı arkadaşların var da neden benim haberim yok. Çok seksi" diye sordu.

Âdem'in o sırada yudumladığı içkisi boğazında kaldı. Bardağı yavaşça masaya bırakırken, boğazını temizlemek için öksürdü. Genç kıza uyarıcı bakışlar atıp, "Listelerini tutmuyordum," dedi dişlerinin arasından.

Nur gözlerini açarak masumca kırıştırdı. "Tüh, ben de ondan hoşlanmıştım..."

Âdem ona doğru yaklaştı. "Ondan uzak duracaksın Nur, hatta selam bile vermeyeceksin." Geri çekilirken telefonu çaldı. Gözleri hâlâ genç kızın üzerinde öfkeyle dolaşıyordu. Telefona bakıp kafasını kaldırdı, bakışlarını salonda gezindirdi. Nesrin elindeki telefonu onu göstererek sallıyordu. Nur da onun baktığı tarafa bakınca, genç kadının onu gözleriyle çağırdığını fark etti. Âdem Nur'a baktı. "Ben birazdan gelirim, arkadaşım çağırıyor. Bir yere ayrılma. Sakın." Sözleri kesindi. Nesrin'in yanına hareket etti. Nur'un az önceki sevinci kursağına dizilmişti. Suratını sallandırıp, içkisinden yudumladı.

Âdem, Nesrin'in önünde durdu. Genç kadın ayakta duramıyordu. Onu tanımasa, arkadaşı olmasa şimdi hiç işi olmazdı. Hele o Nico sağlığı ortalıkta patlamaya hazır mayın gibi dolanırken. "Ne oldu?"

Nesrin yanına gelip, elini koluna doladı. Gözkapakları yarı açık, yarı kapalıydı. Sesi yayılarak; "Beni eve götürsene... Hıh, hem biraz eğleniriz, ne dersin hıh?" diye sordu. Âdem destek olarak onu çıkışa yönlendirdi. "Sen neden bu kadar içtin, derdin ne senin? Seni tanımasam... Partiden adam kaldırmaya ne zaman başladın?"

Genç kadın sarsak adımlarla ona uyum sağlarken, "Benim derdim Melih, beni aldattı yine şerefsiz!" dedi yanağından gözyaşları süzülürken. Âdem kafasını salladı. "Sana daha önce de dedik onu bırak diye..." Onu çıkış kapısına götürüp asansörlere yönlendirdi. Cebinden telefonunu çıkardı. Mesaj bölümüne girip bir şeyler yazdı. Asansörün düğmesine bastı. "Seni evine göndereceğim ve yarın seni arayacağım. Nesrin bir saçmalık yapmadan evine git yat, sonra pişman olacaksın..."

Genç kadın gözyaşlarını sildi. "Sen de mi beni beğenmiyorsun? Ben o kadar çirkin miyim? Neden kimse beni beğenmiyor? Melih'te beğenseydi zaten başkasına gitmezdi."

"Ben seni beğeniyorum. Evet çok çekici bir kadınsın. O salağa üzülmeyi de kes artık! Allah aşkına o seni hak etmiyor." Asansör kapısı

açılınca içeri girdiler. Nesrin burnunu çekerek ağlamaklı dudaklarını kıvırdı. "Âdem sağ ol, yine sana kaldım değil mi?"

Bu söze Âdem de gülümsedi. "Bir daha sarhoş olursan bana haber ver, orada bulunmayayım olur mu?" Nesrin koluna vurdu. "Senin de gecenin içine ettim ama başka kime diyeceğimi bilemedim. Selim gitti. Karısı uyukluyordu biliyor musun? Çok tatlı kadın. Kızdım ona. Eğer onu aldatırsa öldürürüm seni dedim." Âdem gülerek onu asansörden çıkarıp, çıkışa doğru destek olarak yönlendirdi.

Nur hâlâ inanamıyordu. Âdem o güzel kadının koluna girip, kapağı doğru konuşarak ilerliyordu. O gidiyordu, genç kızın içinden bir şeyler kopuyordu. Ona bir şey demeden, açıklama yapmadan öylece gözlerinin içine baka baka gitmişti. Bu kadarı da fazlaydı. Tamam, aşkının farkında değildi ama onu bir başkasıyla böyle sarmaş dolaş görmeye de, tahammülü yoktu. Buna dayanacak ne sabrı kalmıştı ne de mecali. Hep birileriyle görmekten yorgun düşmüştü. Gözleri dolarken, alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Boğazına dolan yumrular, yüreğine iniyordu. Onu kimsenin ağlarken görmesini istemediği için, başını aşağı eğdi. Yanağından aşağı süzülen yaşı hemen sildi. Birkaç dakika sonra masanın üzerindeki telefonun ışığı yanıp sönmüş, gelen mesaja baktı.

Arkadaşım sarhoş oldu onu eve bırakıp döneceğim, sakın bir yere ayrılma hemen gelirim. Selim seninle ilgilenecek... Nur tamam mı geleceğim, uzun süzmez? Bekle!

Nur yavan bakışlarını Selime çevirdi. Yanındaki adamla muhabbet ediyordu. Onun gittiğini sanıyordu. Ona baktığını anlamış olacak ki, göz kırptı. Yanlarına gelmesini işaret etti. Çantasını alıp yanına yaklaşıncaya, ona dikkatle bakan Selime, "Ben gidiyorum." dedi küsçe.

Selim kaşlarını çatarak, "Âdem beklesin demişti! O da şimdi çıktı. bir arkadaşımızı bırakıp gelecek." diye bilgilendirdi.

Nur sanki bilmiyordu o kadının arkadaşı olmadığını. Onunla gazetede resimlerini görmüştü. Çocuk kandırıyorlardı. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Sana da! Eve gidiyorum gelince söylersin." Tek kelime etmesine izin vermeden çıkışa yöneldi. Asansör kapısından girerken kulağına gelen sesle, "Alo Seval!" dedi daha fazla tutamadığı, hıçkırıkları ağzından kaçarken. Kalbi yorgundu. Onunla senelerdir

mücadele etmekten ve bir adım bile yol alamamaktan yorgun düşmüştü. Ne sağa gidebiliyordu, ne sola! Ne onsuz olabiliyordu ne onunla! İki tarafı keskin bıçak gibi debelendikçe canı yanıyordu. Hep o kaybediyor, o acı çekiyordu. Ona kendini bir türlü anlatamıyor, derdini anlatmasını sağlayamıyordu. Sesini herkes duyarken, o duymuyor, artık her şeyi herkes görürken, bir o görmüyordu.

Seval arkadaşının ağladığını hissedince endişelendi. “Nur iyi misin, ne oldu?”

Nur burnunu çekip asansörün düğmesine bastı. Kırgın dudaklarından bir hıçkırık daha koparken, derin bir nefes aldı. “İyi değilim! Beni burada bırakıp bir kadınla gitti.”

Seval oturduğu yerden kalkıp sinirle bağırarak, salonda dolaşmaya başladı. “Adi pislik! Kızım sana demiştim, senin yaptığın şeylerle bir b*k anlatamazsın ona. Şimdi neredesin sen?”

Nur ıslak yanaklarına yapışan saçlarını geriye itti. Sinirden titreyen ellerini, alnında gezdirirken “Ben çıkıyorum buradan, asansördeyim şimdi.” diye hıçkırdı.

Seval kapının girişindeki portmantodan anahtarlarını aldı. Hızla kapıya yönelirken “İyi, şimdi soru sormadan sana vereceğim adrese geliyorsun, itiraz kabul etmiyorum. Ben de çıkıyorum orada buluşuruz.” diye emretti.

“Seval ben gelmesem, sen bizim eve gelsen. Ben de şimdi eve geçiyorum zaten, hadi bize gel? Zaten kötüyüm, beni yorma bugün olmaz mı?”

“Kızım senin kafan nasıl çalışıyor? Adam seni ekip yanında bir kadınla çıkıp gitmiş, sen hâlâ aptal aptal eve gidelim diyorsun? Bazen sana beyin nakli düşünüyorum, bu kadar saf olma! Sen oturup evde onu bekleyeceksin, o da kadınlarla sefasını sürecektir. Şimdi kim bilir kaçınıcı kez mercimeği fırına vermişlerdir. Kendine gel artık, çocuk değilsin. Bu hayatta kaybetmesini bilmeyene, kaybedeceği şeyi acıda olsa öğreteceksin! Bak bakalım o zaman akli başına geliyor mu, gelmiyor mu?”

Yarım saat sonra Nur taksiden inip kapısını kapadı. Araç yanından ayrılırken adımını kaldırıma attı. Büyük eğlence yerine, sokağı tuhaf

duran kulübe baktı. Büyük bir alana sahipti ama garip bir kapısı vardı. Önünden gençler gelip geçiyordu. Girişte iki tane izbandut gibi adam dikilmiş, içeri giren kişilere bir şeyler soruyordu. Zaten yarısından çoğu da geri dönüyordu kapıdan. Belli ki ya tanınanlar, ya da kendi müşterileri alınıyordu içeri.

“Nur...?”

Genç kız sesi duyunca bakışlarını arkadaşına çevirdi. O da yeni geliyordu. Onu görene kadar duran gözyaşları, tekrar dolmaya başladı. Seval yanına gelince, kollarını boynuna sarılarak ağlamaya başladı.

“Buradasın, sana çok ihtiyacım var Sel.”

Seval arkadaşına sıkıca sarılıp saçlarını okşarken, “Tabii, buradayım şapşal! Seni böyle bırakacağımı nasıl düşünürsün?” diyerek geri çekildi. Arkadaşının kollarından sıyrıldı. Onun yüzüne bakınca kaşları çatıldı ve ağzı sinirle açıldı. Genç kızın gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

“Sen ne çok ağladın böyle. Hem de o adi, geri zekâlı, sıfatsız, kişiliksiz...”

Nur gözlerini kurularken, “Kes saydırmayı...” dedi sinirle gerisini söyleyemedi.

Seval yanaklarını kurularken, “Kızarmış gözlerini ve burnunu saymazsak, iş görürsün. O, Âdem’i öldürmek istiyorum. Dua etsin elime geçmediğine, derisini yüzerdim seni ağlattığı için. Bir insan bu kadar mı kör olur ya? Bazen gözlerinin görüp görmediğinden şüpheleniyorum ya da aklının olup olmadığından.” Nur hem ağlama hem gülme arası tuhaf sesler çıkardı. “Ben de öyle düşünüyordum, tencere kapak gibisiniz, iki inatçı keçi ve iki kör aptal âşık!” dedi hayıflanarak, sırtıp arkadaşına bir daha sarıldı.

“Daha küfredecek misin?”

“Senin gibi ağlayacağıma, dünyanın anasını ağlatırım daha iyi saf âşık! Ben senin yerinde olsaydım, şimdiye kaç tane Âdem geçmişti hayatımdan ağlayarak. Erkekler için ağlamayı bırakalı çok oldu, şimdi onlar da ağlama sırası.”

“İyi, en azından içimizden biri akıllı çıktı. Ve saçmalamayı kes. Sana eve gidelim dedim. Hem giderken pastada alırdık, sonra çikolata

ve cips hatta kola ve..." Seval ellerini kaldırıp, "Hey hey, depresif havallerini tek başına kur. Daha yeni zayıfladım, senin melankolik hâlin yüzünden kilo alamam ama sana yardım edebilirim, hem de ilaç gibi gelirim bak gör!"

Seval koluna girerek kulübe çekiştirmeye başladı. "Şimdi gidip eğlenelim."

"Ben de eğlenecek hal mi var, dalga mı geçiyorsun?"

"Kendini bana bırak."

"Bırakayım da babam nezaretlerden toplansın."

"Valla ağzını bantlarım yeter. Hem burası sana iyi gelecek." Havva Nur ona yan bakışlar attı. "Senin o engin düşüncelerinden neler geçiyor ve beni neye alet ediyorsun şeytanın avukatı?"

Seval hınzırca gülüp kafasını çevirdi. Bakışları kesişince göz kırptı. "Hiç olur mu tatlım? Sadece eğleneceğiz! Çok ayıp! Ve bu günden sonra bana minnet duyacaksın kuzum!"

"Nedenmiş o?" Seval omuzlarını sarsıp, sinsice sırıtmakla yetindi. "Hiç...? Sadece eğleneceğiz, sen bana güven ve ne dersem yap tamam mı?"

Kapıda, uzay filminden kaçmış gibi siyah giyen ve hatta akşam olmasına rağmen siyah gözlük takan iri yarı iki adam vardı. Hem girişte hem burada koruma vardı. Burası bayağı önemli bir yer olmalıydı, bu kadar korunduğuna göre işlerini hafife almıyorlardı? Normalde herkesi içeri almıyorlardı fakat Seval'i görünce, saygıyla kafalarını sallayıp, kapıları sorgusuz, sualsiz açmışlardı. Onu tanımasa, kadın mafya diyecekti. Bu kız böyle yerlerde ne arıyordu? Daha doğrusu nereden biliyordu? Ne işler karıştırıyordu? Seval'e sokulup, "Seni tanıyorlar mı?" diye sordu.

Seval gülerek, "Sen gerçekten Amerika da yaşadığına emin misin tatlım? Hani şu ikimizin kaldığı yurttan bahsetmiyorum. Ben döndükten sonra kaldığın evden..." diye alaylı bir sesle konuştu.

Nur yüzünü astı. "Akşam eğlenmeye çıkmayı sevmiyorum biliyor-sun? Benim eğlence anlayışında, pijama, kahve, kitap kombinasyonu var."

Seval onun bu masum ördek hâllerine gülerek, "Clean the family girl ha!" dedi kalın kapıya yaklaşıırken. Nur kolunu çekiştirerek, "Dalga geçme, burası beni gerdi." diye dudaklarını büktü. "Kızım ben tırsım... Gidelim."

İçeri geçtiğinde yüksek sesin arasına dalmayı bekledi. Ama beklediği olmadı. Kulaklarını patlatacak kadar yüksek ses yoktu, aksine canlı müzik yaptıkları için güzel bir konser havasındaydı ortam. Seval onu bar bölümüne yönlendirirken, Nur içeriyi merakla inceliyordu. Ortaya serpiştirilmiş bar masaları ve birkaç bar taburesi, duvarın dibinde mekâna hâkim olacak şekilde kurulmuş sahnede bir grup şarkı söylüyordu. Sahne önündeki gençlerde kendilerinden geçmiş dans ediyordu. Gözleri içeride dolaşırken "Seval burada neden kadından çok erkek var..." diye dikkatini çeken dile getirdi. Seval sırtıırken, onun üzgün yeşil gözlerine bakıp, "Boş ver sen anlamazsın, keyfine bak tatlım ve şu ben çok üzgünüm bakışlarını siler misin gözlerinden? Böyle dağların altında kalmış da, nefes alamıyormuş gibi hissettiriyorsun insanlara kendini."

Nur başını aşağı eğdi. "Zaten öyle hissediyorum." Seval göz kırptı. "Burada asıl eğlence gece yarısından sonra başlıyor. Ufak bir hissem var, ondan bu kadar rahat girip çıkabiliyorum ve burası özel bir kulüp tatlım anladığın gibi."

"Bura oramı, şu yeni aldığın yer?"

"Evet, beğenmedin mi?"

Seval arkadaşına mekanını gezdirirken, Âdem taksinin camından şehri seyrediyordu. Âşık olduğu şehir ıslık ıslık fakat gözleri şu anda bu manzarayı görmüyordu. Arkadaşını eve ulaştırması biraz zaman almıştı. Kesin başının etini yiyecekti. Taksi rezidansın olduğu bölüme ilerken, telefonu çaldı. Bu çatlak şimdi onu niye arıyordu ki?

"Alo Seval!" dedi duru bir sesle.

Seval aklından geçen şeytani dürtüyle telefonu yukarı kaldırdı, biraz müziği dinletti. "Alo Âdem neredesin?"

Âdem arkadan gelen, kulağını tırmalayan müzik sesinden onun sesini tam anlamıyla duyamıyordu. "Seval sana da merhaba!" diye

ignelemeye başladı.

“Sana da, sana da! Bak burada bir sorun var?” diye direkt konuya dâhil etmek istedi. Âdem kaşlarını çatı. “Ne yapıyım varsa, polisi ara...”

“Sorun Nur!” diye lafını yarıda kesti.

Âdem’in nefesi kesildi. Bir an kalbinin durduğunu sandı. “Nur’un neyi var? Hem sen neredesin?” Elini sıkıntıyla saçlarına gömdü. Kalbi korkuyla çarparken, “Neler oluyor?” dedi tedirgin bir sesle.

Seval telefonu biraz ileri çekip, “Şey... Nur sarhoş oldu ve...” dediğinde Âdem hiddetle, “Nur şu anda...” dedi ve sustu. Elini alına vurdu. “Lanet olsun senin yanında mı? Ona beni beklemesini söylemişim! Nur iyi mi? Neredesiniz?”

Asıl bombayı patlatacak olan Seval soru yağmuruna kulak tıkayarak, “Evet, sen gelersen daha iyi olacak ve biz immmm şeydeyiz” diye lafı bilinçli olarak yaydı, tansiyonu tırmandırdı.

Âdem dişlerini sıkarak, “Neredesiniz?” diye tısladı.

“Biz Karadul’dayız!” Arada bir sessizlik oldu. Genç adam sinirle gözlerini devirdi. Sıkıdığı dişlerinin arasından gıcırtilar duyuldu. “Orası şu erkeklerin gittiği yerlerden biri değil miydi?” Sesi yüksek perdeden çıkmıştı. “Lanet olsun sizin ne işiniz var? Nur ne arıyor orada?”

Taksici onun gürlemesinden ürkererek dikiz aynasından bakınca, ona geri dönmesini ve Karadul’a gitmesini söyledi. Telefonu sinirle genç kadının suratına kaparken, elini sıkıntıyla yüzünde gezdiriyordu. O çatlak onu oraya nasıl götürürdü? Orası erkeklerin gittiği bir numaralı ahlaksız eylemlerin mekânıydı. Eğer onu oraya bilerek götürdüyse, o cadıyı gebertecek, çakma sarı saçlarını yolacaktı. *‘Başına bir hal gelmiş olmasa bari!’* diye mırıldandı. Eğer ona bir şey olursa, kendini asla affetmezdi. Taksi kulübün önünde durdu. Taksinin parasını aceleyle ödeyip dışarı çıktı. Kapıya yaklaştığında, iri yarı iki adam onu durdurdu. Âdem onlara sinirle, “Çekil!” diye sertçe buyurduğunda, iri yarı adamlardan biri aldırmadan önüne doğru tehditkâr bir adım attı. Geriden gelen kasıntı sesiyle, “İsminiz efendim?” diye katıca sordu. Yüzü mahkeme duvarı gibiydi.

Âdem’in çenesi kasılırken, burnunun yanındaki kasları seğiriyordu.

“Âdem Ataman!” Sabırsızca sağına soluna bakındı. “Benim olan içeride! Onu almaya geldim, şimdi çekil önümden.”

“Üye olmayanları içeri alamıyoruz efendim, üzgünüm!” dedi genç koruma.

Âdem tam önünde sertçe belirip, “Patronuna benim adımı ver, bir de selamı mı yolla.” dedi dişlerinin arasından. Patron kimse, artık en azından adını tanıyordur diye düşündü.

İri adam kulağındaki telsize parmağını bastırarak bir şeyler söyledi. “Üzgünüz efendim sizin üyeliğiniz yokmuş alamayız.”

“Ben şimdi bu...”

Koruma elini kaldırarak sustururken, “Bir seferliğine girişiniz onaylandı ama bir daha olmasın.” Eliyle içeri girebileceği işaretini verdi. Kapıyı açık tutarak ona yol verdi. Önce bu kadar çabuk hallolmasına şaşırان Âdem, sinirle açılan kapıdan içeri girdi. Giriş direkt, loş bir koridora açılıyordu. Aklına milyonlarca soru ve endişe belirdi. Bu mekânı biliyordu ama daha önce hiç gelmemiştir. Ağır kapıyı itip açtığında, kulaklarını tırmalayacak sesi duyamayınca şaşırdı. Bu ismi duyduğundan beri baştan çıkarıcı fahişeler, çapkın erkekler, hovardalar, ırz düşmanları ve uyuşturucunun kol gezdiği bir yer olarak aklında lanse edip, daha nicelerini düşünüyordu.

Zihninde binlerce düşünceyle gözünde farklı görüntüler oluşuyordu. Bu kulüp farklıydı. Bakışları içeride dolaştıkça, buranın Elit bir tabakaya hitap eden yerlerden olduğunu anladı. Önemli şahıslara hizmet sunmak için, belirli kriterleri esnetilerek kurulmuş olduğu belliydi. İçerisi temizdi ve ortada gezen garson kızların kıyafeti de normal sayılacak şekilde tertipliydi.

Gözleri içerde masalarda telaşla dolaştı. Keskin bakışları her tarafı tarken, pistte oynayan tüm siyah saçlı kadınların üzerinde gezindi. Yoktu lanet olsun, bu kız neredeydi? Işıklar söndü sahnenin üzerinde bir ışık belirdi. Her yer karanlıkta kalırken, bir tek sahne aydınlıktı. İlk başta striptizci kızların çıktığını düşündü. O yüzden aldırmadı. Âdem'in bakışları içeride dolaşmaya devam etti. Sonunda sıkılған hâlde bakınmayı kesip sahneye kilitlendi. Gözleri kısıldı, kan beynine sıçradı. Elleri yumruk olurken, dişlerini kıracak kadar çok sıktı. Öyle ki çenesine giren ağrıyı bile fark etmedi. Derin derin aldığı soluklardan.

geniş göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. Şu anda burayı yıkmak, dağıtmak, yok etmek istiyordu. Kısılmış gözleri sonunda yeşil gözleriyle buluştu. Koyu laciverte dönmüş bakışlarını gören genç kızın renginin beyazladığını herkes görebiliyordu.

Nur genç adama ürkekçe yaklaşıırken, gözleri karanlık sahnenin altındaki insanların üzerinde geziniyordu. Sarhoşluğu yetmezmiş gibi Seval'in aklına uyup kendini sahnede bulmuştu ama daha şimdiden pişman olmuştu. Burak onu kendine çekince, bir an ürkek bir tepki verip sıçradı. Bacakları heyecandan titrerken, derin derin nefes alıyordu. Burak elinin birini eline uzatıp ona bakarak nazikçe tuttu. Sahnenin ortasında, tüm gözler üzerine dikilmişken kendini onun kollarına bırakıp müziğe ayak uydurması o kadar zordu ki. Diğer elini de belinde çiçek misali açıp, kendine çekince ürktü. Profesyonel olduğu hareketlerinden belliydi. Başını geriye atıp dans pozisyonunu alırken, "Sakin ol, sakın panik yapma. Kendini müziğin ritmine bırakıp, onun seni yönlendirmesine izin ver." diye direktif verdi. Müzik başladı. Üzerinde ışıklar yanarken, ürkek bakışlarını karşısındaki adamın gözlerine dikti. "Güven bana." diyen gözleri içini bir nebze olsun yatıştırdı.

İlk ayakları hareket etti. Üç adım öne, bir adım sağa, parmak uçlarını sürterek ayağının yanına getirip, Burak'ın bacağına arasında sallayıp geriye attı ve arkaya doğru iki büyük adım daha attı. O anda alkışlar koptu. Seval arkasından ittirerek sahneye çıkarmasaydı onu bu dansı hayatta yapamazdı.

"Evet tatlım böyle," dedi adam. Kız ona uyum sağlamakta zorlanmadı.

Gözlerini kapayıp kendini dansın ritmine, kulağını müziğin şevki-ne bıraktı. Vücudundaki kasılma yok olurken, kendini dans kursundaki gibi özgürce genç adamın ellerine teslim etti. Dansı onun yönetmesine izin verip, bu anın keyfini çıkardı. Bir zaman sonra her şey silindi kulağından. Burak'ın yönlendirmesiyle kuğu misali kaymaya başladı. Dansın sonlarına gelince, Burak onun ileri doğru dönmesini sağladı. Elleri birbirinden kopmadan, aniden kendine çekip kollarına alarak geriye yatırdı. Nur bacağına onun bacağına dayadı. Burak dans gereği elini bacağına koyup, üzerine eğilince genç kızın saçları aşağı doğru nehir gibi aktı. Burak başını onun boynuna yaklaştırıp dururken, o anda alkış kıyamet koptu.

Nur ne zaman kapadığını hatırlayamadığı gözlerini açıp, ışıldayan gözlerle sahneye baktı. İkisi de nefes nefese kalmışlardı. “Muhteşemsin Nur!” dedi genç adam hayranlıkla. Nur tebessüm ederken, dans yüzünden vücutlarının birbirine yapıştığının farkında değildi. İnsanlar onları ıslık çalıp alkışlıyordu. Nur’un gözleri salondaki topluluğu izlerken, mutluluk ifadesi bir anda söndü. Önce hayal gördüğünü sandı. Onun öfkeli bakışları gerçek hayata dönmesini sağladı ve rengi attı. Olduğu yerde doğruldu. Kendini genç adamın kollarında unuttuğunu fark edince derhal ayrıldı. Öfkeli bakışlarından sebep, bacakları fena hâlde titriyordu. Eteğini düzeltmeye başladı. Kısacık eteğini dans ederken unutmuştu. Allah’ım şimdi kalp krizi geçirecekti.

Niye korktuğunu bilmiyordu ama onun bakışlarından ürkmüştü. Âdem sinirden titriyor ve gözleri sanki patlayan lavlar gibi ateş saçıyor. Nur içgüdüsel olarak kollarını göğsünün altında birleştirip kendini korumaya aldı. Sonra ne yaptığını fark ederek ellerini çözüp yanlarında sarkıttı. Eteğini sıkıca kavradı. Sanki böyle yapınca daha iyi olacakmış, kendini koruyacakmış gibi hissetti.

Âdem öfkeli adımlarla yanına geldi. Hükmedici duruşuyla ona meydan okudu. Nur ürkekçe geriye doğru bir adım atıp yutkundu. Daha önce o gözleri böyle ateş saçarken hiç görmemişti. Ona bağırmadı. Oysa kulaklarını, gelecek olan azar yüzünden tıkamayı bile düşünmüştü. Ya da sinirle kükreyip yanına gelmesini, emretmesini beklemişti.

Âdem hiçbirini yapmadı. Bir anda ona doğru atılıp, yerinden kaldırdığı gibi omzuna atarak, arkasını döndü. Nur onun omzuna içki küfesi gibi atılınca, çığlık attı. Saçları aşağı doğru şelale misali akarken, onlara şaşkınca bakan insanlardan utanarak gizlendi. Onun sert tutuşu yüzünden canı yanıyor ve nasıl hissettiğini bilmiyordu ama hızlı atan kalp ritmi yüzünden korkarak ağlamak istiyordu. Rezil olmuşlardı. Bu utançla gözleri dolmaya başladı.

Yeni başlayan müzik susmuş, herkes onlara ağızları açık bakıyordu. Kimisi fısıldaşıyor, kimisi gözlerini üzerinden ayırmıyordu. Âdem elini eteğinin bitiş yerine götürüp poposunu kavradı. Milletin onun iç çamaşırını görmesini istemiyordu. Hiç kimse önlerine çıkmadı. Ya da biri önüne geçip, “Sen ne yapıyorsun?” demedi. Zaten karşılıklı

çıksalardı Âdem'in gözlerinden ve öfkesinden nasiplerini alırdı. Kalabalığın arasında Seval'i gördü, gerileyerek kalabalığın arasına kaçıyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Zafer naraları atan bakışları parlıyordu. Bunu onun ayarladığını anladı.

Bunun dönüşü muhteşem olacaktı.

Adam omuzunda oyuncak bebek gibi tutarken, her hareketinde genç kızın saçları bir sağa bir sola sallanıyordu. Girişteki korumalar onlara yaklaşıncı, "Çekilin, yakarım!" diye tısladığını hayal meyal duymuştu. Kapıdan çıkıp girişe geçtiklerinde, Nur kıpırdanıp bacaklarını oynatmaya çalıştı. Kollarıyla sırtına vurup sarsılınca, düşmemek için gömleğine sıkıca tutundu.

"Bırak beni inmek istiyorum!" diye mızıldanınca hızla poposuna vurdu.

Nur poposunun acısıyla, "Hayvan, ne yapıyorsun?" diye tısladı. Genç adam sinirden kasılan çenesiyle, "Canın daha çok yansın istemiyorsan kapa çeneni!" diye sert bir şekilde terslendi.

Nur daha fazla debelenmedi. Onun vücudunun ne kadar kasıldığının farkındaydı. Âdem'in kolları, bacaklarını kısaç gibi sararken, onu bırakmayacağı da kesindi. Zaten şu anki durumu bundan daha kötü de olamazdı. Herkese rezil olmuştu. Bir de hiç ağırlığı yokmuş gibi kolayca yaka paça taşınması işi daha da kötüleştiriyordu. Ağır demir kapı açıldığında hızla dışarı çıkıp, gecenin karanlığına daldı. Rüzgâr genç kızın saçlarını havalandırırken, kapının önündeki korumaların onlara şaşkınca bakışlarından kafasını çevirdi. Âdem kapının önüne kamp kurmuş taksilerden birini çağırmak için ıslık çaldı. Önünde duran taksinin kapısını açtı. İçine hallaç pamuğu gibi atılınca, canının yanmasıyla inlemesi bir oldu. Garip bir şekilde arabaya iteleyince tepe taklak olmuştu, yerinde doğrulmaya çalıştı.

Az sonra Âdem evin adresini verirken, Nur düzgünce oturmak için mecburen ona doğru kaydı. Kendini toparlaması biraz zamanını aldı. Omuzları ona çarpıyordu. Onun teninin sinirden seğirdiğini ve vücudunun nasıl kasıldığını hissedebiliyordu. Konuşmak; kendini ifade etmek için ağzını açınca, Âdem "Konuşma... O lanet olasıca ağzını açıp, kahrolası tek bir kelime bile etme..." diye öfkeyle kükredi.

Nur yutkundu. Onun sesindeki öfke ve sert tını... Daha önce

kendine böyle bağıırken ya da kötü davranırken hiç görmemişti. Ona ne yaparsa yapsın kızmamış, hep alttan almıştı ama şimdi, resmen burnundan soluyordu.

Onun tanıdığı Âdem kimseyi omuzuna atıp umuma açık yerlerde terör estirmezdi. Nur kısacık eteğini çekiştirmeye başladı. Âdem'in bakışları oraya kayınca, ceketini çıkardı. Kabaca üzerine fırlattı. Dişlerinin arasında, "Giy!" diye buyurdu.

Nur hâlâ ona şaşkınca baktığı için hareket etmeyince, Âdem ona doğru döndü. Yüzüne bakmadan, onu kendine çekti. Omuzlarına ceketini koyup, üzerinin kapanmasını sağladı. Nur dut yemiş bülbül gibi susarken, Âdem dirseğini kapıya dayayıp sessizce dışarıyı seyretti. Arabanın içindeki elektrik her saniye büyüyerek artıyordu. Uzunca bir müddet sonra eve vardılar. Araba durunca Âdem taksimetrenin ücretini ödeyip indi. Elini uzatıp tutmasını bekledi. Nur şaşkınca eline bakınca, içeri eğilip bileğini yakaladı. Hızla kendine çekti, sürükleyerek eve götürmeye başladı. Nur bileğini çekmeye çalışsa da izin vermedi.

"Âdem bırak yürüyebilirim, canım acıyor!" diye söylenince, ondan aldığı tek cevap, biraz daha kendine çekmek ve sürüklenir gibi götürülmek olmuştu. Bu adam neye sinirlenmişti? Onu oralarda tek başına bırakıp giden oydu ve yine sinirlenen oydu? Asıl Nur'un ona kızması gerekmez miydi? Altı üstü bir eğlence kulübüne gitmişti, bunu bu kadar abartacak ne vardı? Sanki bu olayı biraz kişiselleştiriyor gibi davranıyordu. Oysa umurunda olsaydı, onu orada sap gibi tek bırakıp gitmezdi! Neden bu kadar erken dönmüştü? Madem sevgilisiyle çıkmıştı, neden onun peşine düşmüştü?

Aklında bir sürü soru, içinde karmakarışık duyguların izleri vardı. Ne düşüneceğini de ne yapacağını da kavrayamıyordu? İçine bir an saplandı. O kadınla çekip gitmesini hazmedemiyordu. Hayır, başkasıyla paylaşma fikrine dayanamıyordu. Ama gerçek buydu! O başkalarının olacaktı hep ve Nur de öylece ardından bakacaktı. Ömrü onun arkasından ağlamakla mı geçecekti? Başka kadınlarla, onu seyredip kahrolacaktı. Artık bunun böyle olmasını istemiyordu. Arkasından bakmak istemiyordu. Başkalarıyla çekip gitmesine yüreği dayanamıyordu.

Bu duygu selinin içinde debelenirken, Âdem kapıyı açtı. O zaman

bile kızın elini bırakmadı. İçeri girdiklerinde, sensörlü lâmba kendiliğinden yanarken, genç adam anahtarı kapının girişindeki anahtar sepetine öfkeyle fırlattı. Sürükler gibi salona götürdü. Elini bırakıp saçında parmaklarını gezdirirken arkasını döndü.

Nur hâlâ onun neden böyle çıldırdığını anlayamıyordu. Buraya kadar sürüklenerek getirilmişti ve şimdi hiç konuşmadan birbirlerine bakıp duruyorlardı. Gözlerini kapayıp dişlerini sıktı. Sakinleşmek için bekledi.

“Nur...!” dedi Âdem kararsız bir sesle. Olanlardan sonra nasıl davranacağını da ne diyeceğini de bilemiyordu! Nur gözlerini kısıp kaşlarını çatı.

Âdem onun gözlerini kısarak durduğunu görünce, “İyi misin? Bir şey mi oldu, miden falan mı bulandı?” diye sordu. Gözlerini üzerinde gezdirip, “Birileri seni incitti mi, orada sana kötü davranan oldu mu? Canını yaktılar mı? Lanet olsun konuşsana?” diye kükredi.

Nur kafasını salladı. Neden bu kadar çok soru soruyordu? “Sen ne saçmalıyorsun? Beni neden incitsinler ki? Sadece dans edip, içki içtim hepsi bu!”

Âdem’in çenesindeki kasları gerildi. Gözleri koyu laciverte dönerken, “Evet seni dinliyorum. Hangi akla hizmet partiden çıkıp bir strip-tiz bara, hem de erkeklerin gittiği bir bara gidersin?” dedi kırılganlıkla. Bakışları bedeninde ateşler gibi dolanırken, üzerine doğru tehditkâr bir adım attı. Nur gayri ihtiyari geriye doğru gitti. Üzerine doğru öfkeyle gelmesine sinirlenip, “O-oranın şey yeri olduğunu bi-bilmiyordum!” Âdem üzerine doğru bir adım daha atınca, yutkundu. “B-ben oraya sadece... Lanet olsun üzerime gelmeyi kes...” diye hırçınca haykırdı. Gidecek yeri kalmadı. Ayağı salonun basamağına takılınca sendeledi.

Âdem yanına gelip, “Evet seni dinliyorum, neden beni beklemeyip ayrıldın? Kahrolası yere neden ve kimin ile gittin?” diye hesap sordu.

Nur’un bakışları kısıldı. Ellerini göğsünün altında bağlayıp, omuzlarını cüretle dikleştirdi. Az önceki korkak kız gitti, yerine cesur, kendinden emin duruşuyla burnunu yukarı kaldırıp kafa tutan Nur geldi.

“Asıl sen beni orada tanımadığımı insanların içinde bırakıp nasıl

gidersin? Burada hesap soracak bir kiři varsa, o da benim. Beni hiđ dūřınmeden; çekip gittin. Bir de mesaj çekiyorsun... Lütfetmişsin bay kendini beğenmiş züppe... Ben de seni kişilik sahibi biri sanıyordum. İnsan partiye götürdüğü... Bırak partiyi; bir yere götürdüğü kadını unutup karı kız peşinde koşmaz... Seni çok gelişmiş..." Ağzını açtı fakat kelimeler onun sert bakışlarıyla yarıda kesildi.

Âdem'in sinirden elleri kasılıyor ve farkında olmadan açıp kapamaya başlıyordu. "Ben seni orada tek başına bırakmadım. Selim'in yanında beklemeni rica ettim. Sadece arkadaşımı eve bıraktım. Kız sarhoş olmuştu. Onu nasıl orada zor durumda bırakabilirdim? Sana mesaj atarak durumu bildirdiğimi düşünüyorum. Sadece yarım saat bekleyecektin, kahrolası yarım saat! Ama sen ne yaptın? Hemen kendini dışarı attın. O da yetmedi, seni erkek bir dansçının kollarında, kendinden geçmiş bir şekilde buldum." Dişlerini sıkıp, dudaklarını birbirine bastırdı. "Lanet olsun o adamın kollarında ne halt ediyordun? Bir sürü erkek sana ağzının suyu akarak sapıkça bakarken sen..."

Nur onun bu sorusuyla afalladı. Biraz düşündü! Öfkesine yenildi. "Sana ne! Kimle dans ettiğimden sana ne ki?" Kibirli bir hava başını dikleştirdi. "Beni dansa davet etti, ben de kabul ettim. Hem çok yak..." Nur'un sözleri yarıda kesildi. Âdem kızı omuzlarını kavrayıp, bir hışım kendine çekti. Ağzından çıkan kelimeler öfkeyle harlanınca, genç kızın içini ateş olup yakmaya başladı.

"Bir de benimle alay mı ediyorsun? Senin orada olduğunu duyunca, oraya gidene kadar neler düşündüğüm, aklıma neler geldiğini biliyor musun? Nasıl korkup aklıma kaçırma derecesine geldim. Ya da seni yarı çıplak bir adamın kollarında, hiç çekinmeden bu minnacık etekle onların gözüne kendini sokarak dans ettiğini gördüğümde yaşadığım şoku? Ya, seni biri bir kenara çekseydi, ya da zorla götürmeye kalksaydı? Sen geri zekâlı mısın? Senin gittiğin yer erkeklerin gittiği ve sürekli müdavimi olduğı yerlerdendi! Oralarda onlardan biri sana zorla dokunsaydı... ben... ben ne yapacaktım?"

Nur şaşkınca ona bakıyordu. Omuzlarını kavrayan elleri kaskatı olmuştu. Gözlerinde çakan şimşekler ve sinirle söylediğı sözler birleşince, gözleri iyice irilerek açıldı. Âdem kendini kaybedip, yüksek perdeden haşince bağırırken, genç kız dut yemiş bülbül gibi, sadece

onu izliyor, ellerinin arasında oyuncak bebek gibi sarsılıyordu. Ne diyeceğini ya da neler söyleyeceğini kestiremiyordu? Öyle öfkeliydi ki, ondan çekiniyordu. Sadece onun sinirinin dinmesini ve biraz sakinleşmesini bekledi. Âdem geriye çekilip, ellerini saçlarında gezdirmeye başladı. Önce etrafta sıkıntıyla dolandı sonra yine ona yaklaştı. "Ersin bu yaptıklarına nasıl izin veriyor? Onun adam gibi biri olduğunu zannetmiştim ama değilmiş. Baksana senin tek başına ortalıklarda fink atmana izin verdiği göre! Karakersizin tekiymiş, akli başında olan kim kendine ait olanı öyle yerlere gönderir ki?"

Nur saçlarını geriye çekip, başını sağa kırdı. Gözleri kuşkuyla kısıılırken, "Benim ne yaptığımdan ona ne ki? Ondan izin alacağımı da nereden çıkardın?" diye arsızca sordu.

Âdem şimdi çıldıracaktı. "Demek cool takılıyorsunuz. Şu Amerika'daki gibi!" Gözleri küçümsemeyele devrildi. "Ben de seni adam gibi biri diye ona bırakıp, görmezden geliyorum."

Nur ona doğru yaklaşıp, "Sen ne demeye çalışıyorsun? Onun hakkında düzgün konuş. O; kişilik sahibi biri ve de, mert. Benim arkadaşım olarak gittiğim yerlerin listesine ihtiyacı yok. Yanımda olmasını isteseydim, geleceğinden emindim."

Âdem bir adım yaklaşıp, alayla güldü. "Demek bu günlerde buna böyle diyorsunuz? 'Arkadaşım' ya da boyfriend! Bravo! Sen de onlardan oldun öyle mi?" Konuşması ne kadar alaycı olsa da gözleri baktığı yeri ateşe veriyordu. "Seni onun gibi adi bir adama bırakmakla yanıılmışım. Ta, en başından bunun olmasına izin vermeyecektim. Ben de kendimi kandırıyorum," dedi ağzının içinde edepsiz küfürler savurarak.

Nur sinirle ellerini sallayarak, "Yeter!" diye haykırdı. Başını geriye atarak, dağılan saçlarını görüş alanından çekti. "Senin ne düşündüğün umurumda değil! Ersin adam gibi adam. Bana güveniyor. Eğlendiriyor. Anlıyor, arkadaş olarak değer veriyor." İyice yaklaşıp, işaret parmağını göğsüne vurarak "Senin aksine bana değer veriyor! Kırmıyor. İncitmiyor. Her lafıyla beni öldürmeye çalışmıyor. Sen; ağzından çıkanın farkında değilsin. Üzölür müyüm, canım yanar mı, umurunda bile değil? Değiştin. Farklı bir adam oldun. Benim, her hareketim sana batar oldu. Haberin olsun! Bu seni hiç sevmedim!"

Geriye doğru çekildi. Ellerini göğsünün altında bağladı. Gözleri sesiz savaşlarına devam ederken, ortalıkta elle tutulur bir gerginlik oluştu. "Baksana Âdem, sanki beni kıskanır gibi davranıyorsun?" Onun yüzünü inceledi. Âdem ağzının içinde homurdanırken, parmaklarını düz burnunun kemerinde gezdirince, onun bocaladığına emin oldu. "Ersin seni neden bu kadar ilgilendiriyor anlamadım? Neyi fark ettim, biliyor musun? O ne zaman yanıma gelse, kızılıyorsun! O; ne zaman beni arasa, öfkeleniyorsun! Senin bu adamla mı, yoksa benimle mi bir derdin var anlayamıyorum!"

Âdem burnundan soluyarak, "Yok, öyle bir şey! Ben sadece seni düşünüyorum! Sen yanlış anlamışsın." diye reddetti.

"Nedense beni sürekli düşünür oldun? Sen bana düzgünce sorsan, onun neyim olduğunu zaten söyledim."

Âdem'in bakışların da gözle görülür bir rahatlama oldu. Sert yüz hatları yumuşadı. Kaşları yukarı kalkarken "Onunla ne zamandır sevgilisiniz?" diye direk sordu. Cevabını merakla bekledi.

Nur ellerini göğsünün altından çözüp yaklaştı. Onun aheste yürüyüşü genç adamın içinde bir şeylerin kıpırdamasını sağlamıştı. İçinde kopan fırtınanın ardından güneş açar gibi bir huzur vermişti. Önünde birkaç adım kala durdu. Kırmızı dudakları işveliye. "Neden?" dedi içeriden gelen sesiyle. "Bu seni neden bu kadar ilgilendiriyor?" Biraz daha yaklaştı. "Eğer bilmek istediğin onunla olan arkadaşlığımızın derecesiyse..." Gözlerini devirdi. "Onunla en az Seval'le arkadaş olduğum kadar, arkadaşım. Sadece arkadaş!" dedi ağzından çıkan her cümleyi vurgulayarak.

Âdem onun söyledikleriyle rahatlarırken, Nur'un çekinmeden yaklaşmasıyla bir adım da o attı. Kokusu soluklarına süzüldü. Kendinden emin bir adım daha attı. Gözleri alev alıp yanarken, "Neden olduğunu sen gayet iyi biliyorsun?" diye misilleme yaptı. "Bunu ikimizde gayet iyi biliyoruz!" Yanına sokulup beline uzandı. Ters bir tepki almayınca, kızı yavaşça kendine çekti. Vücutları birbirine yapışırken, sıcaklıkları bedenlerini okşadı.

Hava soğuk olsaydı onlardaki harareten kesin duman çıkardı. Nur onun tenini kendi bedeninde hissedince titredi. Bakışları birbirine sarılırken, Âdem başını aşağı eğip, yüzüne iyice sokuldu. Diğer

eli omuzlarında gezdirirken, ılık nefesleri tenlerini kavurdu. Aradaki kışkırtıcı hava onları yakıp kül ederken, mantıkları devreden çıktı. Her şey onların dışında gelişmeye başladı. Birbirine hasret tenler ve söylenmeyen hapis kalmış sözler ağırlaştı. Kilit altına aldıkları yürekleri özgürlüğünü talep etti. Tenleri alev olup yakarken, nefesleri rüzgâr olup harlandı. Soğukta titreyen ateş gibiydiler. Âdem'in derinden gelen kadife sesi yıllardır bekleyen acılarını ve kaygılarını yatıştırdı. Dilleri istem dışı gerçeği açığa vurdu.

"Neden sürekli beni delirtmeye uğraşıyorsun? Hep kavga çıkarıp, beni tetikliyorsun. Bunun beni çıldırttığını ve kışkırttığını biliyorsun." diye kısıp sesiyle hesap sordu. Dokunuşları öyle yumuşak, öyle kadife gibi bir hâl almıştı ki; Nur'un bacakları bedenini taşımayı reddetti. Âdem'in elleri genç kızın omuzları okşayarak ensesine doğru çıktı. Saç dillerinde maharetle dolaşmaya başladı. Bıraktığı hisle gözleri kapadı. Bu hareketi genç adamın isteğini tetikledi.

"Neden sürekli seni düşünürken buluyorum kendimi? Tüm zamanımı, gecemi, gündüzümü esir aldın?" Alnını alnına dayadı. "Neden sürekli dudaklarını dudaklarımda o günkü gibi düşünüyorum? Sıcaklığını özlüyorum, sesini, bakışını hatta kavga edişini bile... Bana ne yapıyorsun kedicik?" dedi nefesi içini kavururken.

Nur yüzüne vuran ılık nefeslerle heyecanlandı. Bu anın imkânsızlığını yaşadı. Duyduğu sözler rüyada olmayacak kadar gerçek ama inanılamayacak kadarda hayaldi. Kalbi patlamaya hazır bir bomba gibi hızla atarken, karnında yumruk yemişçesine tuhaf bir ağrı belirdi. Sanki yüksekte düşüyormuş gibi uçuşma hissetti. Öyle sık nefes alıyordu ki, göğüsleri genç adamın sert göğsüne çarpıyordu. Âdem onu kendine daha çok çekip, o yumuşak tepeleri ikisinin arasında hapsetti. Nur yapacakları şeye son anda itiraz ederek, "Öpüşmemeliyiz..." diye uyardı. "Sonra yine pişman olacaksın." dedi üzgün gözleri sulanırken. Âdem ateş gibi dudaklarını dudaklarına sürünce, genç kız nefes almıyordu. Derin bir iç çekti. Âdem iç germesiyle tüm direncini kaybetti.

"Asıl öpmezsem pişman olacağım." dedi dudaklarına kapanmadan hemen önce.

Nur'un dizleri daha fazla taşımayınca ona yaslandı. Ellerini çekip omzuna koyarken, dudakları maharetle kendi dudaklarının

üzerinde gezinmeye başlamıştı. İlgüdüsel olarak karşılık verdi, genç adam bundan istifade edip arsız dilini araştırmacı bir şekilde içeri soktu. Doyumsuz tadını almaya çalıştı. Âdem'in eli bel kavisinin üzerinde çiçek gibi açıldı ve hafif bir baskıyla iyice kendine yasladı.

Bu yaslamayla genç kız ilk defa bir erkeğin heyecanını hissetti. Onu ne kadar istediğini, karnının üzerindeki sert çıkıntıdan hissedebiliyordu. Bu seferki öpüşmeleri, geçen seferkisi gibi romantik değildi. Farklıydı. Ateşli ve ihtiraslı! Nur ne kadar alıcıysa, Âdem de bir o kadar talepkâr ve vericiydi. Öpüşüne kendini kaptırıp, her şeyi unuttu. Hiçbir şey aklına gelmedi. Dünyayla bağını çözüp, ona teslim oldu. Artık hiçbir şey umurunda değildi.

Annesinin, babasının hatta başkalarının ne dediği bile... Sadece, o vardı. Ve şu anın adını çıkarmak istiyordu. Ellerini ensesinde özgürce dolaştırıp, doyulmaz tadına varmak istiyordu. Elinin biri kolunda gezerken, diğeri saçlarına dadandı. Âdem ona sahip olmuştu ve bunu açıkçası gösteriyordu. Bedeninden önce benliğine sahip olmuştu. Tüm duygularına.

Nur'un bedeni ayakta duramıyordu. Âdem'in belindeki eli kalçalarına kayıp arzuyla dokununca, genç kız ürperdi. Bu ilkti. Ona dokunan, onu öpen ilk erkekti. Kollarında titremesiyle adamı bunu anladı. Kalçasını avucunun içine alarak onu kendine bastırdı. Korkmasın istiyordu, alışsın... Nur onu tam olarak hissettiğinde ilk panik yapsa da dudaklarındaki kışkırtıcı dil ve bedenindeki yakıcı el onu yatıştırmayı başardı.

Kasıklarına tuhaf bir ağrı yayılırken, istem dışı inledi. Bu boğuk ses genç adamın kulaklarına cennetten bir şarkı gibi yayılırken, içindeki ateşi daha da yaktı. Onu sıkıca kendine bastırdı. Ensesindeki eli sıklaştı. Nezaketi buraya kadardı. Sanki kaçacağını düşünür gibi sıkıca tutuyordu. Oysa Nur kaçmazdı. Onun gönüllü tutsağı olmaya razıydı. Bu öpüşmeyi, bu sözleri; ne kadar çok beklemişti? Ne çok hayalini kurmuştu.

Âdem geriye çekildi. Vücutlarındaki baskı hafifledi ama ayrılmadı. Dayanamayıp, şehvetli dudaklarının üzerine yumuşak bir öpücük daha bırakırken, derinden gelen cızırtılı sesiyle söylendi. "Bu duyguyla çok savaştım. Kendime çok kızdım, hatta nefret bile ettim. Kendime

hâlâ da kızıyorum ama senden uzak duramıyorum! Sesini duymayınca, yüzünü görmeyince yarım kalıyorum.” Dudaklarının tekrar üzerine yumuşak bir öpücük bırakırken, ona doyamadığı için kendine kızıyordu. Sesi gittikçe baştan çıkarıcı ve boğuk gelmeye başladı. Fısıltı gibi, “Git Nur... Odana git, yoksa kendimi tutamayacağım.” dedi ellerini onun bedeninden sökerken.

Elini üzerinden çektiği an, içinde bir boşluk oluşmuştu. Nur önce ne yapacağına karar veremeyip bocaladı, bir adım geriye çekildi. Bakışları hâlâ hülyalı, gözleri daha berrak yeşil ve pırıl pırıl parlarken, yanakları utancından yanıyordu. Öyle ki boynuna kadar kızarmıştı. Onun ilk tecrübesiydi ve muhteşem olmuştu. Ellerin teninde gezindiğini hâlâ hissedebiliyordu. Sıcak dokunuşları mühür gibi tenine kazınmıştı. Âdem yanaklarındaki pembeliklere dokunup, “İyi geceler kedicik!” dedi.

Nur cevap veremedi. Sesi nereye gitmişti? Konuşabileceğini pek de sanmıyordu. Derin bir nefes alıp yutkundu. Konuşmak için kurumuş dudaklarını yalayıp nemlendirdi. Âdem’in bakışları onun öpülmekten sısmış ıslak dudaklarına kaydı. Nur onun nereye baktığını görünce, bu sefer onun tadını alacakmış gibi yalandı. Kalbi tekrar hızla atma-ya başladı. Boğuk gelen sesiyle boğazını temizleyip “İy-iyi geceler...” dedi ve arkasını döndü. Titrek bacaklarına inat, sakince merdivenlere yöneldi. Lâkin adımları hâlâ az önceki hazzın imkânsızlığıyla sarsak ve uyuşuktu. Merdivenin tırabzanına tutunarak çıktı. Biliyordu ki tutunmasaydı yere kapaklanması an meselesiydi. Onun arkasından baktığını hissettikçe, geri dönüp ‘bir daha’ dememek için kendini zor tutuyordu.

Âdem ürkekçe karşılamasını, ateşlenen temasını hatırladı. Onun ki olduğunu hissetmek hoşuna gitmişti. İçini tarifi olmaz hazlar sar-mıştı. Dokunuşlarına verdiği çekingen tepkiler, ellerinin arasında mas-sajca titremesi ve heyecanla kıvranarak beklemesi... Elini saçlarına gömdü. Onun daha önce bir sürü tecrübesi olduğunu sanmıştı. Titrek tepkilerinin sadece çekindiği için olduğunu sanmıştı. Lâkin şimdi bili-yordu. Onun Nur’u dokunulmaya gelmeyen taç yaprakları gibi sadece ona aitti. Dilinin tadı, damağında duruyordu. Kapısı açılıp kapanın-ca, başını onun az önceki çıktığı merdivenlerden çekip “İyi geceler aş-kım...” dedi kendi kendine. Bu kelimeyi kendine söylemek için bile,

ne kadar çok beklemişti? Daha kendine söyleyemediği şeyleri, ona nasıl da bir bir dökülmüştü. 'Aşkım!' Bu kelime ilk defa dilinde farklı bir telaş, değişik bir lezzet bırakıyordu. Hiçbir zamanda vazgeçmeyeceği kadar lezzetliydi.

Yeni bir başlangıçla biter mi ömrümüz bilmem, bir şey olacakmışçasına umutla yaşıyorum. Tecelli eder mi acımın kefareti, ilahi kalem bize de yazar mı kavuşmanın ilk harflerini, rüyalarımın sonra yolunu kaybedip düşer mi gerçek sen yoluma, tutar mı parmakların sımsıkı ellerimi, o mahşer anı gelir mi bilmem ama ben hâlâ umutla bekliyorum, hâlâ ilk günkü gibi.

Saklı günlük sayfa 11

Pazar 01 / 2000

9. Bölüm

Nur mutlulukla mırıldandığı bir şarkı ile aşağı indi. Gece boyu uyuyamamıştı. Ama bu seferki kederden değil, mutluluktandı. Tüm gece olanları düşünmüş durmuştu. Yatağının her köşesini, ayrı bir telaşla arşınlamıştı. Bunların olduğuna inanamazken, sabaha karşı daldığı uykusu sık sık kâbuslarla bölünmüştü. Her şey ona, imkânsız geliyordu. Onu bu sefer öpmüş, üstüne bir de kıskanmıştı. Bu çok hoşuna gitmişti. Gerçi gece korkmuştu fakat şimdi olayları düşününce, komik bile geliyordu. İçinde tuhaf bir korku yeşerdi. “Ya dünkü olanlar yanlış, bir daha tekrar etmeyecek, hata derse!”

Kahvaltı hazırды ve Âdem yerine oturmuş sabah gazetesine göz gezdirdiyordu. Gözlerini onun üzerinde gezdirdi. Takım elbisenin içindeki heybetli yapısıyla göz doldurucuydu. Şimdi nasıl davranacaktı? Hep onun davranışından korkuyordu ama şimdi kendi nasıl hareket edecekti, onu bilmiyordu! Masaya yaklaşıp, “Günaydın!” dedi çekinikçe.

Âdem kısa bir an başını gazetelerden kaldırıp, “Sana da Nur.” dedi duru bir sesle. Bakışları kısa bir an kesişmişti sadece...

Nur doğal davranmaya çalışarak kahvaltı bıçağını aldı. Kendine servis hazırlayıp, yanında duran porselen çaydanlığa uzandı. Ensesinde ki tuhaf ürpermeden, şu anda bakmasa bile, onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Âdeme bakmak istiyordu ama göreceği şeyden

korktuğu için deliriyordu. Ya gözleri suçlayıcı bakarsa! *Ben dün yaşananlardan çok pişmanımı, zırvalıklarına yine başlarsa!*

Âdem tedirgin hâlini fark edebiliyordu. Dünkü olanlardan sonra kafasının karışması normaldi. Bunu zaten bekliyordu. Ama böyle yüzüne bakmamasının sebebini anlayamıyordu. Belli ki şu anda bu konuları konuşmak istemiyordu. O da zaman tanıdı.

Fincanı genç kıza uzatıp, “Tazeler misin?” diye sordu kibarca. Nur kafasını ‘evet’ der gibi sallayarak çayını tazeledi. Fincanı ona uzatırken, bakışlarını özellikle kaçırmıştı. Ellerin temasından bile kaçındı.

“Bugün büyük gün! İlk büyük toplantını yapacaksın, heyecanlı mısın?”

Nur’un gözlerinde büyük meşaleler yandı. O ana kadar ona bakmadığını unutup, başını çevirdi ve bakışları güzel gözleriyle kesişti. Heyecanlıydı. Sesi ortama melodik bir ahenkle yayıldı. “Evet, çok heyecanlıyım. Tabii, bir o kadar da korkuyorum. Uyandığımda ne giyeceğime karar veremedim.” Suratını biraz değişik bir ifade sararken, “Sence, başarabilecek miyim? Yani, biliyorsun daha önce hiç, tek başıma iş yapmadım. Hep yanımda sen oldun, ya da yardımın oldu. Ama bu, tamamen benim gözetimim altında ve sorumluluğu da üzerimde olacak. Ya yanlış yaparsam? Keşke bu sorumluluğa hemen girmeseydim.” Elindeki çatalı, tabağında gezdiriyordu. Az önceki ışıltılar gözlelerinden çekilmiş, üflesen sönecek mum gibi olmuştu.

“Kendine haksızlık etme. Sen başarılı bir iş kadını olacaksın.” Dilimlenmiş ekmeğe uzatıp, ucundan bir parça kopararak ağzına attı. “Sana güveniyorum. Bu saçma sapan fikirleri at kafandan.”

Nur’un üzerindeki tedirginlik kalktı. Kahvaltısını yaptı.

Âdem yerinden kalktı. “Hazırsan çıkalım mı?” diye sordu.

Nur bardağındaki son yudum çayını da alınca, ayağa kalktı. “Birlikte mi gideceğiz? Ben kendi ar...”

“Hayır, benim arabamla gideceğiz. Zaten aynı yere gidiyoruz, ne gerek var iki arabayla ayrı ayrı gitmeye?” Yine kızın lafını boğazına dizmişti. Masanın yanından ayrılırken; “Ben seni dışarıda bekliyorum.” dedi kızgınca. Yüzüne bile bakmamıştı. Sadece emir verip çekip gitmişti. O uzun adımlarıyla kapıya yönelirken, genç kız arkasından.

öylece bakıyordu. Bu adama ne oluştu bir günde? Dün başkaydı, bugün başka. Yüzüne bakmıyordu ama ona karşı sıcak konuşuyordu. Kafası karıştı. Ne kadar kafası karışsa da dün için pişman olduğunu söylememişti.

Eğer dün o bara gitmeseydi, şimdi böyle davranmayacaktı. Önce Seval'i öldürme planları kuruyordu ama şimdi gördüğü ilk yerde boyuna sarılıp, öpücük yağmuruna tutacaktı. Araba yolcuğu boyunca Âdem ağzını açıp onunla tek kelime konuşmamıştı. Hatta, şirkete geldikten sonra da mesafeli olmaya başlamıştı. Ona karşı nasıl davranacağını da konuşacağını da kestiremiyordu. Kesin pişman olmuştu ve ona söyleyemiyor, bocalıyordu. Bırak konuşmayı yüzüne bile bakamıyordu. Akşamki öpüşmeden sonra olanları unutmaya mı çalışıyordu? Genç kız arabada bir yolunu bulup bu konuyu konuşmayı bile düşünmüştü. Lâkin onun soğuk tavrıyla vazgeçmişti. şimdi düşününce, toplantıya bile kendini zor vermişti. Keşke konuşsaydı. En azından baş rahat olur, ilk işinde böyle bocalamazdı.

Oysa toplantı boyunca ufak bir bakışını yakalamak için ne kadar çabalamıştı. Saate baktı. 5.30 Eve dönüş saati yaklaşmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldı. Bu konuyu konuşması gerekiyordu. Ya av olacaktı, ya da avcı!

Masadaki dosyaları çekmecesine koyuyordu ki, kapı vuruldu. Basını bile kaldırmadan, çekmecesini kapatıp kilitledi. Duru bir sesle, "Gel!" dedi doğrulurken. Yönünü kapıya çevirdiğince, "Hazırsan çıkalım diyecektim." diyen Âdem'le gözleri keşişti.

"Hazırım çıkabiliriz..."

Kapıdan çıktıklarında sekreterlerinin masasına yaklaşıp, "Ben çıkıyorum Funda Hanım, sen de işini bitirince çıkabilirsin." demeyi ihmal etmedi. Kadın diğer patronuna bakınca, Âdem kafasını 'evet' der gibi salladı. İkiisi birlikte hiç konuşmadan asansöre yürüdüler. Âdem düğmeye basarken, Nur ağrıyan boynunda elini gezdirdi. Bu sessizliği hiç sevmemişti ve bütün kaslarını geriyordu. Asansör açılınca Âdem kenara çekilip, onun geçmesine izin verdi. Yanına geldi ve kapı birkaç saniye sonra usulca kapandı. Nur geriye çekilip omzunu duvara dayadı. Bakışlarını genç adam hariç her yerde gezdirdi. En son elleri-ne bakıp oyalanmaya başladı. Âdem o sırada dalgınca ona bakıyordu.

Yüzündeki rengin kaçtığını görünce, içinde tuhaf bir burulma oldu. Neden böyle tedirgin duruyordu ki?

“Çok mu yoruldu?” Nur bakışlarını ona çevirdi. Gözleri biraz mahzun mu bakıyordu?

“Biraz yorgunum evet, işleri yoluna sokmaya çabaladım. Sen nasıl hemen hallediyorsun, anlamadım? Benim bir sürü zamanımı alıyor notları okumak.”

Kapı açıldı. Nur, Âdeme bakarak arabanın olduğu yöne yürürken, kapıların kilidini devreden çıkardı. “Aslında sadece tecrübe! Sen de zamanla kolaylaştıracaksın ve kazanacaksın. Sadece neyin nerede daha çok kullanıldığını ve nereye dikkat etmen gerektiğini öğrenmen yeterli olacak. Bir süre sonra zaten her şeyin yerini çözüyorsun ve o paragraflar, o kadar sorun olmuyor.”

Ana caddeye çıktıklarında genç kız ellerini kucağında birleştirmiş, elindeki peçeteyle oyalanırken, camdan dışarıya dalgınca bakıyordu. Âdem onun suskunluğunun farkındaydı, süreci sormaya çekiniyordu. “Pişman oldum, bir daha olmayacak. Benden uzak dur.” derse diye korkuyordu. Trafiğe bakarken içi daralıyordu.

“Konuşmamız lazım!”

“Evet, konuşmamız gerek!” diye yeniledi onun lafını kız.

Bugün tüm gün ofiste de defalarca kendine dediği gibi, şimdide ona diyordu, “Konuşalım!” Bu durumun komikliği ve gülünçlüğü bir tuhaf gelmişti. Sanki ilk defa bir kızı öpüyordu. Gerçi öptüğü kız Nur olunca konu farklı oluyordu. Sadece öpüşmeyle bu kadar dağılıyorlarsa, biraz ileri gitseler ne olurdu! Bu edepsiz düşünceleri derhal kafasından kovdu. Şimdi ciddi olarak konuşmaları lazımdı. Bu oyun değildi. Ya da gelip geçici bir şey olamazdı. Direksiyondaki eli biraz sıklaştı. Heyecanlanmış mıydı, yoksa kasılmış mıydı? Kızın gergin olduğunu hissedebiliyordu. Sonuçta ürkekçe verdiği tepkilerden ya ilk öpücüğünün sahibiydi ya da ikincisi ve bu onun için zor olmalıydı. Hele bir de senelerdir aynı aile içinde bulundukları göz önünde olursa...

Âdem kızın baktığını anlayınca, bakışlarını ona çevirdi. O ana kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti.

“Nur ben?”

“Âdem!”

Bakışlarını ondan çekme gereği duyup, yüzünü ön cama çevirdi. “Özür dilerim sözünü kestim, ne diyecektin?” Nur’un içindeki huzursuzluk saniyeler geçtikçe artıyor, kalp atışları hızlanıyordu.

Âdem önce dudaklarını yalayıp “Pekâlâ... Aslında ben...”

“Önce ben başlayacağım, şimdi konuşmazsam bir daha konuşacağımı sanmıyorum.” dedi genç kız bir cesaret. Eğer yine pişman oldum diye lafa başlarsa, bu kez kesin kaldıramaz çeker giderdi. Bırak evi, bu ülkeyi terk ederdi, hem de dönmek üzere!

Âdem başını ona çevirdiğinde, gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştığını fark etti. Hızlı aldığı nefeslerden göğüs kafesi çabuk çabuk inip kalkıyordu. Uzun kirpikleri kırpışan bakışlarını adama çevirdi. Boğazını temizleyip, “Dünkü olanlar konusunda konuşacaktım, senin de tahminin ettiğin gibi... Ben dünkü davranışım konusunda senden özür dilerim, seni beklemeliydim.” Dişlerinin arasına dudağının kenarını sıkıştırıp bakışlarını eline çevirdi. “Sonra, geceki olanlar içinde... Seni zor durumda bırakmak istemezdim! Gerçekten, nasıl yaptım bilmiyorum ama birden oldu planlı bir şey değildi. Sadece konuşuyorduk ve sonra...” Derin bir nefes daha aldı. “Bir daha olmayacağına emin olabilirsin. Özür dilerim, kendini suçlu hissetmene gerek yok.” Konuşmasını bitirdiğinde, gözleri dolmaya başlamış, içindeki huzursuzluk daha da artmıştı. Dudağının içini dişlerinin arasına sıkıştırıp bekledi. Vücudu dayak yemiş gibi hantallaşmış ve lapa gibi olmuştu.

Âdem ne dediğini anlayamadı. Şimdi dün gece onu beklemeyip gittiği için mi özür diliyordu, yoksa geceki öpüşme için mi? Tamam, sahnede görünce sinirlenmişti ama o dün geceydi. Gerçi şimdi bile aklına gelince damarlarındaki kanı kaynamaya, deli deli akmaya başlamıştı. O adamın kollarında olduğu aklına gelince, dişlerini sıktı. Elleri direksiyonda kasıldı.

“Bir daha olmayacak olan nedir Nur?” dedi dişlerinin arasından, sesi biraz sert çıkmıştı. Aslında sinirini ona yansıtmak istemiyordu, fakat gözlerine yağın görüntüler kendini sıkmasını sağlıyordu. Ona, başkasının dokunmasına dayanamıyordu.

Nur önüne dönüp sırtını koltuğa yasladı. Onun sıkıntılı hâli ve sinirli sesi, tespitini destekliyordu. Elindeki kâğıt mendili parçalarken, “Sen neden bahsettiğimi biliyorsun?” diye fısıltı gibi mırıldandı.

“Hayır, bilmiyorum! Açıklar mısın?”

Nur derin bir nefes alıp, “Pekâlâ!” dedi. Âdem’in bakışları genç kıza kayınca, onun aldığı derin nefesle gözleri göğsüne kaydı. Bakışlarını hemen oradan çekip, gözlerine sunulan ziyafetten kendini mahrum bıraktı. Belli ki sıkılıyordu anlatacağı şey hakkında ve bu ikisini huzursuz ediyordu.

“Seni köşeye sıkıştırdım. Tahrik olacağını düşünemedim. Bunu bilinçli yapmadım, gerçekten. Hepsi benim hatam, sana öyle yaklaşmasaydım, sen de yapmazdın.” Yanakları yanmaya başlamıştı. Şimdi elleriyle yüzünü kapayıp, kendini ufak bir çocuk gibi saklamak istiyordu. Allah’ım, böyle açık konuşabildiğine de hâlâ inanamıyordu. “Sana beni öpmekten başka çıkar yol bırakmadım, yaptığım düşüncesizlikti.”

Âdem bu kızın neden bahsedip, özür dilediğini anlamasa da belli etmedi. Dikkatle dinlemeye başladı. “Pişman mısın?” Aklına gelen soruyu düşünmeden ortaya attı. Nur’un bakışları kısa bir an ona döndü ve gözleri kesişti. “Elbette ki, hayır! Hayatımda ilk defa öpüştüm. Yani ikinci defa ve bu muhteşemdi. Benim için çok değerliydi.” Kafasını salladı. “Her neyse -kafamın karışık olduğu bazı noktalardan, emin olmak istiyordum. Bak, bu konuları konuşmak benim için çok zor, kendimi senden faydalanmış gibi hissediyorum.”

“Demek benden faydalandın(!)” Sesinde, ince keyifli bir tını vardı ama genç kız bunu anlayamadı. Gülmemek için haylaz dudaklarını birbirine bastırdı. Bakışları yolda olduğu ve onun ifadesini görmediği için kendini tutması daha kolaydı. Bu kız çok tatlı ve bir o kadarda masumdu. Gerçekten, onun kendisinden faydalanabileceğine inanmış olamazdı değil mi? İstemediği bir şeyi yaptırdığı gibi bir düşünceye kapılmış olamazdı?

Nur başını utanarak aşağı eğdi. “Evet, tam olarak öyle olmasa da, beni öpmeni sağlamış olabilirim! İçkiliydim ve fazla cesaretli...”

“Evet, biraz... Tam olmasa da beni ayarttın sayılır(!)” dedi eğlenmeli bir sesle. Şu anda onun bu sıkıntılı hâlini gördükçe, sadistçe eğlenemediğine inanamıyordu. Ama bu hoşuna gitmişti. Hem de çok. Bu

masum itirafı ve yüzünün renkten renge giren hâli çok güzeldi.

“Beni affedersen, bunun bir daha asla tekrarlanmayacağını söyleyebilirim. Kendini suçlu hissetmene de bu kadar sıkıntı yapmana da gerek yok. Sabahtan beri benim yüzümden gergin bir hâlde dolaşıyorsun. Bunu fark ediyorum. Gün boyu benim yüzümden suratın hep asıktı.”

Âdem başını yan cama çevirip güldü. Kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Yazamaz dudaklarını birbirine bastırıp, boğazını temizledi. “Asla mı?” dedi duru bir sesle ona çaktırmadan.

“Valla, bak tüm yaşananları unuttum bile... Hiçbir şey hatırlamıyorum, bir daha da olmayacak zaten.”

“Peki, hafızamdakileri nasıl sileceksin? Hepsini hatırlıyorum. Sana nasıl dokunduğumu, senin nasıl karşılık verdiğini!” Direksiyonu sağa kırdı. Aracı evin girişine çekip, kontağı kapattı. Yönünü genç kıza çevirip, ışıldayan gözlerini üzerinde gezdirdi. Başını hafif aşağı eğmiş, camdan dışarı bakıyordu. Uzanıp çenesini kavradı. Başını kendine çevirdiğinde, zümrüt taşı gibi parlayan gözleriyle karşılaştı. Bu şakayı bu kadar ileri götürdüğü için kendine saydırırken, hüznü bakışları genç adamla kesişti. Âdem kafasını yaklaştırıp, “Demek pişman oldum, öyle mi? Senden kaçıyorum!” diye nefesini yüzüne fısıldadı.

Nur kafasını salladı. Konuşamıyordu. Gözlerindeki yaşlardan da görüş alanı bulanıklaşmaya başlamıştı. Âdem kafasını biraz daha yaklaştırdı, ılık nefesi genç kızın yüzüne çarptı. Nur nefes almayı unutturken, genç adam haylazca dudağının üzerine ufak bir buse bıraktı. Tüy gibi hafif ama ateş gibi sıcaktı bu dokunuş. Nur’un gözleri irilirken, “Bundan pişman olmadım...” dedi, samimiydi. Bir daha haylazca buse bıraktı. “Bundan da hiç pişman olmadım ve açıkçası, seni ilk öpen ben olduğum için, asıl benim sana teşekkür etmem lazım. Senin için kıymetli olana layık olabilmek tarifi mümkün olmayan bir duygu bıraktı içime.”

“Ben, bu...?” Genç kız ağzını açtığı an dudaklarına kapanan istekli dudaklarla, konuşması yarıda kaldı. Genç adam ayartıcı dudaklarında bir müddet maharetle dolanıp, fazla uzun sürmeden geri çekildi. Nur ona karşılık verecek vakit bile bulamamıştı ve açıkçası donmuş kalmıştı. Âdem’in koyulaşmış gözleri, hülyalı bakışlarıyla karşılaştı.

“Senden uzak durdum, çünkü kafan karışık gibi duruyordun. Sabahta uzak davranınca, geçen ki gibi yok saymaya çalıştığını zannetmiştim. Senden uzak kalmak ne kadar zordu, bilmiyorsun! Tüm gün ofisin içinde dolanıp durdum. Bir kapı ötemdeydin ama sana yaklaşmadım. Sana baskı yapmaktan, tedirgin etmekten çekindim.”

Nur’un yanağına asice süzülen bir damla yaşı genç adam başparmağıyla yakaladı. Genç kız dudaklarını yalayıp, “Ben de senin pişman olduğun için uzak durduğunu sandım. Benimle hiç konuşmadın. Seninle konuşmak için zaman ayarlamaya çalıştım ama ilgilenmedin. Benden kaçtığını sandım. Bu konuyu o yüzden konuşmaya çalıştım.” dedi.

“Sen ne düşündüğümü bilmiyorsun? Ben tüm gece uyuyamadım. Hep seni düşündüm. Sabah kalkınca bu konuyu açıklığa kavuşturmak istedim ama sen soğuk davranınca, cesaret edemedim. Bana bunun hata olduğunu söylemenden korktum...” Nur dudaklarını büktü. Parmakları genç adamın gömleğinin düğmesinde oyalanıyordu. “Soğuk mu? Benim utanabileceğim aklına gelmedi mi? Ben böyle şeylere alışkın değilim ve bu durum tuhaf geliyor.” İçi çekildi. “Yani, seninle bunu yapmak çok tuhaf... Sürekli yüz yüze bakıyoruz ve ben garip hissettim...”

“Bu çok başka. Senin tadın çok güzel! Bunu sevdim, bağımlılık yapıyorsun. Senin bana yaptıkların konusunda hiçbir fikrin yok.” derken gözleri genç kızın dolgun ve öpülmekten şişmiş ateşli dudaklarına kaymıştı.

“Âdem...?”

“Hımmm!”

“Artık inelim mi, biri bizi görecektir, rezil olacağız!”

Âdem biraz daha sokulurken, “Tamam ineriz ama şimdi değil!” diye dudaklarına yaklaştı. Genç kız ona kendini kaptıracağını ve sonunda rezil olacağını biliyordu. Azıcık kalan akli yerindeyken, uzanıp kapının koluna asıldı. Âdem ona sokulurken bu eylemini bertaraf ederek kapıyı açtı. “Çalışanlardan biri görecektir, bu kadar yeter!” Hızla arabadan çıktı.

“Zaten onlar görmese bile, yanaklarındaki kızarmadan kesin

anlayacaktlar.”

Âdem sinsice gülerek arabadan çıktı. Genç kızın arkasından girişe yaklaştı. Nur zile basıp beklerken, o da arkasından tebessümle genç kızı süzdü. Kapıyı yardımcıları Şermin açtı. Genç kızın yüzünde her zaman gördükleri mütevazî tebessümü vardı.

“Hoş geldiniz efendim.”

Nur içeri girip, üst katın merdivenlere yönelirken, “Hoş bulduk Şermin, ben odamdayım üzerimi değiştireceğim.” Bakışlarını arkasından gelen Âdem’e çevirdi ve hemen kaçırıldı. Onun gözlerinde gördüğü ihtirasta boğuluyordu. Az önceki konu aklına gelince, yanakları alev aldı.

Nur üzerini değiştirip duşunu aldıktan sonra aşağıya indi. Bakışlarını salonda gezdirirken, arkasındaki ayak seslerini duyup döndü. Şermin üzerini değiştirmiş çıkıyordu. Hırkasının önünü iliklerken, “Efendim benim işim bitti, çıkabilir miyim?” diye sordu. Nur ona tebessüm etti. “Tabî, Şermin çıkabilirsin. İyi günler.”

“Âdem Bey’in isteği üzerine bahçeye yemek hazırladım. İyi günler efendim.” Genç kız arkasını dönüp çıkışa yönelirken Nur “Sana da.” deyip bahçeye açılan salon kapısına yöneldi. Dışarı çıktığında ilk gözüne çarpan, bahçedeki yemek masasının hazır hâli oldu.

Rüzgârın dağıttığı saçlarını kenara çekerken, bakışlarını bahçenin içinde gezdiriyordu. Güneşin asi ışınları gözünü alınca, elini alnına siper etti. Âdem hamağa uzanmış gölgelikte kitap okuyordu. Yakışıklı profilini ve sakın yüzünü izledi kısa bir an, sonra aklına gelen hıznırlıkla, topuklarının üzerinde arkasını dönüp hızla evin köşesine doğru yürüdü. Köşedeki duvara gelince, bahçe hortumunu aldı. Bakışlarını genç adamın olduğu hamağa çevirdi. Ona yakalanmak istemiyordu. Hortumdan akan su çimlere çarpıyor, yere sert bir şekilde değince ayaklarına sıçırıyordu. Belli bir mesafeye kadar yanına gitti.

Âdem bir anda üzerine gelen suyla neye uğradığını şaşırdı. Dalgınlıkla hamaktan kalkmaya çalışınca, yere yumuşak bir iniş gerçekleşti. Çimenlerin üzerinde homurdanırken, başını kaldırıp neler olduğuna baktı. Yüzünden sular damlarken, ıslanmış kitabını yere fırlattı. Üzerine yağan suya elini siper ederek önüne koydu ve korunmaya çalıştı. Sular direkt yüzüne ve gözüne geldiği için, genç kızı zar-zor

görüyordu. Nur elinde hortumla kahkahalar atarak suyu tutarken, genç adam sinirle gürledi.

“ Nur kapa şunu...”

Nur omuzlarını sarstı. “Demek benimle dalga geçtin? Bunun intikamını alacağımı nasıl düşünemezsin!”

Âdem yerinden kalkıp üzerine doğru tehditkâr bir adım atarken, sesi de sert çıkıyordu. “Peki, benim bunun intikamını alacağımı, hatta sana ceza vereceğimi neden düşünmedin! Senin cezanı şimdiden belirledim.”

Attığı her adımda yaklaşırken, genç kızda ürkekçe geri adım atıyordu. Onun sert ve kararlı suratını gördükçe dediğini yapacağını ve hatta daha fazlasını yapacağını anlıyordu. Ancak hortumu indiremiyordu. Biliyordu ki indirirse, hemen yanına yaklaşıacaktı.

“Ceza mı? Ne cezası?” diye sordu merakla. Âdem uzun bir adım atınca, elindeki hortumu korkuyla havaya savurup, çığlık çığlığa eve koştu. “Şakaydı! Valla şakaydı!”

Âdem ona yetişene kadar, o içeri girmiş ve görüş alanından kaybolmuştu. Âdem içeri gelirse, kesin ilk odasına çıktığını düşünecekti. Onu yanıltması lazımdı. Buradan girip mutfaktan çıktığını düşünmeyecekti. Hızlı adımlarını mutfak kapısına yönlendirdi. Etrafına ürkekçe bakınıyordu. Arka arka mutfaktan, bahçeye açılan kapıya doğru yürümeye başladı. İçeri girerse, kesin bu kapıdan görecekti. Yaramaz parmaklarını haylaz dudaklarına koyarak, neşeyle kıkırdamaya başladı. Kesin şimdi evin içinde, deli gibi aranıyordu. Onun o hâlini görmeyi çok isterdi. Hamaktan nasıl düştüğünü hatırlayınca, kıkırdaması daha da arttı. Birkaç adım daha attı. Hem kızgınlığı geçmese de bunu hak etmişti. Bir adım daha attı. Sırtı sıcak ve ıslak bir şeye çarptı. Ve tabii ki o kişinin kim olduğunu gayet iyi biliyordu!

Gülümsemesi yüzünde donup kalırken, birkaç saniye olduğu yerde sindi, onun bağırmasını hatta kızmasını bekledi. İyi de neden bağırıyordu? Topuklarının üzerinde arkasını döndü. Şu anda dört yaşında altına kaçırırken yakalanan anaokulu öğrencisi gibi çaresizdi. Başı aşağıya eğik olduğu için, bakışlarını önce onun üzerinden sular süzülen pantolonuna çevirdi. Sonra ıslaklıktan üzerine yapışmış ve tüm kaslarını sergileyen tişörtüne... Allah'ım, kollarını ne demeye bağlamıştı

ki göğsünde, zaten gözlerini ondan alamazken, bir de geniş göğsünü gözüne sokuyordu. Bakışları yukarı tırmanınca, onun kasılmış ve ince bir çizgi hâlini almış şehvetli dudaklarıyla, sonrada çatılmış kaşları ve ifadesiz gözleriyle karşılaştı.

“İncelemen bitti mi?”

Nur dudağını diliyle kurulayıp, “Ha!” dedi dalgınca. Sonra ne yaptığı kavrayınca yanakları yanmaya başladı. Kaşları gözlerinin üzerine inerek bir adım geriledi. Âdem bakışlarını onun üzerinde edepsizce gezdirince, genç kız cızırtılı sesiyle, “Bana öyle bakma!” dedi. Kendini çıplak gibi hissetmişti ve tuhaf derede iç gıcıklayıcı olmuştu.

Âdem tek kaşını kaldırıp, hiç aldırmayan görüntüsüyle bakmaya devam ederken, “Nasıl bakıyorum, ceza verecek gibi mi? Yoksa yiyecek gibi mi?” diye edepsizce sordu.

“Ha-hayır!” Boğazını temizledi. “Şe-şey yapacak gibi?”

“Ne yapacak gibi?”

Genç kız onun bakışlarından biraz korkuyor, birazda heyecanlanıyordu. O geriledikçe genç adam üzerine geldi. Âdem ellerini göğsünden çözdü. Karşısında o kadar heybetli duruyordu ki, onun elinden kurtulamayacağını anladı ve bundan korkmak yerine kendinden korktu. Tüm iradesini kaybedip kollarına kendisini bırakmaktan çekindi.

“Sana vereceğim cezayı düşündüm...”

Genç kız geriye bir adım daha attı. “Neymiş o?”

“Söyleyemem, göstermem lazım...”

Nur titreyen elleriyle tişörtünün eteklerini kavradı. Heyecandan kalbi patlamazsa iyiydi. Bacakları biraz daha böyle devam ederse, onu taşımaz yere kapaklanırdı.

“Anladın mı cezayı? Göstereyim mi?”

Yanakları yanarken, “Gö-gösterme bence...” diye bildi. Sanki gözleriyle göğüslerine dokunuyordu. Elini değdirmese de, değmiş gibi tuhaf hissetmişti. Son adımını da atınca sırtı duvara dayandı. Ellerini arkasına götürüp duvara dayarken, gözlerini genç adama çevirdi. Âdem sakın hareketlerle yanına yaklaşıp, ellerini onun başının hemen yanlarında duvara dayayıp, bedenini kendine hapsetti. Başını eğdi.

Yüzündeki sular kurumuştı ama ıslanan kirpikleri hâlâ ok ok duruyordu. Mavi gözlerinin üzerinde koyuluklar oluşturup, yanaklarına gölge hâlinde düşürüyordu. Ilık nefesi genç kızın yanağını yalayıp geçerken, “Cezana razı gelecek misin?” dedi, burnunu burnuna sürttü.

Nur’un sık aldığı nefeslerden, göğüsleri genç adamın göğsüne çarpıyordu. Bacaklarının dermanı azalırken, “Ge-gelmeyeceğim!” diye bağırdı. Âdem onun kekelemesine gülmek için kendini zor tutarak, donuk ifadesini korumayı başardı.

“İyide daha ne olduğunu bile bilmiyorsun?”

“Bilmiyorum ama tahmin ediyorum, yapmayacağım!” dedi inatla. Âdem elini duvardan çekip, kafasını kendine çevirerek, gözlerine bakmaya çalıştı. Genç kız inatla bakmamaya kalkınca, onunla oyun oynayarak, “Yapacaksın, hem de isteyerek!” dedi buyurgan sesiyle. Bu tavrı edepsiz bir şeyden bahseder gibi, müstehcen titreşimler sunuyordu.

Nur suratını astı. Düşündüğü şeyden bahsediyordu ve bir yanı heyecanlanırken, diğer yanı korkuyordu. Bir yanı yanarken, diğer yanı donuyordu. Onun olan kalbi deli gibi atarken, heyecandan aynı anda da duruyordu. Karmaşa her yanını esir alırken, karışmış beyni durma aşamasına varıyordu. Kırgın dudaklarını bükerek, “Sen beni ne sandın? Ben öyle şeyler yapamam!” diye kırgınca sitem etti.

Âdem’in dudaklar çarpıkça kıvrılırken, şeytani bakışları içini yakıtı. Gözlerinde, güneşin denize düşmesi gibi seher vakti oluştu.

“Senden nasıl şeyler isteyeceğim ki?” Dedi yanlış anlamasını sağlamak için, bakışlarını göğüslerine çevirip dudaklarını yaladı. Zaten rol yapmasına gerek yoktu. Gördüğü güzellikle bakışları alev alırken, kendiliğinden işini yapıyordu. Genç kız onun bu hareketiyle gözle görülür derecede titredi. “Şimdi değil, yemekten sonra mecbur yapacaksın.” diye directti.

Nur’a o anda bir güç geldi. Kafasını geriye atıp, ufak burnunu vakurca kaldırdı. “Yapmayacağım. B... Bir kere... Yani birkaç kere öptün diye, ileri gideceğini sanıyorsan yanılıyorsun!”

Âdem başını sallayarak arsız dudaklarını öne uzattı. Edepsizce gözünün birini kısıp, “Cık cık cık, sen ne kadar terbiyesizsin. Aklın nerelerde öyle? Bir genç kız olarak çok kötü fikirler taşıyorsun... Ben

sana o işi kastetmedim! Hem ben de yapmam zaten, öncelikle o işi düğün gecemize saklamayı düşünmüştüm!” dedi arzulu sesiyle. Genç kızın kokusu genzine dolarken, sıcaklığı tenine çarpıyordu. Hal böyle olunca, kollarına almamak için kendiyle savaş veriyordu.

Nur söylediği şeyi algılayınca, bacaklarındaki güç çekildi ve kendini yere doğru bıraktı. Kalbi sanki atmıyordu. Gözleri donmuş, tam düşecekken, beline sarılan eller olmasa yere kapaklanacaktı. Kendini oyuncak bebek gibi genç adamın ıslak bedenine yapışık buldu.

“Dü-düğün...?”

Doğru mu duymuştu? Bayılması an itibari ile çok uzak değildi. Bu adam ne diyordu böyle? Parmaklarını kafasında yoklarken, gözleri yaptığı şeye odaklanmıştı. Âdem kaşlarını çatarak, “Ne yapıyorsun?” dedi biraz kızgınca.

Nur ellerini onun başından çekti. “Bit arıyor değilim herhâlde! Hamaktan düşerken kafanı mı çarptın? Doktora gidelim mi? Böyle mantıksız konuşmanın başka ne anlama geldiğini bilemiyorum.”

Âdem onun bir an bayılacağını sanmıştı. Tutmasa yere yıkılacağı kesindi. Hele irilmiş gözlerle ona bakması... Yüzü ciddileşti. Elleri genç kızın belinde gezinirken, onu kendine iyice yasladı. Sıcaklığını tenine, nefesini ciğerlerine hapsetti. “Tabii ki, düğün! Sana evlenene kadar dokunmayacağım. Bunu nasıl düşünürsün?” Ona doğru yaklaşıp başını aşağı eğdi. Şaşkınca aralanan dudaklarının üzerine buse koyup geri çekildi.

Nur şimdi bayılacaktı.

Evlenmek!...

Bu adam ne saçmalıyordu? Boğazını sıkmaktan canı acıyınca, yutkundu. Kollarını genç adamın göğsüne dayayıp, onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Gerçi uzaklaşsa ne olacaktı ki, kesin yere kapaklanacaktı. *Allah'ım, ben öldüm de cennete falan mı geldim? Yok, cennet bizim mutfığa benzemiyordur her hâlde.* Huzursuzca ittirip durdu. İtişleri o kadar güçsüzdü ki, yerinden kıpırdatmıyordu.

“Panik olma hemen, hem bu konuları sonra konuşacağız. Şimdi zamanı değil. Gelelim cezana?” Onun panik olması isteyeceği en son şeydi. Ona daha yeni kavuşmuşken, ayrı kalmaya dayanamazdı. Genç kızın korktuğunu gözlerinden anlıyordu.

“Ev... evlenmek dedin...”

“Sonra Nur, sabırlı ol.”

Nasıl sabırlı olabilirdi? Az evvel normal bir sohbet konusu gibi evlenme teklifi yapmıştı ve sonrasında geçiştirmişti. Beklentiyle sarsıldı ama adam susuyordu. Kendine gelmeye çalışırken, yerinde homurdanarak suratını astı. Konunun değişmesini istemiyordu. Ne anladıysa onu açıklamasını istiyordu. Kesin dalga geçiyordu ve o da kek gibi tava geliyordu. Ya geçmiyorsa! Ya gerçekten böyle düşünüyorsa! Allah'ım, bunu düşünüyor olamaz değil mi? Hem ona zaten bundan iyi ceza verilmezdi, genç kız şimdi kalpten gidiyordu.

Âdem kaşlarını çattı. Onun rengi uçmuş hâlini görünce biraz sakinleşti. “Şimdi bu konu kapandı. Senin cezan kitap keyfimi sonlandırdığın için, bana kitap okumak olacak.”

Nur'un gözleri bu söylediği şeyle ışıldadı. “Sabahtan beri ceza ceza diye, bunu mu söylüyordun?”

Âdem çarpıkça gülerek, “Senin aklın başka yerlerde her hâldeki, cezayı hep oraya çektin...” diye küstahça söylendi.

Nur kızarıırken kollarında kıpırdandı. “Saçmalama. Sen öyle bakmasaydın, ben de öyle şeyler düşünmezdim.”

“Sana nasıl baktım ki?” deriden gelen ihtiraslı sesi genç kızın içini gıcıkladı. Konuyu ne kadar değiştirmeye çalışsa da aklında hâlâ onun dediği şey vardı: Düğün! Dudaklarına değen tüy gibi dokunuşla kendine geldi. Kafası karıştı. Hem de fena hâlde karışık. Kollarında kıpırdanırken, “Hasta olacaksın, git üzerini değiştir!” diye homurdandı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, genç adam bunu hissettikçe içini ateş basıyordu.

Âdem onun belindeki kollarını gevşetirken, “Sen kitap seç, ben de üzerimi değiştireyim yemekten sonra okuyacaksın unutma.” diye tembihledi.

Nur omuzlarını sarsıp, “Tamam, okurum ama ben ne seçtiysem onu dinleyeceksin.” diye gözlerini süzdürdü. “Hem, böylece ödeşmiş olacağız.”

Âdem başını sallayıp kapıya yöneldi. Genç kız kendini öyle kaptırmıştı ki; kendi kendine mırıldandığının farkında bile değildi:

“Düğün...”

“Gözleri sinirle parladı. “Öyle mi, küçük hanım?”

İleriye doğru tehditkâr bir adım attı, bakışlarıyla onu esir aldı. “Ya da belki de yalan söylüyorsunuz? Ne kadar uğraşmış olursanız olun beni unutmayı bir türlü başaramadığınız gerçeğini saklamak için yalan söylüyorsunuz. Asıl gerçek, beni düşündüğünüz, düşlediğiniz ve özlediğinizken, bunu kendinize bile itiraf etmekten utanıyorsunuz.”

Hava ciğerlerine hücum etti, dizleri tehlikeli bir biçimde çözüldü. “Saçmalamayın. Siz bu zamana kadar baş belasından başka bir şey olmadınız. Kurtulmak istediğim, çok büyük, çok can sıkıcı ve sinir bozucu bir baş belası.”

Aralarında bir adım mesafe kalana kadar Darragh yakınlaştı, Jeannette’in burnunu onun o erkeksi temiz kokusu doldururken, kuvvetli bir gelgitin şiddeti gibi yayılan sıcaklık ve güç.

“Baş belası, öyle mi?” Bildiğim kadarıyla baş belaları arı gibi sokar, diken gibi batar ve hayatından çıkarılmaları çok zor olan insanlardır. Oysa ben ara sıra bahse giren bir adamın ve bahse girerim ki ben bir türlü benden kurtulmak istemediğiniz bir baş belasıyım. Sesi fısıltıya dönüştü, kısık ve baştan çıkarıcıydı. Bakışları Jeannette’in yüzünde gezindi, dolandı ve dudaklarına takılıp kaldı. “Öylemi Leydi Jeannette? Aklınızdan tamamen çıktım mı? Yoksa şu anda bile orada mıyım, terbiyeli hiçbir leydinin hissettiğini itiraf etmemesi gereken yerlerinizi mi ağrıtıyorum?”

Jeannette nefes nefese kaldı, sıcak nemli hava neredeyse nefes alamayıp boğulmasına neden olacaktı. Onu nefessiz bırakan ve başını döndüren hava... Fakat neden? Darragh mı yoksa alacağı bir sonraki nefes mi? Ve neden birdenbire ikisi de devam eden varlığı için bu kadar önemli bir hal almıştı.

“Neden buradasınız?” diye mırıldandı. “Son görüşmemizden bu yana uzun zaman geçmiş olmasına rağmen, neden beni arıyorsunuz? Belki de unutamamış olan sizsiniz. Beni bir türlü aklından çıkaramayan belki de sizsiniz. Gerçek bu mu? Bana kapılıp aklınızdan çıkaramadınız mı?”

2 Burada bahsedilen kitap TRACY ANNE WARREN Adlı yazarın (Gül ve Diken) adlı romanından alıntıdır...

Jeannette'in dudakları aralandı.

Darragh'in gözleri kapandı.

Ve ardından bilinçsiz bir şekilde bir araya geldiler. Darragh, Jeannette'in dudaklarını bilinçsiz şekilde..."

Nur kafasını Âdem'in göğsünde oynatarak, kitaba ayracını yerleştirdi. Âdem kafasını ona çevirip memnuniyetsizce, "Neden kestin, çok güzel gidiyordun?" diye keyfini sabote ettiği için çıkıştı.

Nur, saçlarında dolaşan eli ittirdi. Biraz rahatsızca yattığı yerde kıpırdandı. Genç adamda bunu hissedince onu kızdırmak için biraz daha bastırdı. Âdem yemyeşil çimlerin üzerine uzanmış, Nur da kafasını onun göğsüne koymuş ve (T) şeklinde yerde yatıyorlardı. Âdem genç kızın saçlarında parmaklarını gezdirerek, "Hadi devamını oku!" diye buyurdu.

Nur kapadığı kitabı yanına koyup, omuzlarını sarsarak, "Okuyamam, bu kadarı yeter, dahasını istersen kendin okursun." diye karşı çıktı.

"Ben romantik kitap okumam..."

"Okusan belli ederdin emin ol."

"Ama en heyecanlı yerinde kestin, bari ne yapacaklar, onu öğrenseydik. Bak şimdi adam tam gaz gidiyordu."

Âdem gülmemek için dudaklarını ısırıldı.

Nur bocalayarak, "Ne yapacaklarını biliyorsun, illa okumam mı lazım? Hem sen romantik kitaplardan hoşlanmazsın, neler oluyor? Keşke okumasaydım. Kitap seçmeyi unutunca elime gelen ilk kitabı alıp geldim. Tamam, itiraf ediyorum işte... Kitap seçmeyi unuttum!"

"Peki, bunda benim suçum ne? Hem sen bu kitapları mı okuyorsun?" dedi kaşlarını biraz çatarak.

"Genç kızların geneline yakın kısmı aşk romanı okur! Ben de onlardanım, bu sorun mu? Hem sadece aşk okumuyorum, gerilim-korku macera-fantastik tarihi ve daha birçok kitabı okuyorum ama kafa dinlemek için genelde roman okurum."

Nur yerinde kıpırdanıp, yüzüstü döndü. Kollarını onun göğsüne koyup, dirseklerinin üzerinde doğrularak bakışlarını yüzüne çevirdi.

Şimdi yüz yüze geliyorlardı. Gözleri onun bakışlarıyla kesişince “Sen hiç roman okumaz mısın? Bence çok eğlenceli olabiliyor. Bazen bir komedi kitabı seni kendinden alır ve ruh hâlini düzeltir, bazen de bir dram seni kendi dünyasına çekiyor ve onunla birlikte ağlıyorsun... Bu çok güzel, sence de öyle değil mi?” diye sordu.

Âdem parmaklarını onun yanağına dokundurdu. Teninin pürüzsüz sıcaklığını hissederken “Okudum.” dedi duru sesiyle.

Nur’un içi onun dokunuşlarıyla gıcıklansa da “Hımm, ne okudun bakalım?” diye kinayeyle sordu.

Âdem gözlerini yüzünde gezdirdi. Bir tutam saçını alıp parmağına doladı. “Çok güzel bir kitaptı ve okumaya doyamadım.”

Geç kız ellerini göğsünün üzerine papatya gibi açıp, üzerine çenesini dayadı. Bakışları onun yüzünde dolanırken, “Hadi ama merak ettim, adı neydi?” diye heyecanla sordu. Onu okumalıydı.

“Kan Yemini, şimdiye kadar okuduğum en iyi kitaplardan biriydi.”

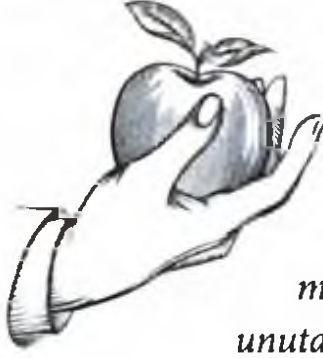
“Hımm, peki içeriğinde ne vardı? Şey mi? Bir vampirin başkanına olan zoraki yemini ve ülkesi için savaşı. İçinde aşk yok, sadece savaş ve kaos var.”

Âdem elinin birini başının altına koyup, boynuna destek oldu. “Sen nereden biliyorsun?” Gözlerini biraz kuşkuyla kıstı. “Sen de mi okudun?”

“Herhâlde! Yoksa şimdi gidip internetten araştırarak hâlim yok ya. Hem ben o kitabı çok severim, hiç sıkılmadan okuduğum ender kitaplardan ve devam serisi olsa ne güzel olurdu. Ben en çok, o patlamanın olduğu sahneye bayılmıştım. Çaylak ajan onu kurtarıyordu ya hani!”

Nur ellerini Âdem’in göğsüne dayayarak doğruldu. Dizlerinin üzerinde oturup, saçlarını kenara çekti. “Eee, kitabı da okudum, şimdi ne yapacağız, film mi izlesek?”

Âdem kızı hızla kendine çekti. “Hayır, bugün sadece sana sarılıp böylece durmak istiyorum.” Kolunun altına aldığı gövdeyi göğsüne yasladı. “Senin; sadece burada olmanı istiyorum, ait olduğun yerde. Hem yarın annemlerde gelecek, öyle çok fazla zamanımız olamayacak. Neredeyse yalnız kalamayacağız. Biraz bunun keyfini sürelim değil mi?”

Hayallerimin her canı yandığında hep aynı yer acıyor, sesim hangi ismi söylerse söylesin yankılarına bir tek onun adı vuruyor. Girdap girdap korku uğulduyor, adım adım ayrılığın yeli ruhuma dokunuyor. Biliyorum satırlarım seni anlatmaya yetmeyecek ama bilmiyorsun yazmazsam sanki seni unutacak tüm şiirler, yazmazsam hasret kokacak geceler, yazmazsam susacak şarkılar, boynu bükük kalacak aşıklar... Ben yazdıkça susuyor korkularım, ben andıkça hafifliyor yalnızlığım, ben yazdıkça umuttan boşluklar çiziyor gelecek... Bir pencere oluyor gülüşün, nefes alıyor yarınlar.

Saklı günlük sayfa 4

Pazar 05 / 2000

10. Bölüm

“Rechel Hanım seni oğluna ayarlamaya çalışıyor!”

Nur olduğu yerde kalakaldı. Akli başındaydı ama beynin bir kısmı annesinin ne dediğini anlamaya çalışıyordu. Doğrumu duyuyordu? Yok, canım şaka yapıyordu! Nur yutkundü. Bu nasıl bir saçmalıktı böyle! Birden vücudu kasıldı. Onun varlığını hissedip de bu konuları konuşmak, çok zordu! Gözlerini, bir suçlu gibi karşı koltuktan itinayla kaçırıyordu çünkü oraya baktığında, ne göreceğini bilemiyordu. Nemin Hanım fincanını dudaklarına götürdü. O kadar sakın konuşuyordu ki bu konuları, gözleri genç kızın yüzünde gezerken, tepkilerini ölçmeyi de ihmal etmiyordu. Düşüncelerine değer biçer gibi bakıyordu.

Nur işi şakaya alarak kıkırdayıp başından savdı. “Şakalaşmaya çalışıyorsan, espri anlayışın baya değişmiş anne. Böyle şeylerin şakası bile beni sıkıyor, bilmiyor musun?”

Annesi kahvesinden yudumladı, başını olumsuz anlamda salladı. “Yoo, espri falan yok! Rechel Hanım senin oğlundan hoşlandığını, bu yüzden gizlendiğini, utandığını hatta çekinebileceğini düşünüyor. Senin ürkek bir kız olduğunu ve bu zamana kadar hiçbir erkekle

adının anılmadığını, bu durumla ne kadar övünsem az olduğunu söyledi. Tabii, ben de böyle düşündüğümü belirttim. Senin ne kadar ahlaklı olduğunu anlattım. Haklı tabii, kimi beğeneceğini biliyor!”

İşte bu sözler genç kızın gözlerinin irilmesini, ilgisinin annesine tamamen yönelmesini sağlamıştı. Başı oyuncak bir bebek gibi sarsıldı. Şaşkın yüzü tuhaf bir hale girerken, onun imalı bakışlarıyla kaşları çatılmıştı.

“Allah aşkına anne, saçmalık bu.”

“Görünüşe göre geçen bir partide tanışmışsınız. Senden çok etkilenmiş ve annesine bahsetmiş, seninle de elektriklerinin tuttuğunu söylemiş. Şu ana kadar annesine bahsettiği ilk kız olduğunu söyledi Rechel. Sora da birkaç yerde daha karşılaşmışsınız, ona çok ilgili ve içten davranmışsın.”

“Ben mi?”

“Evet ondan etkilendiğin için ürkekleştiğini ve masum bir kaygıya kapıldığını itiraf etmiş.”

“Yalan,” dedi kız, evet ürkekleşmişti ama bunun sebebi Adem’in öfkeli bakışları ve yanlış anlama ihtimalinden çekinmesiydi.

“Bu çok hoşuma gitti. Sen de bana hiç bahsetmedin telefonda. Babası da Paskalya için buraya gelecekmiş, Rechel senin ona uygun bir aday olduğunu düşünüyor ve sanırım seni izlemeye aldı.”

“Ne yani görücüye mi çıkardın beni?”

Yerinden bir hışım kalktı. Bakışları kısa bir an karşı koltukta oturan Adem’e kaydı. Kaşları öyle bir çatılmıştı ki, neredeyse gözlerini kapatıyor ve ona boynunu kıracak gibi öfkeyle bakıyordu. Ellерinin de bacağına kasıldığını görünce, bakışlarını gözlerine kaydırdı. Onun maviliklerinin koyulup, fırtınada patlak veren kasırgalara dönüştüğünü görünce yutkundu. Bu bakışları hiç hoşuna gitmemişti ve gerçekten ürkütücüydü. Gözlerini zor olsa da annesine çevirdi. İyide onun suçu neydi? “Sa-saçmalama anne! Ben onu birkaç defa gördüm, ne ara elektrik analizi yapmış! Hem babasının benimle ne alakası var? Geliyorsa gelsin, bana ne!”

“Kızım Nico’nun babası Türk, bizim adetlerimizi bilir. Rechel oğluyla senin görüşmen için benim ağzımı aradı.” Gözlerini karşı koltukta

oturan oğluna çevirdi. Âdem'in sessizce oturup, konuyu dinlediğini fark edince, yumuşadı. "Aferin oğlum, kedi olalı bir fare tuttun! Sen evlenmezsen, ben de kardeşini evlendiririm. Bu işi sen ayarlamışsın; sanırım partiye sen götürdün." diye kavlince teşekkür etti. Genç adamın duyduklarıyla rengi attı. Dişlerini sıkıp sakinleşmeye çalıştı. Yaşlı kadının kalbini kırmak istemiyordu.

"Anne ben öyle bir şey yapmadım. O partiye de eğlenmeye gittik, görücüye çıkarmadım. Bilseydim o herg... Yani Nico'unun ona asılacağı, götürmezdim."

Nur olduğu yerde duramıyordu. Kızgınca bir ileri, bir geri yürürken, sinirle ellerini sallayarak annesine baktı. "Demek üzerinde bu kadar yüküm. Bilmiyordum benden sıkıldığını. Baksana geleli ne kadar oldu, hemen baş göz etmeye başladın! Postalamaya ne kadar meraklısın." Bakışları babasına kaydı. Gözleri kırıkça ona bakarken, "Baba senin haberin var mıydı? Buna nasıl müsaade ettin? Annem yine evlilik danışmanı gibi ortalarla dolanmış. Allah'ım rezil oldum herkese, şimdi beni koca arayan bir kız gibi görecekler." Orhan Bey karısına kaşlarını çatı:

"Nermin, benim niye haberim yok bundan?"

Nur ellerini göğsünde bağlayıp, "Ne haberi baba, senin burada *'bu konu kapandı'* demen gerekirdi. Ya, lanet olsun bir gezmeye gittiniz, bana koca bulup mu döndünüz? Anne yeter senin evlendirme merakın. Bizi sonunda kaçıracaksın buralardan, o olacak. Evlenmeyi düşünmüyorum!" dedi ve bakışları Âdem'e kayınca, yutkundu. Tekrar annesine dönüp, "Yani, henüz erken!" diye kıvırdı. Onun kalkan kaşlarıyla, lafı çevirmesinde ne yapsın!

"Otuzuna merdiven dayadın... Evde kalacaksın..." dediğinde annesi tükürüğüyle boğulacaktı. "Anne daha 25 bile olmadım."

Nermin Hanım bu sefer umursamaz bakışlarını oğluna çevirdi. "Sen ne düşünüyorsun oğlum? Nico'yu bizden daha iyi tanıyorsun? Bu deli kıza kalırsam, evlenmek hayal olur zaten."

Nur bakışlarını genç adama çevirdi. Gözleri kuşkuyla kısılırken, uzun kirpiklerinin arasındaki yeşillikleri onu pür dikkat dinliyordu. Âdem yerinden kalktı. "Beni karıştırma anne ama konu Nico olunca, konuşmaya gerek bile yok. Zaten gazetede yazarlar yeter ve hiç

sanmıyorum o şeref...” Babası boğazını temizleyince gerisini getirmede.

Nermin Hanım kırıılarak derin bir iç gerdi. “O zaman sonumuz gazeteye kaldıysa, seninle kimse evlenmez oğlum! Senin de o çocuktan aşağı kalır yanın yok. Çıtır avcısı diyorlar!” Dudaklarını büküp, başını önüne eğdi. Onlara acıtasyon yapmaya başlamıştı ve bu defa ikisi de çok sinirliydi, aldırmadı.

Âdem dikildiği yerde huzursuzca kımıldandı. “O öncedendi anne! Hem benim konuyla ne alakam var? Konu yine bana döndü, kabak bana patladı. Sen bu ara gerçekten kendini aştın. Daha geçen... adı neydi?” Nermin Hanım ışıldayan gözlerle, “Ceylan!” dedi. Âdem ona bıkkınca bakıp, “Heh, o kızıdan nasıl kurtulduğumu bilmiyorum. Kızın aklına neler sokmuşsun, ona âşık olduğumu sanmış.” diye azarladı.

Nur suratını buruşturup sinirlice baktı. “Demek konunun bende kalmasını bu kadar çok istiyorsun? İlginç!” *‘Ceylan ha?’* der gibi baktı. “Sen kaç kendini kurtar, ben burada kalır arkanı kollarım merak etme. Beni yakında evlenirken görmen işten değil nasılsa!” Gözlerini imayla devirdi. “Tabii, senin hazırda görücün yok ama benim var, hem de çapkınlar Lordu Nico bilmem anlata bildim mi? Hani senin arkadaşın ya, onu tanıyorsun.” Gözlerini annesine çevirip, “Bana ondan bahsetmek ister misin Âdem?” dedi abartılı bir sesle.

Bu adamın bu kadar rahat tepkiler verip, bu konuyu kapatması genç kızı çıldırtmıştı. Tamam, masaya vurup, **‘biz birlikteyiz’** demesini beklemiyordu ama en azından onu savunacak bir şeylerde söyleyebilirdi. Gözlerini süzdürüp sinirle dudaklarını büktü. Onun canını yakmak aklını başına getirmek ister gibi. Âdem annesine kızgınca baktı. “Anne seni anlamıyorum! Ne kadar evlilik meraklısı oldun böyle. Senin şu izlediğin tuhaf programlar kafanı karıştırıyor, bence artık izleme. Yeter evlenmeyi düşünmüyorum!” Nur gözlerini devirince, “Yani şimdi değil, bizi rahat bırakın yeter. O işi biz hallederiz değil mi Kedicik?” derken dudaklarının kenarı sinsice kıvrılmıştı.

Nermin Hanım oğluna bakıp, “Nereye gidiyorsun, daha konuşmam bitmedi?” diye çıkıştı.

“Su içeceğim anne, konu da kapandı. Hem de açılmamacasına!”

Nermin Hanım’ın dudakları şeytani bir gülücükle kıvrıldı. “Ama

biz çiftlikte Duru'yu gördük, çok hanım-hanımcık bir kız valla, bayıldım. Pazar günü yemeğe çıkmışsınız, baş-baş, ikiniz! Sen de az değilsin, bana sürpriz mi yaptın yoksa?"

Âdem olduğu yerde kalırken, Nur bir an sendeledi. Hafta sonu hep yanındayken, hangi ara çıkmıştı Allah'ın hovardası! Tamam bir ara ona dondurma bahanesiyle oraya mı gitmişti? Suçlayıcı bakışlarını genç adama çevirdi. Gözlerinde azgın şimşekler çakarken, karnına darbe almış gibi nefesi kesildi. Âdem ona bakarak belli belirsiz kafasını salladı. *Yanlış anlama.*

"Ani gelişen bir şeydi. Üstelik iş yemeğine çıktım anne, flört etmeye değil. Yeni bir reklâm işi için bizim firmayı seçtiklerini ve acil olarak görüşmek istediğini belirtmişti." Derken uzun ve detaylı anlatımı yalnız onaydı. "Hem bunu çarpıtıp sağ da sol da anlatıyorsa, onunla görüşmem gerekir, hayal dünyasına dalmasın." Kızgın olduğu suratındaki ifadeyle net bir şekilde belli oluyordu. Arkasını dönüp mutfığa giderken, çaktırmadan, "içeri gel!" gibi başını salladı. Nur ona gözlerini kısıp bakarken, hafifçe omuzunu sarstı, "bana ne!" der gibi.

"Anne şu Nico'nun annesi başka ne dedi?" dedi sırf kıllığına. Gözlerinde ona meydan okuyan bir bakış belirirken. Âdem'in bakışlarından ise, "Bunu sana koymam" ibaresi geçiyordu. Kısacık sessiz bir savaş çıktı ve ikisi de silah kuşandı. Yaralanan ve kan kaybını umursamadan savaş naraları atar gibi, iki yürekte hücumla hazırlandı.

Nermin Hanım heyecanla kızına bakıp, elini yanındaki koltuğa vurarak onu yanına davet etti. "Gel yanıma otur da anlatayım, neler oldu, neler anlattı!" Nur boğazını temizledi. Âdem'in kapıdan içeri girdiğini görünce lafı çevirdi. "Yok, onu demedim anne, oğlunun hakkında ne dedi? Mesela kızlara sapık gibi baktığından bahsetti mi? O adamın bakışları beni gerdi, haberin olsun. Hiç hoşlanmadım." Nermin Hanım ise şeytanca noktayı koymaya çalıştı. "Nasıl bakıyor ki sana?"

"Yiyece..." Nur kaşlarını çatarak annesine, "Ağzımdan laf almaya çalışıyorsun değil mi? Ama boşuna, o adamla işim olmaz! Bir tek onunla değil, hiç kimseyle işim olmaz!" diye konuyu kapadı.

O ana kadar sessizce oturup, ortamı koklayıp, gözlemleyen Orhan Bey, nedense pek sessizdi. Sanki bir şeyler düşünür gibi bakıyordu.

Gözleri düşünceyle dalmıştı. Nur da bunu fark etti ama konuşmadan sıkıldığını düşünerek üzerinde durmadı. “Aşk olsun baba, annem ortalarda böyle evlilik programındaki menajerler gibi gezerken, sen neredeydin?”

Orhan Bey zoraki bir gülümsemeyle, “Hamakta kafa dinliyordum tabii, çenesinden kaçtığım tek vakit o andı. Nasıl katlederim.” dedi yapmacık bir kahkahayla. Kollarını açarak, “Gel buraya eşek sıpası, seni o çapkın müsveddesine verir miyim ben? Benim kızımı alacak adam, önce kendini kanıtlayacak, sonra karşıma çıkacak, tabii yaşarsa. Daha seni başımın altına yastık yapacağım, turşu diye yiyeceğim, yaşlanınca bana bakacaksın.” diye göz kırptı.

Nur babasının boynuna kollarını dolarken, Nermin Hanım kızınca kaşlarını çatı. “Şımart bunları, şımart. Bu gidişle ne torun ne torba... Biz anca başkalarının torunlarını severiz. Sen de hevesle başkalarının torunlarına at binmeyi öğretirsin.”

“Nur şu lanet eşyalarını kaldır buradan!”

Mutfaktan gelen sesle herkes başını kısa bir an mutfak tarafına çevirdi. Genç kız yerinden kalkıp suç işlemiş gibi annesine baktı. Saçlarını kurcaladı. Beyni düşünmeyi reddederken, o inadına konu aramaya başladı. “Ben-ben şeylerimi... orada unutmuşum.” Aklına neden lanet bir şey gelmiyordu? “Hah, dosyalarımı çay içerken bakıyordum! Ben gidip alayım onları...” Mutfğa yönelirken, anlamışlar mı diye onlara kaçamak bakışlar atmayı da ihmal etmiyordu. Söylediklerinin ne kadar saçma sapan olduğunu fark etmeden mutfak kapısını ittirdi. İçeri adım atmıştı ki, kendini belinden tutularak aniden duvara yapışırken buldu. Ağzından o anki korkuyla çığlık kaçıyordu ki, yine bir anda tıkanınca dudakları, sesi de genç adamın ağzında boğuldu. Âdem dudaklarına sahiplenici bir öpücük bırakıp, geri çekildi. Nur’un saçları yüzüne savrulmuş, nefes nefese kalırken, göğsü hızla inip kalkıyordu. Âdem elini yüzünde gezdirip, saçlarını kenara çekti. Dokunuşuyla olduğu yerde yapboz gibi dağılırken, zorla nefes almaya çalışıyordu. Öpücüğü nefesini kesmişti.

“Ne yapıyorsun be, manyak mısın?” diye fısıldadı.

Âdem’in çenesi sinirle kasılırken, “Evet, delirdim! Beni sen delirttin. Seni öpeyim ki, sevdiğinin kim olduğunu unutma.” Nur ona

kızgınca bakınca, genç adam dişlerinin arasından tısladı. “O, Nico denen dallamadan uzak duracaksın! Yaklaşırsan bacaklarını kırarım o itin.”

Nur alayla gözlerini devirdi. “Hadi ya! Kim diyor?”

Âdem elinin birini başucundaki duvara dayadı. Kollarındaki kaslar öyle kasılmıştı ki, ana damarları morararak belli oluyordu. Diğer elini de beline götürüp kendine sertçe çekti. “Nur beni çıldırtma... Ya da onu görünce...” Başını tekrar aşağı eğip dudaklarını hoyratça kendine esir aldı. Öpüşü öyle sert ve ateşliydi ki, ceza mı yoksa ödül mü veriyor belli değildi. Nefes nefese geri çekildi. Boğuk çıkan sesiyle “Bunu hatırla!” dedi ve alnını alnına yasladı. “Kime ait olduğunu anlamana yardımcı olur.”

Nur ellerini onun beline götürüp, dokundu. Sarılmadı, sadece ellerini yanlarına koyup sakinleşmeye çalıştı. Lâkin onun ılık nefesi yüzüne çarptıkça, bu ne mümkün. Ona dokunmak, doyasıya öpmek istiyordu. Kollarında ne kadar erise de, o kadınla yemeğe çıktığını duyduktan sonra ki öfkesi de, bir o kadar tazeydi. Tamam, iş yaptıklarını biliyordu ama hazmedemiyordu. Öyle bir öpücükle yatıştırılamazdı. Dudakları tekrar kızgınlıkla bükülürken, içine öfke yağdı ve şimdi onu parçalamak istiyordu.

“Sen bana emir veremezsin!”

“Nur... beni delirtme, ona yaklaşmayacaksın dedim.”

Nur dişlerini sıktı. Debelenerek kollarından çıkmaya çalıştı. O debelendikçe, genç adam ona kendini bastırıp, duvarla arasına sıkıştırmaya başladı. Kız onun sert vücudunu hissettikçe aklını kaçırmamak için savaşa giriyordu. Fakat inatçı yanı ağır basıyordu.

“Tabii, ben görüşmeyeyim, sen günü gün et değil mi? Yok efendim. Sen o kadınla ne yapıyordun yemekte? Fal mı bakıyordun, kahve sonrası muhabbetimi? Yoksa kıyafet analizi mi yapıyordunuz, ellerini üzerinde dolaştırıp kumaş kontrolü mü yaptın?” Kollarıyla onu itip, başının üzerindeki kalın kolu düşürmeye çalıştı. “Çekil üzerimden, dozer gibi yıkıldın üzerime...”

Âdem ona önce dikkatlice baktı. Yüzü kızgınlıkla kızarmış, dudakları kırıkça bükülmüştü. Kıskanç hallerini görünce, dudakları

apkıncıa yukarı kalktı. “Sen kışkırdın mı?” Bu hoşuna gitmişti.

Nur kışkırdanmasına devam edip, “N-ne alakası var? Ben...?” dediğinde Âdem sağ kaşını kinayeye kaldırınca, onu kandıramayacağını anladı. “Ne yani, senin kadınlarla gezmene müsaade edeceğimi düşünmüyorsun herhâlde. Bak sana baştan söyleyeyim, böyle bir hata yaparsan aynısını yaparım, kısasa kısas.”

“Senin yanında erkek siner görürsem öldürürüm.”

“Senin yanında kadın sinek görürsem seni gebertirim. Kaşarlar-dan uzak dur.” diye emretti. Gözleri dediğini yapacağını anlatır gibi tehditle parladı. Âdem yarı istihza bir ifadeyle baktı. “Tanımadığın biri hakkında böyle konuşman doğru değil.”

Nur kolunu çimdikledi. “Hele sen onunla bir daha tek görüş, biz onunla içli dışlı oluruz merak etme.”

“Sen yaparsın. Cadılık senin kanında var. Lisanslı cadı!”

Nur kıkırdadı. “Beni sına.”

Nur’un akı aptal vücudunun kontrolünü ele almaya çalışırken, kendiyle savaşıyordu. Dokunuşlarına karşı koymak zordu ve şu lanet eli şu anda uslu durmayıp, sırtını okşamaya başladığı için, gazı çıkarılan bebek gibi gevşiyordu. Vücudu iradesini kaybedip erkeğe yaslanırken, ısıısıyla yanmaya başlıyordu.

Gözlerini devirip, “Âdem!..” dedi. Genç adam dudaklarına bakıyordu, hipnoz olmuş gibiydi. “Annemler içeride ve ben hâlâ buradayım. Savaşta çıkmadı. Tabak, çanakta kırmadık.” Âdem mantığını terk etmiş gibi dudaklarına eğilirken, “Hı hı!” diyordu. Nur başını yana çevirip dudaklarının temasını engelledi. Mantıklı yanı baskın geldi, son akıl partiküllerini de kaybetmeden kendini bırakmamaya çalıştı. Âdem’in dudakları hâlâ yanağına dokunurken, ufak ufak buseler kondurmaya devam ediyordu. Çenesini kavrayıp bakışlarını kendine çevirdi. Koyulmuş gözleri odak noktasındayken, “Seni odama götürüp doyasıya öpme mi istemiyorsan, kapa çenen!” diye buyurdu.

Nur yutkundu, “Ama annemler içe...” Kollarında cümleler bitti.

Annesini aklından çıkardı, babasını unuttu, dünyayı yaktı, geride sadece ikisini bıraktı. Mantığı, akli devrelerini yaktı, salak vücudu kontrolü eline aldı. Kolları genç adamın boynuna dolanırken, onun

öpüşüne kendini bıraktı. Âdem genç kızın ağzının kuytularının tadını çıkarırken, diliyle ayartmaya başladı. O vakit içeriden sesler gelmeye başlayınca, ikisi de panikledi.

“Yemek ne pişersek bugün?”

Nur ellerini genç adamın göğsüne koyup, yakalanma korkusuyla onu itmeye çalıştı. Âdem’de bir anda üzerinden kalkıp, seri bir hareketle elini kavrayıp, bahçe kapısına yönlendirdi. Onlar kapıdan çıkınca, Nermin Hanım içeri girdi. Mutfak dolabına yaklaşıırken, “Nur, salataları yapar mısın? Kızım neredesin?” diye bahçeye seslendi. Genç kız kapının yanındaki duvara dayanıp, bakışlarını Âdem’e çevirdi. Kalbi korkuyla nasıl da hızlı atıyordu. Bu iş gittikçe adrenalin deposuna dönüyordu. Az daha yakalanacaklardı. Perçemlerini kenara çekti. Gözleri gecenin karanlığında ışıldarken, “Senin yüzünden yakalanacaktık.” diye sitem etti. Âdem ellerini yüzünde gezdirirken, başparmağını dudağına dokundurdu. Öpülmekten şişmiş ve hafif berelenmişti.

Nur onun parmaklarını teninde hissedince, karnında yine uçaklar havalandı. İçi titreyerek, “Bana öyle bakmayı kes!” diye buyurdu.

Âdem bakışlarını çekemedi, “Elimde değil, aşka davet ediyorsun.” dedi omuzlarından ittirerek, duvara doğru götürüyordu. Genç kızın sırtı evin dış cephesine dayanırken, korkudan kalbi hızla atmaya başladı. Heyecandan bacakları tutmuyordu. Genç adam dudaklarını dudaklarına dokundurmadan hemen önce, Nur’un beline ellerini doladı. Kendine sertçe çekip onu tatmaya başladı. Genç kız tam kendini ona bırakıp öpüşün tadını çıkaracaktı ki, “Nur neredesin! Kızım babanı acıktı.” sesiyle her şey normale döndü.

Nur bakışlarını genç adama çevirdi. Arabayı kullanırken ciddi bir ifadeyle yola bakıyordu. Gözleri onun profilinde oyalanırken, genç adam huysuzlanarak konuşmasına devam etti. “İlla onunla görüşmem gerekir mi?” Bakışlarını kısa bir an genç kıza çevirdi. Nur başını salladı. “Evet, o benim için çok değerli ve senin onunla iyi geçinmemi istiyorum.” Âdem ona kızgınca bakınca, genç kız aklından geçenleri anlamış olarak, “Yumruk falan atmak yok.” diye aklını başına getirmek istedi. Âdem ona ifadesiz bir suratla bakıp, “Tekme?” dediğinde,

Nur'un gözleri parlardı. "Eğer ona parmağının ucunu dokundurursan, bir süre *duvardaki resminle avunur gönlüm* olursun." Adam sinsice bakınca, "Âdem, eğer Ersin'in kalbini kıracak bir şey yaparsan, seninle bozuşuruz, bak söz verdin." diye yeminini hatırlattı.

Âdem kızgınca söylendi. "Zaten ne ara verdim bir de hatırlasam o sözü? Gerçi aklıma parça parça yağıyor ama tamamı yok." Genç kız dudağını dişlerinin arasına alıp, bakışlarını kaçırdı. Söylenmesine devam ediyordu. "Ne değerli Ersin'miş arkadaş, kaportasını çizip araba gibi değerinden düşüresim geliyor ama yapamıyorum." Nur elinin tersini onun yanağında gezdirdi.

"Sakin şampiyon, öyle bir şey yapma! O zaman ben de senin kaportanı çizerim ve seninki öyle değerinden falan düşmekle kalmaz, direkt hurdaya çıkarsın, haberin olsun!"

Âdem arabayı kaldırıma yaklaştırıp, kenara düz bir şekilde park etti. Emniyet kemerini çözdü. Nur da aşağı eğilip kemerini çözerken, bir anda genç kıza uzanıp kendine çekti. Neye uğradığını anlayamadan, dudaklarına yapıştı. İçten, sahiplenici bir öpücük bırakıp geri çekildi. Nur ne zaman başlayıp, ne zaman bittiğini anlayamadı ama tadına bile doyamadığı öpücükle afallarken, Âdem ona göz kırptı.

"İşte şimdi sahibin olduğu belli oldu." Alayla dudaklarına bakıp gülümsedi. Kapıyı çarpan Nur delirmekteydi. "Sen bu sahiplik işine fena taktın, ben damgalı zarf mıyım beni pullayıp duruyorsun. Şuna bak dudaklarım şişti, herkes öpüştüğümüzü anlayacak."

"Ben de bunu istiyorum zaten!"

Âdem kapıyı kapatıp ona yaklaştı. Umursamadan elini kavradı. Nur'un elleri bir tuhaf oldu. Bakışları aşağı kaydı. Kocaman ellerin içinde, ufak elleri kaybolmuştu. Baktığı yeri genç adamda fark edince, oraya baktı. Elleri birbirine kenetlenirken göz kırptı. "Alış, bundan sonra böyle!"

Nur'un yüzünde canıma minnet gülümsemesi açarken, bu fikre sevinerek, "Alışmam kolay olacak, hoşuma gitti." dedi sevimlice. Apartmanın girişine geçip asansöre yöneldiler. Lüks apartmanda pahalı granitlerin üzerinde topukları takırdarken, genç adam bakışlarını içeride gezdiriyordu.

“Daha önce buraya geldin mi?”

Kaçın kurası Nur asansörün önünde durup, düğmesine basarken omuzlarını sarstı. “Tabii ki, geldim. Hem de kaç kere.” Ondan bir şey saklamak istemiyordu. Âdem kaşlarını çatı. “Tek mi?” dedi şaşkınca. Nur kızgınca bakınca, “Ya, sadece merak, kızma!” diye lafı çevirdi.

“Etme, merak falan etme. Sen merak edince, benim cinlerim tepeme üşüşüyor.”

Asansör açılınca, kızgınca içeri girdiler. “Kaçınca kat?”

“21.kat!”

Âdem düğmeye basınca geriye çekildi. Kızı kolunun altına nazıkçe çekti. Başına buse koydu. Kokusunu içine çekip, sakın olmaya çabaladı. “Elimde değil, kıskanıyorum seni.”

Nur kıkırdadı. Ama asıl ‘*kıskanıyorum*’ kelimesine takılıp kalmıştı. Tamam, kıskandığını zaten biliyordu ama ileri gitmesi canını sıkabilirdi.

“Ya, senden önce birini öptüysem!”

Âdem kafasını olumsuz anlamda salladı. “Hayır, sana ilkin ben öğrettim, unuttun mu?”

“Nasıl unutturum, saniyesinde pişman oldun. Sen de hatırladın mı?”

Âdem kolunu okşarken, genç kız başını boyun köküne yasladı. Erkeksi kokusunu içine çekti. Bu kokuya uyuşturucu gibi bağlanmıştı. Alındığında öldürmeyen ama bağışıklık yapan bir uyuşturucu!

“Unutmadım, ben seni ürkütmekten, korkmuştum. Pişman olmamıştım. Hatta hayatımda yaptığım, en doğru hataydı. Ben seni kaybetmekten korktum. Zannettim ki, benden uzaklaşıp, beni sapıklıkla suçlayacaksın! O yüzden hata yaptım demiştim.”

Nur elinin ucunu döşüne vurdu. “Bak yine hata oldum.”

Âdem kolundaki eli sıklaştı. “Evet, hata! Daha önce yapmamam hata! Seni kazanmaya çalışmamam hata! Amerika’ya gelmemem de hataydı! Bir sürü hata! Sana daha önce söylememem en büyük hataydı.”

Asansör kapısı açıldı. Âdem tekrar elini tuttu. Onun donmuş vücudunu çekerek hareket ettirdi.

Birlikte uzun hol boyu ilerleyip, köşedeki kapıya yanaştılar. Nur zile dokunurken, “Gül, somurtup durma.” dedi tatlı bir emirle.

Âdem dişlerini gösterip, “Oldu mu?” dedi garipçe bir şımarıklıkla.

Nur kıkırdadı. “Hayır, olmadı!” İşaret parmaklarıyla yanaklarını gülen forma sokarak, “İşte böyle oldu.” dedi gülümseyerek. Âdem fırsattan istifade kendine çekerken, kapı açıldı. İkisi birden yakalanmanın verdiği rahatsızlıkla kafalarını kapıya çevirince, Ersin onları gülerek karşıladı.

Elini kapının koluna koymuş, kaşlarını kaldırarak Nur’a bakıyordu. “Şimdi ağlayacağım ama kaybettim desene seni!”

Âdem’in suratı bir anda kasılınca, Nur yumruğunu koluna savurdu. “Salak salak konuşma, ciddisin sanacak. Zaten bazı damarları fazla çalışıyor.” Sitemi tatlıydı. Âdem bakınca, Nur omuzlarını sarsıp yanığına dudaklarını bastırarak içten bir şekilde öpüp, geri çekildi.

“Hadi ama somurtma, şaka yapıyor.” Elinden çekerek içeri soktu.

Âdem, Ersine ölümcül bir bakış attı. Nur ne kadar arkadaşız dese de hâlâ bu arkadaşlığa pek inanamıyordu. Sonuçta karşısındaki genç, yakışıklı ve cinsel yönden adı liste başlarında anılan biriydi. Ve bu konu fena hâlde canını sıkıyordu. Yani Nur arkadaş görüyor olabilirdi ama bu adama güvenmiyordu. Henüz, gözü üzerinde olacaktı. Buraya gelmeye ise nasıl ikna olduğunu bilemiyordu, çünkü o sırada Nur öpücükleriyle aklını başından alıp, kandırmıştı. Farkında bile değildi neye tamam dediğinin. Onlar içeri girince, Ersin kapıyı kapatıp peşinden sırtarak salona geçti. Âdem’in kıskanç bakışlarına gülememek için kendiyle savaşıyordu. Salonda elini uzatarak, “Hoş geldin.” dedi.

Âdem ona dik dik bakıp elini uzatmayınca, Nur koluna dürttü. Âdem çatık kaşlarıyla, “Hoş buldum.” dedi.

Ersin nazikçe koltukları işaret etti. “Oturmaz mısınız?”

Nur ve Âdem koltuklara yönelirken kapı çaldı. Ersin gidecekken Nur yerinden kımıldayıp, onu kolundan tutarak durdurdu. “Sen dur ben açarım, Seval geldi.”

Ersin kaşlarını çatarak arkasından baktı. Sıkıntılı bir yüz ifadesiyle, "O çatlağı neden çağırdın ki şimdi? Kim bilir hangi silahlarını kuşanıp geldi! Feminist bozuntusu!"

Nur ona kızgınca, "Kapa çeneni Ersin, onunla uğraşmaya da kalkma!" diye direktif verdi. Kapiya doğru giderken Âdem'e baktı. Genç adam onların şakalaşarak konuşmalarına bozulmuş ve yüzü kaskatı kesilmişti. Nur ona kafasını sallayarak, "Al işte, bir de Âdem seni kiskanır, aynı kafa, aynı mermer... Hâlbuki birbirinize ne kadar benziyorsunuz, farkında bile değilsiniz."

Ersin alayla "Aaa, Âdem beni niye kiskanıyor ki?" deyince kız dişlerini sıktı.

"Dalga geçme yersin köteği, kaşın gözün ayrı oynayınca ne yapsın adam tedbir alıyor." Seval'in içeri ben geldim nidaları, cuk oldu. Gol bir, dakika bir yaptı yine!

Âdem ilk defa ne kadar kızsada, bir o kadarda bu kızın alnından öpmek istedi. Ersin onun sesini duyunca, "Cadıyı an, süpürgeyi servis et." Diye burun kıvırdı. Seval onu es geçip Âdem'e uzanırken, "Ona hoş geldin denir... Misafirperver ol biraz, öküz olma." Âdem'le tokalaşırken, "Nasılsın aşk gazisi?" dedi sakince.

"Aslında sana karşı katliam planları içerisinde olduğunu ben bile biliyorum." dedi Nur kapının ağzında kıkırdarken. Âdem ona; "Kapa çeneni!" bakışları attı.

"İyiim Seval, sen nasılsın?"

Seval kıkırdarak, "Çatınızı ben çattım, tabii iyi olacaksınız. Katliam planların hiç adil olmaz değil mi?" dedi alaya alarak. Âdem'in kaşları çatılınca, o günü hatırlayıp kırdığı potu anladı genç kız. "Yani şey?" Arkasını dönüp bocalayarak, "Nur nasılsın tatlım?" dedi genç kıza yaklaşıp hızla sarılarak. Nur gülerek, "Canım biraz önce öp... Ah!" Seval koluna çimdiği basınca feryat içinde sustu. Seval genç kızın boynuna sarılırken, biraz fazla sıkarak, "Kapa çeneni beni delirtme!" diye dişlerinin arasından tısladı.

Ersin genç kıza tepeden baktı. "Eh, madem geldin, hoş geldin demek âdettendir."

Seval genç adamın eline bakıp, elinin ucuyla vurarak düşürdü.

"Nur beni çağırmasa, hayatta gelmezdim senin mağarana. Dua edin bu kıza, bir savaş çıkacağından korktu diye beni çağırdı. Konu iki çağ dışı yaratığın bir arada olması olunca, taş devrine dönüş mümkün görünüyor!"

Ersin yerine otururken, "Ha ha, sen de tekerleği icat etmeye geldin o zaman, ben de vampirler bizden sonra türedi sanıyordum, hani arada çağ farkı var Godzilla kılıklı kaçık!" dediğinde gözlerini memnuniyetsizce devirmişti.

Nur, Âdem'in yanına geçip oturdu, adam sevdiğini kendine çekti sahiplendi. Bacak bacak üzerine atarak, rahat bir oturuş sağlayıp, başını genç kıza uzattı. "Ben bu Ersin'i tanımaya karar verdim!"

Nur merakına yenildi. "Sana iyi biri olduğunu söylemiştim."

Âdem gözlerini Ersin ve Seval'in üzerinde gezdirip, "Aslında kötü biri olmadığına karar vermem için, biraz zaman lazım değil mi?" diye sordu. Nur dibine sokulup, yanağına dudaklarını bastırdı. İçten bir buse bırakırken, "Sağ ol, bu kararın beni çok mutlu etti." diye minnetle mırıldandı.

"Hey, kendinize gelin umuma açık yerdesiniz!"

Âdem Seval'e kaşlarını çatınca, genç kız omuzlarını sarsıp arkadaşıyla ilgilenmeye başladı. "Ben kahve yapacağım isteyen var mı?"

Ersin yerinden kalkıp, "Yardım edeyim mi?" diye öneride bulundu.

Nur kaşlarının ikisini birden kaldırıp, onu uyararak yerine oturmasını sessiz bir emirle telkin etti. Bakışlarını Seval'e çevirip, "Sen bana yardım et." dediğinde, Seval çantasını koltuğun yanına koydu. "Az yesin de kendine hizmetçi tutsun. Bana ne!"

Nur dişlerinin arasından, "Onun zaten bir yardımcısı var, bugün bizim rahatımız için yok!" diye tısladı. Seval hiç umursamadan yerinde yayılmaya başlayınca, dişlerini sıkarak uzanıp elini kavradı. "Kalk zekâ küpü!"

Bu hallerine Âdem'le, Ersin aynı anda bıyık altından gülmeye başladı. Seval başını kaldırıp arkadaşına bakınca, yanan gözler çatık kaşlarla karşılaştı. Yerinden isteksizce kalkarken omuzlarını düşürüp, onun yönlendirmesiyle kapıya yaklaştı. Çıkmadan önce dönüp, "Uslu

durun, kavga yok!” dedi ciddi bir ifadeyle. Nur onu birden çekince, kapıya doğru savruldu. Onlar mutfağa giderken, iki genç adamda daha fazla dayanamayıp kahkahayı koyuverdiler. İçeriye gür kahkahaları sararken, Seval’in holdeki huysuz sesi yankılandı. “Açıktaki bir yer mi gördünüz, dönün kendi kışınıza bakın?”

Âdem bakışlarını evin içinde gezdirdi. “Evin güzelmiş, benim dairem stüdyo tipi, seninkisi ev gibi.” Ersin ciddi bir ifadeyle ona baktı. Âdem de bakışlarını ona çevirince “Sanırım artık barış yapabiliriz?” dedi, ciddiydi.

Âdem tartar gibiydi. “Bana bir sebep ver!” dedi öne eğilip, kollarını dizlerine yaslayarak.

Ersin de tam tersine geriye yaslanıp, elini koltuğun kenarına koydu. Parmakları ritmik bir şekilde kolçaklarında tıngırdarken, “Kardeş senin için yeterli bir sebep olur mu?” diye sordu.

Âdem başını iki yana salladı. “Nasıl güveneceğim?”

“Güvenemezsin ama ilerleyen zamanlarda tecrübe edersin!”

“Peki, o zamana kadar bir yanlışını görürsem neler olacağı hakkınca bir bilgin var mı?”

Ersin kafasını sallayarak, “Senden korkmuyorum Âdem Ataman ama şerefimden korkarım... Onur meselesi!” diye kendini ciddiyetle açıkladı.

Âdem omuzlarını gevşeterek, “Ben onurlu bir insan olduğumu zaten biliyorum. Bu aklıma netlik içindi ve ben cevabımı aldım! Teşekkürler.” dediğinde hâlâ içinde şüphe taşıdığını saklamıyordu. Sonuçta Nur onun kıymetlisiydi ve bu sefer mutluluğunu şansa bırakmayacaktı.

Ersin kahkahayı basarken, “Benim tehditlerden korkmadığımı sende benim kadar iyi biliyorsun. Akıllı adamsın, benim karakterimi analiz etmişsindir şimdiye kadar.” Âdem kaşının biri kaldırınca. “Korkma hayatımda ilk defa bir kardeşe ve arkadaşına sahip oldum, onu da kaybedecek kadar salak değilim. Belki sana komik gelecek ama ben bile bazen inanamıyorum.” Öne eğilip düz bakışlarını genç adamla birleştirdi. “Onu kardeşten öte sevmiyorum, isteseydim şimdiye kadar bunu ona gösterirdim, ben kimseden çekinmem. O benim ruh ikizim.

Tuhaf ama gerçek bu...”

Nur elinde tepsiyle içeri girince, ikisi de bakışlarını onlara çevirdi. Seval de elinde kek servisleriyle içeri girdi. Sehpalara yanaştı. “Senin kek yapabileceğin aklıma gelmedi, niyeti bozdun mu yoksa?”

Ersin, Nur’un uzattığı kahve fincanına uzanırken, “Hâlâ şüpheli mi var?” dedi çarpıkça sırıtarak.

Seval bir anda titredi, ensesine soğuk hücum ederken vücudu yandı. Elindekileri düşürmeden, sehpayı koydu. Bakışlarını Âdem’e çevirdi. “Sen nasıl tatmin oldun mu bari sorgudan?” diye sataşınca, Nur ayağıyla uyardı. Seval dudaklarını büzüp “Ne vuruyorsun be, acıdı.” diye kızgınca çemkirerek çıkıştı. Bu kızın hiç ayarı yoktu.

Nur, Âdem’in kahve fincanını önüne bırakırken, “Ayarsız mısın, biraz nezaket göstersen ölmezsin.” dedi kızarak.

Âdem bıyık altından gülerek fincanına uzandı. Nur uzağa oturunca, yanına gelmesini sessizce işaret etti. Nur fincanını alıp, eli mahkûm dibine sokuldu. Bu adam uslanmayacaktı ve Ersin’i kabullenene kadar işi vardı. Yerine oturunca herkes kahvesini içmeye başladı. Arada bir sessizlik oluştu. Nur bu sessizlikten rahatsız olup konu açmak için, “Şu yardım konserinden haberin var mı?” dedi arkadaşına. Seval çatalının yanıyla kekini kesip, bir parça kopardı. “Evet, bugün toplanacaklar ve ufak bir resital havasında olacak, ben de katılacağım.”

Nur bir arkadaşına baktı, bir Ersin’e. İkisinin arasında bilmediği bir şey mi dönüyordu? Aba altından söz oynatmalar, bakışmalar, imalar... İkisini de çok seviyordu ve sürekli önce savaşı hangi taraf başlatacak diye düşünmek istemiyordu.

Âdem onun şeytani bakışlarını fark edince, “Bence cuk olur!” diye belirtti. Nur ona şaşkınca bakıp “Ne olur?” diye sordu. Anlayamamıştı. Âdem gözlerini yeşilliklerine mıhladı. “Senin bakışlarından ne düşündüğünü anlayabiliyorum ve ben de onaylıyorum.”

Nur utanarak, “Neden böyle bir şey yapayım ki?” diye uyardı, genç adam bir an şaşırdı yanlış anladım diye ama onun bakışlarını kaçırdığını görünce dudaklarının kıyısı kıvrıldı. “Neden yapmayasın ki?” Bir yudum aldı ve kahve fincanını yavaşça aşağı indirdi. “Davul dengi dengine çalıyor gibi.”

Âdem'e sokularak, "Ben sadece arkadaş olmalarını istiyorum, yanlış anlaşılma olmasın." dedi kendini açıklamaya çalışarak. Âdem başını sallarken, "Tabii canım!" der gibi omuzunu sarstı.

Nur ona laf anlatmaktan yorulmuştu. "Ersin sen de gitsene bu yardım gecesine, biz de geliriz belki"

Ersin bıyık altı formuna dönmüştü. O gecenin nasıl olduğunu biliyordu. Tamam, çapkındı, kadın avcısıydı ama kendinden geçmiş, kız kurularının arasına sokulmayacak kadar da, aklı yerindeydi. Nur onun buruşturduğu suratına bakarak, düşüncesini okur gibi oldu. Ve anladığı şeyde de haklıydı. "Ama güzel genç kızlarda gelecek ve bize şarkı söyleyeceklermiş!" dedi gözlerini devirerek.

Ersin fincanı tabağında çevirirken, "Gelir gider tablosuna bakmam lazım." diye bahane üretti. Nur kıkırdarak onun kızdığını belirtti. "Ben sana yardım ederim, tabloyu birlikte hallederiz, sen çık işte. Hem Seval seni biraz ortama kaydırırsın da yardım etmeyi öğren."

Ersin ona kızgınca baktı, derdi neydi bu yer elmasının şimdi de orta direk olmaya mı karar vermişti. Adem'e sataşarak, "Bak seninki ne diyor, kuzuların arasına dal!"

Âdem sempatik bir ifadeyle, "Sen iyi misin?" dedi hınzırca.

Nur, Seval'i süzdü. "Seval, sen de gidersen, Ersin'in canı sıkılmaz. İnsanlara yardım ederken didişmenize gerek yok."

Seval omuzlarını sarstı. "Olmaz, ben bebek bakıcısı mıyım? Hem bu gün motorumu tamir edeceğim, fazla kalamam orada." Seval, Ersin'le Âdem'in birbirine bakıp bıyık altından gülmelerini görmüştü. Egosu parlak erkekleri anlayamadığı zamanlarda ki gibi, yine hayretle düşündü! Az önce iki düşmandılar, şimdi gözleriyle anlaşıp sırıtıyorlardı. Ne hikmetse Seval hayatının büyük bir kısmında, karşı cinsi hiç anlayamamıştı. O yüzdenden erkelerden uzak duruyordu. Onlarla oynuyor ama yakınlaşmıyordu. Her zaman bir kadının kendi kendine yeteceğini bilirdi ama erkeklerin kadınlara karşı egemenlik kurdukları koruma güdülerini gibi saçma şeyleri hâlâ anlayamıyordu. Hemen kendilerini onun sahibi ilan etmelerine ise sinir oluyordu. Sanki kadının aklı yok, onlara muhtaçmış gibi davranıyorlardı. Bu çok iticiydi.

"Birkaç dakikadan fazla kalamam." dedi ciddi bir edayla. Ersin

alaycı tabiatıyla, “Tamir senin nazik ellerine hiç yakışmaz, manikürle-
rin kırılmasın, sonra oturup tırnağım kırıldı diye ağlama.”

Seval fincanı sertçe sehpaye bıraktı. Bu mantıktan iğreti gelmişti. Sanki her şey erkeklerin, kadınlar sadece objeydi. “Artık erkek kadın diye bir ayırım yok, sen hangi gezendensin uzaylı.”

Nur yerinde huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Şimdi yine bunların kapışacaklarından neredeyse emindi. Onların arasını yapmaya, arkadaş etmeye çalıştıkça, bunlar birbirine giriyorlardı. Allah'ım şu kız çenesini kapasın, Ersin suyuna gitsin diye dua etti. Seval ağzını açtı. Duası kabul olmamıştı. Bu kızın erkek fobisi onu yıkıyordu. Erkeklerden niye böcek gibi bahsedip, onlara öyle davranıyor anlıyordu ama... İşte! Kıyamıyordu ki! Bu salt düşünceleri artık; alt etmeliydi.

Onlarla oynuyor, yıkıyor sonrada bundan büyük bir haz alıyordu. Hiç ardına bakmadan, çekip gidiyordu. Buzlar Kraliçesi diye anılır olmuştu. Bu kızla bir ara konuşması lazımdı. Ersin parmaklarını fincanın üzerinde dolaştırdı. “Kendi kendine çocuk yapamazsın!” dedi aniden. “Hani diyorsun ya, kadın erkek ayrımı yok diye, al sana en iyi kanıtı... Bebekler biz olmadan olmuyor, bize ihtiyaç var.”

Nur şimdi bayılacaktı, bu olay büyüyecekti. Hadi Seval'i anlıyordu da bu adama ne oluyordu? Âdem sinsice gülerken, bakışlarını ona çevirdi. Dirseğiyle dürterek dikkatini çekti. Genç adam eğlenceli hâlde, “Neler oluyor?” der gibi kafa salladı. Bu adam neye sırtıyordu böyle? Kaç defa dürttü kıs kıs gülmeyi kesmedi.

Seval yerinde huzursuzca kıpırdandı. Yüzünü memnuniyetsizce buruşturup, gözlerini kibirle devirdi. Bakışlarında kısa bir an şimşeklerin çaktığını genç adam bile gördü. “Senin de, sperm bankasından haberin yok her hâlde! İstesem şimdi erkeksiz anne olurum. Yani size ihtiyaç kalmadı...”

Ersin çarpıkça gülümsedi. “Ama bu normalde yapılan kadar eğlenceli olmasa gerek, öyle daha olumlu sonuç alınıyor bildiğim kadarıyla. Nasıl yapıldığını biliyorsun değil mi?”

Genç kız kahvesini dışarı fişkırtamayınca, yuttu. Genzi acırken, yanakları kızarmaya başladı. Nur ağzı açık bakarken, Âdem onu kollayla sarıp kızaran yanağına burnunu sürttü. “Bunlar çok tatlı.”

Nur hâlâ anlamamıştı ama Âdem çok keyiflenmişti.

Ersin ise ilk defa Seval'i utandırdığını görüce, zafer naraları atmak istedi. Demek ki görüldüğü kadar geniş değildi. Onun da içinde masumluk kalmıştı. Demek Buzlar Kraliçesi de utanmayı becerebiliyordu. Seval dudaklarını ekşitip, yüzünü başka tarafa çevirdi. Bakışlarını kaçırıp, "Bu konu tartışılır... Herkes için başka anlamlar ifade ediyor!" dedi lafın önünü kapamak için ama sesi biraz titreşmişti.

"Ama ayakta işeyemezsin, hiçbir hanım bunu yapamaz!" diye küstahça bam teline bastı.

Genç kız yerinden kalkıp, "Ben su içeceğim!" diye yalan söyleyerek kapıya yöneldi ama çıkmadan önce de başını hafif yana kırıp, söylenmeden edemedi.

"Zorda kalırsam, onu da becereceğimden hiç şüphelen olmasın!"

Dosyaları alıp odasından sakın adımlarla çıktı. Sekreterin masasının yanından geçerken, başını sallayıp ona müstehzi bir gülücük yolladı. Âdem'in kapısını tıklatıp yavaşça açtı. İçeri girdiğinde, Âdem telefonla görüşme yapıyordu. Nur'a eliyle işaret yaptı. Ardından da parmaklarını alnına bastırmaya başladı.

"Hayır, bu işleri Mert Bey'e yönlendirmiştim, o ilgileniyor." Nur masaya yaklaşp, dosyaları bıraktı. Üzerindeki kısa eteğini ve beyaz gömleğini düzelterip, masanın önündeki koltuğa geçerek oturdu. Bakışlarını genç adama çevirip, onu süzmeye başladı. "Tabii, bu konuyla başkasının ilgilenmesini istemiyorum."

Karşı taraftan bir şeyler dendi. Genç adamı başını sallayarak telefondaki şahıs görecekmış gibi onayladı. Elini ağrıyan şakaklarına koyup, uzun parmaklarını bastırmaya başladı. Başını koltuğunda geriye yaslayıp, gözlerini hafifçe kapadı. Yaylı koltuk geriye kaykılırken, rahat oturuşuna geçiyordu. Tüm günün stresiydi, bir de toplantı hazırlığı onu mahvetmişti. Yurt dışındaki otelde sorun çıkmıştı ve sabahtan beri onun için uğraşıp duruyorlardı. "Tamam." dedi duru bir sesle ve telefonu kapattı. Elleriyle yüzünü kapadı. Başını sallayarak sersemlikten kurtulmaya çalıştı. Nur'un getirdiği dosyalara uzanırken, bakışlarını

genç kıza çevirip, "Bunlara baktın mı?" diye sordu. Nur yerinden kalkıp masaya yaklaştı. Ona not aldığı yerleri göstererek, "Evet ama sen de bakmak istersin diye düşünmüştüm." derken gözleri yüzündeydi.

Âdem parmaklarının arasına sıkıştırdığı kalemle biraz oyalandıktan sonra, kapağını yumuşakça açıp dosyayı kendine çekti. "Sen baktıysan gerek yok, zaten kafam çatlıyor bir de bunları incelemeyle uğraşamam." Kâğıtları parmağının arasında çevirip imzalanacak yerleri karaladı. Nur ellerini masaya dayayıp ona bakmaya başladı. Hâli çok perişan duruyordu, "İyi misin? Çok kötü görünüyorsun!" diye endişeyle sordu.

Âdem kaşlarının altından maviliklerini ona çevirdi. Yüzünde hınzırca bir ifade belirmişti. Biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı ve en çok sevdiği şeyde genç kızla uğraşmaktı. "Nur..." dedi şerbet gibi tatlılıkla, sanki genç kızın ismi dilinden kayarak dökülmüştü. Naif ve pürüzsüz...

Nur, "Hımm!" yaptı gözlerini masumca irileştirirken. Sesi o kadar berrak çıkmıştı ki, genç adam onun bu tavırda konuşmasını ağrı kesici gibi algıladı. Gözlerini genç kızın gömleğine çevirip, kaşlarıyla işaret ederek, "Düğmelerini kapatır mısın, dikkatimi dağıtıyor." dedi küstah dudakları çarpıkça kıvrılırken. Nur yakasını kavrayıp başını aşağı eğdi. Çenesi döşüne değerken, parmakları düğmelerini iliklemeğe başladı. İyide sadece iki düğmesi açıktı. Bu kadarcık aralıktan, ne görünebilirdi ki? Yanakları kulaklarına kadar yanıyordu ve karnında tuhaf bir kıpırdanma başlıyordu. İçi burulurken, gözlerini kaçırdı. Masaya tekrar eğilip, dosyaya bakmaya başladı. Saçları önüne doğru asice aktı. Âdem'in içine yayılan kokusuyla ciğerlerine ziyafet çekti. Bakışlarını yüzünde gezdirirken, bir tutam saçını parmaklarının arasına sıkıştırdı. Tenine değen yumuşak his öyle güzel, öyle eşsizdi ki. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı saç burnuna götürüp, kokusunu içine çekti. Nur dosyadaki bakışlarını ona çevirdi. Gözleri mi daha etkili bir uyuşturucuydu yoksa kokusu mu bilemedi. Varlığına temas etmeden duramıyordu, hele yanında dolaştığı sürüce ona dokunmadan durmak, bu çok zor oluyordu. Biliyordu ürkekliğini, masumluğunu, üzerine gidip ürkütmek istemiyordu. Utangaç yanı hoşuna gitse de, doyasıya dokunamamak azap gibi geliyordu. İşte bu onu mahvediyordu.

Önceden karşılıksız olan şey, şimdi karşılıklıydı ve yine tutuyordu kendini, tadını almışken, dudaklarını tatmışken, bu daha da zor olmaya başlamıştı. Gözlerini üzerinden çekemiyor, her saniye kendini onu izlerken, yanında yokken de düşünürken buluyordu. Gözleri birbirine kilitlenirken, Nur onun elinden saçlarını çekerek, “Ne düşünüyorsun bu konu hakkında?” diye sordu.

Âdem masanın üzerindeki elini yakaladı. Onu kendine çekiştirirken, “Şu anda senden başkasını düşünmüyorum, düşünmekte istemiyorum.” dediğinde Nur gözlerini kaçırdı. “İş hakkında dedim! Âdem ciddi ol.”

Âdem kızı nazikçe çekerek, kendine getirmeye başladı. Nur ona uyup itaat ederek masanın etrafını dolanıp, yanına geldi. Âdem geriye yaslanıp, başını koltuğuna dayadı. Onu kendine çekip, elini alnına koydu. Kendi elini de üzerine koyup bastırdı. Nur çekinikçe aralık bacaklarının arasına girip, ellerinin baskısını arttırdı. Genç adamda koltuğunda iyice yayıldı.

“Çok mu ağrıyor başın, ne yapabilirim?”

Âdem üzgün sesini duyunca bakışlarını ona çevirdi, dudaklarının köşesi sinsice kıvrıldı. Yüzünde süzülen gözlerinde sinsi bir ışık yanarken onu aniden kolundan yakalayarak kendine çekti. Nur bir anda kendini onun kucağında, dizlerinin üzerinde bulurken düşme korkusuyla inledi. Genç adam onun sıcaklığını ve yumuşak tenini hissedince, rahatladı. “Ovarsan geçer, migrenim tuttu.”

Nur utana sıkıla bacaklarının üzerinde kıpırdayıp, yerini ayarladı. Ellerini alnına koyduğu an, Âdem gözlerini kapattı. Kız uzanmak için sert göğsüne yaslandı. Kokusunu genç adama ödünç verirken, sıcaklığıyla kavurmaya başlamıştı. Âdem ellerini nazikçe beline koydu. Nur parmaklarını şakaklarından, kulak diplerine doğru hafif bir baskıyla hareket ettiriyordu. Âdem genç kızın sihirli parmaklarıyla elinin altında mayışırken, eli onun belinde haylazca hareket edip duruyordu ve kız bu temasını hissettikçe tüm tüyleri dikiliyor, kendini tuhaf bir hazla daha çok ona yaslarken buluyordu. Neye ihtiyaç duyduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ama sıcaklığına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Zaten sandal ağacı erkeksi kokusunu aldığından beri, burnunu boynuna gömüp koklamamak için gayret ediyordu. Farkında olmadan eğilip.

dudaklarını alnına bastırdı. Kendi dudaklarında onun sıcak tenini hissetmek çok güzeldi.

“Geçti mi canım? Toplantı başlayacak, hazırlanmamız lazım. Eğer çok ağrıyorsa da erteleyelim, işler senden değerli değil. Hemen Funda Hanım’dan ağrı kesici isteyeyim.”

Geriye çekildi ve tabii hareket edemedi. Âdem onu sinesine bastırdı. Kızın yumuşaklıkları kendi sert göğsüne çarparken, onun için sorun yoktu ama bu genç kızın fena hâlde utanmasına sebep oluyordu. Onun tenini kendi üzerindeki etkisini hissettikçe, tuhaf bir haz başını döndürüyordu. Dudağının köşesini dişlerinin arasına alıp kemirirken, genç adam onu kendine çekip yüz yüze bakacak şekilde yükseldi. Genç kız zorlukla boğazını temizleyip, “Âdem toplantı saati geldi.” diye hayıflandı.

“Gelsin. Beklesinler işleri ne! Hem daha...” Kafasını yana kırıp masanın üzerindeki saatine baktı. “15 dakika var. Gerçi bu kadarcık zaman bana yetmez ama...” Nur ellerini göğsüne koyup ittirerek kalkmaya çalıştı fakat teninin altında onun güçlü kalp atışlarını hissedince, ellerini oradan çekemedi. Çok güzeldi, avucunda kalbinin attığını hissetmek yaşadığına emsaldi. Kendisi için hızlandığını bilmek hoşuna gitmişti.

“Şimdi biri gelecek...” Gözlerini devirdi. Kendince kızgın olduğunu var sayıyordu. “Hani iş yerinde sadece iş ortağı olarak kalacaktık, unuttun mu? Mesai hâlâ bitmedi!” diye hatırlatma yaptı.

“Burası benim ofisim, kimse buraya destursuz giremez.” Genç kız kaşının birini imayla kaldırıncı “Sen hariç!” dedi gülümseyerek.

Özlemişti onun gül yüzünü, duru bakışlarını, masum hallerini. Bakışları başıboş dolaşırken, gül pembesi dudaklarına kaydı. Onlara dokunmayı seviyordu. Öpmeye ise doyamıyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu ama onu öptüğü zaman, cennete yolculuk yapmış gibi hissediyordu.

“Konuşmaya devam edersen zamanımız bitmiş olacak.”

Genç kız onun yakıcı bakışlarının nereye kaydığını fark etti. Teni karıncalanırken nefes alış verişleri bozuldu ve sık aldığı nefesleri yüzünden göğüsleri döşüne çarpıyor, dudakları kuruyordu. Yutkundu,

sanki nefes alamıyordu. Farkında olmadan dudaklarını araladı, gözleri de genç adamın dudaklarına kaymıştı fakat öpmeye cesaret edemiyordu. Sirtında gezen eller duralayıp onu kendine çekerken, genç kız buna memnuniyetle uydu. Saçları onun beyaz gömleğinin üzerine dağılırken, alnını alına değdirdi. Gece karası saçları bu seferde pelerin gibi yüzüne aktı ve onları içinde hapsetti. Dudaklarının arasında ufacık bir mesafe kaldı. Nefesleri ateşten meltem olup yanaklarını yalarken, genç adamın dudakları kımıldadı. “Sana dayanamıyorum, ne var sen de?”

“Sana karşı koyamıyorum, ne var sen de?” diye oyun yaparak tekrarladı. “Ben de olanı bilemem ama sen de çok özel şeyler var, içimi ısıtan, kalbimi hoplatan, her şeyi unutmamı sağlayan... Kendimi unutmamı, sana teslim etmemi sağlayan şeyler.”

Onun pürüzsüz berrak tenini ve duru güzelliğini süzdü. Gözlerini pembe güllere benzeyen dudaklarına çevirdi. Kuruyan dudaklarını yakalayıp, “Tadını seviyorum.” diye itiraf etti. Genç kız ellerini göğsünde gezdirerek yukarılara kaydırды. Önce omuzlarında, ardından ensesinde gezdirdi. Bilmiyordu. Elinin değdiği yerler ateş oluyor, bıraktığı yerler eziyete tabii tutuyordu. O ise genç adama masumca bakarak, “Kokunu seviyorum, bağımlılık yapıyor. Uyuşturucu gibi, kriz geçirten cinsten.” diye burnunu yanağına sürterek mırıldanıyordu. Âdem’in bedeni tahrik edici oyunlarla kasılıyordu. “Bahar kokunu seviyorum, tenini seviyorum...” dedi dudaklarını aralanan dudaklarına sürterek.

Bu seferde Nur hem dokunuşuyla hem söylediği şeylerle dağıldı. İki gençte dillerinin ucuna gelen her şeyi söylüyor ama onlara yasak gibi gelen iki kelimeyi bir türlü söylemeye cesaret edemiyorlardı. Hâlbuki dile kolay, söyleyene zor iki kelime olarak aralarında sıkışıp kalıyordu.

“Âdem öpmeyecek misin?” dedi, kendini daha fazla tutamıyordu. Ellerini genç adamın kısa saçlarında gezdirip içine parmaklarını daldırırken. Âdem onu kendine sertçe çekip dudaklarına kapanmadan önce, “Sadece duymak istedim, beni istediğini.” demişti. Genç kızın dudakları yumuşakça, ihtirasla, aşkla, hoyratça ezildi. Yumuşak başlayan öpüşme, ateşlendi, vücutlarını kor alevlere sararken oynadıkları oyunun hazzıyla kendilerini kaybettiler.

Genç adam onu kendine çekiştirirken, ellerini belinden aşağı du

bir çizgi izleyerek kalçasına kaydırdı. Kalçalarını avuçladı. Genç kız tedirgin oldu bu hareketinden, fakat hoşuna gittiği için kendini fark-
lı bir ihtiyaçla, ona doğru bastırırken buldu. Neye ihtiyacı olduğunu
bilmiyordu ancak ona çekilmeye engel olamıyordu. Elleri kalçasında
gezinip, kendine bastırırken, genç kızın vücuduna bir ürperme ya-
rıldı. Karın kasları kasılırken, beyni uyuşmaya başladı. Genç adamın
dili kuytu köşelerini keşfederken, sadece kendini ona bıraktı. Arada
duyulan ufak inleme seslerini hatırlamıyordu bile. Ama o ne kadar
hatırlamasa da genç adam onun çıkardığı seslerle kendini nasıl kont-
rol edeceğini bilemiyordu. Ne kadar alıcıysa, kız da bir o kadar verici
oldu. Mantığının tamamını yitirmeden evvel kendine gelip bir nebze
geriye çekildi.

Alnını alnına dayayıp, nefes nefese konuşmaya çalıştı. Sesi hem
cızırtılı, hem de kesik kesik çıkıyordu.

“Bana...” derince soludu. “dokununca sihir gibi yok ediyorsun
beni. Ben, sen oluyorum. Kalp atışlarım seninle bir oluyor. Düşünce-
lerim yok oluyor. Beynimi iflas ettiriyorsun. Sadece senin oluyorum,
bu haksızlık! Kendimi unutmam haksızlık, sana ihtiyaç duymam da
haksızlık. Daha neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorum, bu saçma-
lık!” diye itiraf etti kız.

Genç adamın arzuyla koyulaşmış bakışları genç kızın hülyalı ba-
kışlarıyla kesişti. Onun söylediği her kelime kalbinin daha hızlı atma-
sını sağlamıştı. Bu kız söylediği şeylerle sabrını mı sınıyordu! Onu iki
kelimesiyle parçalıyor, bir öpücüğüyle yok ediyordu. Bu kadar derin
bir ihtirasa yabancıydı. Şu ana kadar hiçbir kadına bu kadar derin bir
arzu duymamıştı. Kendini frenlemek, her seferinde daha zor olmaya
başlamıştı.

“Nur seni çok istiyorum, bunu biliyorsun değil mi?” dedi alnını
sallayarak boğuk sesiyle.

Genç kız dudaklarını dişlerinin arasına aldığı anda tadını hissetti.
Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. “Ben- ben de istiyorum.”
dedi dürüstçe. “Ama bunu yapamam, sen de bunu biliyorsun değil mi?
Ben, evlenmeden bunu yapamam...”

Âdem tekrar sokulup dudaklarına ateşli bir öpücük bıraktı. Yü-
zünü kapayan saçlarını kenara çekti. “Sana saygı duyuyorum ve

düşünceli yanını çok seviyorum.” Bakışları birleşince, “Yakında, daha fazla sabredebileceğimi sanmıyorum. Annemlerle konuşuruz, işte o zaman kaçamak dokunuşlara gerek kalmayacak. Özgürce olacak her şey. Seni onların yanında kaçak-göçek görmek zorunda kalmayacağım. Bu çok zor oluyor, sana dokunmamak çok zor, istediğim gibi seni keşfedememek bana nasıl azap veriyor, bilmiyorsun.”

Nur’un yüzü değişti. Onun söylediği şeyler -her ne kadar heyecanlandırırsa da bir o kadar da- endişelendirdi. “Benim için bunu yapma.” dedi keskinlikle. “Eğer sen bunu istemiyorsan sakın...”

Âdem yanaklarını ezer gibi avuçlayarak kendine çekti. “Ben seni ne zamandır istiyorum bilmiyorsun!” Nur şaşkınca baktı. Yanakları avuçlarında ezilirken, ellerini onun ellerini üzerine koydu. Sağ kaşı yukarı çıkarak kavis oluştururken, “Ne?” derin bir nefes alıp “Ne zamandır?” diye sordu. Sabırla beklerken, söyleyeceği için kıvranıyordu.

Âdem dudağına içten bir buse bıraktı. “Amerika’da, yanlışlıkla üzerime yıkılmıştın...” Nur o günü hatırladı. Ona doğru koşarken heyecanla topuğu takılmış ve kırılmıştı. Sonrada üzerine düşmüştü. Bu düşünce aklına gelince dudakları haylazca kıvrıldı ve genç adamın kulaklarını okşayan neşeli bir kahkaha savurdu. “O gün utanç vericiydi. Bunu neden hatırlatıyorsun şimdi?”

“Hayır, o gün muhteşemdi. Bahar gözlerinin, gözlerime değdiği ilk gerçek bakış, tenime değen ilk yakıcı dokunuşundu.”

“Ama bana çocuk demiştin, hatta dalga geçmiştin benimle. Sonra beni azarlamıştın.”

Âdem’in yüzü ciddileşti. Sesi biraz daha dingin çıktı. “Sana çocuk demedim, sadece kendime dedim ama olmadığını anlayalı çok olmuştu. 18. yaş gününde kavga ettiğimizde...” Nur yine kıkırdadı. “Sana kızıp pastayı fırlattığım ve duvarı batırdığım gün, hatırladım. Annem fena hâlde bağırıyordu bize.”

Âdem kafasını salladı onayladı. “İşte o gün giydiğin elbisenin içinde çok güzeldin ve artık çocuk değildin.”

Nur dudaklarını büzdü. “Bana yakışmadığını söylemiştin. *Git çıkar* diye bağırıydın. *Palyaçoya benzediğimi* söylemiştin. Hatta *göz zevkini bozma* diye dalga geçmiştin.” Genç kız parmağıyla düğmesinde

daiyeler çiziyordu.

“Hayır, çok güzel olmuşsun ve benim tüm arkadaşlarım oradaydı. Onların sana hayran hayran bakmalarını istemedim. Sana yiyecek gibi baktıkları her an delirdim. Kışkandım.” Genç kızın kalbi kafesteki kuş misali çırpınıp duruyordu. İnsanın sık nefes almaktan karnı ağrır mıydı, onun ağrıyordu.

“O yüzden kıyafetime kola döktün, kaza değildi yani?”

“Bilmem! Belki ayağım takılmış olabilir...”

“Salonun ortasında mı, düz yerde? Hep şüphelenmiştim ama konuramamıştım.”

Nur yerinden kıpırdayıp geriye çekildi. Kucağından kalkmaya çalıştı. “Toplantı başlayacak, hadi kalk.”

Âdem ellerini belinden çözdü. Genç kız bacaklarından inip eteğini düzeltmeye çalışırken, Âdem koltuktan kalkıp tepesinde dikildi. Belinden yakalayıp kendine çekti. Aklına gelen şeyle gözlerini kısıtı. Kız başını salladı, “Ne?” der gibi. “Vildan’ı havuza iten sendin değil mi?” Nur kendini çekmeye çalışıp, kollarından sıyrılmaya uğraştı ama başaramadı. Genç adamda onu kışkacına alıp iyice yasladı. Tek vücut olarak kendine hapsetti.

“Yoo, ben niye yapayım ona öyle şeyler! O senin nişanlındı!”

“Ama kız bize seni görür gibi olduğunu söylemişti. Tabii, biz yanlış gördüğünü söylemiştik çünkü sen o gün Seval’lerdeydin.” Başını yana devirdi. “Oradaydın değil mi?”

Nur başını aşağı eğip, utanarak yüzünü sakladı. Dudağının kıyısını dişlerken, saçları yüzüne dökülerek ifadesini kamufle etti. “Bana bak!” Nur omuzlarını sarstı. Yaptığı aptallıktı ve şimdi utanıyordu. Âdem çenesinden kavrayıp nazikçe çevirerek kendine bakmasını sağladı. Genç kız başını kaldırdı ama yüzüne bakmadı. Dudaklarını birbirine bastırmış, ürkekçe duruyordu. Gözlerini yakasına mıhladı.

“O gece ailesiyle yemeğe çıkacaktık, hatırladın değil mi?”

Nur başını sallayarak, ondan kurtulmak için hamle yaptı. Hızla arkasını dönüp bir adım attı. “Toplantı...” Ve genç adamın sert çekişiyle göğsüne doğru tekrar savruldu. Sinesine çarparak durdu. Âdem

ellerini beline dolayıp başını aşağı eğerek dudaklarını genç kızın kulağına götürdü. Kadife gibi sıcacık sesi içeri süzülürken, dudakları kımlıdadıkça karnında kelebeklerin uçmasını sağlıyordu.

“Bunu niye yaptın, söyle?”

Nur utançtan yerle bir olmak istiyordu. Bunu nasıl anlardı! Hem de üzerinden seneler geçmesine rağmen. “Kıskandın mı? Nur söyle-sene neden?”

Genç kız o günü hatırladı. O kadının karşısına geçip, sırf gıcıklık olsun diye Âdem’in onu nasıl öptüğünü arkadaşına telefonda anlatmasını ve gözlerinin içine bakarak, ballandırmasını hatırladı. O gün *keşke yapmasaydım* dediği günlerdendi ama dayanamamıştı.

“Damarıma basmıştı.” dedi kırıkça, hepsinin bu olmadığını zaten ikisi de biliyordu. Bazı şeyler dile geliyor, söze dökülmüyordu. Erken miydi, ya da geç mi kalmışlardı bilmiyordu ama söylemeye cesaret bulamıyordu! Onun duygularından emin olamadan söyleyemiyordu. O Âdem için neydi? Çekici bir vücut, yoksa yasak olan cezbeder teorisi mi! Onun için ne ifade ettiğini bilmezken, olmazdı. Daha adı konmamış bir ilişkileri vardı. Onunla ne yaşıyordu! Genç adamın sesi fısıltı gibi yankılandı kulağında, “Sebebini artık biliyorum, söylemesen de!” dediğinde Nur birden başını kaldırdı. Buğulu gözleri genç adamın gözleriyle birleşmişti. Balık misali ağzı açılıp kapandı.

Kapı tıklatıldı. Nur ve Âdem aynı anda kapıya baktı. Genç kız kendini zorla kollarından ayırıp, geriye atıldı. Saçlarını düzelterip, eteğini yokladı. Gömleğini de düzeltti. Âdem sakın bir sesle genç kıza bakarken “Gir!” dedi.

Funda kapının ağzında durarak, elindeki not defteriyle, “Toplantı salonu hazır ve dolmaya başladı efendim. Misafirlerimizde şirkete giriş yapmışlar. Başka bir arzunuz var mı?” diye bilgilendirdi. Âdem ona bakmadan, “Tamam, çıkabilirsin. Biz de birazdan geliyoruz, sen eksik var mı kontrol et.” diye buyurdu. Kadın arkasını dönüp kapıyı da çekerek odadan ayrıldı.

Nur, Âdem’e konuşma fırsatı vermeden kapıya doğru fırladı. “Ben odadan ceketimi alacağım, toplantı salonunda buluşuruz.” Kapıdan çıkarken genç adamın sesi duyuldu. “Bu konu kapanmadı, kaçamazsın!”

Az sonra Nur hızlı adımlarla toplantı soluna ilerlemeye çalışıyordu. Ceketini düzelterip, dosyaları göğsüne bastırdı. Kapıya uzanıp açacakken, "Merhaba!" dedi yanındaki ses.

Duyduğu sesle başını yana çevirdi. Gözleri gördüğü kişiyle bir an şaşırıp donsa da, kendini ele alıp çabuk toparladı. "Merhaba Duru, nasılsın?"

Genç sarışın kadın elini uzattı. Nur yüzünde müstehzi bir tebessümle, "Hoş geldin!" dediğinde karnında ağrılar baş gösterdi. Kapıya uzanıp açtı. Ona bakarak kibarca, "Buyurun!" derken sesi hafifçe titremişti.

Genç kadın gülümseyerek içeri girdi. Arkasından yardımcısı ve birkaç çalışanı da girince, Nur kapıyı arkasından çekti. Âdem kapıdan girenleri görünce koltuğundan kalkıp, ona yaklaşan kadına ev sahibi olarak centilmence uzandı. "Hoş geldin Duru, nasılsın?" Yüzünde mesafeli bir ifade, sesinde otoriter bir tonlama vardı.

Genç kadın ısıltılar saçan bir gülümsemeyle, "Hoş buldum Âdem. Biraz beklettim sanırım." derken gözleri *af* diler gibi kırpışlıyordu. Âdem'in yanındaki koltuğa yerleşti. Dosyaları masaya bırakıp, çantasını da ayağının dibine koydu.

Âdem çalışanlarına bakarak, "Başlayalım mı?" diye sorduğunda, bakışlarını Duru'ya çevirdi. "Siz de neler var?" Genç kadın yere eğilip çantasını kucağına aldı ve bir tomar dosya çıkardı. Onları Âdem'e uzatarak "Bunlar düzenlendi ama bir de birlikte bakalım." dediğinde bir tanesini eline almış, ilgisine sunmuştu.

Toplantı boyunca bir sürü dosya ele alınmış, bir sürü soru sorulmuştu. İki tarafta ciddi bir şekilde işlerine yoğunlaşmıştı. Nur diğer dosyalara geçip kontrole devam etti. Âdem de önüne yığılan raporları kontrol ediyordu. Bir kısmını kenara ayırıp, sekreterinin kontrol etmesi için bırakıyordu. Bir kısmını da daha sonra incelemek için aklının köşesine yazıyordu. Zihni yoğunlukla karıştığı için yanlış yapmak istemiyordu. Ataman International'ın New York'taki ofisi devralması kolay olmamıştı. Yani ortak olarak! Bugün Duru çalışanlardan birinin Ataman Otelinin planlarını rakiplerden birine el altından sattığını öğrenip, onu aramış ve acil bir toplantı talep etmişti. Tüm gün bu işe yoğunlaşmaktan, başı ağrıyordu. Tüm personeli değiştirme kararı

almışlardı. Şimdi bu iş için bir de ek süre ve zarar söz konusu olacaktı. Tazminatlarda cabası! Bu iş onlara pahalıya patlayacaktı. Ciro hesapları buna nasıl bir sonuç bağlanması gerektiğini belirleyecekti. Daha da önemlisi, New York ofisine daha tecrübeli olan kendi müdür yardımcısının geçmesine karar vermişti. Ve o gidince, yerinin boşaldığı alana iyi birini bulmak zorunda kalacaktı. Bu zamanda kişilik sahibi, işinin ehli insan o kadar azdı ki. Toplantı odasına girdiklerinden beri evrak, e-posta, anlaşma ve telefon trafiğine gömülüp kalmışlardı.

Âdem koltuğuna yaslanarak, kendinden emin bir ifadeyle genç kadına baktı. “Bu günlük bu kadar... Herkes çok yoruldu, zaten sorunun çoğunu da hallettik sayılır. Gerisi çalışanların maharetine kaldı. Biz de takipte olacağız zaten.”

Duru dosyayı masaya koyup, kollarını kaldırıp omuzlarını esnetti. Yanında oturan yardımcısına bakıp “Elif siz gidebilirsiniz, geç oldu. Kalanları yarın toparlarız, olmaz mı?” dedi tebessüm ederek.

Genç yardımcısı ve müdürleri ayaklanıp toparlanmaya başladılar. Âdem de kendi çalışanlarına aynı şekilde izin verdi. Toplantı salonundan herkes birer ikişer izin isteyerek gitti. Sonunda sadece üçü kaldı.

Nur boynunu ovalayarak, kendine gelmeye çalışırken Âdem ona bakıp, “Tutuldu mu yine?” diye nazikçe sordu. Nur gözlerini araladı. Uzun kirpiklerinin ardından yeşil zümrütleri parlayarak bakarken “Biraz ama geçer birazdan.” dedi Duru sofistike bir sesle. Kendini koltuğuna külçe gibi bırakırken “Acıktım, siz?” dedi nazik ve mesafeli ses tonuyla. Nur önce bu kadını kötü biri sanmıştı ama iyi birine de benziyordu. Ya da kıskançlıktan öyle itham etmişti. Âdem’in dediği gibi, ‘onu tanımıyorsun...’ Bir kere yerini biliyordu, mesafeli ve dengeli olması çok hoşuna gitmişti. Ondandır hoşlanmaya bile başlamıştı.

Âdem, sessiz kalan Nur’a baktı, “Ne yapalım?” der gibi. Genç kızda ona bakınca, “Ne dersin, yemeğe çıkalım mı?” diye sordu. Nur omuzlarını sarstı. “Olur, ben de acıktım.” Âdem, Duru’ya bakıp yerinden kalkarken, “Hadi bu günlük bu kadar yeter, yemek yiyip bir şeyler içelim, yarın tekrar devam ederiz.” diye konuyu bitirdiğini belli etti.

Bir saat sonra Nur bakışlarını yemek yiyecekleri mekânda gezdiriyordu. Geldikleri restoranı biliyordu. Daha önce Ersin’le buraya gelmişlerdi. Hatta burada Âdem’le karşılaşmışlardı. Nasıl unutabilirdi ki? Çatalını etine batırıp, bıçağıyla nazikçe kesti.

“Bu çok iyi geldi.” dedi Duru şarap kadehini alırken. “Buraya daha önce hiç gelmemiştim.” Âdem, Nur’a baktı. Burada nasıl karşılaştıklarını hatırlayınca da, dudakları küstahça kıvrıldı. Oğün onu nasıl kaskandığı aklına gelince, dişlerini göstererek sırıttı. Genç kızda onun düşündüğü şeyi tahmin edip güldü.

“Biz de daha önce birkaç kere geldik.” Nur su kadehini alıp dudaklarına götürürken, gözleri bir yerde takılıp kaldı. Onlara doğru yakınsıklı genç bir erkek, kararlı bir şekilde sakince yürüyordu. Nur onu tanımıştı. Nico! Kendinden emin bir şekilde masaya yaklaşp, yanına gelerek durdu. Annesinin bahsettiği damat namzedi burnunun dibinde duruyordu. İçtiği suyu zorlukla yuttu. Bardağı masaya bıraktı. Nezaket kurallarına uyarak yerinden kalkınca, genç adam saygıyla elini uzattı. Bakışlarını genç kıza mıhlayıp çekici bir gülümsemeyle elini tuttu ve o partide yaptığı gibi dudaklarını nazikçe üzerine koydu.

“Sizi burada görmek ne güzel bir sürpriz Nur Hanım. Gökte ararken burada buldum. Bir an uyur-gezer olduğumu bile düşündüm.”

“Merhaba Nico!” Ne diyeceğini bilemedi. “Sizi görmek de güzel.” Söylediği isimli telaffuzun samimi kaçacağını düşünüp, araya mesafe koydu.

Âdem sert bir ifadeyle yerinden kalkmış onlara bakıyordu. Şimdi kasırgalar, hortumlar kopacaktı. Onlar kalkınca, Duru da ayaklandı. “Bar bölümüne geçelim mi, yemek bitti zaten?” diye öneride bulundu. Nur başını sallayıp genç adama çevirdi. Âdem kıza sakince sordu: “Geçmek ister misin? İstemezsen geçmeyiz!” Sesinde garip bir titreşim vardı! Sanki uyarıyordu!

Nico genç adama elini uzatıp, “Nasılsın Âdem?” dediğinde, Âdem onu görmezden gelmeyi yeğlemeyi istedi. Gözleri kızgınca baksa da sesini sakın tutmaya çalıştı. Elini uzattı. “İyi, sen?” Aklında hâlâ annesinin söylediği şeyler vardı. Bu genç adam Nur’la ilgileniyordu ve bunu bilmek fena hâlde canını sıkıyordu.

Bayanlar önden, onlar arkadan bar bölümüne doğru ilerlediler. Nico, Âdem’e bakıp, “Ben burayı çok severim, arada sırada gelirim ama sizi daha önce hiç görmemişim. İlk defa bir restoranda bar bölümü görüyorum, bu da burayı özel yapıyor. Hem yiyip hem eğlenecek bir bölüm olması, inanın iki seçenikle de mutlu ediyor.”

Âdem bu adamdan kurtulmaya çalıştıkça, o gelip dibinde bitiyordu. Konuşmamasına, soğuk davranmasına rağmen bu onun umurunda bile değil gibiydi. Nur'un yanına gelip, kolunu bara dayayarak yanına sokuldu. Kadehi göğüs hizasına indirip, bakışlarını içeride gezdirdi. Aslında Duru'ya ayıp olmasa, Nur'u alıp hemen gitmek istiyordu.

Nur, Nico'nun varlığından tedirgin olmuyordu fakat Âdem'in koyu bakışlarından fena hâlde tırsıyordu. Öfkesi yüzünden okunuyordu. Kaşları çatık, çenesi kasılmış bir ifadeyle duruyordu. Onun vücudundaki gerilimini kendi teninde hissedebiliyordu. Ortamda hafif bir müzik çalıyordu. Yemeğini yiyen birkaç genç dans ediyordu.

"Kısa bir süre Nur'u ödünç alabilir miyim, onu koruyacağıma söz veririm?" dedi Nico erdemli bir hareketle ve genç kıza sorma gereği duymadan, elinden tutup piste sürükledi. Nur, Âdem'in bir sorun çıkarmasından çekindiği için, ona göz kırptı ve genç adamın peşinde yürümeye başladı.

Âdem öfkeyle bakıp onların arkasından bir adım atılmıştı ki, Duru koluna dokunarak, "Bırak Nur akıllı kız, kendini korumasını bilir." dediğinde onun da aradaki gerilimi fark ettiğini, o ana kadar sezemediğini anladı.

Âdem kızgın bakışlarını yanındaki kadına çevirdi. Gözleri yanar dağ gibi fokurduyor, ummanlar gibi derinleşiyordu. Genç kadının kolunda duran eline sertçe baktı. Duru mesajı almış olacak ki, elini hemen çekti. Bardağını alıp piste bakarken, "O genç ve güzel bir kadın, erkeklerin ilgisini çekmesi doğal." dedi saf, hiçbir art niyet olmaksızın. Bakışlarını Âdem'e çevirdi. "Onun ağabeyi olmak zor olmalı! Herkesin bu kadar güzel kardeşi olmuyor?"

Âdem sinirlendi. İnsanların 'kardeşi' sanmaları canını sıkıyordu. Değildi. Lanet olsun, onlar kardeş değildi! Bunu onlara anlatmak gibi bir gailisi yoktu. Öyle davranabilirdi fakat elini ayağını bağlayan, annesi ve babası vardı. O mantıklı ve sağduyulu bir adamdı. Ve bu yüzden kocaman şirketleri yönetiyordu fakat konu Nur olunca sağduyusu yok oluyor, düşünceleri köreliyordu. Hiçbir şey bilmeyen cahilden daha pasif oluyordu.

Nur nazikçe Nico'nun kollarına çekildi, bakışları Âdem'e kaydı. Canavara benziyor, her an yanındaki adamı yemeğe hazırlanır gibi

duruyordu. Bakışlarını piste çevirip, "Sadece dans içinse sorun yok, beni ödünç almanda..." diye takılıp espriye, ciddiyet kattı.

"Önce dans edelim, sonrası için izin alacağım! Seninle konuşmak istediğim özel şeyler vardı." diye belirtti. Dans ederken eğitim aldığı-
nı belli edercesine kollarında çeviriyordu. Nur'un gözleri ister istemez Âdeme kaydı. İfadesi buz gibiydi. Beline dolanan eller nazikti ve me-
safeli bir şekilde dans ediyorlardı.

"Sanırım annem, annenle bir şeyler konuşmuş. Aslında bu konu-
dan haberim olmadı. Eğer canın sıkıldıysa özür dilerim. Seni aramak
istedim fakat bunu yüz yüze yapmanın daha iyi olacağını düşündüm.
Ara soğuyunca tabii!" dedi genç adam dürüst olarak.

Onun konuya bu kadar çabuk girmesiyle kızın ifadesi yumuşadı.
"Açık konuşuyoruz öyle mi?" dedi ileri geri onunla hareket ederken.
"O zaman anneni bu işe karıştırdığın için sana çok kızdığımız ve ya-
kıştıramadığımı bil." Gözlerini devirdi.

"Haberim yoktu inan."

"Madem haberin yokmuş... sorun değil." dedi tebessüm ederek.
"Benim annemde aynı telaşa olduğu için seni anlıyorum."

"Tabii, anlarsın... Senin annenin, benimkinden kalır yanı olmadı-
ğını bizi bir araya getirmek için benimle görüştüğünde anladım."

"Seni mi aradı?"

"Garip bir şekilde sorguya çekildim desem. Üstelik bu konuyu biz
konuşmadan ailelerin araya kaynak yapması, çok saçma oldu. Ta-
mam, senden etkilendiğimi söyledim ama kapına dayanacağını düşü-
nemedim." dedi gülerek.

"Ben evliliğe zorlanan tarafın her zaman kadınlar olmadığını bili-
yorum. Bu konuda tek değilsin zaman zaman Adem'in üstüne de gidi-
yor." diye söylendi. "Seçilmek hoş bir şey değil."

"Seçilen taraf sen olursan, ben bile hiç umursamadan takarım hal-
kayı parmağıma." Sözlerinde bir hayli samimiydi adam.

Bu açıklamayı ve teslimiyeti beklemeyen kız, "İnanılmaz derecede
rahat kur yapıyorsun. Daha beni tanımıyorsun bile. Belki anlaşılamaya-
cağız, belki cadının tekiyim, belki bir sevdiğim vardır! Belki kısırım!

Belki de, belkilerle dolu bir hayatım vardır, ne biliyorsun?" dedi biraz ciddi, biraz muzipçe. "Bu kadar iyi kur yapan bir adamı ciddiye nasıl alırım! Ayrıca sen de evlenmek istemezsin tanımadığın biriyle. Kesinlikle, bu ailelerin saçma dayatması boşa..."

Nur dönerken gözlerini Âdem'e kaydırды, onun Duru'yla konuştuğunu görüyordu ama kendini de göz hapsinde tutmayı ihmal etmiyordu. Sanki en ufak bir temasta uçacak ve onları birbirinden ayıracaktı.

Nico çapkınca sırıttı. "Benim senden uzak durmamı söylemeyeceksin değil mi?"

Nur bakışlarını Âdem'den Nico'ya çevirdi. Aptallık yapmanın âlemi yok diye düşündü. Gerçekçi olmak lazımdı. Açık konuşması gerekiyordu. "Bunu söylesem kabalık etmiş olur muyum? Seni kırmaktan çekiniyorum ama istemiyorum."

Genç adam incinmiş gibiydi. "Ama neden...? Yani en azından reddedilmenin sebebini öğrenmek isterim." Kız bakışlarını kaçırdı. Bir sebep anlatmak gerekmezdi. Birilerine, sırf onlar rahatlayacak diye özel bir açıklama gerekmezdi. "Başkası mı var?" diye sordu, merakını saklayamıyordu.

Nur pistin ortasında duraladı. Ellerini, elinden çekip hareket etmeyi kesti. Biraz kenara kayarak, pistin kıyısına geçti. Genç adamda onunla birlikte hareket etti. "Seni kırmak istemiyorum. Gerçekten. Hem birkaç defa görüştük, evlenmeyi düşünmen saçmalık. İnsanlar evleneceği kişileri bu kadar kısa zamanda tanıyamaz."

"Ben daha önce hiçbir kadın hakkında böyle düşüncelere sahip olmadım. Hatta evlilik bana uzak bir kelimeydi ama... Bir sürü sevgiliyim oldu fakat annem sürekli seni anlatıyordu. Nur şöyle, Nur böyle..."

"İyi de annen beni ne kadar tanıyor ki, o da annemden duyduğu kadar biliyor. Bir insan hayatını birleştireceği kişiyi başkasının fikriyle irdelememeli."

"O gün o partiye de sırf senin orada olduğunu öğrendiğim için geldim. Merak ettim seni! Aslında amacım sadece seni görüp gitmekti. Anneme beğenmediğimi söyleyip, rahat bırakmasını sağlayacaktım. Ama seni görünce, her planım alt üst oldu ve işler değişti." Bakışlarını devirdi. "Hani görücü usulü dedikleri şey var ya, ben seni görünce bu

mantıksız şey birden en mantıklı şey oluverdi. Aklımın ucunda dahi olmayan evlilik, kalbimin ortasına yerleşti.”

“Yani seni çeken bir beden ve iki güzel söz öyle mi?” Nur başını olumsuz anlamda sallayarak genç adamın itirafını reddetti. Bu saçmalıktı! Onunla birkaç karşılaşma dışında görüşmemişti. Bu kadar kısa zamanda bir insanın böyle güçlü duygular yetiştirmesi ona inanılmaz gelmişti. Hayatında başkası olmasa bile, akıllı bir kadın birkaç defa gördüğü bir adama ömrünü teslim etmezdi.

“Seni kırmayı gerçekten istemem ama imkânsız gerçekten.” Kimsenin duygularıyla oynamak istemezdi. Ya da onları kırmak ama buna mecburdu. *Ah anne kendi başına işler açıyorsun? Yine başıma, durduk yere çorap ördün.* Nico genç kızın çenesine dokunarak yüzünü nazikçe kendine çevirdi. Bakışları kesişince, “Hiç umut yok mu?” diye sordu ısrarla.

Genç kız bu diretmenin manasını sezemedi. Adam gözlerinde biraz olsun umut aradı. Nur kafasını olumsuz anlamda sallarken, saçları başında dalgalanıyordu. Yanakları da tuhaf biçimde yanıyordu. “Başlarda sadece arkadaş olabiliriz, belki sen beni tanıyınca fikrin değişir.” diye öneride bulundu.

“Bu söylediğin olanaksız... Olamaz, imkânsız. Ben başkasını severken... Yani kısacası, bu iş olmaz.” İtirafını yaparken kendine inanmıyordu ama bu işi saklamak da istemiyordu.

Âdem bakışlarını kısa bir an onlardan ayırıp, içkisini almak için bar tezgâhına yöneldi ve arkasını döndüğünde, onları pistin kıyısında samimiyetle konuşurken bulmuştu. Tüm sinirler bedenine pompalanırken, öfkeyle elindeki bardağı sıktı. Nico bir şeyler söyledi. Nur utanmış olacak ki yüzü kızarmıştı. Onun kızardığını buradan bile görebiliyordu ve lanet olsun! Onun yüzünün kızarma sebeplerini de çok iyi biliyordu. Sonra genç adam elini ona sürme hadsizliği yaparak, Nur’un çenesini kaldırdı. Âdem şimdi patlayacaktı. Sağduyulu tarafı vücudundan ha çekildi, ha çekilecekti. Artık kendine hâkim olacağını hiç sanmıyordu. Nico’nun eli yanağına kayınca film koptu. Bardağı yere fırlatıp hiddetle öne atıldı. O adamın parmaklarını tek tek kırmak istiyordu. Duru bardağın sert zemine çarpmasıyla sıçrarken, onun neden bu kadar sinirlendiğine anlam veremiyordu.

Âdem uzun birkaç adımda piste bodoslama daldı. Nico'ya öfkeyle yaklaşıp, adamı omuzlarından çekerek genç kızdan uzaklaştırdı. Ne kadar sakin olmaya çalışsa da, olamıyordu. O adamın sevdiğine dokunmasına dayanamıyordu. Aslında şimdi ağzını burnunu dağıtmak istiyordu ama işin içinde rezalet çıkması vardı. Nico birkaç adım gerilerken, sert bakışlarını çevirdi. "Bir sorun mu var Âdem?" dedi sakin kalmaya çalışarak, fakat gözleri pek sakin gibi bakmıyordu.

Âdem bakışlarını Nur'a çevirdi. O yokmuş gibi davrandı. Bu yurgan bir biçimde, "Buraya gel!" diye emretti. Nur ürkünce Âdem uzanıp yanına salınmış elini kavradı. Kendine hiç de kibar olmayan bir biçimde çekerken, Nur "Neler oluyor Âdem?" diye masumca sordu. Afallamıştı. Sadece konuşuyorlardı bu kadar kızacak ne vardı ki! Âdem bakışlarını Nico'ya çevirip dik dik baktı. "Ondan uzak duracaksınız! O, oyuncak değil. Senin elinde harcanacak bir obje hiç değil!"

Nico önce şaşkınca gözlerini açtı. Âdem'i ilk defa böyle kızgın ve öldürecek gibi bakarken tepkili görüyordu. Tamam, korumacı yanını anlıyordu ama bu biraz fazlaydı. Nur yetişkin bireydi. Belki çapkınlığından korktuğu için böyle davranıyordur diye düşündü. İşi şakaya vurmaya çalışarak ellerini kaldırıp, teslim oluyormuş gibi sırtıttı. "Sakin ol dostum, kardeşine bir şey yapmadım, sadece konuştuk."

Nur bakışlarını Âdem'e çevirdi. Bir şey, bir sözcük, bir kelime bekledi. Fakat olmadı. 'Kardeşi' demişti ve o hiçbir açıklama yapmamıştı. Aksine genç adama bakarak, "Evet, ondan uzak dur." diye direktmişti. Ondan uzaklaşmaya, elinden kurtulmaya çalıştı ama o kadar baskındı ki başaramadı.

"Bak kardeşinle sadece konuşuyordum, kötü bir niyetim yok. Durum ciddi, ben ciddiyim."

Nur, Âdem'e yaklaşıp, "Evet, ağabey... Sadece konuşuyorduk." dedi içi kan ağlasa da sinirlerine engel olamıyordu. Âdem duyduğu kelimelerle kıza döndü. Gözleri öyle derin bakıyordu ki, baktığı yerleri karanlığa veriyor ve öfkesiyle nefessiz bırakıyordu. Onun bakışlarından ürküp yutkundu kız ama adam sessiz kaldı.

Nico Nur'a göz kırptı. "Artık gitsem iyi olur, Âdem çok sinirli ve beni hoş karşılamak gibi bir niyet barındıracağı da benzemiyor. Eğer fikrin değişirse... ben bekliyor olacağım..." dedi küstahça. Sinsi

Bakışlarını kısa bir süre Âdeme çevirdi, tekrar genç kıza kuşkuyla baktı. "Ben artık gideyim."

Kızın mağrur gözlerine düşünceli bir ifade yerleşmişti. "Bu nazik düşüncen için teşekkürler Nico ama fikrim sabit kalacak." Yüzünde karışık bir ifade vardı. Akıllı karışık olmasına rağmen sakin kalmaya çalışıyordu. "Kusura bakma az önceki olanlar için." Bakışlarını kızgınca Âdeme çevirdi. "Ağabeyimde zaten fevri davrandı, öyle değil mi Âdem?" dedi dişlerini gıcırdatarak. Aslında suratına okkalı bir yumruk savurmak istiyordu ama sözleri adamın karnına tekme atmış kadar sertti bilmiyordu.

Âdem kızı yanına çekti. "Hiç de fevri davranmadım, sana sürdüğü elini kırmadığıma dua etsin." Ona doğru bir adım yaklaşıp dişlerinin arasından, "Bir daha seni onun yanında görürsem, etini kemiğinden ayırırım çakal!" diye tehdit etti. İki azgın boğa gibi karşı karşıya geldiler. Gözleri yakıyor, bedenlerindeki gerginlik ortamı deprem gibi kuşatıyordu. Bakışlarındaki acımasızlık haddini bildiriyordu. "Anlaşıldım mı?" diye sordu Nico'ya.

Nico aslında tehdide pabuç bırakmazdı ama konu Nur olunca, eli mahkûm sakin olmaya çalışmıştı. Sonuçta 'ağabeyiyle' ters düşmenin âlemi yoktu. Çenesindeki kaslar seğirirken, "Hoşça kal Nur." dedi ve çıkışa yöneldi. Çıkmadan öncede Âdeme ölümcül, hain bir bakış atmadan edemedi.

Âdem genç kıza döndü. Elini kurtarma çabalarını bertaraf edip, çekiştirerek bara doğru sürüklemeye başladı. Giderken de öfkeyle; "Yanımdan ayrılma ve şu lanet elini çekmeyi de bırak." diye kızgınca söylendi. Nur sürüklenmenin sebebiyle ayaklarındaki ayakkabının azizliğine uğrayınca, sendeledi. "Yavaş, bu topuklu ayakkabılarla hızlı yürüyemiyorum." Adamın koluna asıldı doğrulmak için.

Âdem genç kızı dirseğinden tutup nazikçe doğrulturken, "Affeder-sin, iyi misin?" diye sordu burukça. Sesi az öncekine göre daha sakin-di. Genç kız saçlarını önünden çekip kızgınca bakarak, "Hayır, değilim seni fındık beyinli!" diye huysuzca homurdandı.

Âdem onun eski hâline döndüğünü görünce, bar tezgâhına yaklaşıp Nur'un çantasını aldı. Onlara şaşkınca bakan Duru'ya, "Kusura bakma, seni eve bırakamayacağım... Yarın görüşürüz, iyi akşamlar!"

diyerek cevap beklemeden kapıya yöneldi. Nur genç adamın peşinden çekiştirilirken, sadece elini kaldırıp, “Görüşürüz.” diyebildi. Ve ardından sürüklenir gibi çıkışa yönlendirildi.

Nur lavaboların olduğu bölüme gelince, elini genç adamın elinden kurtardı.

Âdem bıkkınca geriye döndü. Gözleri hâlâ kızgın bakıyor olmasına rağmen, sakince konuşmaya çalıştı. “Nur hadi benim evime gidelim, orada sakın kafayla konuşalım. Burası yeri değil.”

Nur başını yana devirip, gözlerini kıstı. Suratı öfkeyle kızarıırken, “Hayır, ağabeyciğim! Ben kendi evime gideceğim. Sen nereye istiyorsan git!” dedi, lavabonun kapısını hışımla iterek içeri girdi.

Daha lavaboların bulunduğu tezgâha yeni yaklaşmıştı ki, kapı hızla açılır açılmaz irkildi, kim bu nezaketsiz kadın diye aynadan gelene bakar bakmaz, öylece kaldı. Âdem’in karanlık ifadesi ve öfkeli gözleri ona bakıyordu ve pek tekinde durmuyordu. Lavaboya tutunarak arkasını döndü. Kızgınlığını bastırmaya çalıştı. Öfkesi burnundaydı. Ve peşinden gelmesine şaşırmıştı.

“Gitsene. Beni yalnız bırak. Şimdi görmek istemiyorum seni, kalbini kırarım, git...”

Âdem öne bir adım attı. “Kör müsün, burası yeri değil eve gidip konuşalım hadi!” dedi kaba bir tavırla. Zaten kendini zor tutmuştu ve içindeki öfke hâlâ sönmemişti. Nur meydan okur bir tavırda ona baktı. Saçlarını geriye savurup, kendine güvenen bir ifade takındı. Âdem onun kafa tutan bakışlarına kızdı. “Lanet olsun Nur! Adam herkesin içinde ayan açığa sana kur yaptı ve sen de buna ses çıkarmadın!” Derin bir nefes alıp dişlerini sıktı. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. O sırada kapı açıldı ve bir kadın içeri girdi.

“Aaa, şaşırdınız herhâlde, burada ne işiniz var sizin? Çıkın lütfen.” Onu tepeden tırnağa da süzmeyi ihmal etmedi. Âdem’in zaten heyheyleri sınırdaydı. Kadına hükmeden bir zalimlikle baktı. Kadın bakışlarının keskinliğinden ürkmüşken, bir de gürlemesini duyunca yerinde sıçrayarak kapıya yöneldi.

“Defol...”

Nur kızgınca bağırdı. “Ne bağıırıyorsun kadına? Sinirini başka-

larından çıkarma. Hem milletin ortasında sahip çıkmıyorsun hem de sinirlenip esip gürlüyorsun. Bana diyene bak, kur yaptı diye... Sana ağabeyi dediler, kılını kıpırdatmadın." Ona doğru bir adım attı. "Doğru ya, bizim ilişkimizin bir adı bile yok! İsimsiz değil mi ağabey, daha adını koyamadık?"

Âdem sert bir adım atıp kolunu öfkeyle kavradı. Parmakları canı yanasıya vahşice sıktı. "Bana bir daha ağabey deme!" Öyle iğrenir gibi söylemişti ki, genç kız kolunu çekmeye çalışırken, tüm sinir sistemi çöktü. Artık daha fazla tutamadı kendini. "Ne diyeyim, lanet herif! Bizim adını koyamadığımız şeye; ne dememi bekliyorsun! Orada dikildin! Onların bizi kardeş olarak algılamalarına, öyle lanse etmelerine ses çıkarmadın. Bekledim, bir tepki ver diye ama sen oralı bile olmadın. Aksine bir de beni sürükleyerek çıkarıp, millete alay konusu ettin. Ağabey demesi zoruna gitmiyor da, kur yapmasına mı öfkeleniyorsun?" Elleri yumruk yapıp göğsüne savurdu. Onu önünden iteledi. "İntikamını mı aldın, yıllardır bu anı mı bekliyordun? Mutlu oldun mu bari?" Âdem söyledikleriyle incecik kolunu bırakarak, karnına tekme yemiş gibi geriye ittirdi. Genç kız bir adım geri savruldu. Bakışları tuhaf şekilde karmaşıktı.

"Nur sen düşünme yeteneğini mi kaybettin? Bir tek ben mi düşünüyorum olacak olanları! Şimdi ben herkese böyle bir şey söylersem, onlar hakkımızda hemen senaryolar düzmeye başlamazlar mı? Bunun sonucunu hiç düşündün mü?"

"Ne yani, bunları ben kurdum aklımdan öyle mi? Lanet olsun, sen ağzını açıp tek kelime etmedin. Herkese, resmen bu benim kardeşim diye kabullendin."

"Saçmalıyorsun. Ben öyle bir şey demedim."

"Demene gerek kalmadı zaten... Gösterdin. Demek şimdide saçmalamaya başladım! Demin kördüm, az önce beyinsiz, şimdide bu... Aferin! Çok güzel analiz ediyorsun... Vay be, ben ne beyinsizmişim... Sevgilin miyim, kardeşin miyim? Yoksa sadece oynadığın oyuncağın mıyım? Ben ne olduğumu bilmiyorum! Senin karasız tavrına katlanamıyorum. Bir belirsizlik içinde sürüp gidiyoruz, ben buna daha fazla dayanmak istemiyorum." Adamın şaşkınlığı katlanırken kız ona yaklaştı. "Ben senin için ne ifade ediyorum? Neyinim senin? Ama yok, boş ver bitirelim gitsin en iyisi bu zaten..."

Âdem sinirle ellerini saçlarına daldırdı. Bakışları koyulurken, “Ya, senin üzerine laf çarpıtan birini tanımıyorum. 2 dakikada konuyu buralara getirdin ya, helal olsun! Pes! Sana öyle bir şey demedim, sadece yanlış anladığını söyledim. Bu konuyu neden bu kadar büyütüyorsun?”

Nur şimdi çıldıracaktı. Büyüten o muydu? Bu konu bu kadar basit olamazdı. Sinirden ellerini yumruk yaptı. Gözlerindeki akmaya hazır bekleyen yaşları geri itip burnunu havaya dikti. Âdem titreyen dudaklarını görünce, kendine küfredip yanına yaklaştı. Nur bir adım gerileyip, “Yaklaşma!” diye haykırdı. Gözleri iyice dolmuş, görüş alanı buğulanmıştı. Şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyordu.

Âdem kendini toparlamaya çalışıp derin bir nefes aldı. “Nur... Canım bak...” Genç kız titreyen dudaklarını aralayıp, “Madem saklayacaktın ne demeye benim aklımı çeldin! Niye umutlandırdın? Uzak dur benden tamam mı, hem o zaman saklaman- utanman gereken bir şeyde kalmamış olur. Bitirelim, sen de kurtul...”

Tüm sözleri yüreğine bir hançer sapladı.

Âdem sinirle kasıldı. Onun bitirelim deyip durması, içinde kocaman yaralar açıyordu. Nefesi kesiliyordu. Suratı gerilirken gözleri patlamaya hazır volkanlara benziyordu. “Bu oyun değildi kahrolası! Zora geldim mi, ben istemiyorum, bitti diyemezsin! O lanet beynin bunu anlamamakta direniyor! Görmüyor musun seni kaybetmekten ne kadar korktuğumu! Anlamıyor musun, seni kaybedemem!”

Âdem anlamıyordu bu kızın aklı nasıl çalışıyordu. Sadece söylememişti ve bunu aileleri düşünerek yapmıştı. Ailesinin bu işi başkasından duymasını istemiyordu. Zamanı gelince onlardan duymalarını istiyordu. Bunu Nur’a anlatmasına gerek olmadığını çünkü onun da kendi kadar ince düşüneceğini sanmıştı fakat yanılmıştı. Her şeyi yanlış anlamıştı. Üstüne bir de alınganlık yapmaya başlamıştı.

Genç kız topuklarının üzerinde arkasını döndü. Yanağına salınan yaşı ona göstermek istemiyordu. “Uzak dur benden, yanıma yaklaşma...” Kapının kolunu tuttuğu an, genç adam öne atıldı, kolundan kavradı. Onu kendine sertçe çekti. Genç kızın bacaklarında derman çekilir gibi oluyordu. Durdu, sadece bekledi. Âdem onun sırtını kendine çekerek yasladı. Sıcaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun kalp

ritmini kendi bedeninde hissetti. Kolları arasında vücudu titrediği an içinden bir şeyler kopuyordu. Bir de omuzlarının sarsılmasını hissedince, kendine lanetler yağdırdı. Başını eğip omuzunun üzerinden kulağına sokuldu.

“Annemler bu olayı duyunca nasıl hisseder, hiç düşündün mü? Bir anda iki çocukları da farklı bir şekilde anılıyor. Canım, sadece onların bizi yanlış anlamasını istemiyorum. Onların bu ilişkiyi ilk bizden duymasını istiyorum. Şimdi biri gördüğünü diğerine anlatacak, öteki bire beş katacak, dedi kodu kazanı kaynayacak. Ve her şey kötü olacak. Bunu düşün! Onlar için ne kadar yıkıcı olur fark et. Biz onların hayaliyken, yüz karası hâline geleceğiz. Haklıyken, haksız duruma düşeceğiz. İnsan içine çıkamayacak hâle gelecekler. Burada bir tek bizden bahsetmiyoruz, onlarda var bu ilişkinin içinde! Üzme beni lütfen... Yanlış anlamana dayanamıyorum.”

Genç kızı omuzlarından tutup, usulca çevirdi. Sırtını geriye ittirip bedenini kapıyla kendi arasına hapsetti. Vücutları birleşirken şefkatle baktı. Genç kız hâlâ hıçkırarak sessizce ağlıyordu. Islak yanaklarını ellerinin arasına alıp, yüzünü kendine çevirdi. Kırgın gözleri kendinkisiyle buluşunca, nefesi kesildi. Ağlamasına dayanamazdı. Yanaklarını kurularken, dudağını gözkapaklarının üzerine bastırdı. “Seni seviyorum... Sen benim sevgilim değilsin sadece, her şeyimsin. Bunu bir daha düşünme. Bir daha ayrılığı ağzına alma. Buna dayanamam...”

Nur şok olmuş vaziyette duruyordu. *Seviyorum* demişti! Eliyle, nemli burnunu yukarı ittirdi. “Beni seviyor musun gerçekten?” dedi masumca gözlerini açmış, sesi çocukça bir saflıkla çıkmıştı.

Genç adam biraz daha sokuldu. “Seni ölümüne seviyorum.” Dudaklarına sahiplenici bir öpücük bırakarak, aşkını mühürledi. Geri çekilip derin derin nefesler alırken, “Beni pastayla kovaladığın günden beri çok seviyorum.” dedi genç kızın nefesi kesilirken.

Gerçekle rüya birbirine girmişti. Nur titrek parmaklarıyla erkeğin yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerine baktı. Gözyaşlarıyla parlayan gözleri, maviliklerine odaklandı. Söyleyeceği şey onun için öyle zordu ki, bunu başarabileceğini sanmazdı.

“Seni seviyorum Âdem Ataman!” Heyecanlanan kalbi acıdı. “Hep sevdim, ama korktum... Kaçtım. Amerika’ya da bu yüzden gittim.”

Bakışlarını kaçırdı. Kollarını genç adamın boynuna sararken, "Seni çok seviyorum. Kaybetmekten korkuyorum!" diye itiraf etti.

Âdem alnını alnına dayadı. "Ölümüne sevdim..."

Genç kız hıçkırıklarla karışık bir gülücük attı. "Ölüme kadar!" Dudakları yeniden birleşirken ikisi de bir nebze olsun rahatlamıştı.

Gözler yalan söyler mi?

Geniş arabanın kaliteli siyah deri koltuğuna iyice yayılmış, huzursuzca kapiya çekilmiş, kolunu kapının kenarına yaslamış sessizce duruyordu. İçinde bir milyon olmuş sorular ve anlayamadığı huzursuzluğun eşliğinde bunun sebebini düşünüyordu. Annesi ona tuhaf davranmıştı dün! Sebebini bilmiyordu ama gözünü sürekli üzerinde hissediyordu. Kaçamak bakışlarını, el altından araştırmacı yanını ve ağzını arama tavırlarını fark etmediğini sanıyordu. Bu kadına neler oluyordu? Ya menopoz annesini fena çarpmıştı ya da bir şeylerden şüpheleniyordu? Nur'u takıntı hâline getirmeye başlamıştı. Hayır, anlayamadığı! Bakışları sıra sıra dizilmiş ağaçların arasından kaymış, hızla giden aracın camından amaçsızca bakıyordu. Ne düşündüğünün farkında bile değildi ama içine oturan kasvetle derinden bir iç gerip, başını yanına çevirdi. Annesi dalgınlıkla, dizlerindeki kitabını okumaya çalışıyordu.

"Anne, bizim gelmemiz şart mıydı? Siz gitseydiniz işte babamla, hem baş başa kalırdınız. Biz evde kalırdık yine, hiç çekici gelmiyor şimdi Leyla teyzelerin sohbetleri. Hele o kadınların dedikodusunu çekmek, açıkçası beni geriyor."

İtirazının bir işe yaramayacağını bildiği hâlde, homurdanma eşliğinde devam etti. Yaşlı kadın, onun aksine daha açık olan yeşil bakışlarını, elinde tuttuğu kitabından kaldırdı, manalı bir biçimde gözlerini süzdürdü. Bakışları dalgın ve düşünceliydi. Parmaklarının ucuyla burunun üzerine kaymış gözlüğünü yukarı ittirdi. Biraz kızgın mı bakıyordu? Yoksa amaçsız mı, anlayamadı! Nur'a öyle gelmişti herhâlde!

"Hayır, anlamıyorum... Bu ısrar niye? Benim bu hafta planlarım vardı. Şimdi orada sıkılıp duracağım. Bir de senin arkadaşların sürekli

sıkıştıraraklar evlilik diye. Allah'ım, kafayı sıyırmadan dönerim umarım."

"Sen kız değil misin?" diye veryansın etti. "Kadın muhabbeti seni nasıl bu kadar sıkar? Hem onlara haksızlık etme, sana bayılıyorlar, sevdiklerinden öyle davranıyorlar."

Nur alayla burnunu kıvırdı. "Tabii, sürekli oğullarını ve yeğenlerini, süsleyip püsleyip önüme koyuyorlar. Valla anne işi büyüteyim ilk işim sana bir kanal açmak olacak. Bekar Kalmasın, Nermin Ataman evlendiriyor! Belki başkalarını evlendirince, bizim yakamızı bırakırsın. Allah'tan sonradan akıl edip Seval'i aradım. Yoksa can sıkıntısından çatlardım."

O anda kadar sessiz kalan Âdem bakışlarını dikiz aynasından arkaya çevirdi. Gözleri birleşince sinsi bir sırıtışla, "Ben de Ersin'i çağırdım! Şimdi ne olacak!" dedi duru bir sesle.

Gözleri irilen Nur, "Ne?" diye feveran etti. "Savaş çıkacak ne yaptın? Bana neden sormadın?"

Orhan Bey, "Niye bu kadar şaşırdınız, küsler mi arkadaşlarınız?" diye sordu. Nur koltuğunda geri yaslanıp omuzlarını düşürdü. Kollarını göğsünün altında bağlayıp, suratını sallandırdı. "Hayır baba... Ama kendinizi üçüncü dünya savaşına hazırlasınız iyi olur zira geçen sefer bir araya geldiklerinde canımızı zor kurtardık."

Orhan Bey bu sefer kaşlarını kaldırarak dikiz aynasından kızına baktı. Gözünün biri hafifçe kısılmıştı. "Siz birlikte arkadaş toplantısına mı katıldınız?" Meraklı bakışlarını oğluna çevirdi. "Sen de Ersin'den pek hoşlanmazdın bildiğim kadarıyla. 'Şu iş bir bitse,' deyip duruyordun, ne oldu? Şimdi dost olacak kadar ileriye nasıl gittin?"

Aslında konuşmasını yinele alsalar, içinde bir sürü soruya, yanıt arayan ima yayması barındırdığını fark ederlerdi. Gerçi Nur fark etmese de Âdem kısa bir an babasına kaçamak bir şekilde bakmış ve bakışları kesiştiğinde kaçmıştı. Yaşlı kurt bir şeylerin peşindeydi. Onun bakışlarından anlayabiliyordu. Nur dikiz aynasına bakınca, bu seferde bakışları babasıyla çarpıştı ve ortada yıldırım çarpması gibi bir aydınlanma oluştu. Onun bu bakışlarını biliyordu. Babasının gözlerinden kaçıramadı gözlerini. Biliyordu ki kaçırırsa, bir şeyler olduğunu çakacaktı. Onu tanıyordu. Yılların iş dünyasını fırtına gibi kavuran yaşlı

kurdun, bu bakışlarını yabana atamazdı. “Sanki bir şeylerin peşinde-sin yaşlı kurt,” dedi alaya alarak.

“Asıl siz bir şeyler saklıyorsunuz...” der gibi başını salladı. Ya da bu suçluluk psikolojisiydi, kendilerini kötü hissettikleri için böyleydi. Annesini dürtüp, rahatsız etti. Onun sır dolu bakışlarına maruz kaldıkça, yanağının içini dişlediği için canı fena hâlde acıyordu. Âdem arabayı çiftliğin girişinde durdurdu. Babası arabadan çıkarken, kolunu koltuğa yaslayıp arkasına döndü. “Anne siz inin, ben valizleri getirim.”

İkisi de arabadan inince Âdem arabayla yanlarından ayrıldı. Nur annesiyle, çiftliğin sağ kanada yöneldi. Annesi bir kolunun altına portföy klasik deri çantasını sıkıştırmış, diğer kolunu da kızına vermişti. Çiftliğin içine girdiklerinde gözlerine baktı. “Sonra görüşürüz anne, ben üzerimi değiştirince gelirim...” Tam yanından ayrılıyordu ki, annesi kolundan yakalayıp onu durdurdu.

“Kızım nereye, odan bu tarafta!”

Nur olduğu yerde kaldı. Eliyle doğu kanadını göstererek, “Ama benim odam bu tarafta anne...” dedi duru bir sesle. Annesi tekrar konuna girdi. “Artık değil, o tarafta çalışma varmış sen bizim sağ odamızda, Âdem de sol odamızda kalıyorsunuz. Doğu cephesi şu anda tekin değil.”

Nur annesinin çekiştirmeleriyle yeni odasına girip bakınırken, kapı çaldı. Nermin Hanım kapıya daha yakın olduğu için hiç tereddüt etmeden açtı. Âdem elinde valizleri, kaşları biraz çatıkça kapıda belirdi. Nur’un valizini kapının girişindeki duvar dibine bırakıp, “Neler oluyor anne, nereden çıktı bu çalışma? O kadar yol valizleri boşa taşıttım çocuklara, önce diyebilirdin! Hem benim neden haberim yok bu tadilattan?” diye çıkıştı.

Yaşlı kadın gözlerini süzdürerek, “Biz de yeni karar verdik oğlum. badana boya yaptıralım temizlensin dedik, eskimişti!” Âdem sağ kaşını hafifçe havaya kaldırıp, “Sadece bizim odalarımıza mı tadilat yapıyorsunuz, sizin odalarınızda neden yok? Ayrıca madem böyle bir şey yapıyorsunuz, bizi neden çeke çeke getirdiniz buraya.” diye veryansın etti.

Genç adam bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştı. Düşündüklerinin yanlış olduğunu var sayıyordu. Zira öyleyse...? Nermin Hanım

kaşlarını kaldırıp yerinde huzursuzca kıpırdandı. Oğlunun koluna girip dışarıya yönlendirirken, “Hadi annem sen de odana geç de yerleş. Karnım acıktı benim. Bir an önce yemeğe çıkalım yoksa şekerim düşer. Hem her şeyi size haber vermek zorunda olduğumuzu bilmiyordum. Roller mi değiştik?” diye azarladı.

Âdem annesinin çekiştirmeleriyle odadan çıkarken, kaçamak bakışlarla Nur’a baktı. Genç kız dudak büküp, omuzlarını sarsarken, “Ben bir şey anlamadım!” ifadesini takındı.

Onlar gitti, genç kız odanın ortasında kalakaldı. Annesi neler yapıyordu? Kapının yanındaki valizine yöneldi. Yardımcılarına izin vermişti, doğu cephesi tadilattaydı ama buna rağmen buraya misafir davet etmişti. Bu kadın kafayı mı sıyırmıştı. Burada bir şeyler dönüyordu ama bir türlü kavrayamıyordu. Ve burnuna hiç iyi kokular gelmiyordu! Özellikle söyledikleri yalanın: yani sırrın pis kokusunun çiftliği sarmasından fena hâlde tırsıyordu. Bu konuyu onlardan duymalarını yeğlerdi. Böylece onlara dertlerini düzgünce anlatır ve kızmalarına engel olabilirlerdi.

Odasına yerleşen Nur yarım saat sonra avare gibi ortalıkta dolaşıyordu. Bir tane yardımcıları ortada yoktu, kızların hepsi aynı anda mı izne çıkmıştı. Seyislerde onlardan kaçır adım uzaklaşıyordu. İnce toprak yola çıkıp, elini alnına siper ederek güneşten gözlerini korumaya başladı. Âdem ellerini cebine sokmuş, üzerinde salaş eskitme kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle dikiliyordu.

“İkisi birden nasıl geliyorlar, arabaları mı karşılaşmış?” diye sordu.

Nur başını çevirip dudaklarını, “Bilemem” der gibi çocukça bir tavırla bükte.

“Konuşmadınız mı?”

“Konuştuk, arabayla geliyorlarmış! Bana sorma. Ben de önce yanlış anladığımı sandım ama sonra ciddi olduklarını kavradım. İkisinin sesi de telefona aynı anda geldi. Yani, oyun oynamıyorlarsa...” diye tamamladı düşüncelerini.

Âdem kaşlarını yukarı kaldırdı. Bulut berraklığını taşıyan bakışlarından kısa bir an yıldırım geçti. “Ben sana diyorum, o ikisinin arasında bariz bir çekim var, ya da bizden sakladıkları bir sırları var.”

Nur elini tekrar gözlerine siper edip bakındı. Nerede kalmıştı bunlar, arayalı kaç dakika olmuştu? Köşedeki sapağı dönmek bu kadar uzun sürmüyordu.

“Saçmalama Âdem, onlar gibi birbirini yiyen iki kişi, nasıl birlikte olsun! Boş buldukları ilk anda birbirlerini boğazlar onlar. Karga gibi kim daha evvel gözlerini oyacak diye bekliyorlar.”

Âdem’in dudaklarının kıyıları küstahça kıvrıldı. Gözleri eğlenceyle yanarken, “Sence...?” dedi duru bir sesle.

Genç kız kavrayamadı önce, kafasını sallayarak, “Ne sence?” dedi saf saf ama sonra birden anladı ne demek istediğini. “Hiç de! Biz onlar gibi kavga etmiyorduk bir kere! Sadece biraz zıtlık vardı ama hepsi bu!” Âdem kaşlarını alayla kaldırıncı, geçmişî hatırladı. “Tamam, biraz münakaşa etmiş olabilirdik ama hepsi bu...” diye directti. Genç adamın yüzünde eğlenceli bir gülüş belirirken, kulaklarına ziyafet sunan kadifemsi bir kahkaha yükseldi. Bu tatlı tınıyla memnun olurken, yaklaşp omuzla dürttü. “Tamam, kahrolası, ediyorduk ama suçlu hep sendin! Ben çok usluydum.” dedi inatçı tavrıyla. “

“Sen...?” dedi adam alaylı inanamaz tınısıyla.

“Sen damarıma basmasaydın, ben asla kavga etmezdim. Sen kızdırıp duruyordun. Yoksa melek gibiyim. Süt gibiyim. Kendimi bilmez miyim?”

“Hiç! İnsan kendini bilmez mi? Ne yapıyordum Allah Aşkına? Hep yapıp edip yağ gibi üste çıkan sen oluyordun. Ağzımı açtığıma, açacağıma pişman ediyordun. Ben ne zaman bir şey desem, sanki sana hakaret etmişim gibi öfkeleniyor, saldırıya geçiyordun. Kirpi gibi kabarıp dikenlerini çıkarıyordun ve sana yaklaşılamıyordum. Özür dilemeye bile çekinir hâle getiriyordun... Ve bunları hep yapıyordun.”

Rüzgârın asice yüzüne savurduğu saçlarını kenara çekip, kulağının ardına tutturdu. Gözleri ona sevgiyle bakarken, “Ben öyle bir şey yapmadım, sadece mesafeli davranınca ve uyuz hareketler yapınca, sinirleniyordum.” dedi burun kıvrarak. “Bazen inadıma üstüme geliyordun. Nerede başlayıp bitireceğini bilmiyorsun sen. Şakanın tadını kaçıırıyordun.”

Nur gülümsemek ister gibi dudağının kıyısını dişlerinin arasına

aldı. Âdem'in bakışları ister istemez oraya kayınca, parmaklarının tersiyle tenine dokundu. Gün ışığının altında yanakları ışıldayınca masum yanına dudaklarını dokundurmak istedi. Gözlerinin hasreti birbirini içerken, araba sesi duyuldu. İkisinin bakışları hiç istemese de birbirinden ayrıldı. Spor araba öyle bir firenle durdu ki, tozu dumana kattı. Nur yerinde sıçrayarak, Âdem'in kolunu kavradı. Âdem elini yelpaze gibi sallıyordu.

Seval arabanın kapısını bir anda açıp, öfkeden kararmış gözleriyle çıktı ve kapıyı genç adamın inadına tüm gücüyle kapadı. Kapıdan gümbürtü duyulan sesle memnun bir pırıltı belirdi. "İntikam!" der gibiydi. Ersin de aynı onun gibi öfkeyle arabadan inip, heybetli görüntüsüyle üzerine hükmederek dikildi. Kararan gözleriyle genç kıza dikip, hiddetle kükredi.

"Yavaş... kapıdan ne istiyorsun, lanet kadın?"

Seval dişlerini sıkarak ellerini yumruk yaptı. Şimdi tüm öfkesiyle üzerine atlayıp, ağzını, burnunu dağıtmak istiyordu. Ayağını spor arabanın kapısına savurdu! Ve ardından acı bir nida koyuverdi. Ağlamaklı edasıyla ayağını sallayıp yüzünü buruşturarak, yerinde zıplamaya başladı. Öyle acıyordu ki, yumulu gözleriyle acının geçmesini, an be an bekliyordu. Ersin kızgınca arabanın önünden dolanıp yanına geldi. Ağzının içinde homurdanarak, "Bir şey oldu mu? Lanet olsun aklından zorun mu var senin? Kafayı sıyırmışsın, kaçık!" diye bağırdı.

Seval gözlerini aralamadan önce, "İyiyim biraz acıdı." dedi ve gözlerini açtı. Keşke açmasaydı! Gördüğü manzara karşısında yine küp-lere bindi. Ersin aşağı eğilmiş, arabanın çizilen yerine çatık kaşları, kasılan çenesinin eşliğinde öfkeyle inceliyordu.

Onları şaşkınca izleyen ikiliye aldırmadan, kendi savaşlarına öyle dalmışlardı ki, aralarında çatışmaya devam ediyorlardı. Nur ifadesindeki şokla bakarken, Âdem her zamanki gibi bıyık altından gülüyordu. Nur dirseğini onun yanına geçirip, susturmaya çalıştı. Âdem elini yanına koyup ona bakarken, dudaklarını birbirine bastırıyor, gülmeme-ye çalışıyordu.

Seval içine dolan gözyaşlarını engelleyerek, yumruk olan ellerini arabanın kaportasına çaktı, büyük bir çökertme eşliğinde intikamını aldı. Arkasına bile bakmadan saçlarını savura savura ve tabii,

topallayarak, arkadaşlarının yanına ilerlemeye başladı. Arkasını dönsedi, kızgın kazığa kafasını geçirmek isteyen bir adamla karşılaşacaktı. Onun kendi için endişelendiğini düşünerek aptallığın Baş Piskoposu olmuştu. O geri kafalı, odun, narsis, beyinsiz, aşağılık, gıcık adamdan bunu beklemesi hataydı. Adam tüm dünyayı ben yarattım havalarında kendini bir şey sanıyordu. Bir de ona hakaret ediyordu. Arabasını uçurumdan atmalıydı. Ayakkabısını arabaya değil de, malum yerine gömmeliydi. Belli ki hemcinsleri tarafından pek abartılmış, şımartılmıştı. Bu kadınlar bu geri kafalı herifte ne buluyorsa, anlayamadı!

Lanet olsun!

Ayağı da nasıl ince ince sızlıyordu. Kırılmış olabilir miydi, ya da çatlamış? Şimdi uyuz herif burada olmasaydı, yere oturur ayağının acıyan yerine bakardı ama sırf ona bir şey belli etmemek için gözüne dolan yaşları geri itiyordu. Acısını hafifletmek için yanağını ısıırıyordu. Nur öne çıkıp arkadaşına yaklaştı. Onun bakışlarındaki sis perdesini biliyordu. Âdem hâlâ kıkırdamasına devam edince, dirseğini sertçe kaburgalarına geçirdi. Genç adam elini yanına koyarak Ersin'in yanına giderken, o Seval'e yaklaşıp kollarını boynuna doladı.

"Ne oldu tatlım, neden böyle sinirlendin? Hem bu kadar kızacak ne buldunuz?"

Seval suratını sallandırıp, ellerini onun beline sardı. "Odan neredeydi, hadi oraya gidelim." Nur başını biraz aşığı eğip, "Anlatacak mısın?" diye sordu peşinden sürüklenirken.

Aklına olanlar gelen kız hiddetinin tüm iradesini yıkmasından korktu. İçindeki öfkeyi ateşe verdi. O ateş ikisini de diri diri yakacaktı, bilemedi!

Ersin girişe dönen ikile bakıp, "Aptal kadın, ayağını fena vurdu." diye kızgınca söylendi. Elini Âdem'e uzatmıştı ama gözleri hâlâ topallayarak giden genç kızın üzerindeydi. Âdem, "Arabanda bir şey yok, sadece bir çizik! Üzme bu kadar kendini." dedi alaylı bir sesle. Ersin öfkeli gözlerini genç kızdaki çekmeden, elini sıkıntıyla ensesine götürdü. Bir hışım tekerleğe tekmeyi savururken, "Arabadan bahsedene kim! Ayağına bakmak lazım, kendine zarar verdi salak! Tam bir baş belası." diye hayıflandı.

Âdem daha fazla tutamadı kendini, gür bir kahkaha savurdu. Ersin

ona tuhaf bir biçimde baktı. Aklına gelen şeyle içinden bir küfür daha savurdu. "Güzel bir haber ver, yemek hazır de."

Âdem başını iki yana sallayarak, "Babam barbeküyü hazırlıyordu." dedi verandaların olduğu yöne yürürken.

Nur odanın kapısını açtığında, Seval odaya tuhafça baktı. "Neden burada kalıyorsun? Senin odan doğu kanadında değil miydi, değiştirdin mi?"

Nur kapıyı kapatıp arkadaşına yaklaştı. "Boş ver şimdi. Annem bir haltlar karıştırıyor, tadilata vereceği tutmuş. Her neyse! Asıl sen neden böyle kızgınsın onu söyle?"

Seval köşedeki koltuğa gidip, kendini üzerine gelişi güzel attı. Aşağı eğilip spor ayakkabısının bağcıklarını çözdü. Spor çorabını da çıkarıp başparmağına baktı. Nur de aşağı eğildi. Saçlarını kulağının arkasına koyup, bakışlarını yüzü buruşan arkadaşına çevirdi. "Şişecek galiba, baksana kızarmış hatta tırnağının üzeri morarmaya başlamış." Yerinden doğruldu. "Ben buz getireyim. Şişmesin." Kapıya yöneldi. "Şu sinirlerine bir kerede engel olsan olmaz değil mi? İstersen doktora gidelim? Annem herkese izin vermiş, baytar dışında seyisler var, başka da kimse yok."

"Nasıl yani,"

"Dedim sana bir haltlar karıştırıyor, neyi saklıyor ya da ortaya çıkaracak çözemedim." Üzgünce ayağına baktı yine. "Doktor çağırayım hemen."

"Yok, canım, geçer abartma."

Nur buz torbalarından bir tanesini alıp havluya sararak arkadaşına getirmişti. Seval buz parmağının üzerine koydu. Ağrısı hafiflemişti ama bu seferde hissizlik başlamıştı. Buzu fazla tutmadı üzerinde, dokulara zarar vermek istemiyordu ama buz teninden ayrılınca ağrısı artıyordu.

"Şimdi nasılsın canım, iyi misin?"

"İyiyim, en azında hareket ediyorum."

Nur yanındaki koltuğa oturup, kollarını dizlerine dayayarak ona döndü. "Eee, anlatmayacak mısın, neler oluyor?"

“Ya, bırak ya şu narsis herifi! Hem beni arayıp birlikte gidelim, iki arabaya gerek yok dedi. Hem de yolda bana etmediği eziyeti bırakmadı. Harakiri yapmak istedim çantamdaki törpümle. Adam sadece beni gıcık etmek için yaratılmış. Anlamadım benimle deşarj mı oluyor, salak herif! Ben onun stres topu muyum? Bir sürü sorup konular açtı, sonrada konu gece kulübüme gelince eski kafalı olduğu ortaya çıktı. Bana sürtük gibi davrandı! Bir bakışları vardı görsen, gözlerini tırnaklarımla oynak istedim. Hele imaları... Hayır, o kim oluyor da beni aşağılama hakkını kendinde buluyor. Kazma herif! Bana söylediklerini bir duysan, delirirsin.” Ayağındaki buz torbasını alıp kenara koydu.

“Bitti mi küfür kotan.”

Aynı kişiden bahsettiklerine şaşırıyordu. Ersin son derece anlayışlı, nazik, kibar biriydi. Kimseyi böyle bir şey için itham etmezdi. Ama Seval de birini gözden çıkarmak için gömmezdi. “Canım kesin birbirinizi yanlış anladınız. Sizin uydular farklı ya, sinyalleri doğrulamak zaman alıyor.”

Kapı çalındı. Kızlar kapıya bakarken, Nermin Hanım, “Hadi yemek hazır soğumadan gelin, sizi bekliyoruz.” dediği gibi kaşlarını çatarak içeri girdi. Seval’in ayağını fark edince, endişelendi. “Kızım iyi misin? Bir sorun varsa doktora gösterelim,” dedi. Kapıya yöneldi. “Dur ben bir gidip çağırayım.”

Seval yerinden kalktı. “Gerek yok Nermin Teyze, sadece biraz ağrıdı, oda geçti zaten. Biz birazdan geliriz, üzerimizi değiştirelim.”

Nur ve Seval üzerini değiştirmiş, konuşup, gülüşerek verandaya çıkan kapıya yaklaştılar. Daha dışarı çıkmadan, ortalığı nefis barbekü kokusu sarmıştı. Seval kıkırdayarak, “Ben çok açım valla kokusu bile içimi kıydı.” dedi kapıdan çıkarken. Nur bakışlarını masaya çevirdi. “Ben de ço...” Gördüğü manzara karşısında donup kaldı.

Buyurun cenaze namazına! Salasını da Ersin okurdu artık!

Seval arkadaşına şaşkınca bakarken, Nur’un ayakları kendi iradesini ele alarak verandaya adımını attı. Âdem’in yanında Duru, karşısında Nico duruyordu. Çiftlik değil, Bizans harekâtı! *Ahı anne ahı!* Bunların ne işi vardı? Annesi yine neyin peşindeydi belli olmuştu?

Babası barbekünün başında etleri dizerken, annesi servis yapma

sini kısa bir an kesip, onlara baktı. Nur'un şaşkın bakışlarıyla karşılaşınca, "Geldiniz mi kızım? Hadi geçinde yerinize, yemeğe başlayalım." dedi gülümseyerek. Tabii gülerdi, neşesi ganiydi.

Nur hâlâ algılayamıyordu. Burada tek olacaklarını sanıyordu ve şimdi görüyordu ki intikam soğuk yeniyordu. İnadına mı yapıyordu? Dalgın ve düşünceli bakışları Âdem'le kesişti. Kafasını, "neler oluyor?" der gibi sarstı. Âdem sandalyesinde geriye yaslanmış, elini masaya sıkınca koymuş, sessizce duruyordu. Annesinin bakışları ona kayınca, genç kızdan kopardı bakışların. Belli ki o da kendi gibi bir şeylerden şüpheleniyordu. Nermin Hanım tabağı Seval'e uzattı. "Kızım ne dikiyorsun bak Nico'nun yanı boş, otur hadi acıkmadın mı sen?" dedi doğal bir tavırla.

Nur isteksizce yerine oturdu. "Hoş geldin Duru. Geleceğinden haberim yoktu, kusura bakma yoksa mutlaka karşılardım." dedi doğal olmaya çalışarak. Pekte başaramadığı ortadaki gerilimden belliydi.

Duru yüzüne sıcacık bir tebessüm kondurmuştu. "Ne yalan söyleyeyim ben de bilmiyordum. Nermin Hanım dün aradı, özellikle rica etti sen de geliyormuşsun, arkadaşlık edersiniz diye." Nur gergin bir biçimde gülümsedi. "İyi yapmışın, yaparız tabii!" *'Tırnaklarımı gözlerine sokmaktan vazgeçersem tabii.'* Bakışlarını yanında duran genç adam çevirip, "Sizde hoş geldiniz Nico!" dedi mesafeli hâlde.

Nico ondaki mesafeyi fark etmesine rağmen, içten gülümsemesiyle söze atıldı. "Galiba Nermin Hanım parti vermeye karar vermiş, hepimizi buraya topladığına göre iyi bir planı var gibi."

Yaşlı kadın elindeki servisi oğluna uzatırken, "Aynen öyle, hep yaşlılarla olacak değiliz ya. Biz de aranızda kaynarız olmaz mı?" dedi içten bir kahkahayla. Ersin, Nur'a bakıp, "Herkes var, bana yok, mi?" diye esprili bir şekilde göz kırptı. Nur ona gerçek bir gülümsemeyle, "Olmaz mı, hoş geldin ayrıca sen misafir değilsin ki bunu bekliyorsun. Sen ailedensin kaçak!" dedi göz kırparak.

Yemek boyunca diken üzerinde oturdular. Her daim Âdem'in gözü üzerinde, yakıcı bakışları Nico'nun yüzünde gezinip durdu. Bir de Nico susmak bilmeyince, tedirgin olan yanı hepten kopuyordu. Ne yediğinden ne içtiğinden anlayabildi genç kız. Nico ne zaman bir şey sorsa bakışlarını Âdem'e çevirmemek için kendini zor tuttu. Ona

bakmasa da gözlerini öldürücü bir uyarıyla yüzüne diktiğini hissedebiliyordu. Kısa bir an baktığında elinin kasıldığını görmüştü. Dişlerinin gıcırdaması da cabasıydı.

Seval ayağa kalkıp, “Nur, hadi kuzu bana atını göster?” dedi ortamı yumuşatarak.

Nur sandalyesinden kalkarken, “Ama benim atım yok ki!” dedi saf saf. Kareli jetonu düşmedi. “Burada sadece babamın ve Âdem’in atı var, benim yok!”

Âdem’de ayağa kalktı. Ersine bakıp “Hadi sen de merak ediyordun, birlikte bakalım atlara.” dedi ayağıyla masanın altından Ersini dürterek. Genç adam ayağa kalkarken, “Ha! Evet, ne zamandır merak ediyordum!” dedi çaktırmadan. Grup kurulmuştu. Koalisyon oluşturulmuştu ama oturumu kimin sonlandıracağını bilmiyorlardı!

Nermin Hanım’ın gözleri sinsice kısıldı. Bakışları gençlerin yüzünde gezindi. Her şeyin farkındaydı. Kahve fincanını sır yüklü dudaklarına memnuniyetsizce götürürken, “İyi siz gidin atlara bakın...” dedi, bakışlarını Duru’ya çevirdi. Genç kadın teklif bekler gibi mahzunca masaya bakıyordu. “Âdem, Duru’yu ata bindirsene, o binmesini bilmiyor. Hem atlardan çok korkuyor, sen olunca korkmaz belki.” dedi sinsi sinsi genç kıza bakıp göz kırparak. Memnunca kahvesinden bir yudum aldı. Fincanı masaya koydu. Bakışlarını gençlerde gezdirip, keyifle ortamı kokladı.

Âdem genç kadına bakıp, “İster misin Duru?” dedi nazik bir biçimde. Eli mahkûm! Genç kadın heyecanla yerinden kalkıp, “Tabii, hem de nasıl! Hep merak ederdim zaten ama pek cesaret edemezdim.” diye atıldı.

Âdem, Nur’un savaş çıkarmasından korksa da annesinin savaşından ortamı kurtarmaya çalışıyordu. Mecburen oyuna uyum sağladı. Nur’u en kısa zamanda uyarmalıydı, tabii yalnız kalırlarsa. Bu şu anda pek mümkün görünmüyordu.

Nur gözlerini süzerek, “Burada çok iyi seyisler var, sana öğretirlerdi memnuniyetle? İstemen yeterli!” dedi Âdem’e öldürücü bir bakış atarak. Karnına ağırlar saplanıyordu. Onun Âdem’in kollarında olduğunu düşünmek bile kanını donduruyordu. Duru masayla sandalyenin arasından çıkarken, “Aslında evet ama ben her denememde

tedirgin olup, vazgeçiyordum.” diye kendini açıkladı.

Nermin Hanım kahve fincanını masaya bıraktı. “Hadi hep birlikte ahırlara gidelim, atımıza bakalım. Ben de geleceğim sizinle.” Fikrini değiştirmişti. Gözlerini devirdi yarım bir tebessümle, “Bir mahsuru yok değil mi?” diye sordu.

Onlarda yok dediler laflarını yayarak, çekindikleri her hallerinden belliydi.

Nur bakışlarını öfkeyle yana devirdi. Annesi, ne yapmaya çalışıyordu? Ve eğer aklına gelen şeyi yapıyorsa işi bitmişti. Kahretsin! Bunu yapacağını tahmin etmemişti.

Az sonra çiftlik gezilmiş, sohbetler edilmişti. Annesinin ısrarıyla biniş alanına gelinmişti. Âdem ata binip elini Duru'ya uzatınca, canından can koptu. Nefes alamadı. Ölüyor sandı. Kendi elleriyle onu başkasına teslim ediyordu. Şimdi her şeyi yok sayıp, bağırıp, çağırmak istiyordu. ‘Bu saçmalık, o benim sevgilim.’ diye ama annesi onu da çok güzel ayarlamıştı. Burayı insanlarla doldurup, bu eyleme mani olmuştu.

Nermin Hanım genç kadına yardım eden seyisin yanından biraz ileri gidip, “İyi oldu Âdem, Duru’da sen varken korkmaz attan, sağ ol çocuğum. Korkma e mi güzel kızım? Merak etme, oğlum iyi binicidir...” dedi duru bir sesle güvence vererek.

Duru tedirgince atın üzerinde durmaya çalışıyordu. Korktuğu o kadar belliydi ki. Yaşlı kadına kırıkça gülümsedi. Nur, Âdeme kafasını sallayarak, elini çaktırmadan boğazına götürdü, kesme işareti yaptı.

Âdem bakışlarını öfkesinden kaçırdı. At hareket edinç, Duru etrafı ürkekçe baktı. “Düşmem değil mi?”

Âdem üzengiye ayağını yerleştirirken, eyere iyice yerleşti. Yularını sıkıca tuttu. Nur şimdi bayılacaktı. Ağlamak istiyordu. Bir de sevdiği adam kollarını öne uzatınca, kollarının arasında kalmıştı kadın. Şimdi saçından tutarak alaşağı etmek istiyordu. Tuttu kendini. Ellerini yanında yumruk yapıp, tırnaklarını etine geçirdi.

Âdem önünde eğreti oturan genç kadına güven vermek için, “Korkma, düşmezsin... at uysal!” dedi telkin eden tok sesiyle. Ve atı yavaşça hareket ettirdi. Onlar giderken genç kız arkalarından

tepinerek bağırarak istiyordu. Nur arkasını dönüp bakışlarını Seval'e çevirdi. Ersinle ikisi ona sakince bakıyor, ne zaman patlayacak diye bekliyorlardı. Nur yüzüne yapmacık bir gülümseme ekledi. "Hadi biz de biraz dolaşalım mı?" Duygularını sakladı. Seval kaşlarını kaldırırken hayır der gibi, Ersin elinin birini göğsüne kaldırdı. Diğer elini burunun üzerine sürttü. Nur kaşıyla gözüyle annesini işaret edip, "Hadi gidelim, size buraları göstereyim..." dedi bakışlarını Nico'ya çevirerek. "Hadi Nico sen de gel buraları bilmiyorsun ne de olsa." Çıkışa yöneldi. Annesi önlerinden çıkarak, "Ben biraz dinleneceğim, sonra görüşürüz gençler." dedi. "Tabii, şeytanlık yorar adamı!" Kinayesi yerini bulmuştu. Nermin Hanım arkasını dönüp, "Bir şey mi dedin kızım?" dedi kaşları çatılarak. Nur onu duyduğundan adı kadar emindi. Kafasını salladı. "Yok, anneciğim, ne deyim! İyi istirahatler!" dedi üzerine bastıra bastıra bastıra bastıra.

Nico çıkışa geçince, Ersin, "Biz geliyoruz şuradaki atalara bakalım." dedi. Nur arkasına kısa bir an baksa da şu anda kafası çok yoğundu. Zira aklı sevdiği adamdaydı ve o kollarındaki kadınla uçup gitmişti. Ersin, Seval'in bileğinden kavrayıp, diğer tarafa yönelirken, Nur omuzlarını silkeleyip, "Tamam, geç kalmayın, ormana doğru yürüyoruz." diye bilgilendirdi.

Seval iri ellerle kavranan bileğine bakıp, onun peşinden sürüklenince afalladı. Bileğini silkeleyerek elinden kurtarmaya çalıştı. Başaramayınca, olduğu yerde durup öfkeyle bağırdı. "Ne çekiyorsun be, aklından zorun mu var senin? Sana diyorum bırak kolumu, seninle hiçbir şeye bakmam ben."

Adam birden durunca, ağzında lafları donan kız ona şaşkınca baktı. Adam aşağı eğilip yere diz çöktü. Başını yukarı kaldırıp ona şaşkınca bakan kız belinden kavrayıp, bir anda oyuncak bebek gibi samanların üzerine oturttu. Seval yere doğru yumuşak bir iniş yaparken, korkuyla çığlık atmıştı. Bu da birkaç atın kişnemesine sebep olmuştu. Ersin ona hiç aldırmadan maharetli ellerle ayakkabısının bağcıklarını çözmeye başlayınca, genç kız onun ellerini yakalayıp kızgınca ittirdi. "Ya, manyak mısın sen be adam, bırak ayakkabımı?"

Ersin'in inatçı ellerini ittirdi. "Rahat dur, sadece bakacağım. Deminden beri topallayıp duruyorsun, canın acıyor belli." Ayakkabıyı

çıkartıp, ayağını eline alırken, Seval teninde onun parmaklarını hissedince ürperdi. Gözle görülür derecede irkildi. Ersin o sırada parmağına dokunduğu için onun bu tepkisiyle canının acıdığını sanıp, başını kaldırıp üzgün gözlerle yüzüne baktı. Sonra da moraran parmağına bakıp kızgınlık eşliğinde homurdandı. “Bak görüyor musun ne yapmışsın?”

“Ya, vah zavallıya.”

“Sen keçinin tekisin...” dedi kendi kendine kızarak, gözlerine baktı. “Acıyor mu? Burada doktor var, neden göstermedin?”

“Sen sorasın diye!”

“Sordum hadi doktor çağrı...”

“Olum benimle kafa mı buluyorsun sen? Ne kullanıyorsan bana ver, baksana beynini dumanlamış.”

“Olum falan... düzgün konuş çarparım.”

“Not mu vereceksin, düzgün konuşurum eğri konuşurum sana ne!” Ayağını ellerinden çekmeye çalıştı. “Bırak ayağımı. Bana dokunmanı istemiyorum! Hem ucuz kadınların ayağına dokunulmaz, pisle-nirsin!”

“Ver şu lanet toynaklarını.”

“Sensin at kafalı.”

“Hasbin Allah.”

“Sen git arabana bak, çökmüş mü bir tarafı? Pis vicdansız odun, bırak...”

Yüzü asılmış, dudakları hüznle bükülmüştü. Ellerinden destek alarak oturduğu yerden doğrulmaya çalıştı. Ama daha doğrulamadan kendini genç adamın dibinde, dizlerinin üzerinde otururken buldu. Omuzlarından kavrayan ellerin baskısı hafif olmasına rağmen, yerinden hareket etmesine bile imkân vermiyordu. Bakışları buluşunca, gözlerini ondan çekemedi. Yüzleri birbirine çok yakındı. Kokusunu hissedebiliyor, sık aldığı nefeslerini duyabiliyordu. Damarlarındaki kan karıncalanarak akmaya başladı. Genç adam başını biraz daha ona yaklaştırdı. “Özür dilerim. Seni kırmak istemedim.”

Onun ılık nefesini yüzünde hissedince, sırtına doğru bir ürperme

yayıldı. “Kırılan yürekler düzelir elbet. Yüreği kıran kelimeler akıldan gitmez, bu da bilenen bir gerçek! Şimdi çek ellerini üzerimden, uzak dur benden, anlaşıldı mı, uzak?”

Ersin bir anda ellerini üzerinden çekip, “Gerçekten üzgünüm. Öyle demek istemedim. Sadece sen öyle anlatınca, ben de!..” diye açıklamaya girişti.

Seval ayakkabısının bağcığını özensizce bağlayıp, ayağa kalktı. “Sen sadece bana sürtük dedin, bu kadar basit!” Hışımına arkasını döndü ve çıkışa doğru yürüdü. Ersin bir anda yerinden kalktı. Kaşları çatılı, gözleri kızgın bakıyordu. Genç kızın yanına yaklaşıp bileğinden yakaladı. Birden çekmesiyle, Seval sert bir şekilde geriye doğru savrulurken, onun beton gibi göğsüne patladı. Göğüsleri genç adamın sert bedenine değerken, nefesi kesilmişti. Bakışlarını onun boynundan yukarılara tırmandırdı. Şaşkın gözleri koyu bakışlarıyla kesişince, bir an sendeledi. Gözleri neden farklı bakıyordu? İçinde kaybolacağını sandı. O kadar koyuydu ki. Belini saran eller sayesinde, dermansız kalan bacakları yüzünden yere kapaklanmaktan kurtuldu. Bu adamın çekim alanına girmek istemiyordu.

Ersin yumuşacık tenini kendi bedeninde hissedince, tuhaf bir akım sardı bedenini. Az önceki öfkesi içinden çekildi. Onun ne kadar sert durup, narin baktığını fark etti. Gözleri öyle masum, öyle kırılgan ve ürkek bakıyordu ki, sanki kabuğunun altında sakladığı saf kız görüyordu benliği. Sert maskelerin arkasına gizlediği sureti seçiyordu ruhu.

“Ben sana öyle bir şey demedim.” dedi yumuşak, derinden gelen bir sesle.

Seval yutkundu. Bakışlarını gözlerinden alamıyordu. Sırtında kıpırtısız duran eli bile yakıyordu tenini, gözleri zaten kavururken içini bir de sıcaklığı... “Demen gerekmez zaten. İma ettin. Gözlerinle söyledin. Sen ne dediğini, lafının nereye gittiğini bilmiyorsun!”

Ersin’in bakışları genç kızın gözlerinden dudaklarına kaydı. Nasıl da yumuşak ve lezzetli duruyorlardı. Onları tatmak istedi. Acaba tadı nasıl, görüldüğü kadar yumuşak mıydı? Bir de genç kız onun dudaklarına baktığını fark edip, şaşkınca dudaklarını aralayınca, genç adamda daha fazla bu çekime karşı koyamadı. Kendini, ona çekilirken

buldu. Susamış gibi, acıkmış gibi, yanıyor gibiydi. Yanacağını bile bile ateşin çağrısına uydu. Kavrulmaya hazırdı, susamıştı bedeni. Farkında değildi ama birine bağlanmayı istiyordu ve bu kişinin, hiç istemediği inatçı cadı olduğunu bilmiyordu.

Onun ihtiraslı başı eğildikçe, Seval nefesini tutup, gözlerini kırpmadan bekledi. Sanki sonsuzluğu içiyordu. Neden kıpırdayamadığını bilmiyordu ama vücudunun koordinasyonunu kaybetmişti. Kayıp olmuştu koyu çukurları andıran kara gözlerinde. Yolunu bulabilmek için yine ona ihtiyacı vardı. Ne kadar zorlasa da kalbi, beynine itaat etmiyordu. Uymuyordu verdiği emirlere.

Ersin dudaklarına hafifçe dokunup fısıltı gibi süzüldü ruhunun içine. "Özür dilerim!" dedi ve dudaklarını kendine esir almadan önce, derince bir nefes çekti içine. Öyle güzeldi ki lezzeti, bir an nerede olduklarını unuttular. Elinin altındaki kız kıpırtısız duruyordu fakat o bunu bile umursamıyordu. Birkaç saniyelik mutluluk, huzur, bir atın kişnemesiyle bitti ve tüm büyüyü bozdu. Seval'in kapanan gözleri açıldı. Tam da karşılık verecekken kendine geldi ve birden başını yana çevirip, hışımla kollarından çıktı. Ne yapıyordu burada? Ona hakaret eden adamın tuzağına mı düşüyordu? Onunla bir daha dalga geçmesine izin vermeyecekti? Gözleri çakmaklaşırken, elini kaldırıp şaşkın adama savurdu.

Ersin'in başı olduğu yerde dursa da yanağına aldığı darbeden çıkan şaklama sesi kulağında uğulduyordu.

"Bir daha sürtükleri öpme, buna değmezler! Tatları da berbattır; acıtır canını, yakar tenini." dedi kız ve hayal kırıklığıyla arkasını dönüp, ayağının ağrıdığını bile unutup hızla uzaklaşmaya başladı. Ersin onun vurduğu yere elini koyup, irilen gözlerle çıkıştan dönüp yok olmasını izledi. Hayatında ilk defa tokat yemişti ve ilk defa yıldızları saymıştı. Ama tokatla değil, öpüşmeyle saymıştı yıldızları. Dudağını diliyle nemlendirdi. Yediği tokada rağmen, mutlu bir tebessüm belirdi dudaklarında. Gülüyordu!

Ve kader, ilk mührü basmıştı kalplerine, ikisi de susuyordu. Kabbulleniyordu.

Onlar didişirken Nico ile tek kalan Nur başını yana çevirip genç adama zoraki bir tebessüm attı. Arkasına baktı. Bunlarda nerede

kalmıştı? Neden hâlâ gelmemişlerdi? Durduk yere bu adamla yalnız kalmıştı. Tedirgin olmuyordu ama kıskanç sevgilisinin yanlış anlamasından korkuyordu. Konu Nico olunca, dengesi şaşıyordu. Yerden bir dal aldı. Elinin içinde kavrayarak oyalanmaya başladı. Ormanlık alana yönelirken, “İşlerin nasıl gidiyor?” diye sordu genç adam, sohbeti bir yerden başlamak ister gibiydi. Nur, dalın ucunu kırıp yere attı. “İyi, her zamanki gibi tıklarında?”

Aklı Âdem’le, Duru’daydı. Gerçi Âdem’in bir suçu olmadığını biliyordu, her şeyi annesi ayarlamıştı ama o da itiraz etmemişti. Onu atın üzerinden çekip, gırtlığına yapışmak istemişti. Neden itiraz etmemişti ki? Peki Duru? Adı gibi duru güzelliği olan ve pek de kötü niyetli olmayan kadın! Onu tanımıyordu bile, ona yakıştırmak yapmak istemiyordu, kalbi bu kadar kötü değildi. Fakat kadın yanı kıskanç ve kötüydü. Şimdi kıskançlık yüzünden genç kadını suçlamanın anlamı yoktu ama suçluyordu! Yani, kısmen... Ama genç kadının ata bindiğinde Âdem’e nasıl baktığını görmüştü. Lanet olsun! O bakışları biliyordu. Hayranlık, beğeni ve istek vardı. İçine bir yumru oturdu. Yutkundu. Çaresizlik ne zormuş!

“Sen hâlâ konuştuğumuz konuda ciddi misin?”

“Anlamadım?” dedi dalgınca başını çevirerek. Genç adam onun dikkatinin dağıldığını fark edince “Hâlâ diyorum! Kararlı mısın? Buraya sadece senin için geldim, bunu fark etmiş olmalısın! Kendimle savaşıyorum ama yine de kendimi, seni görmekten alı koyamıyorum. Lütfen kızma bana...”

Konunun yeniden açılmasıyla rahatsız oldu. “Bak bu konuyu daha önce de konuştuk. Annemin niyeti belli, senide alet etmiş işin içine.” Derin bir nefes aldı. “Bunun için üzgünüm gerçekten, haberim yoktu geleceğinden. Ben...?” İleriden kıkırdama sesleri gelince sustu. Bu sesleri tanıyordu. Bakışlarını etrafta gezdirdi.

“Bak konuştuğumuz...” Nur işaret parmağını dudağına götürüp ‘sus’ işareti yaparken, etrafa bakındı. “Sen de duydun mu?” Nicoda etrafına kulak kabartarak bakındı. “Neyi? Ben bir şey duyamıyorum.” Nur sesin geldiği yere yöneldi. “Bak buradan geliyor. Hadi bakalım belki yardıma ihtiyaçları vardır.”

Âdem genç kadını biraz gezdirdikten sonra atı durdurdu. Dur-

hâlâ tedirgin olduğu için inmek istediğini söylemişti. Önce kendi seri bir hareketle atlayarak aşağıya indi. Ellerini uzatıp, nazikçe inmesi için beline uzandı. Onu yavaşça aşağı çekerken kadın kıkırdadı. Mesafeli şekilde ayaklarının üzerine bastırdı. Bacakları titreyen Duru minnetle bakarak, “Teşekkür ederim. Gerçekten korkuyorum, inmesem bayılabilirdim. Kusura bakma.” dedi mahcup bir ifadeyle.

“Yok, gerçekten sorun yok, korktuğunu fark ettim. Her adımda çılgılık atmanın ürküttüğünü söyleyebilirim.” Genç kadın kenara geçti. Dalgınlıkla atın yelesini tutunca, at bir anda huzursuz oldu ve kişnemeye başladı. Korkuyla Âdem’in koluna dolanırken, dengesini kaybetti, onu da beraberinde götürerek yere doğru iniş yaptı. Âdem dengesini kaybedip boş bulanarak genç kadının üzerine düşünce, önce şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Sonra Duru elini dudaklarına koyup kıkırdamaya başladı. “Özür dilerim, yine korktum.” diye kahkahayı basınca, genç adamda ona eşlik ederek gülmeye başladı.

Ellerini genç kadının başının yanına dayadı. Yerden destek alarak uygunsuz pozisyondan kurtulmak için hareket ediyordu ki, kulağına gelen sesle bir anda dengesini kaybedip, genç kadının üzerine kapaklandı.

“Âdem!..”

Altındaki kadın havasızlıktan kıpırdanıp dururken, onun bakışları şok olmuş biçimde Nur’a kaymıştı. Genç kızın rengi atmış, yosun gözleri dolmaya başlamıştı. Nefes alamadığını, buradan bile fark edebiliyordu.

Kahretsin!

Âdem kendini toparlamaya çalışarak tedirgin ve korku dolu bakışlarla ayağa kalktı. Gözleri genç kızın fırtına öncesi sislerine bürünmüş gözleriyle birleşince, Nur kafasını belli belirsiz salladı. Onun yüzünü görmek istemiyordu ama şimdi onların karşısında aciz görünmek de istemiyordu. Dişlerini sıkıp konuşacağı, haykıracağı ne varsa yuttu. Hırsından delirmeden evvel, “Gidelim mi Nico, münasebetsiz bir süreç seçmişiz.” dedi hayal kırıklığıyla.

Arkasını dönüp birkaç adım atmıştı ki; koluna dokunan elle olduğu yerde kalakaldı. Başını hafifçe yana çevirdi. Gözlerini koluna dokunan ele odaklayarak, dişlerinin arasından, “Eğer, o elini hemen çekmezsen...” derin bir nefes aldı. “Çılgılık atarım.” dedi.

Âdem parmaklarını daha çok sıklaştırıp gözlerine bakmaya devam etti. Nur dolmuş göz çukurlarında parlayan yaşları tutmaya çalışıyor ama bunu başaramıyordu. Adama yaklaşıp, fısıltı gibi sesiyle, “Bırakmazsan Nico’nun evlenme teklifini kabul ederim.” diye tehdit etti. Hayır böyle pes etmeye niyeti yoktu. Bakışlarını genç adama çevirerek, “Madem geldiniz atınla hasret giderme sırası sende olmalı. Nico siz gidin, biz Nur’la biraz ata binelim.”

Nur kolunu çekiştirerek, “Bırak kolumu. Ata falan binmek istemiyorum.” diye homurdandı. Bakışları yerden kalkıp üzerindeki otları silkeleyen genç kadına kaydı. Beyni onu hâlâ genç adamın altındaki hâliyle algılıyordu ve bu ona işkence ediyordu. Nefesi daha bir sıklaştı. Duru gülümseyerek yanlarına gelip, dağılmış saçlarını kenara çekti. “Çok fena düştük doğrusu, kusura bakmayın benim yüzümden rezil olduk.”

Nico genç kadına baktı. “İstersen biz gidelim Duru, onlarda ata bineceklermiş?” dedi anlayışla. Giderken de onlara şüpheli bakışlar atmayı ihmal etmedi. Duru, Âdem’in yanına gelip, doğal bir gülümsemeyle, “Sağ ol Âdem, çok güzel bir gündü. Ata binmek çok heyecanlı her ne kadar korksam da çok zevkliydi. Gerçi düşmesek daha iyi olurdu ama... Neyse!”

Âdem sadece kafasını sallamakla yetindi. Duru saçındaki yaprağı temizlerken, “Yemekte görüşürüz.” diyerek arkasını döndü. Nico’yla konuşarak yürümeye başladı.

Nur onların uzaklaştığını görünce, kolunu birden genç adamın elinden çekti. Gözleri öfkeyle bakarken dişlerinin arasından tehditkâr bir biçimde çıkışan adamın sabrı taşmıştı. “Bir daha beni başka bir adamla tehdit etme!”

Nur onun söylediğiyle daha da çok sinirlendi. Yumruk olmuş elle-riyle göğsüne vurarak geriye itti. “Çekil önümden, bir de utanmadan tehdit ediyor. Suçunu böyle örtbas ediyorsun öyle ya!”

Hızla yanından ayrıldı. Ayağının altında kuru dallar ezildikçe, duruşu dengesizleşiyordu. Aldırmadı. Ya da bacakları titriyordu ve farkında değildi. Nur birden kolundan sertçe kavranıp geriye çevrilirken, saçları yüzüne çarparak görüş alanını kapadı. Kolunu elinden kurtarıp ona doğru döndü.

“Nur sadece bir kazaydı. Birden dengemizi kaybetti ve düştük. Biraz durursan anlatacağım.”

Nur ellerini göğsüne savurarak, bağırmaya başladı. “Pislik! Allah belanı versin, sadece düştün öyle mi? Ya, gülüşmeler? Onlarda gıdıklanmadan mı kaynaklanıyordu? Sizi gördüm...” Yanağına yaşlar süzülürken, elinin tersiyle kabaca sildi.

“Kazaydı dedim sana, bunu anlamak bu kadar zor mu? Sadece kaza. Sen ne kalın kafalısın... Kaza!”

“Kazalarda insanlar özür diler... Senin gibi kadını kendinin yapmaz, kahkahalarla gözlerinde kaybolmaz... Şimdi defol. Bu kalın kafalı anlamıyor seni.” Başını yana çevirdi. “Yok, hatta ben gideyim, sen de yarım kalan işini tamamla, git peşinden daha çok beklemesin.” Âdem onu belinden kavrayıp kendine çekti. “Aşkım yemin ederim kazaydı. O da dedi ya, düştük. Görünenin aksine bir şey yapmadık. Şaşkınlıkla güldük o kadar.”

Nur ellerini belinden zorla çözüp, bir adım öne çıktı. Ona paye vermeyecekti. “Gözüme gözükmeyin.”

“Saçmalamayı kes.”

“Yemedi değil mi, birkaç ay kadınsız kalmak zorladı? Hemen birini buldun, bulmakla da kalmadın altına aldın...”

“Sen iyice şirazeni şaştın.”

“İyi o zaman. Uzak dur benden, sana inanmıyorum.” Birkaç adım attı. “Sakın peşimden gelme,”

Yanaklarından yaşlar süzülürken, görüş alanı bozulmaya başlamıştı. Yürüyordu ama buğulu görüntüler arasındaki önünü göremiyordu. Nereye ya da niçin gittiğini bilmiyordu. Sadece gitmek, yok olmak istiyordu. Kulaklarında hâlâ o kadınla olan kahkahaları yankılanıyordu. Bunu nasıl yapardı? Hemen kızı altına almıştı! Bir de gülüp şakırken, kaza diyordu. Nasıl kazaydı bu? İnsan çarptığı kişiye şebeklik yapmazdı! Özür diler, en fazla tebessüm ederdi. Ama beyimiz bir de üstünde sultanlık kurup, film izler gibi yüzündeki gülümsemeyi seyre dalmıştı.

Söylenerek yürüdü, aniden durdu. Bakışlarını etrafta dolandırdı. Saçını kurcalamaya başladı. Nereye gelmişti? Her yer ağaçtı ve birbirinin aynıydı. Bakışlarını yol boyu gezdirdi. Köşedeki ağacı tanıyınca,

o tarafa yöneldi. İnce bir sapağa çıkıyordu bu yol, biliyordu. Oradan da ahırlara varılıyordu. Yanaklarındaki yaşı silip, hiç dikkat etmeden haldır hundur yürümeye başladı. Bir adım daha atmıştı ki, ayağının altına denk gelen bir taş yan döndü, bileğine saplanan ani acıyla olduğu yerde kalakaldı.

Gözlerini kapayıp ayağını kaldırarak bileğini kavradı. Zaten ağlamaya yer arayan gözleri, ayağındaki keskin acıyla boşalmaya başlamıştı. Bir anda olduğu yere dizlerinin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamaya başladı. Hem söylendi, hem ağladı. Ne kadar orada öyle ağladı bilmiyordu. Ayağındaki ağrı biraz hafıflediğinde, ileriden sesler gelmeye başladı. Ersin bakışlarını etrafta gezdirip bakınıyordu. Yanağında parlayan yaşları elinin tersiyle silip, titrek sesiyle ona seslendi.

“Ersin...”

Genç adam sesin nereden geldiğini seçmeye çalışıyordu. Nur işte o zaman havanın karardığını anladı. Sahi bu hava ne ara kararmıştı? Bakışları karanlık ormanda dolanırken, kulağına dağılan gece kuşlarının ötüşleri gelmeye başladı. Etraf çok ürkütücü duruyordu ve farkında bile değildi. Bu kadar geç olduğunu anlayamamıştı. Ersin yanına koşarak geldi. Genç kızı üstü başı toz içinde pejmürde görünce, endişeyle yanına diz çöktü. Korkulu hâliyle, “Âdem her yerde seni arıyor, delirmiş gibi... Burada mısın kaç saattir? Adam perişan oldu. Nur neler oluyor?” diye azarladı.

Nur gözlerinin kurummasına rağmen, genzinde asılı kalan hıçkırıklarıyla, umursamazca omuzunu sarstı. Dudaklarını üzgünce büküp, “Yürüyemiyorum. Bileğim çok acıyor. Galiba burkuldu!” dedi eliyle şişen ve hatta moraran bileğini gösterdi. Ersin gayri ihtiyari bileğine dokununca, cep telefonun ışığından yararlanarak moraran yere baktı. Parmağı biraz fazla baskı yapınca, genç kız acıyla feryadı bastı.

Genç adam elini çekip, onun sıkıca kapadığı ve dudağının kenarını dişlediği simasına baktı.

“Çok acıyor mu?”

Nur gözlerini aralayıp başını salladı. “Hem de nasıl?” Ersin genç kızı kucakladı. Nur boynuna dolandı. “Ne yapıyorsun, dur? Ben yürürüm, destek ol yeter.” dediyse de dinletemedi. Ersin onu kendine çekerken, “Şimdi ayağın aşağı sarkınca canın biraz acıyacak, sık dişini!”

Hadi ve lafi bitmeden genç kız yine feryat etti. Ayağı aşağı sarkınca canı fena hâlde acımıştı.

Âdem, Nur'u biraz rahat bırakmak için peşinden gitmemişti. Onun sinirli hâlini biliyordu. Şimdi bir de işlerin iyice sarpa sarmasını istemiyordu. Biraz durulunca onunla konuşacaktı. Zaten düşününce o da gerçeği kavrayacaktı. Ortada açıklayacak bir durum yoktu! Sadece kaza, lanet olasıca bir kaza, bu kadar mı sorun olurdu? Biraz atıyla arazide gezindikten sora, hava kararınca çiftliğe dönmüştü. Verandaya yaklaştığında Seval'i tek buldu. Nur nerede diye sorunca, "Seninle değil mi?" diye çıkışan kızla neye uğradığını şaşırды.

Önce birlikte çiftliği, sonra da araziyi aramaya çıktılar. Ersin de onlara katıldı. Âdem deliler gibi onu aramış ama bir türlü bulamamıştı. Telefonu yanında değildi. Tam çiftliğe geri dönüp bir arama ekibi kurmayı düşünüyordu ki, onu Ersin'in kucağında gelirken gördü.

"Ne oldu?"

Nur kükremeyi duyunca başını Ersin'in omuzundan kaldırdı. Âdem onun perişan yüzünü görünce, kendine lanetler yağdırıp hormurtuları eşliğinde kıza uzandı. Nur onu itelese de uzaklaştıramadı. Birinin kucağından diğerine geçtiği an feryadı kopardı. Adam donup kaldı. Nur gözlerini sıkıca yummuş, dudağını acıyla dişliyordu. Âdem endişesinden kıpırdayamıyordu.

"Canım ne oldu?" Yumuşacık sesi şefkat doluydu.

Nur omuzlarını ittirip, "Elinin körü oldu, bırak beni." diye bağırdı. Kollarını boynuna dayamadığı için zaten her an düşebilirdi, bir de kucağında tepindikçe ayağı acıyordu. Ersin huzursuz hâlde, "Ayağımı burkmuş ve fena hâlde şişmiş. Onu ahırların arkasındaki ormanlık alanının çıkış yolunda buldum." Diye açıkladı. Âdem onu içeri taşıırken, endişeyle sağa sola bağırmaya başladı. "Semih, hemen doktoru çağır, Nur'un odasına gelsin." Yaşlı kâhya ona şaşkınca bakarken, Âdem sinirle kükredi. "Hadi dedim be adam," Daha önce ona hiç nezaketsizlik etmeyen patronuyla rengi çekilen kâhya derhal çıkışa yöneldi.

Âdem, "Kollarını dolamazsan düşeceksin, inadı bırak." diye çıkıştı. Nur küsçe omuzunu sarstı. "Sana sarılacağıma yılana sarılırim daha iyi. Bırak, kendim giderim." Âdem dişlerini sıktı. "Nur, bir yanlış anlamayı nerelerle getirdin. Allah aşkına yatakta basmadın, lanet olasıca

bir kaza! Elimde zamanı geriye almak gibi bir şansım olsaydı, o ata binmeyi bırak, buraya bile gelmezdim. Kızım beni neyle sınadığını görmüyor musun?”

“Tek gördüğüm görsel bana yetti.”

“Nur!..”

“Ne var! Adımı mı ezberliyorsun? Nur! Nur! Pis sapık!”

Az sonra yatağa ayaklarını uzatan kız doktorun kontrolünü izliyordu. Doktor ayağını sağa sola çevirince, annesinin elini iyice kavrayıp, yüzünü buruşturdu. Canı fena hâlde acıyordu. Diğer elini Seval tutmuştu ve tırnakları şu anda genç kızın eline batıyordu. Nur yüzünü büzüştürdükçe, Seval de burnunu acıyla kıvırıyordu.

Âdem elinin birini göğsüne koymuş, diğerini ensesine, genç kızın her acı çekişine dayanamayıp “Yeter!” diye bağırmamak için dişlerini sıkıyordu. Boğuk ve kızgın çıkan sesiyle, “Bitmedi mi Doktor Bey? Durmadan evirip çeviriyorsunuz, canı yanıyor görmüyor musunuz? Eğer anlamadıysanız, ben onu hastaneye götüreyim?” dedi azarlayan bir surette.

Orhan Bey kaşlarını kaldırıp oğluna baksa da, Âdem şu anda onu ve imalarını pek umursayacak hâlde değildi. Doktor kontrolünü sonlandırıp yerinden doğruldu. Bakışlarını Orhan Bey’e çevirdi. “Galiba çatlamış, ben ona alçı hazırlarım, ağrı kesici iğne de yaparım. Yarın en azından bir hastaneye gidip röntgen çektirirseniz iyi olur.”

Âdem yatağa yaklaşp, “Hadi ben seni şimdi hastaneye götüreyim, yarını falan beklemeyelim.” diye panikle söylendi. Nur onu görmezden gelerek doktora döndü. “Şu iğneyi hemen yaparsanız, ben de biraz dinlenirim. Ayağımdan çok başım ağrıyor benim.” dedi yatağın içinde yayılıp, başını yastığa sinirle koyarken.

Nermin Hanım üzgünce kızına baktı. Saçlarına uzanıp şefkatle okşayarak, “Ama annem, yemek yemedin, önce yemek ye, sonra dinlenirsin. Hem aç karına ilaç olmaz.” dediğinde Nur gözlerini kapattı. “Hayır, sadece uyumak istiyorum. Yalnız kalmak ve kafa dinlemek istiyorum!” Gözlerini kısa bir an açıp, “Ve rica ediyorum, dinleyin artık beni, yalnız kalmak istiyorum.” diye herkese çıktı.

Seval hiç istemese de Ersine öldürücü bakışlar atarak yanından

geçti. Herkes odayı terk ederken, Âdem inatla orada duruyordu. Şu anda kimin ne düşündüğünü umursamıyordu. Orhan Bey oğlunun omuzunu kavrayıp, "Hadi çıkalım. Biraz dinlensin, sonra geliriz." dedi anlayışlı bir sesle. Genç adam yerinden kıpırdamayınca, omuzundaki elini biraz fazla sıkarak uyardı.

Herkes yemeğini yedi... Genç adam hariç, herkes normalleşti.

Âdem yemek boyunca tek kelime etmemişti. Gözleri masada, elinde tuttuğu su dolu bardağını evirip çevirmişti. Sonra birden yerinden kalktı. Masadakilere bakıp, "Herkes afiyet olsun, ben biraz dinlenmek istiyorum." diye masadan ayrıldı. Orhan Bey karısına baktı evhamla. Nermin Hanım omuzlarını sarstı, salatasına çatalını batırırken başını sallıyordu.

Âdem geniş hol boyu ilerken, aklı karıştı. Bir de Nur'u o hâlde bırakmak zorunda kalmıştı. Acaba canı çok acıyor muydu? Kapıya yaklaşınca, kapı ağzında biraz duraladı. Önce tıklatmayı düşündü, sonra vazgeçti. Ağrı kesici iğne yapılmıştı ve büyük ihtimalle uyuya kalmıştı. Kapıyı açıp bakışlarını içeri çevirdi. Odanın ışığı kapalıydı, sadece komodinin üzerindeki sensörlü abajur yanıyordu. Kapıyı kapatıp yanına yaklaştı. Gözlerini yatağa dikip, bir süre sadece yan yatmış genç kızın huzursuz suretini inceledi. Sonra usulca uzandı. Onu rahatsız etmek istemiyordu. Gözlerini kızarmış burnunda, ağlamaktan şişmiş gözkapaklarında gezdirdi. İçi sızladı. Onun ağlamasına dayanamazdı. Yarın tüm gerçeği ailelere açıklayacaktı. Bu saçmalığa daha fazla devam etmek istemiyordu. Sakladıkça başına gelenler pişmiş tavuğun başına gelmiyordu. Zaten onlarda bir şeyler olduğunun farkındaydılar.

Genç kızın yanağına dokundu. Onun pürüzsün tenini elinin altında hissetti. Bir elini başının altına koyup, yüzünü yaklaştırdı. Saçlarının kokusunu içine çekti. Nur tenine değen parmaklarla gözlerini araladı. Ateş gibi yanan gözlerini, birkaç defa kırıştırdı. Genç adamı karşısında görünce kızgınlıkla yüzünü düşürdü. Kalınlaşmış uyku mahmuru sesiyle, "Git buradan!" diye fısıldadı. Âdem umursamadan gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Sana diyorum, git, seni görmek istemiyorum!"

Genç adam yastıktaki başını salladı. "Gitmem. Sen bu yanlış anlamayı kavrayana kadar yanımdan ayrılmam. Bana hiç mi

güvenmiyorsun? Bir sürü zorluğa göğüs gerip bu zamana gelmişken, sen bir yanlış anlama yüzünden, her şeyi silmeye çalışıyorsun. Yapma sevgilim, bu çok ağır. Yanlış anladın, bir kerede farklı gözlemler. Ben onu korktuğu için attan indirmiştim ve at kişneyince, yine korktu. Sonra dengesini kaybedince..." Genç kızın yanağını okşadı. "Güzelim, inan yanlış anladın. Ben senden başkasını görmezken, başka birine dokunacağımı nasıl düşünürsün?" Kızın yanağına süzülen bir damlayı parmaklarıyla sildi.

"Ama onunla ata bindin, olacakları düşünmeden çekip gittin. Ben yapamam demedin. Bir sürü seyis var. Tabii, senin de canına minnet, değil mi? İşine geldi."

Âdem yanağındaki yaşı sevgiyle kurularken, şefkat kokan sesiyle, "Güzelim, lütfen bak bana." diye tatlıca buyurdu. Nur omuzunu sarstı. Âdem ona sokulup, kolunu başının altına atarak kendine çekti. "Yapma sevgilim, ikimizde çocuk değiliz. Eğer bunu yapacak olsaydım bu şekilde yapar mıydım?"

"Nasıl şekilde yapardın?" diye yumruk attı kız.

Adam gülümseyerek, "Şimdi sana sarıldığım şekilde, bir tek sana yapardım."

Kız dudaklarını dişledi. "Hâlâ kızgıyım. Onunla gitmeni hazmedemiyordum. Bir de o hâliniz kıkır kıkır!" Genç kız yalnız kalınca olanları sakın kafayla düşünmüştü. Duru da düştüğünü söylemişti. Ama yine de hazmedemiyordu işte. İçindeki kıskanç kadın buna dayanamıyordu. "Seni affetmedim! Sadece yorgunum! Canımı acıyor, kavga edecek hâlim kalmadı."

Âdem çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi. Bakışları kesişince, "Ayağın ağrıyor mu?" diye sordu. Kız başını salladı. "Geldiğimde seni bulamayınca kafayı yiyecektim. Ya, başına bir şey gelseydi! Ya, bir şey olsaydı! Bunu bir daha yapma! Önce anlayıp dinle, fevri davranma."

"Ayağım burkuldu ama kalbim daha fazla sızladı. Onun acısını fark bile edemedim."

Genç adam dudaklarına sokulup, ufacık bir buse koydu. "Özür dilerim sevgilim. Benim yüzümden oldu, bir daha karar vermeden önce anlayıp dinle. Asla senden başkasına bakmam. Bunu yapmam."

Nur dudaklarını büktü. “Hep canımı yakmanın bir yolunu buluyorsun.”

“Yarın annemlerle bu konuyu konuşmayı düşünüyorum, zaten onlar da bir şeyler olduğunun farkındalar, saklayamıyorlar ama kondu ramıyorlar da.”

“Hissettiler mi?”

Aramızdaki çekim hissedilmeyecek gibi değildi ki.” Haklıydı, sürekli gözleri ya da sözleri birleşip durmuştu, üstelik eskisi gibi kavga da etmiyorlardı. “Annemin yaptıklarına baksana, kesin anladılar ama anlayamadığım bunu neden yapıyorlar! Anladıysalar bizimle konuşabilirler.”

“Belki bizim konuşmamızı bekliyorlardır.”

“Haklısın galiba.”

Nur gözlerini kapattı. Ağrısı dinmişti ama hâlâ başı fena hâlde ağrıyordu. Âdem dudaklarına sahiplenici bir öpücük bırakıp çekilmeyi umarken, ateşe benzinle gittiğinin farkında değildi. Genç kızın çekinikçe boynuna sardığı elleriyle kendini sıkıca sarılırken buldu. Âdem’in bedeni ateşlenirken, eli narin sırtını gezmeye başladı. Sıcaklığını hissetmek çok güzeldi. Kaybetmek ise çok acıydı. Bunu düşünmek, nefesini kesiyordu. Buna dayanamazdı. Dudakları çıldırtıcı bir arzuyla iç içe geçerken sabrını koruyarak geri çekildi. Nur’un yanağını dudaklarıyla gezerek, bir eliyle boynunu diğer eliyle belini usulca okşadı. Genç kızın başı arkaya düşüp, yüzü yastığa dayanırken gözleri kapandı. Tamamı ile kendini sahiplenici dokunuşlarına bırakmıştı. Genç adamın haylaz dudakları yanağı boyunca ilerleyip, kulağına gelerek durdu. Ilık nefesi genç kızın içini ürpertirken, “Çok özür dilerim!” diye fısıldadı fakat sesindeki arzunun içinde, üzgün bir tını yoktu. Genç kız onun nefesinin kulağına her çarpmasıyla, kendinden geçti. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, bir an patlamasından korktu. Genç adam başını geri çekip değişik bir ifadeyle yarı kapanmış ve sersemlemiş ifadesini süzdü. Kendini tamamen ona teslim etmişti. İtaatkâr hallerini seviyordu. Ellerini yüzünde gezdirdi. Başparmağı doyamadığı dudağını turlarken, tekrar eğildi. Ayrılmak istemiyordu. Daha fazlasını istiyordu ama yapmayacaktı. Fakat hakkı olarak onun olan dudakları esir alacaktı. *Şimdilik yeter dedi.* İleride, o anlarda gelecekti.

Dudaklarına ufacık öpücükler kondurduğu kısa aralarda, “Seni seviyorum.” diye itiraf etti.

Genç kız geniş gövdesine sıkıca sarıldı. “Ben de seni çok seviyorum.” Genç adam derin bir nefes aldı. “Seni hâlâ affetmedim, bunu sen yapacaksın. Nasıl yaparsın bilmiyorum ama affettir kendini.”

Âdem’in dudakları küstahça kıvrıldı. “O zaman şimdi başlasam bir ömür ancak sürer...” diye genç kızı kendine çekip dudaklarına kapandı.

Orhan Bey kapının koluna yavaşça asıldı. Kızını merak ediyorlardı ve yatmadan önce ona bakmayı düşünüyorlardı. Kapıyı yavaşça açtı. Loş ortamda görünen manzara karşısında, iki yaşlıda nefesini tuttu. Nermin Hanım kaşlarını çatarak baktı: Âdem kıyafetleriyle sırt üzeri uzanmış, ayaklarını üst üste atmış, bir eli kafasının altında yatıyordu. Nur ise göğsüne başını koymuş, yanına kedi gibi büzülmüş, huzurla uyuyordu. Onlar giderken ki huzursuz yanları yok olmuştu. Belli ki barışmışlar diye umdu ikili.

Yaşlı adam bakışlarını karısına çevirdi. “Sana söyledim... Açıkça konuşalım dedim! Bu oyunlara ne gerek vardı? Bak gerçekmiş ve ikisi de üzüldü. Birine zarar gelebilirdi. Ya bizim yüzümüzden üzülsediler, daha fazla bir şey olsaydı. Ah kadın! Aklın bazen nasıl çalışıyor bilmiyorum!”

Nermin Hanım dudaklarını büktü. Böyle olacağını tahmin etmemişti. Orhan Bey karısının omuzu kavrayıp, onu kendine çekti. İkisi birden onların huzurlu ve barışmış hâllerini izlerken, yaşlı kadın kısık sesiyle, “Ben böyle olacağını bilemedim. Sadece böyle yaparsam, itiraf ederler sandım. Onlara nasıl kıyarım, ikisi de benim çocuğum.” diye söylendi. “Hem bunda utanacak ne vardı, biz anlayışsız insanlar mıyız? Aşka hürmetimiz yok mu?” diye sitem etti.

Orhan Bey derin bir iç gerdi. Başını sallayarak, “Bunun anlayışla alakası yok. Alıştıkları bir ahlaki düzen ve çevre faktörü vardı. Onlar için ne kadar zor olacağını hiç düşünmedik. Kadınlar ve şeytani oyunları. Bir kerede bir şeyi hâline bıraksan olmaz mı? Senin adını yanlış koymuşlar!” Yaşlı kadın tek kaşını kaldırdı. Yaşlı adam tebessüm etti. “Sabırsız.” Nermin Hanım kedi gibi sinsice gülerken, kocasına bakan gözleri ilk günkü gibi aşkla ışıldıyordu.

“Adımı sevdiğini söyledin, seni yalancı kurt.”

Yaşlı adam dudaklarını yanağına bastırıp geri çekildi. “Hadi oradan! Bilmez misin, senin her şeyini seviyorum.” Yaşlı kadın memnuncu dudaklarını bükünce göz kırptı. “Yani, meraklı huyun hariç... Hadi bırakalım uyusunlar.” Kapıyı çekerek odadan çıktılar. Yaşlı kadın, “Onların aynı odada kalmalarına izin mi vereceğiz?” dedi gözlerini irice açarak.

Orhan Bey karısını çekiştirerek kendi odasına götürürken ayar vermeye devam ediyordu. “Korkma, benim kızım ahlaklı, kendini korumasını bilir. Oğluma bu konuda güvenmesem de, kızıma güvenim tam. Hem baksana kıyafetleriyle uyuya kalmışlar. Bu huzurun tadını çıkarsınlar çünkü onlara biraz badana boya yapmayı düşünüyorum.”

Âdem yüzüne vuran gün ışığıyla, burnuna dolan mis gibi kokuyla güne gözlerini açtı. İlk fark ettiği, yüzünün genç kızın saçlarına gömüldüğü oldu. Nur’a sırtından sımsıkı sarılmıştı. Dudaklarını genç kızın ensesine değdirip bıraktı. Kollarını daha da sıklaştırdı. Onun kollarında olmasının tadını çıkardı. Yerinden yavaşça kalkıp, yatakta oturur duruma geldi. Dağılmış saçlarını yoklarken, etrafa bakındı. Duş alıp üzerini değiştirmesi lazımdı. Gözleri duvardaki saate kaydı. Kahvaltı saati geliyordu.

Âdem elini yüzünü yıkayıp banyodan çıktığında, genç kız yatakta ters dönmüş yatmaya devam ediyordu. Bir müddet uyurken ki huzurlu hâlini izledi. Annesi gelmeden gidip üzerini değiştirmeliydi. Odadan çıkıp tam kendi odasına dönüyordu ki, “Âdem...?” onun sesiyle olduğu yerde kaldı. Bakışlarını genç kadının yüzüne çevirdi. “Günaydın Âdem, bana yardımcı olur musun? Alamıyorum!” Duru uyku mahmuru sesiyle ona bakıyordu.

Genç adam isteksizce, “Ne alamıyorsun?” diye sordu.

Duru üzerindeki ipek sabahlığın kuşağıyla oynarken, “Telefonu mu peteğin arkasına düşürdüm, alamıyorum. Sıkışmış olmalı. Sabahları beri annem arıyor, cevap veremiyorum. Bir bakar mısın? Kadın meraktan çıldırmıştır.”

Âdem bakışlarını genç kadının yüzüne çevirdi. “Alırım ama sen müsait olunca. İsterden şimdilik benden ara ve üzerini değiştir.”

“Yabancı numaradan arayınca açıklama yapamam.”

“O zaman çocuklardan birini çağırayım halletsin.”

Duru yüzünü sallandırdı. İçeriden yine telefon sesi gelmeye başlayınca, “Bak annem merak etti işte, kaç oldu cevap veremeyince başıma bir şey geldiğini sanacak. Hadi sen yabancı değilsin, bir şey olmaz.” diye söylendi. “Görende ilk defa sabahlıklı kadın görüyorsun sanır.”

Âdem telefonun sesini duymasına karşı, yine de tereddüt etti. Sonra genç kadının asılan suratını görünce, “Tamam, hallerim şimdi” dedi. İçeri girince Duru’da peşinden girdi. Kapıyı kapamadı. Telefonu alırken rahatsız olmasını istemedi. Âdem sesin geldiği peteğin yanına geçip, telefonun nerede olduğuna baktı. Elini oraya sokamadığı için, içeride bakınmaya başladı. Köşedeki büyük vazodaki uzun yapay güller gözüne çarptı. İçlerinden birini alıp, telefonu almak için peteğin arkasına sapını sokup, ittirdi. Birkaç demesi başarısız oldu ama sonunda telefonu aşağıya düşürmeyi başardı. Yere düşen telefonu genç kadına verdi. “İşte oldu, şimdi konuşabilirsin.” Ellerindeki tozu silkeleyerek gülümsedi. Duru sevinerek genç adamın boynuna kollarını dolayarak, yanağına masum bir öpücük kondurdu. Âdem afalladığından sebep, neye uğradığını anlayamadan, de-jâvu oldu.

“Âdem...”

“Has*ktir!”

Zaman acımasızca tekerrürden ibaretti!

Elbette güzel günlerimiz olacak deniz gözlüm, ben satırlara başı ve sonu güzel biten binlerce şiir yazacağım, milyonlarca roman sonu mutlu sonsuzlukla tükenecek.

Saklı günlük sayfa 16

Pazar 08 / 2019

11. Bölüm

Kan beynine sıçramıştı. Eşiğin ağzında donup kalırken, canı yansa da kendini tuttu. Elleriyle tişörtünün eteğini sıkıca kavrayıp sakin olmaya çalıştı. Fevri davranmayacaktı. Bu sefer anlayıp dinleyecekti. Gördükleri yanlış bile olsa, açıklanacak bir tarafı kesin vardı. Kendine telkin edip, sakinleştirmeye çalışıyordu. Bakışları genç adamın gözleriyle buluşunca zoraki bir gülümseye yüzüne misafir oldu.

“Günaydın!”

Biraz farklı bir titreşim yayan sesini Duru bile fark etti. Âdem hemen Duru'nun önünden geriye çıktı. Duru genç kıza tebessüm ederek, “Sana da günaydın Nur. Nasılsın bugün, ayağın hâlâ ağrıyor mu?” diye sordu. Nur bakışlarını ayağına çevirdi. Beyaz alçılı ayağını genç kadının kafasına geçirmek istiyordu. Bu kadının gerçekten masum mu, yoksa şeytan mı olduğunu neden hâlâ kavrayamıyordu!

Âdem saçlarını bocalayarak karıştırmaya başladı ve bu gözünden kaçmadı. “Biraz ağrıyor ama geçecek.” Bakışlarını yana kaydırды. O ana kadar genç adamın eline hiç bakmamıştı. Ve elinde gördüğü gülden yukarı, hızla tırmandı. Soluk alamadan, “Elindeki çiçek çok güzelmiş!” dedi iğneleyici bir tarzda.

O lanet çiçekte ne arıyordu elinde? Allah'ım sakin olayım dedikçe, fevri davranmayım dedikçe, olanlara bak! Âdem çiçeği kaldırıp şaşkınca bakarken, onu nasıl unuttuğunu ve şu anda Nur'un bunu nasıl algılayabileceğini düşünüyordu. “Telefonu aldım onunla.” diye açıkladı. “Valla.”

Duru genç adama yaklaşıp yanağına dudaklarını bastırdı.

Gözlerini içi gülererek, "Teşekkür ederim kurtarıcı prens." diye sırtıttı. Gözlerindeki parlama gerçektir. Saf ve mutlu. Âdem kaşlarını çatarak baksa da afalladığından sebep ne diyeceğini bilemedi. Zira şu anda ölmeyi düşünüyordu. Bakışlarını Nur'a çevirdi. "Duru telefonunu düşürmüş peteğin arkasına, ben de onu aldım!" Yutkunarak, elindeki çiçeği salladı. Genç kız arkasını dönmeden önce yüzüne yapay bir tebessüm takındı. Sirtına doğru buz gibi bir ürperme, tenine yayılan üşüme etkisiyle, kapının pervazına elini dayadı. Sanki güç alır gibi, tutmazsa düşecek gibi, "Kahvaltıda görüşürüz!" dedi kırılgan bir sesle.

Konuşmayacak ve bu oyuna daha fazla dayanamayacaktı. Âdem'e güveniyor, doğru söylediğini biliyordu! Ama şu anda kalbine bunu anlatamayacağını da, gayet iyi biliyordu. O kadının dudaklarıyla yanağına dokunduğunu görmek, can alıcıydı. Şimdi gidip saçını başını yolmak istiyor, sonra ilişkisini bilmediği için böyle davrandığını düşünerek kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Hani dinleyecekti! Dinlemişti işte ama hâlâ içi acıyordu.

Durursa biliyordu kıracaktı. Kırdığı kadarda kırılacaktı. Âdem'in sabaha kadar yanında yattığını biliyordu. Onun kapıdan çıkarken çıkardığı tıkırtılarına uyanmıştı. Biliyordu bir suçu yoktu ama yine de kıskanmasına engel olamıyordu. O kadının ona bu kadar yakın davranmasına izin verdiği için kızılıyordu. Beyni bir sürü düşüncenin içinde bocalayıp duruyordu. Koluna dokunan elle olduğu yerde kaldı. Âdem ona ifadesiz bir suretle bakarak, "Nereye gidiyorsun?" dedi azarlayarak, başını hafifi aşağı eğdi. Nur kafasını yana çevirip, "Seval kalktı mı bakacağım?" dedi ruhsuz bir sesle.

Onun üzgün görünce, "Ayağın mı acıyor?" dedi bakışlarını alçılı ayağına çevirerek. Nur sonunda ona güvenmesini öğreniyordu. Bu içini rahatlatmıştı. Oysa üzerine atlayıp, haykırmasını beklemişti. "Canım ayağın çok mu acıyor?" dedi tekrar yumuşacık sesiyle.

Nur suratını sallandırdı. "Hayır, kalbim acıyor!" dedi dürüstçe.

Genç adam kafasını sallayarak genç kıza yaklaştı. Onu bir anda kucağına alıp kendine çekerken şaşırان Nur ona baktı. Kollarını boynuna dolayıp, sinesine sokulurken, "Ne yapıyorsun, bırak annemler gelecek?" diye fısıldadı, bakışlarını etrafta ürkekçe gezdirdi.

Âdem omuzlarını umursamazca sarstı. Yüzünde hınzırca bir

gölüşle, "Nasılca öğrenecekler bugün değil mi? Hem artık kimseden kaçmak ya da saklamak gibi bir düşünce yok. Herkes öğrensin istiyorum. Biz hata yapmıyoruz. Oyun oynamıyoruz. Âşık olmak suç değil. Seni seviyorum ve bunu herkesin duymasını istiyorum!" Başını kızın yüzüne eğdi. "Ama önce şu kalbinin ağrısını dindirmek istiyorum. Onun ağrımamasını istemiyorum, sadece benim için atmasını istiyorum." Burnunu burnuna sürttü.

"Âdem biraz yalnız kalabilir miyim?"

Kafasını salladı Âdem. "Olmaz. Bırakmam. Bırakırsam kafanda olur olmaz şeyler kurarsın. Önce konuşmamız lazım, sonra ne istiyorsan yaparız." Kafasını salladı olumsuz anlamda. "Ben de ki şansa bak, bahtsız bedeviye döndüm. Ne zaman iyi bir şey yapsam, sanki kötü bir şey yapıyormuşum gibi görüyorsun. Aşkım, inan sadece yardım ediyorum."

"Biliyorum!" dedi Nur biraz kırıkça ama sevgi dolu sesiyle.

"Âdem benim konuş..." Duru odadan çıktığında donup kaldı, holün ortasında duran ikiliye bakıyordu. Yüzü allak bullak olmuştu. Âdem arkasını döndü. Kendine çekip, "Efendim Duru, bir şey mi oldu?" diye sordu.

Genç kadın kafasını sallayarak, "Affedersiniz, ben şeyi..." dediğinde kelimelerin öznesini düşündü ve bulamadı. Başını sallayıp, utanarak yana çevirdi. "Boş verin. Önemli değildi zaten!" Nur genç kıza çekinikçe bakarken, Âdem doğal bir tavırla, "Kahvaltıda görüşürüz." dediği gibi bakışlarını sevdiğine çevirdi. Gözlerinin içi gülerken, "Biz de birazdan geliriz değil mi aşkım?" dedi gözlerinin içine bakarak.

Nur şokla kaşlarını kaldırıp, onun ifşa ettiği gerçeikle, "Aşkım..." diye fısıldadı. Sahi konuşmuş muydu? Âdem başını sallayarak, "Görüşüz Duru!" diye yenileyerek sözlerini, arkasını dönüp yürümeye başladı. Genç kıza bakan maviler alev alırken, "Bir yerden başlaması gerekiyordu. Bu ilk olsun, saklanmak sakıncalı... Bunu bir kez daha çok iyi anladım! Biz gizledikçe, daha çok iş açılıyor başımıza!" Haklıydı!

Nur kollarını iyice sıklaştırdı. Göğüslerinin üzerinde güçlü kalp atışlarını hissediyordu. Yüzünü genç adamın yüzüne yaklaştıırıp, "Ama annemlerle konuşmadık, önce onla konuşacaktık hani? Şimdi duyarlarsa başkasından hiç iyi olmaz..." diye homurdandı.

Âdem başını aşağı eğip dudaklarını genç kızın alnına değdirdi. “Tabii, bugün konuşacağım. Zamanı gelmişti.” Nur’un odasına gelince, “Ne?” dedi kız. Âdem’in küstah dudağının kenarı kıvrıldı. Edepsiz gözleri meşaleleri ateşe verirken, “Sevgilim tamam sana sarılmayı çok seviyorum ama böyle ulu orta olmaz.” diye sataştı. Nur kaşlarını çatarak, “Ne saçmalıyorsun sen? Ne sarılması? Ne olmaz?” dediğinde genç adam eğilip dudaklarını yanağına değdirdi. Kulağına doğru düz bir yol izleyip, sanki sır verecekmiş gibi gizemli bir sese büründü.

“Kapıyı aç, düşündüğüm şeyi burada yaparsam, bizimkiler bizi vurur.”

Nur ılık nefesiyle dengesizleşirken, baygınlaşan gözlerini aralayıp genç adama baktı. Dudağının kenarını dişlerken, yanakları yanmaya başlamıştı. Biraz aşağı eğilip kapının koluna uzandı. Âdem içeri girince kapıyı ayağıyla kapattı. “Nerede kalmıştık sevgilim?”

Ayağı nasıl da güzel kaşınıyordu. Yatağın üzerinde bir sağa, bir sola yatırıp duruyordu. Ellerini içine sokup, hiç çıkarmadan kaşımak istiyordu. Bu alçıyı çıkarsalar ne olurdu? Zaten ağrıda kalmamıştı. Dudaklarını birbirine bastırıp, kurumuş ağzını nemlendirmeye çalıştı. Susamıştı. Bakışlarını yatağın yanında oturan arkadaşına çevirdi. Seval yanına yatmış, karşısındaki televizyona bakıyordu. Ersin de koltukta, aynı düşünceli şekilde onun gibi sessizce otuyordu. Bakışlarını televizyona çevirdi. Reklamlar! Bu reklamlarda, bu kadar ilgi çekici ne vardı ki? Bunlarda bir hâl vardı ama kavrayamıyordu. Aralarında ne olmuş olabilirdi ki? Gözlerini kısarak Ersin’e baktı.

“Siz kavgamı ettiniz?”

Ersin çenesine dayadığı elini çekip, ona tuhafça baktı. Nur onun azarlayan bakışlarını anlayınca, “Yani ciddi anlamda sordum!” dedi. Seval yerinde huzursuzca kıpırdandı. “Biz hep ciddi anlamda kavg ediyoruz, acaba neden?”

Ersin’in suratındaki kasları seğirdi. Bu kıza neden kızgın olduğunu bilmiyordu ama kızılıyordu. Aslında dünden beri onunla konuşmak için yanıp tutuşuyordu fakat bunu yapmayacaktı. Aklına gelen tuhaf tuhaf şeyleri hemen kovacaktı. İlgilenmeyecekti. Ona karşı düşüncelerinin

değişmediğini göstermek ister gibi, "Neden olacak, bencilliği keşfetmiş feministler, her yerde kendini öne çıkarmak için takla atıyor. Bunun dart tahtası da ben oldum, baksana hedefi tutturamayınca köpürüyor."

Seval yerinden doğrulup oturur vaziyete geldi. Genç adama öldürücü bakışlar atıp buz gibi bir sesle konuştu. "Kendini centilmen sanan kazmalarda, istimlak duvarı yerine ayaklanmış halk arasında geziyor; yerlerinin şantiye olduğunu unutuyor galiba."

Bu ne cüretti? Ona kimse hakaret edemezdi! Hele bu erkek düşmanı, her fırsatta iğneye sarılan Oz Büyücüsü kılıklı karı asla! Ersin hiddetle doğruldu. "Sen bana kazma mı diyorsun?" Seval elini ağzına koyup, afacan bir kahkaha attı. Bu bile genç adamın dikkatini dağıtmaya yetmişti. "Oh hayır. Senden olsa olsa, kürek sapı olur, odunsun ya!" Seval onun yüzünde hafif bir yumuşama görünce, "Ama üzerine alındıysan, kendi kişiliğin hakkında doğru yoldasın demektir. Bak hiç sapma, şantiye ilerideki sapakta. İşçilerin sana ihtiyacı var inşaata Kalas gerek ne de olsa." diye sataştı. Gözlerinde onu alt etmenin gururu parlarken, sesi alayla bükülmüştü. "Odun!"

Ersin kumandayı sinirle sehpanın üzerine koydu. "Senin çatal dilini çekecek değilim, erkek düşmanı feminist cadı! Süpürge dilin beni de kışkırtıyor... Burada biraz daha kalırsam, yakında müebbet yiyeceğim, yaşım genç daha benim. Hapis yatamam."

"Senin gibi erkekler olacaksa hayatımda, feministliğin doktorasını yaparım. Kazma, kürek, odun, taş kafa gibi bir nevi şantiye ürünleriyle uğraşmaktan da daha iyidir. Ayrıca git buradan, kadınların arasında ne işin var."

"Seninle oturan kim, bücür feminist! Yalnız bir köşede kaldığında, tek olduğun için çok ağlayacaksın. Sesini kimse duymayacak."

Ersin burnundan soluyarak Nur'a baktı. Seval'i tiye bile almak istemiyordu. Bu kız ona çılgınlığın kitabını yazdırıyordu. Ona kızarken bile, deli gibi sarılıp öpmek istiyordu. Ne ironiydi bu böyle? "Kusura bakma canım, senin hatırın için çiğ tavuk bile yerim ama bu dili bozuk karıyı çekemem. Ya, baksana ömür törpüsü. Allah muhafaza onun yanında her saatim saniye gibi kısıyor. Çenesinden yaşılanıyorum."

Nur onların bir türlü anlaşamayışına üzüldü. "Saçmalama, gidemezsin bir yere söz vermiştin kalacağına."

“O, bu çingiraklı yılanın geleceğini bilmeden önceki meseleydi. Hiç çekemem ne zaman sokacağı belli olmuyor... Ben gidiyorum.” Kapıya yönelince Nur yerinden kalktı. “Tamam, canım, sen bilirsin ama önce komodinin üzerindeki şeyi alıp öyle git olmaz mı?”

Ersin kaşlarını kaldırıp komodinin oraya giderken, “Neyi?” diye sordu. Nur ayağını sürükleyerek ondan önce kapıya yaklaştı. Kapının anahtarını çaktırmadan alarak, çıkış tarafına taktı. Yaptığı hınzırlıktan sebep sırtıtırken, iki gence baktı. “Ben gelene kadar hangi konuda kavga ettiyseniz, anlaşın. Ben hafta sonumu sizinle geçirmek istiyorum. Bir gün daha sabredecek, bir uzlaşma yolu bulacaksınız. Eğer gidip, bizi onlarla yalnız bırakırsanız, sizi kendi ellerimle öldürürüm. Anlaşın işte. Ya da ne bileyim, ateşkes imzalayın bir süreliğine...” Gözlerini devirdi “Benim için bir ara yol bulun. Lütfen!”

Seval yerinden fırladı. Onun ne yapacağını anlayınca arkadaşına kızgınca baktı. Nur onlar hareket edene kadar kapıyı çekip, kilitledi. Ersin kapının kolunun kavrayıp çekiştirirken, “Nur aç kapıyı, çocukluğun sırası değil. Hiç komik değil diyorum sana. Bak kapıyı kırarım lütfen!”

Seval, Ersine öfkeyle baktı. “Nur hemen kapıyı açmazsan senin saçlarını yolarım, yeminle kimse elimden alamaz. En son kavgayı ortaokulda yapmıştık, şimdi daha fenasını yaparız. Aç şu lanet kapıyı!”

Nur geriye bir adım atıp, elindeki anahtarı döşüne bastırdı. Dudaklarını dişleyerek, “Gelene kadar bir ara yol bulun. İkinizi de çok seviyorum. Benim için çok değerlisiniz, sizin böyle olmanız beni üzüyor, görmüyor musunuz? Kavga etmenizi istemiyorum. Lütfen benimleyken ateş kesin!”

İçeriden Seval’in öfkeli sesi ve kapıya attığı yumrukları duyuldu.

“Nur seni kimse elimden alamayacak haberin olsun. Bittin sen!”

“Sen bana kıyamazsın arkadaşım, ortaokulda da kıyamamıştın, sadece gömleğimi çekerek yırtmıştın.”

“Ben sana kıymayacağım... kıyma yapacağım hemen şu lanet kapıyı açmalısın.”

Nur mutfağa yönelirken, “İyi anlaşmalar!” dedi ama aklı hâlâ içerideydi. ‘İnşallah odadan sağ çıkarlar’ dedi benliği. Ne kadar zalimdi!

Sırıtiyordu! Ersin omuzunu kapının kenarına dayamış, kollarını göğsünün altında bağlamış, gözlerinde ne kadar eğlenceli pırıltılarla parlarsa da yüzü ifadesiz duruyordu. Seval aldırmayıp kapıyı birkaç defa daha yumrukladı, tekmeledi. Ezik parmağını vurunca, canı yanarak yerinde zıpladı. “Kahretsin! Lanet olsun!” diye ağzının içinde homurdandı. Hatta Ersin onun argo bir şekilde küfür ettiğine yemin edebilirdi. Seval incelenmeye alındığının farkında bile değildi. Uzun kirpiklerini araladığında, görüş alanına Ersin’in ona tuhaf bir biçimde baktığı gözleri girdi. Bu lanet herif ona neden böyle bala düşen arı gibi bakıyordu ki? Dudaklarını kızgınca büktü. Bu hâliyle kızgından çok, tatlı göründüğünü de bilmiyordu.

“Hep senin yüzünden! İkidir ayağımı sakatlıyorum. Bela gibi adamsın. Ben de paratoner gibi seni çekiyorum! Senin olduğun yerde talihsizlik peşimi bırakmıyor.”

Ersin uzun birkaç adımda koltuğa yürüdü. “Ne yani, kaderini, kismetsizliğini de mi bana yükledin? Oldu olacak alın yazını ben yazmış olayım. Evde kalman benim değil, dilinin suçu kız kurusu! Asıl sen ne zaman benim yanıma gelsen, senin yüzünden başım ağrıyor, kafamı karıştırıyorsun. Bela gibi, veba gibi bir şeysin, bulaştın çıkmıyorsun içimden. İliğimi, dalağımı kuruttun! Senden ne kadar uzak durmaya çalışıyorsam, virüs gibi bir yolunu bulup içeri sızıyorsun.” Aslında kızgınlığı ona değil kendineydi. Lanet beynini ne zamandır onunla bozduğuna hâlâ inanamıyordu.

Seval hızla yanına gelip dikildi. “Ben mi, senin başını ağrıtıyorum. Saçma! Yanında bile değilken bunu nasıl yapabilirim? Seni kaç haftadır görmedim. Başının ağrısıyla benim ne alakam var be!”

“Kapa çenen, başımı şişirme yine.”

“Merak etme olmayan bir şey şişmez. “

Ersin yerinden kalktı. Karşısında dağ gibi dikildi. Hükmeden bir üstünlükle tepesinden baktı. Genç kız ona bakmak için başını geriye atarak gözlerini devirdi. Bir adım atıp aralarındaki mesafeyi kapadı. Keşke yapmasaydı, içi titremeye başlamıştı. Ondan yayılan erkeksi enerji ne kadar güçlüydü! Teninin sıcaklığını hissedince tedirgin oldu. Gururunu kırıp geriye doğru bir adım dahi atmadı. Ondan korktuğunu sansın istemedi. Gözleri karanlık kuyular gibi koyulurken, sık

aldığı nefesleri yüzünden göğsü hızla inip kalkıyordu. Onun temiz nefesini, ılık meltemini yüzünde hissetti. Tüm vücudu yer çekimine karşı koydu.

“Kafamın içinde dolanmayı kes cadı! Seninle hiçbir ortak noktamız yok! Aksine senin olduğun yerde ruh sağlığım bozuluyor, kendimden başka herkes oluyorum. Sakin yanıma terk ediyor, kendimi tanıyamıyorum.”

Genç kız masumca kirpiklerini kırıştırtıyordu. Bu adam ne anlatıyordu? Şimdi de ruh sağlığını bozmakla suçluyordu! Kesin kafayı sıyırmıştı! Dudaklarını araladığında ince bir çizgi hâlini aldı. Konuşacaktı ama konuşamıyordu. Sesi nereye gitmişti! Allah'ım, sanki kulaklarında asfalt çalışması yapıyordu. ‘Biri durdursun şu lanet sesleri’ diye düşünüyordu ama kulağına gelenin kendi kalbinin gümbürtüsü olduğunu anlayamıyordu.

“Ben senin kafanda... aman beyninde... Her ne ise işte, orada değilim! Ben seni görmedim bile.” Ne saçmalıyordu? Adamın sıcaklığı, kokusu, beyninin çalışmasını engelliyordu. Ersin gözlerini kırpmadan genç kızın gözlerine bakıyordu.

‘Bakma lanet herif içim gidiyor’ diyemiyordu.

Bakışları dudaklarına kaydı. Dudaklarına dokunmamak için kendini zor tuttu. O şehvetli küstah dudaklar dün onu öpmüştü. Kulaklarını onun naif, kadife gibi sesi doldurdu. “Aklımı istila ediyorsun. Neden seni düşünüyorum o zaman? Karşıma çıktığında...” Belini kavradı. Genç kıza kendine çekip sıcaklığını ödünç alırken, yumuşaklığını tenine hapsedti. “sana dokunmak istiyorum, hem de her anlamda. Çatal diline rağmen sesini duymak istiyorum.” Başını yana kırıp yüzünü saçlarına sürttü. Derin bir nefes alıp kokusunu içine çekti. “Kokun çok güzel değil, hatta vasat ama ben bu kokunun müptelası oluyorum, daha önce hiç kimseye hissetmediğim şeyler getiriyor aklıma ve unutamıyorum.”

Seval onun söylediklerinin gerçek olduğuna inanmıyordu. Kesin az önce kafasına vurup, bayıltmıştı. Lanet adam rüyasında bile rahat bırakmıyordu. Zaten gece boyunca bir sürü kâbus görmüştü, şimdi de gündüzünü mahvediyordu. Bayılmadığını, bunun rüya olmadığını anlaması uzun sürmedi. Genç adamın elleri sırtında gezince, titremeye

başladı. Korktu! İlk defa korktu ama ondan değil kendi iradesinden!

Bir daha bunu yaşamayacağına yemin etmişti. Erkeklere hayatında yer yoktu. Lâkin tükenmeye başlayan dirayetli yanıyla konuşmaya başlayınca, kekeleyişini çok sonra fark etti. “Ne- ne ya-pıyorsun?”

Ersin yüzünü saçlarına sürterek kendine çevirdi. Alnını alnına dayadı. Derin derin soludu. Kabaca çenesini kavradı. Bu hisleri başına açtığı için cezalandırıyordu. “Seni öpmek istiyorum, vuracak mısın? Gerçi, vursan bile fark etmez, yine yapacağım!”

Seval nefes almayı unuttu. Gözleri zaten yarı baygın bakıyordu. Tamamen kapandı. Kendini onun ellerine teslim etti, kendini bedene yaslanırken buldu. Bu yasaktı! Yemini vardı! Ona âşık olamazdı! Ama kendine engel de olamıyordu. Lanet olsun işte şimdi b*ka battığını anladı.

Genç adam ondan cevap gelmeyince, dudaklarını dudaklarıyla kapattı. Seval ellerinin altın da titrerken, elleri kendiliğinden boynuna doğru yolculuğa çıktı. Bedeni ona itaat etmedi. Dudakları üzerinde dolaşan yumuşak dokunuşların ateşiyle erirken, dolgun dudaklar aralanarak ona kendini keşfetmesi için müsaade etti. Birkaç saniye sonra kendi isteğiyle karşılık verdi. Beyni kızmasına rağmen, kalbi öpmesine izin vermeye devam etti. Ersin dudaklarını geriye çekip, nefeslerini düzene sokmaya çalışırken, genç kızın kapalı gözlerine baktı.

Kız yutkunarak, “Biz birlikte olamayız!” dediğinde dudaklarını yaladı. “Benimle oynama!”

Genç adamın gözleri dudaklara kayarken, derinden gelen sesiyle boğazını temizledi. “Evet olmamalıyız, sağlığımız için iyi olmaz!” Burununu burnuna süttü. “Ama yine de senin ayarlarınla oynamak istiyorum!” Dudaklarını dudaklarına sürttü. “Artık çok geç, oyun başladı.” Dudaklarına kapanarak tekrardan dünyayı unutturdu.

Nur mutfak kapısını ittirerek açtı. Bakışlarını içeride gezdirdi. Kimse yoktu. Ayağını sürükleyerek dolaba yaklaştı. Ağzı kurumuştı. Buzdolabından meyve suyu şişesini çıkardı. Tezgâha doğru sallanarak ilerledi. Mutfak dolabının kapağını açıp, bardaklara baktı. Uzun bardaklar yukarıda olduğu için, ayakucalarında kalkarak uzandı. Ayağının ağrıdığını unutup, tüm gücü üzerine verince, ani bir ağrı bacağına saplandı, gücünü ve nefesini kesti. Sağlam ayağı kendiliğinden

yan dönerken, parmakları tamda bardağı kavırıyordu ki, "Dikkat et!" demeye kalmadan biri, bardak yere düşerken, Nur da aşağıya çekildi. Gözlerini kapatıp, kırılan bardakların üzerine düşmeyi, canının yanmasını beklerken; kendini sert bir bedene çarparken buldu.

Nico onu nazikçe kaldırıp, kucağına aldı. "Bir şey oldu mu?"

Nur hâlâ şaşkınca onun ne ara yanına geldiğini anlamaya çalışıyordu. "Gelmeseydin olacaktı." Korkmuştu. "Te-teşekkür ederim." dedi ellerini kucağına koyarken, yanakları yanmaya başlamıştı. Genç adamın kucağında rahatsızca durup, bakışlarını tekrar gözlerine çevirdi. "Be-beni indirirseniz sevinirim!" Nico genç kızın kırmızı yanaklarına tebessüm ederken, "Çok güzelsin!" dedi birden. Gözleri parlıyordu ama garip bir bakışı vardı. Sinsi gibi...

Nur kaşlarını kaldırdı. Titrek bir sesle, "Teşekkür ederim ama inmek istiyorum." diye itiraz etti.

Nico hınzırca güldü. "İndiririm ama bir şartla! Benimle yemeğe çıkacağınıza söz verersen. Bak senin kurtarıcı prensin oldum." Kedince espri yapıyordu, ancak yersiz lakaytlığı ürkütüyordu.

Nur suratını astı. Onun bu tavrından rahatsız olduğunu mimikleriyle belirtti. Bu anı kullanmayı nasıl düşünürdü? Üstelik ona defalarca olmayacağını söylemesine rağmen bu ısrarının sebebi neydi? Genç adama affetmez bir ifade takındı. "Sizin bu yaptığınız hiç de centilmence değil, şimdi lütfen beni indirir misiniz?"

Nico başını olumsuz anlamda sallayıp, genç kızı daha da kendine çekti. *'Aptalların cesareti bu olsa gerek'* dedi genç kız içinden. Eğer böyle davranmaya devam ederse, kafasını kıracağına emindi. Onun tutuşundan -teninin sıcaklığından- rahatsız oldu. Kucağında huzursuzca kımıldamaya başladı. "Lütfen beni bırakın! Size kötü davranmak istemiyorum, sırf annenizin hatırına... Ama böyle giderse, hatırlanmayacak. Sizin bu yaptığınız kabalık bile değil! Terbiyesizlik etmeyin. Bu evde misafirsiniz." Birinin görmesinden çekiniyordu. Kımıldıyor ama kollarının kısılcısından kurtulamıyordu. Bu erkekler bu kadar güçlü olmak zorunda mıydı?

"Yemek davetimi kabul edin, bırakayım." diye üsteledi arsız adam.

"Takıntılı mısınız? Size söyledim, hayır! Hayır'ı cevap olarak

almıyorsanız, imkânsız diyeyim belki anlarsınız!” Nur ellerini göğsüne koyup, kızgınca ittirdi. Kaşlarını çatarak öfkeyle söylendi. “Ya bıraksanıza, anlamıyorsunuz hayır dedim? Bu kadar ısrar niye anlamadım?”

Ayağı şimdi acımasa üzerine zıplayarak inerdi ama lanet ayağı çok fena acıyordu. Sinirden onun acısına bile unutmuştu. Nico başını aşağı eğince, o kafasını panikle geriye çekti. Kalbi hızlandı korkuyla.

“Ne-ne yapıyorsunuz?” Gürbüz sesi biraz yüksek perdeden öfkeyle çıkarken “Lütfen kendinize gelin, saçmalıyorsunuz!” dedi çaresizce. Nico koyulmuş gözlerini dudaklarına dikmiş, edepsizce bakıyordu. Genç kızın midesine bir taş oturdu. İçini bir tiksinti sardı. Korkuyla karnına ağırlar saplanırken, bedeni kasıldı.

“Daha önce hiç reddedilmedim! Sen ilksin. Bilmiyorum neden seni bu kadar çok istiyorum ama istiyorum. Bir şans ver bırakayım.” dedi yine aynı saygısızlıkla.

Nur kızgınca onu itelemeye başladı ama yerinden oynatamadı. Ellerini yumruk yaptı. Eğer biraz daha böyle yaparsa çığlık atarak, kafasını, gözü patlatacaktı. Asıl korktuğu yakalanmak değildi. Bu aşağılık herifin böyle bir şeye cüret etmesiydi ve yaptığını Âdem duyarsa kesin elini kana bulardı. Bu pislik yüzünden başının belaya girmesini istemiyordu. Onun iyi biri olduğunu sanarak, nasıl hata yapmıştı? Aptalın ta kendisiydi. Âdem doğru söylüyordu: “Onun bir derdi var, kaşınıyor. Uzak dur!” deyip duruyordu.

“Eğer beni şimdi bırakmazsan bağırırım! Senin centilmen, ahlaklı biri olduğunu sanıyordum; yanılmışım! Bu yaptığın tacizle, kendini kanıtladın. Şimdi hemen beni bırak, canım yanıyor.” diye tehdit etti. Gerçekten de Nur geri çekildikçe genç adam onu kendine çekmeye çalışıyor ve canını fena hâlde yakıyordu.

“Bir kere konuşsak, bana bir şans versen, sen de anlayacaksın bu işin olacağını.”

“Ben bir tek şey anladım, o da artık sizden olduğunca uzak durmam gerektiğini. Ne işinden bahsediyorsunuz, ben başkasını seviyorum bunu anlamak bu kadar zor mu? Lütfen biraz olsun saygımı kalsın istiyorsanız, şimdi beni indirirsiniz.”

Kapıya medet umarak baktığı an dondu kaldı. Âdem ellerini

yumruk yapmış, onlara öfkeyle bakıyordu. Gözlerinde saf nefreti bir deryayı yakacak kadar ateşliydi. Bu bakışları hak etmemişti! Bir anda uçar gibi yanına geldi. Nur donmuş vaziyette onu izlerken, o pek de nazik olmayan bir şekilde onu Nico'nun kucağından almaya zorladı.

Nico kucağındaki kadını çekiştirerek vermek istemeyince, Âdem dişlerinin arasından tısladı. "Hemen onu bana ver şerefsiz, senin kemiklerini sonra kıracağım."

Nico'nun şaşkın bakışlarından yararlanıp, Nur'u oyuncak bebek gibi kendine çekti. Hızla ayaklarının üzerine yere indirdi. Genç kız aniden ayağının üzerine basınca, gözlerini kapatıp acıyla inledi. Âdem onun acı çekmesini kısa bir zaman izledi, tekrar hedefine yöneldi.

Nico gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle, "Demek şüphelerimde halkıyım. Kardeşine göz koydun. Senin bu yaptığında tıp dünyasın da..." Ağzının ortasına aldığı yumrukla, geriye sendeledi. Daha önce böyle sarsıcı bir yumruk yememişti.

Nur ellerini ağzına kapayıp, küçük çaplı bir çığlık attı. Nico elini kanayan burnun üzerine koyup tenine bulaşan kana baktı. "Sinirlenme aslanım, doğruyu söyledim diye mi bu sinir?" Zaten istediği de olmamıştı. Sanki oyuncak elinden alınmış çocuk gibi sızlanıyordu.

Âdem genç adamın üzerine tehditkâr bir adımda eğildi, yakasından kavradı. Yumruk olmuş eli kalkmış, Nico'nun gözlerinin içine nefretle bakıyordu. "Seni gebertirim adi şerefsiz! Sen kim oluyorsun da benim hakkımda konuşabiliyorsun? Benim olana nasıl elini sürersin? O benim!" dedi dişlerini sıkarak. Yumruğunu aşağı indirirken, elini kavrayan titrek ellerle olduğu yerde kaldı. Nur ürkek bakışlarla elini kavramıştı. "Âdem lütfen, bırak Allah'ından bulsun. Boş ver ne yaptığını bilmiyor." Âdem dişlerini sıkarak genç kıza baktı. Nico da bu fırsatla Nur'a yaklaştı. "Bırak Nur, anlamaz o böyle ricalardan, baksana bizim birlikte olmamamız için neler yapıyor."

"Onun adını ağzına alma şerefsiz!" dedi elini genç kızın parmaklarından kurtarıp yüzüne savururken.

Nico afallamış bakışlar atarken, manyak gibi sıırttı. Çenesini yoklarken, "Onu senin elinden alırım diye mi korkuyorsun? O kimi seçerse onun olacak." diye arsızca konuştu. Sanki ondan paylaşılması olanaklı şekerden bahseder gibi rahat bahsediyordu. Âdem gözlerini kan

pürüyerek genç kıza döndü. Nur duyduklarını reddeder gibi kafasını sallayarak, "Saçmalıyor!" dediğinde, Nico'ya bakıp, "Dengesiz misin ben be adam, ne diyorsun? Eceline mi susadın?" diye haykırdı.

Âdem elinin altındaki adama baktı. Nico gözlerinin içine bakarak, "Ne oldu, acıtıyor değil mi? Benim de acımıştı canım ama sen buna aldırmadın. O benim olacak, alamayacaksın." Âdem sıkığı dişlerinin arasından genç adamın burnuna elini gömdü. Bağırarak, "Seni geberdirim piç kurusu! Sen benim olana nasıl göz dikersin!" diye haykırdı. Elinin altından önce kemik sesi geldi, ardından üzerine doğru fişkıran kanla yüzü buruştu. Nur öne atılıp ikince kez elini kavradı. "Yapma lütfen öldüreceksin." dedi korkudan yalvararak.

Yanak kasları dalgalanırken dişlerinin gıcirtısına karışan tıslama sesi, genç kızın yüreğine keskin bıçak gibi saplandı. "Korkma, sevgilini öldürmem! Al hayrını gör!" Nico'yu sertçe bir köşeye fırlattı.

Nefes alamadığını düşündü kız. Bu nasıl ithamdı!

Nur ona sinirle atılıp, kolunu yakaladı. "Ne diyorsun sen? Ne sevgilisi? O....?" Kafasını salladı. "Bunu düşünmüş olamazsın. Ben düşünüyordum ve o beni tuttu, sonra da ne kadar ısrar etsem de bırakmadı. Adamı gördün, kafayı yemiş!"

Nico kanlar fişkıran burnuna tuttu. Boğuk bir sesle, ellerinden kan damlarken gülüyordu. "Bırak Nur, o laftan anlamaz! Kendi bildiğini okur onunla zaman harcaman hata." Aralarının daha da bozulmasını ister nitelikteydi duruşu. Sinsice sıırttı. Nur ölümcül bakışlarını genç adam çevirdi. "Defol git buradan Nico. Bir daha karşıma çıkma, yoksa Âdem'in bıraktığı işi ben bitiririm. Sen hangi akla hizmet karşımıza çıkıyorsun. İstenmediğini defalarca söyledim sana,"

"İstiyorsun, sadece nazlısın."

"Hasta mısın be adam, çık git buradan."

Nico elinin birini hava kaldırdı. "Demek siz ikiniz ha... Sizin bu yaptığınız ahlaksızlık!" Kapıya ilerlerken durdu. Âdeme garip bir çelişkiyle baktı. "Ödeştik, bunu sen başlattın unuttun mu? Rövanşını alamayacağımı sanarak yanıldın." Âdem ona doğru tehditkâr bir adım attı, gebertecekti. Ama gidemedi. Nur ayağındaki acıyı unutup öne doğru atılarak, koluna sarıldı. Tüm gücüyle çekerek durdurdu. "Âdem lütfen ne olur uyma, belli yarası var gocunuyor."

Nico fırsattan istifade hemen ortadan toz olarak savaşa attığı iki-
linin birbirine zarar vermesine imkân verdi. Âdem kolunu genç kızın
elinden çekerek kurtardı. “Sizi rahatsız ettim galiba!”

Nur geriye doğru bir adım attı. Bu adam ne diyordu? “Saçmalama,
sen ne dediğini bilmiyorsun?”

“Evet, ne dediğimi bilmiyorum ama ne gördüğümü gayet iyi bili-
yorum. Kendini kollarına atmış, zevklere dalıyordun. Yoksa ikimizi
birden mi idare etmeyi düşünüyordun?” Ağzından çıkanı kulakları
duymuyordu. O kadar öfkeliydi ki, düşünemiyordu. Buraları yakıp
yıkmaq istiyordu. Hatta genç kızın bile canını yakmamak için kendini
zor tutuyordu. Nur duyduklarının etkisiyle derin derin soluklar alıp
verirken, kalbi bir el tarafından sıkılıyormuş gibi canı yanıyordu. Elini
göğsüne koyup, kalbinin atışlarını yavaşlatmak istedi.

Bunu düşünmüş olamazdı. Ona güvenmemiş olamazdı. İtham
ettiği şey can alıcı, töhmet altında bıraktığı suç sevgilerine ihanetti.
“Beni sadece tuttu, sonra ben istemeden kucağına aldı. Ayağım acıdığı
için yere inemedim. Yemin ederim, istedim ama inemedim. Bırakma-
sını söyledim, dinlemedi.”

Genç adam alayla kaşlarını kaldırırken, tiksintiyle gözlerini yı-
kıyordu. Kibir vardı küstah gözlerinde. Aşağılayıcı, alt ediciydi. Nur
geriye doğru bir adım daha attı. Yıkılmıştı. “Sen bana inanmıyorsun?”
Onun kendine inanmaması, içine oturmuştu. Güvenini sarsacak hiç-
bir şey yapmamıştı.

“Ne düşünmemi bekliyorsun? Seni adamın kollarında, hatta tam
öpüşecekken görüyorum, bir de bana kafa tutuyor. Sen de pek öyle,
anlattığın gibi değildin kollarında.”

Neden göğsünün bu kadar yandığını anlamıyordu? O Nur’unu ta-
nıyordu. O zaman neden hâlâ içi feveranla acıyordu? Ona güveniyor-
du, neler saçmalıyordu? Sanki nefes alamıyordu. Onu bir başkasının
kollarında görmek... O şerefsizi öldürmeliydi. Nasıl yapardı bunu?
Ona dokunan tüm parmaklarını kırmalıydı. Buna nasıl cüret ederdi.

Nur’un gözleri dolmaya başladı. Ona inanmıyordu! Hiçbir şey de-
ğil, içini bu acıtmıştı. Kalbinde güvene dayalı bir yer edinememişti.
İşte bu acıtıyordu. Nefesleri bile ciğerlerine yük gibi iniyordu. Gözleri
dolup gelirken, “Sen bana inanmadın. Senin güvenini sarsacak hiçbir

şey yapmadım ama sen bana inanmadın. Lanet olsun, ben bunu hak etmedim.”

Orhan Bey yüksek sesin nereden geldiğine bakmak için odasından çıktı. Nermin Hanımla mutfığa yöneldi. Kapısına geldiklerinde duydukları şey yüzünden donup kaldılar. Nermin Hanım kapıya atılınca, Orhan Bey onu omuzlarından yakalayarak durdurdu. “Biraz bekle, hemen girme içeri... belli ki dertleri var, halletsinler. Kendilerini unutup, bağırarak kadar büyük bir sorun gibi duruyor.”

Nur diken üzerinde gibi yürüyordu. Acıyla tezgâha yöneldi. Her adımda nefesi kesiliyordu. Tezgâhın üzerinde bulduğu şeyi kavradı. Bu yaptığı haksızlıktı. Elindeki tabakla yerinden doğrulup, genç adama baktı. “Kahrolası herif!” diye kükredi. “Bunu nasıl düşünürsün?” Tabakları parmaklarının arasından havalandırıp, karşıya savurdu. “Seni adi hergele, senin kafanı gövdenden ayırmam lazım, bunu nasıl düşünürsün? Ama yok, sen yine aynı şeyi yaparsın değil mi? Her şey gördüğün gibi olmaz, bunu en iyi senin bilmen lazım. Ben sana güveniyorum, ne yaparsan amenna diyorum ama sen... Lanet olasıca koca kafalı...” Bütün bu karmaşık düşüncelerin yükü altında ezilirken, öfkeden gözleri dönmüştü. Tüm hücrelerine varana kadar hiddetinden titriyordu.

Âdem başına savrulan servis tabağından kurtulmak için, seri bir hareketle kenara eğildi. Porselen tabak duvara bütünleşerek, yerlere parçalanarak saçıldı. Âdem gözlerini genç kıza sinirle dikti. “Beni kendinle bir tutma. Adam sana ahtapot gibi sarılmıştı. Kendinden geçmiştin, ne dememi bekliyordun! Aferin size, devam edin mi? Lanet olasıca kollarında kıvranıp duruyordun. Bir de karşıma geçmiş...”

Nur tezgâha baktı. Yakaladığı fincanı da savurdu. Ardında başkalarını da. Âdem onları seri hamlelerle savuşturmaya başladı. “Seni adi domuz! Demek öyle gördün? Seni gebertirim, saçlarını yolarım, bunu bana nasıl söylersin? Defol, seni bir daha görmek istemiyorum. Sakın geri gelme. Bundan sonra yüzümü ancak rüyada görürsün. Ayaklarıma kapansan da seni affetmeyeceğim. Çok yalvaracaksın ama nafile... Hıyar!”

Nermin Hanım kocasına sokularak, “Ya, bari içeri girip bir şey de şu delilere, kendilerine zarar verecekler. Allah’ım gitti canım setlerim.”

dedi kıpkırmızı olmuş suratıyla. Titrek parmakları endişeyle dudaklarında geziniyordu.

Orhan Bey elini karısının omzunda gezdirdi şefkatle. “Biz karışmayalım hanım, kendileri halletsinler. Zaten birazdan sinirleri diner...”

“O zaman ne onlar ne de mutfak sağlam kalırsa tabi.”

“Bizi hatırlarlar şimdi, unuttular belli ki!” dedi yeni çıkan kırım sesi ile kollarının altındaki karısı irkilirken. Ardından Nur’un gürlemesi duyuldu. Nermin Hanım elini dudaklarının üzerine koyup, parmaklarını bastırdı. Kaşları kalkmış, yanakları bu sefer utancından pancar gibi kızarmıştı. Bakışlarını çekinikçe kocasına çevirdi. “Sen de arada kaynıyorsun koca kurt!” Orhan Bey tek kaşını havaya kaldırdı. “Bu kızın ağzı ne ara bozuldu bu kadar, anlayamadım ki? Benim kızım küfür etmezdi, hay Allah...” dedi kafasını sağa kırarak.

Nur gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Durmuyordu lanet yaşlar, yerine yenileri geliyordu. Görüş alanı bozuldu. Bacakları titremeye başladı. Sinirden vücudunu taşıyamıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini kucağına koyup hıçkırarak ağlamaya başladı. Ayağının acısı artmıştı, kalbinin ağrısı ise onu uyuşturuyordu.

Âdem onun ağlamasına dayanamadı. Ne yapıyordu? Hızla yanına gidip diz çöktü. Bakışları üzerinde gezinirken, onu kendine çekip kucağına almaya çalıştı. Nur kurtulmaya çalıştıkça, daha çok kendine çekti. Kolları kelepçe gibi sardı, yüreğine nasıl hapsettiyse, tenine de kendini hapsetti. Bir eliyle belini okşarken, diğer eliyle onu kendine yasladı. Sinesine vuran kalp atışlarını hissetti. Nasıl da hızlı çırpınıyordu kırgın yüreği. Kafesini istemeyen narin bir kuş gibiydi. Çenesini başına dayadı. Onun mis kokusu genzine yayılırken, “Özür dilerim sevgilim!” dedi boğuk çıkan sesiyle. Gerçekten özür dilemesi lazımdı. Kendini kaybedip o lafları nasıl söylerdi? Aklına böyle bir şey nasıl gelirdi? Hele dili... Keşke kopsaydı.

Nur kahırla gözlerini silerken, hıçkırıklarının arasından “Di-dileme, bı-bırak beni!” dedi isyan ederek.

Bir müddet Âdem ona sıkıca sarılıp, sakinleşmesini bekledi. Nur’un ağlaması dinmişti ama hâlâ arada hıçkırıkları devam ediyordu. Genç kızın yanından gitmeye, yerinden ayrılmaya gücü bile yoktu. Lanet olsun ki ona ne kadar kızılıyorsa, bir o kadar da çok seviyordu.

Niye bırakıp gidemiyordu ki?

Âdem omuzlarını okşadı. “Sen bir düştün, gerçekleşmesini istediğim... Her gece rüyalarımda gördüğüm... Şimdi gerçekleştin ve korkuyorum. Seni kaybetmekten... çok korkuyorum. Uyanınca kaybolmandan, hayal gördüğümü sanmaktan korkuyorum. Onun kollarında seni görünce, delirdim. Elimde değil, delicesine kıskanıyorum. Ben sana kavuştuğumdan beri, kalbim ağzımda bekliyorum. Seni gözüm-den sakınırken, başkalarının...” Çaresizce başını salladı. “Özür dilerim. Sana güveniyorum ama yine de kıskançlığımı durduramıyorum.”

Nur, “Sen de benim tek düşümdün, sen de bunu görmüyor musun?” diye hıçkırdı. “Adandığım, sensiz var olmadığımı... Niye yapıyorsun bunu bize? Benim gözüm de senden başkasını görmüyor, sen bana inanmadın! Bu canımı çok yaktı.”

Âdem çenesinden tutup tamamıyla yüzünü kendine çekti. Yanığına nazikçe okşarken, “Özür dilerim sevgilim, bir daha olmayacak söz!” diye fısıldadı.

“Bir daha olursa, seni öldürürüm.”

Âdem’in küstah dudakları kıvrıldı. “Biliyorum yaparsın.” Aşağı eğilip dudaklarına sokularak nefesini tenine kazıdı. Sahiplenici öpücükleriyle onu kendinin yaparken, kız kollarını boynuna dolandı. Kendini tüm benliğiyle ona bırakıyordu ki, kulaklarına gelen sesle yerlerinde sıçrayarak, birbirlerinden ayrıldılar.

“Öhö Öhö...”

Nur kollarını genç adamın boynundan çözüp, kafasını yana kırdı. Âdem’in omuzunun üzerinden kapıya doğru korkuyla baktı. Gördüğü manzara karşısında dehşete düştü. Müthiş bir utanmayla dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Kıpırmızı olmuş yüzünü genç adamın sinesine sakladı. Kucağında olduğunu unutup, büzülerek göğsüne sokuldu.

Saklandı.

Bir korku, bir sevda olacak. Birleşen ellerimizin arasında minik parmakların dokunuşu hayal bulacak. Korkular uzaklaşacak, umudun kanadı geleceği kundaklayacak ve bir gün biliyorum, geçmişte hayal ettiğim, yazdığım, sensizliğe sakladığım ne varsa can bulacak, bundan sonraki satırının son cümlesi hep mutluluk olacak.

Saklı günlük sayfa 11

Pazar 2 / 2000

12. Bölüm

Genç adamın hızla atan kalbini kulağının dibinde duyuyor ve daha çok heyecanlanıyordu. Babasına bakınca utandı. Yaşlı adam boğazını biraz fazlaca sesli temizledi. Genç adam kulaklarına kadar kızarmıştı. Bakışlarını kaçırdı ve önüne döndü.

“Biz sesler kesilince, birbirinize bir şey yaptığını sanmıştık. Birinizi ölü diğerinizi diri al...” Nermin Hanım kocasının kolunu çimdikleyince, yaşlı adam kendini toparladı. Otoriter hâline bürürken, kaşları kızgınca çatıldı ve sesi sertleşti. “Sizi çalışma odasında bekliyorum! 10 dakika sonra orada olun! Ne eksik ne fazla, tam 10 dakika!”

Nermin Hanım hâlâ gördüğü manzarayı hazmedemiyordu. İçine oturmuştu. Âdem sadece kafasını salladı, konuşamıyordu çünkü kucağında tuttuğu kız kollarını beline öyle sıkı sarıyordu ki, nefesi kesilmişti. Orhan Bey, Nermin Hanım’la mutfaktan ayrıldılar. Âdem bakışlarını kucağına tüneyen genç kıza çevirdi. “Biraz daha sıkarsan, babamdan önce sen öldüreceksin, ben sana doymadan ölmek istemiyorum. Hadi kalkalım.” dedi. Nur suratını onun göğsünden kaldırmadan, “Olmaz!” dedi kafasını sallayarak. “Kalkamam... Bir daha onların yüzüne bakamam, rezil olduk. Bizi her hangi bir durumda yakalamadılar, hem de şey yaparken! Artık nasıl bakarım yüzlerine?”

Âdem omuzlarını kavrayıp ileriye ittirdi, bakışlarına ihtiyacı vardı. Başını aşağı indirip, genç kızın yüzünü avuçlarının içine aldı. Hâlâ nemli olan yanakları al al olmuş yanıyordu. Gözlerini görmeye

çalışırken, başparmağıyla o kırmızılıkları okşadı. “Aşkım bana bak!” Nur tepkisel olarak omuzlarını nazlıca sarstı. “Bana bak kedicik, tamam kötü yakalandık ama bu! ... Lanet olsun evet çok kötü oldu ama sonuçta öğreneceklerdi. Hem bir şey yapmıyorduk! Sadece öpüşüyorduk!”

Genç kız sinirle koluna çimdiği bastı. “Ölsem daha iyi.”

“Allah korusun.”

“Bizi şey yaparken bastılar.”

Âdem haylazca fısıldadı. “Ne yaparken aşkım?”

Nur sinirle başını kaldırıp, dudaklarını bükerek genç adamın gözlerine baktı. “Âdem şu anda bile...” Genç adamın kaşlarının hınzırca bir bütünlemeyle kalktığını görünce, “Bilerek yaptın değil mi? Çok kötüsün.” dedi kırıkça bir tebessümle.

Âdem kızın yanağını avuçlarıyla okşayıp, içten bir buse koydu. “Başka türlü gözlerini göstermiyorsun, ben senin gözlerini görmezsem ölürüm. Sana aşığım ve herkes bilsin. Ne düşündükleri umurumda değil. Babam ya da annem, zaten öğrenecekti.” Başını biraz daha aşağı indirdi. “Affettin mi beni? Özür dilerim.”

Nur yumuşak ama kararlı bir sesle, “Hayır, affetmedim!” dedi ve ekledi. “Ama bu durumda konuyu biraz esnetebiliriz. Senin söylediğin her kelimenin daha tek tek hesabını soracağım fakat şimdi değil. Şimdi yerin dibine giresim ve bir daha çıkmayasım var.”

“Tamam, ben hepsini hak ettim ama nevrime döndü. Bir başkasının sana dokunmasını kaldıramıyorum. Bir de o adam pişkin pişkin sana öyle bakıp, konuşunca...” O an aklına gelince dişlerini sıktı. “Onu gebertmeliydim. Sana nasıl dokunur şerefsiz!” diye yine başa sardı.

“Ben çok kaldırıyorum sana dokunan kadınları değil mi? Yataktan tek uyanıyorum, görmek istediğim şey senin yüzünken, bir bakıyorum yoksun. Seni arıyorum, başka bir kadının odasında yakalıyorum. Bu da yetmezmiş gibi elinde bir dal gülle kadına sırtıyorsun. Bu da yetmiyor, bir de yanağını öptürüyorsun. Aslında senin o taş kafanı koparmalıydım. Sizi gördüğümde ilk yapmak istediğim şey, parçalamakken, ben bunu düşündüğüm hâlde bile kendimi tuttum. Ne kadar zordu, biliyor musun? O Duru denen karıyı, dupduru kefene sarmadığımı için ne kadar pişmanım!”

Âdem dudağına sahiplenici bir öpücük bıraktı. Geriye çekilip gözlerine aşkla baktı. “Biliyorum sevgilim. Gözlerinde gördüm ve seni kaybetmekten öyle korktum ki, yine yanlış anlayacaksın sandım. Suyuna gittim.” Bakışlarını mutfakta gezdirdi. “Hadi kalkalım artık, annelere hesap vermenin zamanı gelmişti, yapacak bir şey yok. Böyle öğrenmeseler iyi olurdu ama artık olan oldu. En azından saklanmak zorunda değiliz. Biz de rahat olacağız, onlarda. Bunun bir an önce halledilmesini gerçekten çok istiyordum, başımıza gelmeyen kalmadı. Bizim neyimize arkalarından iş çevirmek, zaten beceremiyoruz bak!”

Oturduğu yerde başı aşağı düşmüş, saçlarının yüzünü kapamasına izin veriyordu. Allah'ım nasıl utanıyordu. Yanaklarının yanması bir türlü geçmiyor, kanı bile damarlarında deli gibi akıyordu. Yerin dibine geçiyordu. Aklına hep onları gördükleri sahne ve düştükleri rezalet geliyordu. Durum böyle olunca yüreğine korku yayılıyordu. Odaya girdiğinden beri yüzlerine bakamıyordu. Nasıl baksın ki? İki çocuklarını da nereyse müstehcen denecek bir biçimde görmüşlerdi ve bir de şimdi durumun tamamını anlatmayı düşünüyorlardı.

Kucağında bağladığı elinde, sıcacık dokunuşu fark edince düştüğü düşünce denizinden gerçek çilesine geçiş yaptı. Başını hafifçe kaldırıp, yanında oturan genç adama baktı. Onun ne kadarda rahat olduğunu fark etti. Onlara daha durumu açıklamamışken, hiç çekinmeksizin elini tutuyordu, hem de umarsızca karşılarında. Bir de ona bakıp tebessüm etmiyor mu, şimdi avazı çıktığı kadar veryansın ederekti. Eli çekmeye çalıştı ama nafile, başaramadı. Âdem öyle sıkı tutuyordu ki, *o benim siz de bunu kabul edin* der gibi babasına göz dağı veriyordu.

Orhan Bey koltuğunda geriye yaslandı. Eli çenesinde duralarken, bakışları iki gencin üzerinde geziniyordu. Gözleri keskin, yüz ifadesi sert duruyordu. Bakışları ellerine kayınca, kaşlarını kaldırdı. Boğazını temizleyip oğlunu uyardı. Çünkü kızı utandığı için yüzünü saklıyordu. Aslında onların bu hâline içten içe gülüyordu.

“Artık başlayacak mısınız?” dedi sesinin keskin çıkmasına çalışarak. Âdem bakışlarını babasının gözlerine çevirdi. Yaptığının fakında olarak, ne istediğinin bilincinde olduğunu belirterek cesaretini

kuşandı. Emin duruşu sahiplenici ve tereddüde yer bırakmıyordu. Sevdğine sahip çıkan gururlu bir pırıltı vardı yüzünde. Zaten iki gencin bakışları da, birbirine delice âşık olduklarını gösteriyordu. Bir süredir şüpheleniyordu yaşlı adam onların bakışmalarından, ortalarından kaybolmalarından ve kısık sesle konuşmalarından ama konduramıyordu. Fakat yine de onları öyle mutfaktaki vaziyette görmeyi kesinlikle istemezdi.

“Aslında her şey görüldüğü gibi açıklayacak bir şey yok! Ben Nur’u seviyorum.” dedi Âdem mert bir ifadeyle, lafa direk atılıp kendini cesurca açıklamaya çalışmıştı. Söylediklerini tüm vücuduyla destekleyerek, gerçek aşkın varlığını kanıtlamıştı. Yaşlı adam tek kaşını kaldırıncı, iri gözleri doğrudan hedefine ulaştı. Onun çocukken bile böyle olduğunu anımsadı. Lafı gevelemeyi sevmeyen, kendi doğrusunu başkasına kabul ettirmek gibi bir gailesi olmayan, güçlü yanını biliyordu. Şimdide öyle yapıyordu. Aşkını savunuyor, sahip çıkıyordu. Belli ki *istemiyoruz* deseler bile karşı koyacak kadar güçlü bir duyguydu. Bu emin yanı onu her zaman akranlarından ayıran kendine has özelliklerinden biriydi ve onunla her zamanki gibi şimdide gurur duyuyordu.

“Evet, doğru tahmin ettiniz. Sizin zaten anladığınızın farkındaydık. Sadece konuşmak için zamana ihtiyacımız vardı. Doğru bir zaman kolluyorduk. Sizi üzmeden derdimizi nasıl anlatırız diye bekledik. Biz birlikteyiz, birbirimizi seviyoruz! Artık çocuk değiliz, bunun bilincindesiniz.” Normal bir tonda görünse de sesi sıkıntıyla cızırdamıştı. Bakışları Nermin Hanım’a kaydı. Yaşlı kadının gözleri ifadesizdi. Dudakları kasılarak ince bir çizgi hâlini aldı.

“Ne zamandır?” dedi biraz kızgın çıkan sesine engel olamadan. Aklında hâlâ mutfakta gördüğü sahne vardı. İkisi de onun evladıydı ama bu görüntü hiç hoş değildi ve görmemeyi yeğlerdi.

Nur tam kendini ifade edecekti ki Âdem lafa atıldı. “Eğer ne zamandır seviyorsun diye soruyorsan anne!” Genç kıza baktı cesurca “18. doğum günüydü galiba, ya da benim idrak ettiğim zaman o zamandı.” Annesine baktı tekrar. “Aslında sizden çekindiğimiz için bunu yok saymaya çalıştık ama olmadı. Biz kötü bir şey yapmadık, sadece sevdik ve sırf birileri bir şey diyecek ya da sizin hoşunuza gitmeyecek diye, çok uzun zaman sustuk.” Elinin içindeki baskı, cesaret vererek

sıkınca, bakışları sevdiğine kaydı. “Siz isteseniz de istemeseniz de biz evlenmeye karar verdik.”

Nur bu çıkışı beklemiyordu. Gözkapakları kısa bir an devrildi ve kirpikleri titreşti. “Ben onu sevdiğimi kimseden gizlemiyordum zaten, böyle bir şeyi saklamam, ancak gurur duyarım fakat sırf siz üzölürsünüz diye... Bu işi önce bizden duymanızı istedik. Gizleme sebebimiz bu oldu!”

Nur’un gözleri dolmaya başladı. Sabahtan beri kıvranıyordu. Ruhuna bir huzur ve cesaret doldu. Vücudu buz gibi olmuştu ama yüreği sıcacıktı. Sevdiği adam ailesinin karşısında aşklarını savunurken, kendini çok şanslı hissediyordu. Ona âşık olduğu için dünyanın en şanslı kadını olduğunu düşündü.

Annesinin gözlerinin dolduğunu fark etti. Yüzünde onların ender olarak rastladığı bir tebessüm oluştu. Yanlış anladı onu. İstemediğini, bu işe onay vermeyeceğini sandı. Alt dudağı titremeye başladı. Ağlamamak için nasıl savaş veriyordu. Gözleri artık daha fazla taşıyamadı. Genç kızın yanağına dizilirken inci taneleri, “Anne!” dedi titrek sesiyle. “Bunun için özür dilemeyeceğim! Ben sadece âşık oldum. Hem yeni değil ki bu, sen de biliyorsun. Onu ilk gördüğüm günden beri, seviyorum...”

Yaşlı adam karısına baktı. Âdem’de annesine şaşkınca bakıyordu. ‘*Ne yani biliyor muydu?*’ diye düşündü ikisi de. “Nasıl çabaladığımı, unutmaya çalıştığımı, sırf unutmak için çekip gittiğimi biliyorsun! Ama daha fazla kaçmak istemiyorum. Severken, sevilirken yok saymak istemiyorum. Ben Âdem’i seviyorum! Sadece onu sevdim, kendimi bildim bileli bu böyleydi.” İçine giren bu cesaret patlaması onu şaşırtsa da omuzları vakurca yükseldi. Rahatlamıştı, üzerinden tonlarca yük kalkmıştı. Artık özgürdü, kilitli kafesler ardında yaşamayacaktı sevdasını.

Annesi bocaladığında hep yaptığı gibi yanaklarında tatlı tatlı bir pembelik alevlendi. “Biliyorum annem, senin ne kadar acı çektiğini de biliyorum ama ikinizin birden sevdiğini bilmiyordum! Bunu bilsem ayırır mıydım? Ben sizin üzölmenizi istemediğim için... Zannettim ki, karşılıksız. Aranızdaki hislerin bu kadar kuvvetli olduğunu göremedim.” Onların kavgasından kendini sorumlu tuttu.

Nur onun üzgün bakışlarına daha fazla dayanamadı, yerinden fırlayarak boynuna sarıldı. “Özür dilerim annem, seni üzmem istemedim fakat elimde değil. Bu kalp benim değil ki engelleyeyim sevgiyi. Aşık olduğum için değil, seni üzdüğüm için affet beni, ağlama lütfen.”

Nur geriye çekildiğinde, bakışları babasına kaydı. Gözleri sıcacık baksa da genç kız hâlâ olanların utancıyla dudağının kıyısını dişleri arasına alıp başını mahcupça aşağı eğdi. Ayakuçlarına bakmaya çalıştı. Yaşlı adam muzip bir sesle, “Seni alacak adam, önce gelecek, benden isteyecek. Yok öyle biz seviyoruz ayakları prensesim... Ben seni oğlum bile olsa kimseye gözüm kapalı vermem. Sen benim kıymetlimsin.” dedi biraz alaylı yarı ciddi sesiyle. Korunaklı kollarını açıp, kızını güvenin beşiğine davet etti.

Nur babasına sarılmak için masayla sandalyenin arasına geçti. “Babam, canım benim...” Kollarını yaşlı adamın boynuna dolayıp yanaklarına öpücükler kondururken, “Yok, artık! Daha neler! Ne istemeyi?” diyen adam resmen kaynıyordu.

Yarım saat sonra odaya davetsiz giren ikiliyle dikkatler dağılmıştı.

Nur o ana kadar onların farkında bile değildi; ta ki... gözleri alev almış, öldürecek gibi bakan iki çifti karşısında görünceye kadar. Nasıl olur da odada unutturdu. Aslında dünyayı unutmuştu bugün, ikili ufacık bir ayrıntıydı. Artık resmi olarak nişanlı sayılıyorlardı. Babası *bundan sonra gizli saklı yok* diye iyi bir nutuk çekmiş, ne zaman isterlerse evlenmelerine izin vermişti. Nur bir ara bu mevzunun hiç gelmeyeceğini sanmıştı. Babası öyle bir konuşma yapmıştı ki, bir sürü yasak ve uyulması gereken kararlar belirlemişti. Artık rahatız derken tamamen yasaklara batmışlardı. Nur yüzünde mutlu bir tebessümle başını kaldırdı. Ne olursa olsun çok mutluydu. Bakışları arkadaşıyla kesişince, vakur yüzündeki mağrur gülümseme dondu kaldı. Seval öfkeyle bakıyordu ona, her an öldürecek gibiydi. Sanırım gülümsemesini yanlış anlamıştı.

“Kuzum özür dilerim valla aklımdan çıktınız.”

“Seni öldürebilirim biliyorsun değil mi?” dedi hiddetle, elleri yumruk olmuş, gözleri kızgınlıktan kan çanağına dönmüştü. Belli ki odada yine birbirlerine girmişlerdi.

“Doğrudur! Yaparsın!” dedi Nur ağlamaktan ve dişlemekten

şışmış dudaklarını birbirine bastırarak. Tam, “her şeyi açıklayabilirim” diyecekti ki Seval’in arkasında gözleri kararmış bir şekilde beliren ve ilk defa ona kızgınca bakan Ersin’i görünce, yutkundu. Âdem Nur’un eline uzanıp, şaşkın bakışlarını sevdiğine çevirdi. “Neler oluyor? Niçin bu kadar sinirliler?”

Nur gözlerini kırpmadan ikiliye bakarken, “Valla tek amacım sizin anlaşmanızı sağlamaktı. O yüzden sizi odaya kilitledim! Kavga etmenizi istemiyordum, sadece bu sebepten yaptım.” diye kendini açıklamaya koyuldu. Âdem bir kez daha göz ucuyla Ersin’in olduğu tarafa baktı. Belli belirsiz bir ifadeyle yüzünü genç kıza çevirdi. Kısık bir sesle, “Senin için çok üzgünüm sevgilim ama bu adam ve bu kadın seni çiğ çiğ yemeye niyetli!” dedi alaylı bir tınıyla.

“O zaman ben de isteme ritüelinde hayır derim!” Âdem kaşlarını çatınca devam etti, yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. “Beni kurtarmazsan seni süründürürüm.”

“Ne istemesi?” diye lafa atıldı Seval. Yüzü şaşkın olsa da hâlâ kızgındı. Şimdi mutlulukla gülümsemesi gerekiyordu ama bu duygu karmaşasının içinde bir ters, bir düz olunca en ufak mimiğini bile hareket ettiremediğini fark etti. Yüzünde kendiliğinden oluşan bir rahatlamayla, “Biz evleniyoruz!” dedi birden. Ve ardından nişanlısına bakıp, “Yani Âdem Bey evlenme teklifinde bulunursa, bu aralar kesin evleniriz!” dedi laf çaktı.

Seval, “Yok artık!” dedi şaşkınca.

“Var artık...” dedi Nur şirince.

Hafif bir sersemlikten sonra, gözlerini açtığı zaman karşısındaki adam ecel terleri dökerek ona bakıyordu. Yakasındaki kravatını sıkıntıyla çekiştirip dururken, hâlinin bir hayli zorlandığı belliydi. Kapıyı biraz daha kısık tuttuğunda, birden şak diye kapandı. Nur olduğu yerde boş bulunup sıçrarken, oflayarak omuzlarını düşürdü. Arkasını döndü. Seval öfkeyle ellerini beline koymuş, yüzüne cazgırlık maskesini takınmış ve gözleri isyanla kısılmıştı.

“Beni istemiyorlar korkak tavşan, seni istiyorlar. Öyle kapının

kısıklığından dikizlemekle olmuyor.” Kolundan çekiştirerek genç kıızı ocağın başına iliştirdi. Gözleriyle ve kaşlarıyla ocağın üzerindeki cezveyi göstererek, “Bu gördüğün kendi kendine pişmiyor. Başla!” derken, hâli oldukça ciddi idi. “Valla ben bu işi çok sevdim seni vermesek de her gün onu ecel kesesiyle terletsek mi?”

“Uf Seval zaten elim, ayağım, dilim, damağım bir araya gelmiş horon tepiyor, bir de sen bunlara kemençe çalma...”

Çok değil, birkaç denemenin ardından sonunda dökmeden, taşırmadan ve kendini yakmadan son cezvedeki kahveyi kaydattı. Etrafın hâlini görünce, yüzündeki heyecanı bir somurtuk hal aldı ve alnını ince bir ter tabakası kapladı. Annesi ocağı görünce kesin yaygarayı koparacaktı. Seval fincanlara yerleştirilmiş kahvelere sinsice bakarken, elini arkasından haylazca çıkardı. Ah o gözlerindeki şeytanlar yine iş başına geçmiş, ateş dansı yapıyordu.

“Dur Seval ne yapıyorsun? Söz verdim!” demeye kalmadan Seval yapacağını yapmış hem tuzu hem karabiberi fincana bocalamış ve çay kaşığıyla karıştırmaya koyulmuştu. Nur kaşlarını kaldırıp kıkırdarken, “Hadi biri benimkinin anladık da diğeri kimin?” dedi sesini sinsice yayarak.

Seval elindeki kaşığı kenara bırakıp, “O da diğeri iş birlikçinin. Âdem’in yanında çıra olması lazım. Yoksa tutuşmazlar. Bu anın gerçekliğinden beni hiçbir şey mahrum edemez. Onun yüzünü görmeliyim... Kızarmasını, yanmasını, su diye inlemesini izlemeliyim.” diye sadistçe naralar atıyordu.

Ah o Ersin’in yüzünü domates gibi görecekti ya, daha içirmeden hayaliyle bile uzaya gitmiş ve oranın eksantrik saraylarında yaşamış gibi eşsiz bir mutluluğa sahip oluyordu. Nur kahve tepsisiyle içeriye geçtiğinde, herkes pür dikkat genç kıza baktı. Nermin Hanım boğazını temizleyerek, “İşte güzel kızım ve kahveler geldi.” diye gururla göğsünü kabarmıştı. Her anne gibi, kızının telli duvaklı evlenmesi, onun tek hedefiydi.

Nur ter su içinde kalmış elbisenin içindeki ince bedeniyle, bacaklarına eş olarak elleri de heyecandan titreyerek önce babasının önüne tepsiyi uzattı. Babası kahvesini alınca annesine ve Ersine verdi. En son onun önünde durdu. Âdem ona uzatılan fincanı alırken, ciddi

anlamda rahat ve sakin duruyordu. Bu adamın az önce ecel terleri döken adamlarla, uzaktan yakından alakası yoktu.

O da fincanını alınca, hanım hanımcık yerine yöneldiği an da ilk fiyasko verilmişti. Ersin kahvesini yudumlamış ve derhal dışarıya püskürtmek suretiyle, sehpadaki suya atılmıştı. “Kızım bu ne içine ne koydun lan!” Kendi suyunun yanında diğerlerini de içti.

Âdem pişmiş kelle gibi sırtarak, “Yanlışı fincan aslanım, benim yerime sen kurban seçildin! Aşkım bana acımış, arkadaşını katletmiş!” diye neşeyle sırtırken, Nur ve Seval şeytanca bir ortaklıkla bakıştı.

Orhan Bey kahvesini yudumlayıp, “Gelelim meselenin özüne...” dediğinde Âdem’in bir yutkunması vardı ki evlere şenlik, sesini sadece yanında kızarmış vaziyette oturan Ersin değil, ev ahalisinin tümü duyuyordu. Ersin elini dizine vurarak kahkahayı basarken, Âdem tüküremediği kahveyi güç bela yutkunmaya çalışıyordu.

Sehpaya atıldığında midesi ağzındaydı. “Lan hepsini mi içtin? Bana su yok mu?”

Nur yerinden kalkacakken, annesi boğazını temizleyerek ikaz etti ve oturmasını sessizce buyurdu. Âdem kedi gibi kızın gözlerine baktı, bir bardak su diye Medine dilencileri gibi acitasyon yaptı. Nur içi gittiği için tekrar kıpırdanınca, yanındaki sandalyede oturan Seval, bacağına çimdiği basmak suretiyle “Otur oturduğun yere, annen valla vermez seni.” diye yaygarayı kopardı.

Orhan Bey, “Sanırım acı kahve içen kalmadığına göre, Allah’ın emri, Peygamberin kavliyle... Kızımız Nur’u, oğlumuz Âdeme istiyoruz!” diye sonunda konuya giriş yaptı.

Nermin Hanım milleti kıvrandırarak, “Valla kızımızı isteyen çok...” diye kıvırdı.

Ve an itibarıyla Âdem Seval’in acıyıp getirdiği suyu, burnundan çıkaracaktı. O acı acı öksürürken, yaşlı kadın bu işin heyecanından memnunca oğluna bakıyordu. “Önce ne kadar Mihri verilecek, onu konuşmalı!”

Orhan Bey o ana kadar olan suskunluğunu bozarak, fincanı biraz sert bir tabirle yanındaki konsolun üzerine koydu. “Ne Mihri? Zaten neyimiz varsa onların olacak, bu ne saçmalık...” Nermin Hanım hiç

istifini bozmadan, "Valla ben bilmem. Adet böyle. Siz mihrden haber verin..." diyerek kelimelere vurgu yaptı.

"Tamam..." dedi Âdem sırtarak, "Baba ne istiyorlarsa ver, bitsin bu komedya." dediğinde Nur gözlerini kıstı. "Yani merasim diyecektim..."

"Biz Antalya'daki otelleri istiyoruz... Şirkette fifti fifti hisse... Tüm devre mülklerin yarısını... He, bir de senin spor arabanı..." dediğinde, Âdem yerinden fırlayarak, "Bir kışımındaki donum kaldı onu da buraya bırakayım istersen." diye çıkıştı.

"Donunu karın yıkar bu saatten sonra bana ne, sana gül gibi kız alıyorum."

"Anne sen kafayı mı yedin!" diye isyan etti. "Ne istediğini bilmiyorsun."

Nur yerinden kalktı. "Ne demek bu? Sen nasıl konuşuyorsun annemle." Suratı turşu satıyordu.

Âdem aklını başına devşirip, "Annecim, Antalya sizin olsun ama diğeri..." diye konuya başladı.

Nur kollarını göğsünün altında bağlayarak kafa tutan görümüne kavuşmuştu. "Al senin olsun değerli şirketin Bay Kurumsal! Ben hisse falan istemiyorum, annem şaka yapıyor... Bunu bile mahvetmekte üstüne yok..." diye küsçe mutfığa yöneldi. Kapıyı çarparak kapattığında, arkasından açılması tabii ki gecikmemişti. İçeri girip bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Eğer biraz akli varsa, o tepsiyi kafasına geçirmeliydi.

Akabinde Âdem genç kızın dibinde biterek, omuzlarına dokundu. Nur onun güçlü ellerini teninde hissedince, bedenini sarsarak ellerini düşürmeye çalıştı ama her zamanki gibi başaramadı. Âdem genç kıza kendine çevirip, yüzünü ellerinin arasına aldı. Dudaklarını saçlarına, şakağına, gözlerine dokundurup, "Aşkım, şaka yaptım..." dediğinde Nur başını kaldırdı. Dolu dolu olmuş gözlerini yüzüne ilaştirdi. "Çok inandırıcısın..."

"Valla şaka yaptım sevgilim, şirket sana kurban olsun. Umurumda mı o kâğıt parçaları, zerrece ilgilendirmiyor beni. Ben sana kavuşmuşum ya, daha ne isterim. Bu dünyadaki en büyük kazanç senin dizlerinin dibinde olmak."

“Sahi mi?” diye sordu inanmak isteyerek. Âdem ısrarla, “Yok hâlâ şakaya devam ediyorum... Hisselerin yarısı benim...” dediğinde, Nur kolunu çimdirdi. “Ya sen ne kazma herifsin, kız isteme törenimin için ettin. Mahvoldu hayallerimin günü...”

Âdem, “Ödeştik...” dedi haince.

“Neden ödeştik...” diye sordu kızgınca.

“O kahveyi bana içirmeyeceğine söz vermiştin!” diye hatırlattı Âdem, gücenmişti. Diline tekrar tadı gelmiş gibi, kafasını ifritlik bir biçimde ekşiterek sarstı.

“Ben içirmedim ki! Sözümü tuttum. Valla tuza, bibere elimi sürmedim...”

Âdem dişlerini sıkarak kapıya baktı. “O süpürgeli cadı çok oldu ama... Ona değil Ersin, Bakırköy dayanmaz...” diye kızgınca tısladı. Sonra birden başını sarsarak manyak gibi sırttı. Nur ona nazlıca sokulup, kravatını kavrayarak başını aşağıya çekti. Yüzleri öpüşme mesafesinde yaklaşp, nefesleri tenlerini okşarken, gözleri birbirini içti.

Nur kışkırtıcı dudaklarını nemlendirerek, “Fena mı oldu bak, çocuklarımıza anlatacağımız bir sürü anımız oluyor.” dedi. Âdem genç kıza sarılıp bedenini kendine çekti. “Valla mı?” dedi edepsiz gözlerini dudaklarına dikerek, kendi dudaklarını yaladı. Şimdi öpse, içeridekiler anlardı.

Kız masumca, “İstemez misin?” diye sordu.

“Ben cennete bilet almışım desene... Senden on değil, bin tane daha olsa yine isterim...”

Nur omzuna sertçe vurarak, “Harem mi kuracaksın? İki çocuk kâfi... Bir elmanın yarısı gibi... Biri Âdem, biri Havva olsun...” diye kahkahayı koyuvermişti.

İsteme hazırlıkları, söz nişan derken zaman hızla akıp geçti. Mobilya baktılar, davetiyelerini bastırdılar ve düğünlerini nerede yapacaklarına, balayına nereye çıkacaklarına karar verdiler.

“Hadisene canım ağırsın, daha onların yanına diğerlerini takacaksın!”

Başını yana çevirip kafasını hafifçe aşağı eğdi. Genç adamın taktığı

perdeleri çekiştirerek düzeltti. Belini bükerek gözlerini kısıtı. Gördüğü şeyle kıkırdamasını bastırmak için, dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayır, öyle değil, her düğmeyi takacaksın. Ya, Âdem dalga geçmeyi bırak, düzgün takar mısın onları? Kızın bunları ütülemesi kaç saatini aldı bilmiyor musun? Kolları koptu zavallının! Baştan savma iş istemiyorum, hakkını ver lütfen."

Âdem tülü bırakıp, kolunu aşağı sarkıttı. Yukarıdan kıza azarlayarak baktı. "Kolum ağrıdı, hepsini takmasak olmaz mı?"

"Ben yaparım diye atılmayacaktın o zaman."

"Böylede idare ediyor işte, dışarıdan gözükmeyelim yeter!" Arsızca göz kırptı. "Zaten perdeler hep kapalı olacak bir süre, değil mi aşkım ne gerek var ki?" Kaşlarını çatıp, alnındaki terleri silerek, tatlıca gülümsedi.

Kızgın mı, şakacı mı kendi bile karar veremiyordu hâline, zira başı dönmüştü yukarı bakmaktan. Nur saçlarını omuzunun üzerinden geriye savurdu. Merdivenin tepesindeki adamın bacağına çimdiği basıp, "Onu perdecileri kovmadan önce düşünecektin bay ukala! Adam ne güzel takıyordu işte." diye çıkıştı.

Genç adamın yüzü ifadesizleşince, haince gözlerini kısıtı. Aklına, Âdem'in yaptığı kıskançlık krizi gelince, yüzü kızardı. "Ama nasıl da güzel takıyordu öyle, kolunu her oynattığında kasları bingil bingil oynuyordu. Maşallah o boy neydi. Allah neler yaratıyor. Ne kadar uzun du değil mi Âdem?"

Nur konuşmaya, o kadar dalmıştı ki, aniden aşağı zıplamasıyla olduğu yerde gafil avlandı. Âdem'in gözleri çakmak çakmak yanıyordu. Ne yapacağını anlaması fazla uzun süremedi zaten.

Ellerini kaldırıp önünde sallayarak, "Valla şaka yaptım sevgilim. İnan. Senin kolların nerede, onun kibrit çöpü gibi kolları nerede! Hem hiç de yakışıklı değildi. Ayrıca adama bakmadım ki göreyim." dedi ve pot kırdığını anlayınca, "Yani görmesem de senden daha yakışıklısı yok benim için bu âlemde." Diye kırdığını toparlamaya çalıştı.

Âdem tehditkâr bir biçimde üzerine yürüyünce, bağırarak kapıya fırladı. "Valla şaka yaptım, yeminle!" Âdem onu belinden yakalayıp, kendine çekince, Nur ayaklarını kaldırıp tepinerek kurtulmaya çalıştı.

Gülüyor muydu, yoksa cidden korkuyor muydu genç adam göremiyordu ama kollarının arasında kıpırdanmasını durdurmak için kollarını iyice sıklaştırıyordu. “Âdem valla şakaydı, benim gözüm senden başkasına kör, dilim lal, ayağım kırık, ellerim çolak...” diye sıraladı.

“Öyle olmalı zaten. Benden başkasına bakamazsın. Şaka maka anlamam, bir daha birine böyle baktığını ya da anlattığını görürsem, gözlerini kendi resmimle boyar, dilini yerim.” dedi komik tehdidine kendi bile gülümseyerek.

Nur belini sıkıca saran kolları gevşetmeye çalışırken, yaramaz dudaklarını genç kazın boynuna uzatmıştı. “Ayrıca kıpırdanmayı kes sevgilim, böyle bir şey anlamıyorum!”

“Âdem lütfen, şimdi annem gelecek, nevresimleri getireceğini söylemişti.”

“Tamam, getirsin.” dedi genç adam burnunu saçlarına gömüp kokusunu içine çekerken, umursamaz bir tavrı vardı. “Seni çok özledim. Şuna bak, aynı evde birbirimize hasret kaldık.”

Nur mutlu bir ifadeyle kıkırdadı: İki aydır annesinin ve babasının gözleri titizlikle üzerlerindeydi. Çiftlikten geldiklerinin ertesi haftası isteme törenin ardından nişanlarını yapıp, herkese duyurmuşlardı ve şok içinde herkes tebrik etmeye başlamıştı. Günlerce magazin dergilerinden, gazetelerden düşmemişlerdi. Nişanlılığının ilk haftaları, herkesten kaçmakla geçmişti. Bunların başında gazeteciler geliyordu. Ne vakit dışarıda bir gazetecinin onlara doğru geldiğini görseler, ürkmüş bir at gibi patır patır kaçıyorlardı. Aslında evlenmeyi seneye bırakmayı düşünüyorlardı ama anne ve babası, o kadar hevesliydi ki hemen yapmaya karar verdiler. Âdem zaten dünden hazırды. Bugünde sipariş verdikleri oda takımları gelmişti. Perdeciler perdeyi takarken, yakışıklı perdeciyi kıskanan Âdem, “Ben kendimde takarım, ne varmış onda.” diyerek adamları göndermiş ama hâlâ bir perdeyle uğraşıp duruyordu.

Nişan oldu, evlilik yakında diye artık rahatladık, özgürce takılırız derken, annesiyle, babasının azizliğine uğramışlardı. Bırak baş başa olmayı, yalnız kalmalarına bile izin vermiyorlardı. Hep göz hapsinde gezip duruyorlardı. Kaçak göçek bile görüşemez olmuşları.

“Âdem lütfen hadi bırak, bak zaten haftaya düğünümüz var, biraz daha sabredemez misin? Hem o zaman özgür olacağız ama şimdi

annem gelecek.”

Âdem saçlarını kenara çekti. Ateşli dudaklarını boynuna dokundurup, yumuşacık temaslarla teninde haylazca gezinmeye başlayınca, genç kızın içi titredi. Ellerinin arasında kırırdamayı kesip, hazla titremeye başladı. Sırtını ona iyice yaslayıp, gözlerini kapattı. Bedenini tüy gibi dokunuşlarına bırakıyordu ki; kapının önünde annesinin yardımcılarıyla konuşan sesini duyunca, ürkekçe gözlerini açtı.

“Âdem annem geldi bırak, sana dedim bak yakalanacağız yine ya.” diye kızgınlıkla hayıflandı. “Hımm!” dedi adam oralı olmayarak.

“Âdem annem ne hım, hadi bırak beni!” dedi kafasını kızgınca sallayarak. “Ya siz erkekler ne kadar rahatsınız?”

Genç adam hiç istemede Nur’un belindeki ellerini gevşetti. Nur kenara çekilip, saçlarını düzeltmeye başladı. Üzerindeki uzun eteğini ve penyesini yokladı. Âdeme sinirle bakıp, “Ben asarım zaten becerip asamadın bir şeyi.” diye kızgınca çıkıştı.

Nur dikkat ederek merdivenleri çıkarken, Âdem elini tutmuş ona destek oluyordu. Nur eteğinin ucunu bacaklarının arasına sıkıştırıp, eline tülü aldı. Dikkatle tülü takmaya başladı. “Sıkı tut merdiveni, bak düşmeyeyim, sonra bana hasret gidersin...”

“Korkma sevgilim düşeceğin yer kollarım olacak.” Nur kafasını sallayarak gülümsedi

“Nur, bunları mı sereceğim annem yatağa?” Kapı açıldı ve annesi elinde tatlı pembe rengine ipek saten nevresim takımlarıyla içeri girdi. Nur başını annesine çevirip, elindeki takıma baktı. “Evet, anne onlar. Yıkandı değil mi?”

“Yeni ütülendi hemen takalım istersen.” Başını kaldırıp kızına baktı. “Daha bitmedi mi kızım, boynun koptu bırak çağıralım taksınlar işte bu inat niye anlamadım.”

Nur kıkırdarken, Âdem boğazını temizledi. “Biz hallediyoruz anne, sen onları komodinin üzerine bırak, biz takarız.”

Yaşlı kadın elindekileri bırakıp kapıya yaklaşırken, “Tamam, hadi fazla beklemeden yemeğe gelin, birazdan hazır olur.” demeyi ihmal etmedi.

Nur takmaya devam ederken, "Tamam, anne az kaldı zaten birazdan biter." diye tembihini duyduğunu belirtti. Nermin Hanım kapıyı çekerek odadan çıktı. Nur ciddiyetle işini hallederken, Âdem haylazlık peşine düşerek, sinsice kapıya gidip geri geldi. Yüzünde hınzırca bir gülümsemeyle ona aşağıdan bakıyordu. Elini merdivenin basamağından çekip, önce incecik bileklerini yakaladı. Parmaklarını şeytanca bir tatlıkla bileğinde gezdirmeye başladı. Nur ayağını oynatarak genç adamın elini iteledi. Âdem gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp, elini biraz daha yukarılara çıkarıp, nazik bir okşama hâlinde bacağında parmaklarını baştan çıkarıcı türde gezdirmeye devam etti. Nur başını aşağı eğip kızgınca baktı. "Âdem sen rahat durmaz mısın? Ayağın dursa elin durmuyor." Kaşlarını çatarak, tekrar işine döndü. Âdem eteğini yakalayıp çekiştirince, son düğmeleri de taktı. "Ya, sen ne arsız oldun, rahat dur dedik ya inadına mı yapıyorsun! Senin yüzünden beş dakikalık işi, kaç dakikadır yapıyorum."

Âdem başını kaldırıp, "Bitti mi?" dediğinde gözleri arzuyla pırıldıyordu. Nur dikkatle ona dönüp, "Evet bitti. Hadi gidip yemeğimizi yiyelim, gerisini sonra hallederiz." diye söylendi. Âdem tarafından kabul görmeyecek gibiydi. Ellerini ona uzatıp genç kızın inmesine yardımcı olmaya çalıştı. Nur kendini kuvvetli ellerine bıraktı. Genç adam onu kendine çekince, Nur bacaklarını beline sararak merdivenden inmiş oldu. Âdem onu indireceğine, beline sarılıp, genç kızı kendine yasladı.

"Ama ben önce tatlı istiyorum, kaç gün oldu!" Ufak bir çocuğun mızıldanması gibi aç bakışlarını dudaklarına dikmiş, şeker istiyordu. Şakaklarına uzanıp saçlarını yüzünden kenara çekti ve parmaklarını çenesine götürüp sevgiyle sıktı. Nur tatlı bir kıvrılmayla dudaklarını büktü. Adamın dikkatini dudaklarına çekti.

"Ah kıyamam sana, sen günleri mi saydın?"

"Saydım tabii, kaç gündür yüzünü gördüğüm mü var! Hep bir şeyler yapıp duruyorsun. Sana dedim ayrı eve çıkalım diye, o zaman evi yerleştirme bahanesine seni daha çok görürdüm. Valla o kadar pişmanım ki düğün yaptığımıza."

Gözleri koyulmuş, elleri genç kızın vücudunda rahatça turluyordu. Kızın gülen yüzü asıldı. "Düğün istemediğini bilmiyordum, bilseydim istemezdim!" dedi kırık bir sesle. Âdem burnunu burnuna

sürttü. “Tabii istemiyorum ufak şapşal, bilseydim böyle olacağını daha çiftlikten çıktığımız gün sana nikâhı kıyıp, kurtulurdum. Şuna bak, on yedilik delikanlı gibi, ellerinde oyuncak oldum. Kendimi yeni yetme gibi hissediyorum. İyi ki bize bir kere düğün yapacaklar, bizim üzerimizden kendi yapamadıkları ne varsa gerçekleştirdiler. Kaç haftadır bir türlü bitmedi hazırlıkları.” diye şikâyet etti. Dudakları tebessüm ederken, sesi arzuyla titreşiyordu. Nur başını kaldırınca, burnu genç adamın dudaklarına çarptı. Âdem burnunun üzerine ufacık bir buse kondurdu. Sirtında gezen hain eli sinsice penyesinin altına girdi. Parmaklarının ucu tenine temas ettiği an, genç kızın tüm tüyleri dikeldi. Burnunu burnuna sürtüp, ihtiraslı dudaklarını genç kızın dudaklarına kapattı. Nur gözlerini kapadı. Ellerini genç adamın omuzlarından ensesine doğru yolculuğa çıkarıp, kollarını boynuna doladı.

Âdem öpmeye doyamadığı dudakları kendinin yaparken, genç kızın kalbi deli gibi atıyordu. Göğüsleri ikisinin arasında ezildiği için, kalp atışları genç adamı da heyecanlandırıyordu. Arzuyla titreşen kirpikleri, bembeyaz yanaklarına gölgeler oluşturarak düşmüştü. Nur, Âdem’in alt dudağını dişlerinin arasına alıp emince, genç adamın tüm sınırları tükendi. Genç kızın kalçalarını kavrarken, dudaklarından bir an olsun ayrılmadan yatağa yanaştı. Nur’u üzerine bıraktığında, kollarını bedeninden ayırmadan yanına uzanıp dudaklarını tekrar kendine hapsetti. Elleri genç kızın düz göbeğinden bacaklarına kayarken, Nur’un ağzından tatlı bir inleme kaçtı. Âdem dudaklarını- dudaklarından çekip, boynuna kaydırduğunda, genç kız sırtını kaldırıp yay gibi gerdi ve o anda kapı tıkırdamaya başladı. Kapı kolu zorlanıp duruyordu.

“Çocuklar yemek hazır, hadi yemeğe.” Yaşlı kadın münasebetsiz bir zamanda geldiğinden habersiz, kapının kolunu biraz daha zorladı. “Allah Allah, kapı yine sıkışmış.” dedi homurdanarak.

Âdem başını yana çevirerek, “Sıkışmış anne, birazdan geliriz... Siz bizi rahat bırakınca da açılır o lanet kapı!” dedi kızın dudaklarını tekrardan esir alırken. Nur Âdem’in alnına vurdu. Utancından yerin dibine girebilirdi. Arsızlık da boyut atlamış, yaramazlık yapacağını ön bilgisini vermişti.

“Kalk üzerimden annemler ne yaptığımızı anlamadan aşağı inelim.”

“Burada beş taş oynadığımızı düşündüklerini sanmıyorum.”

“Ya sen ne kadar terbiyesiz biri çıktın.”

Âdem hiç aldırmadı. “Yalan mı söyleyeyim. Kapı açılmayınca ne yaptığımı tahmin etmişlerdir.”

Nur üzerinden ittirdi. “Ya böyle konuşma, şimdi çıkınca yüzlerine bakamam.”

Yatakta toparlanmaya çalışıp ne zaman toparlandığını bilmediği uzun eteğini düzeltti. Âdem suratını asarak yataktan kalktı. Elini genç kıza uzattı. “Bana bu yaptıklarının acısını fena çıkaracağım, biliyorsun değil mi?”

Nur ondan desten alırken, “Ben sana ne yapıyorum ki?” diye sordu.

Adam içini çekerek, “Sabur çektiriyorsun, hem de çok uzun zamandır.” dedi.

BİR HAFTA SONRA

Beyaz büstiyerini, göğüslerinin üzerine çekiştirip duruyordu. Ellere taktığı Fransız danteli eldivenlerini düzeltti. Duvağını geriye çekti. Heyecandan elini ayağını nereye koyacağını bilemiyordu. Bu nasıl bir şeydi? Ne uyku uyuyabilmişti ne de yemek yiyebilmişti. Aynadaki aksine bakarken, ona ağlamaklı bakan annesiyle gözleri kesişti. Sabahtan beri sanki yabancıya veriyormuş gibi, ya da uzak bir yere gidiyormuş gibi ağlayıp duruyordu. Altı üstü, üst kata ve aynı eve gelin geliyordu! O ağladıkça da içi doluyor, kendisi de fena hâlde ağlamak istiyordu. Yahu Fizan’a gelin gitmediğini anlatmaktan sıkılmıştı.

Oturduğu saten pufun üzerinde biraz kayarak ona döndü. Üzgün bakışlarını annesinin gözlerine kilitleyip, “Eğer böyle ağlamaya devam edersen, senin yüzünden yaptığım bu 4. makyajım olacak ve gözaltlarım şişmeye başlayacak.” dedi dudaklarını bükerek, gözleri yine dolmaya başlamıştı.

Seval gelin çiçeğini bırakıp, sehpaye uzanarak gelinlik dergisini aldı. Yelpaze gibi sallayarak genç kızın gözyaşlarını geriye yollamaya çalıştı. Nur ellerini sallıyordu, sanki böyle yapınca gözyaşları

akmayacaktı.

Seval dergiyi kenara bırakıp, Nermin Hanım'ın yanına geçti. Yaşlı kadının omuzlarına kavrayıp sarıldı. "Hadi Nermin teyze vakit gelmek üzere, biz gidip içeri bakalım." Kapıya yaklaşırken arkadaşına baktı. Nur kirpiklerini kırıştıtararak minnettarlığını belli etti. Seval kapıyı açıp dışarı çıkarken, kapının girişindeki panik olmuş Âdem kafasını içeri uzattı. "Ben daha fazla dayanamayacağım, seni merak ediyorum!"

Bakışları genç kızla birleşince, içeri girip kapıyı kapadı. Nur sevdiği adama ukdeyle baktı. Üzerinde simsiyah smokiniyle ne kadar yakışıklı duruyordu. Geniş omuzlarını sarıp sarmalayan ceket, kıyafetine tezat oluşturan kahverengi saçları, yeri göğü bir arada ona sunan derin mavi gözleriyle ışıldayarak ona bakıyordu. Bu yakışıklı onun kocası, bir ömür başını dayayacağı destekçisi olacaktı.

Âdem'de aynı onun gibiydi. Nur ayağa kalkıp, pufun üzerindeki gelinliğinin kuyruğunu naifçe aşağı indirdi. Tüllerle bezeli kabarık eteğini düzelterip, ellerini önünde bağladı. Âdem nefesini tutmuş, rüyadaymış gibiydi.

Genç adam: "Altı üstü gelinlik, seçin işte birini..." derken ne kadda yanıldığını şimdi bu masalsı manzarayı görünce anlıyordu. "Bir kere giyilecek, bu kadar abartma!" dediği için Nur kafasına dergiyi fırlatıp, odayı terk etmişti. Ama o bir kereye gerçekten değerdı. Üzerini ikinci bir eldiven gibi sarıp sarmalayan bembeyaz gelinliği, kalçasının biraz aşağısında genişleyerek yerlere saçılıyordu. Üzerinde kum boncuğu işlemeleri ve swarovski taşlarla bezeli çiçek desenleri vardı. Elllerine taktığı şirin eldivenleri, topuzuna tutturduğu duvağının bir kenarında bulunan minik papatyalarıyla, muhteşem görünüyordu. Ne zamandır tuttuğunu bilmediği nefesini dışarı salıp, papyonunu çekiştirip nefes almaya çalıştı. Kalbinin atmayı bıraktığını daha yeni anlıyordu. Fısıltı gibi, "Muhteşemsin meleğim. Peri kızlarına benzemişsin!" diyebildi. Hayran hayran bakmasını kesemiyordu.

Nur duvağının kenarını düzeltirken, başını hafif yana kırdı. "Galiba çok peri kızı gördünüz Âdem Bey, benzettiğinize göre?" dedi alaylı sesiyle.

Âdem birkaç uzun adımla ona yaklaşp, önüne saldığı ellerini kavrayarak, "Hayır, hayatımda ilk defa bugün görüyorum, ama bundan

sonra bir ömür g receğime eminim, bana armağan olan ve bir tek benim olan bir peri kızı buldum.” Dudaklarını anlında bırakıp, hafifçe kıpırdattı. “Seni seviyorum karıcığım!” Geniş göğsü hızla inip kalkerken, kadifemsi gibi sesle “Karım!” diye tamamladı sözlerini. Nur gözkapaklarını kaldırıp, genç adamın gözlerinin içine baktı. “Bende seni seviyorum kocacığım!” diyebilirdi. “Gerçi imzalar henüz atılmadı.”

“Sen imzanı benim kalbime attın Kedicik, bir kâğıt parçası neyi değiştirir ki, sadece formalite! Biz bu evlilik defterini gönül kâğıdına silinmez mürekkeple yazıp, aşkımızla m h rledik, bir daha açılma- mak üzere de kalbimize gömdük.”

Az sonra yemyeşil çimlerin üzerinde kuğu misali salınırken, zarif yürüyüşüyle herkesin taktirini kazanıyordu. Girişe konulan, çiçeklerle bezeli gelinin ve damadın geçmesi için özel yapılan kapının altına geldiklerinde, kalbinde dehşet bir heyecan oldu. Lüks otelin bahçesine belli bir düzen içerisinde dizilmiş yuvarlak masaların üzerine begonyalar ve beyaz g ller serpiştirilmişti. Her yer beyazın asaleti ve h kimiyeti altına girmişti. Tüm konuklar ayağa kalkmış, onlara neşeyle bakarak alkışlıyordu. İki genç kalpleri kulaklarında; derin nefesler eşliğinde yürümeye çalışıyorlardı. Nur bakışlarını yana çevirip misafirlerle ve ailesine göz ucuyla baktı. Babası elini annesinin omuzuna koymuş, hafifçe okşayarak ona destek oluyordu. Annesi yine  eşmeleri açmış, elindeki mendile omuzları sarsılarak gözlerini siliyordu. Zaten koca hafta boyunca hep ağlayıp durmuştu. Demek sevinçten de böyle ağlanıyordu!

Gözler bu seferde Ersin’le, Seval’e kaydı. Genç kız ellerini yukarıda bağlamış, dudaklarına bastırmış onlara neşeli gözlerle mutluluk diliyordu. Nur’un kalbi öyle hızlı atıyordu ki, eli ayağı birbirine dolanıyordu. Kaçtır gelinliğinin eteğine bacakları dolanıp duruyordu. Yine aynısı olunca, hafifçe sendeledi. Âdem çaktırmadan destek oldu. Kolunun üzerinde duran narin elini, hafif bir baskıyla sıkarak yanınla olduğunu hissettirdi. Duvağın t llerinin kapadığı beyazın içinden dahi olsa, güneşin vurmasıyla zümrüt tanelerine benzeyen gözleri ışlıtlar saçarak, sevdiği adama muazzam bir mutlulukla bakıyordu.

Âdem başını eğip kulağının dibine yaklaştı. Alkış seslerinden kendi seslerini duymakta zorlanıyorlardı. “Kalbim sanki yerinden çıkacak.” Onun heyecanın sebebi düğün değil, onun nefesini kesen asıl şey

genç kızın ona ışıltı ışıltı bakmasından kaynaklanıyordu. Güneş gibi gülümsemesi aklını başından almaya yetiyordu. Zaten çok güzel olmuştu ve böyle neşeyle ışıltıdayarak bakınca, kendini unutuyordu.

Nur dudaklarını kuruduğu için hafifçe yaladı. “Asıl bana sor, şimdi bayılmazsan bir daha bir şeycik olmaz bana.”

Bir bayram havasında neşeyle masaya ilerlerken, başlarının üzerinden genç kızların hasır sepetlerden döktükleri gül yaprakları yağıyordu. Nur başını hafifçe arkasına çevirdi. İki tane gelinlikli küçük kız çocuğu, gelinliğinin kuyruğunu neşeyle kıkırdayarak tutuyordu. Bu annesinin fikriydi. Hep böyle hayal etmişti. Masaya yaklaştıklarında, Âdem elini bırakıp sandalyesini centilmence çekerek oturmasını sağladı. Nur yerine oturdu. Âdem arkasındaki duvağını kaldırıp, kenardan serbest bıraktı. Ersin ve Seval de yerlerini almak için geliyorlardı. Âdem yanına oturup gözlerinin içine bakarken, genç kızın kucağında duran elini kavradı. Kendine çekip dizinin üzerine koyarak aşkla sıkmaya başladı. Memur yerine oturduğunda, ikisi de heyecanla birbirlerine baktılar ve nefeslerini tuttular.

Yeminler nasıl edildi, kim kimin ayağına bastı, hangisi aldı evlilik cüzdanını, hiç hatırlamıyorlardı! Sadece Ebru'nun, “Hadi Nur bas şunun ayağına ama topuğunla.” dediğini hatırlatıyordu.

Nur yerinden kalkıp, artık resmen kocası olan genç adama döndüğünde, gözleri dolu doluydu. Mutluluk, insanın karnını ağrıtıyordu. Hiç çekinmeden ağlamak, ona sıkıca sarılmak istiyordu. Âdem genç kızın duvağına uzanıp, titrek ellerle açarken, bakışları kesişti. Yerle gök bir oldu! Maviyle yeşil birleşip, evreni oluşturdu. Nur nefesini tutup beklerken, Âdem duvağını başının üzerinden aşırıp eğildi. Kızın gözkapakları ağır çekimde gibi kapandı. Âdem dudaklarını anlına koydu. Dudakları hâlâ üzerinde dururken usulca kıkırdadı. “Alnının yazısı; benim! Artık burada sadece ben yazıyorum.”

Nur gözkapaklarını kaldırdı. “Ben de senin alnının yazısı olmaya geldim.” dedi mutluluktan yanağına bir damla neşe incisi yuvarlanırken, küçük beyaz ellerini genç adamın yanağına uzatıp, avuçlarının arasına aldı. Tenini hissetmeye ihtiyacı vardı, gerçekte hayal karışmıştı. Bu rüya değil, gerçeğin ta kendisiydi. Önce hıçkırdı ardından kıkırdadı.

“Seni seviyorum bir tanem. Burada... öteki tarafta da yalnız benimsin!”

“Seni seviyorum her şeyim! Evvelimde, ahirimde, yalnız seninim...” dedi kız.

“Hey yeter artık, anladık âşiksınız ama milletinde eğlenmeye ihtiyacı var! Siz buradan inmeden, düğün başlamayacak. Daha önünüzde bir ömür var, acık sıkın dişinizi.” dedi Seval yaşlı gözlerini kırptırırken. Kaç kere teselli etmişti onu kollarında, kaç kere hayallerinin yıkılmasına çaresiz kalmıştı. Kaç gece başında nöbet tutmuş, kaç sabah kendine zarar vermesinden endişelenmişti ve şimdi ikisi de bunca acının kefaretinin mutlulukla ödeyecekti.

Âdem artık sadece kendi gelini olan karsının omzuna kolunu atıp, misafirlerine baktı ve o anda onlara nemli gözlerle bakan konuklardan alkışlar kopmaya başladı.

Mutluluk bu muydu? Eğer buysa, hiç bozulmasın, kaybolmasın istiyordu. Nasıl bir duyguydu bu böyle? İnsan bulutların üzerinde yürür müydü? Şimdi ayaklarının altına melekler kanat açmıştı. Hiç kimseyi umursamadan eğlenmek, el ele, göz göze bakmak cesurca... sonunda korkmadan yalansız, ziyaansız kavuşmak... sahip çıkmak sevdiğine... Artık bunu yaşayabilmişlerdi. Korkak gözlerle sevdiğinin gözlerine bakmak yoktu. Çekinerek dokunmak, biri görecekt diye gizlenmek de yoktu. Bu acı günler geride kalmıştı.

Hangi arzu nefreti körükler, korkuyla birleşir ve cesaretle güçlenirdi ki aşktan başka! Onlarda mutluydu işte. Hem de ne mutlu. Başları dönüyordu, dünyanın yuvarlak değil de kalp şeklinde olduğunu var sayıyorlardı. Saatler sonra başını dayadığı arabanın koltuğundan hafifçe kıpırdattı. Gözleri ışıdayarak direksiyonun başındaki adama baktı. Kocasına! Nur Temizel olarak çıktığı evden, Nur Ataman olarak girecekti!

Âdem gömleğinin düğmelerini açmış, kravatını gevşetmişti. Onun iç gıcıklayıcı bedeninin kokusunu duyumsadı. Bu güçlü beden bu akşam ona sahip olacağını bir türlü aklından çıkaramıyordu. Sıkıntıdan ensesi sıırılsıklam olmuştu.

“Neden bu kadar ısrar ettiğini anlayamıyorum! Bu gelinlikle oturmak çok zor, bari uçağa binmeden çıkarsaydım. Ya da içinde

çıkarsaydım, nasılsa içinde bir yatak odası vardı.” dedi nazlı dudaklarını büzerek, kaşınan saçlarını hafifçe parmaklarını daldırıp kaşıdı. “Başıma kaç ton sprey sıkılırsa artık, bitli gibi kaşınıyorum. Hep senin yüzünden.”

Âdem bakışlarını kısa bir an ona çevirdi. Kaşlarını kaldırıp onun mutlulukla homurdanan meleksi yüzüne baktı. Arabanın girdiği dağ yolu ne kadar düz olsa da, gecenin karanlığında karşılarına her an bir hayvan çıkabilirdi. Bu en mutlu günlerini kötü bir anıyla hatırlamalarını istemediği için dikkat ediyordu.

“Olmaz, seni böyle görmeye henüz doyamadım, hem bana sözün var.” dedi edepsiz dudakları çarpıkça kıvrılırken, arsız gözleri ateş alıyordu. Nur utançtan gözlerini kaçırды. Karnına bir ağrı saplandı. Bugün ilk gecelerini yaşayacaklardı. Tamam, dokunmak, okşamak başkaydı ama! Şimdi tamamen, her hücresiyle, onunla daha farklı bir şey yapacaklardı ve bu çok fazlaydı. Bunu düşünmek bile içinde bir şeyleri hem ateşe veriyor hem de soğutuyordu.

Âdem onun sessizleştğini fark edince uzanıp kucagında duran elini yakaladı. Gözlerini yoldan çekmeden öptü. Onu anlıyordu ve bugünün onun için özel olmasını; unutmamasını istiyordu. Bir süre sessizce yolda ilerlemeye başladılar. Âdem arabayı seri bir hareketle ince bir yola soktu. Nur bakışlarını camdan dışarı kaydırды. Yol boyu ormanın içini cılız elektrik direkleri aydınlatıyordu ama o kadar sessizdi ki ortam, insanın içine işliyordu. Ağaçların gölgeleri arabanın üzerine düşüyor ve ara ara elektrik direklerinin ışığı vurarak aracın üzerinde yansımaları bırakıyordu. Âdem arabayı bir dağ kulübesinin önünde durdurdu. Bakışları genç kıızı buldu. “Nasıl buldun?” diye sordu kaşıyla kulübeyi göstererek.

Nur uzanıp kapıyı açarken, bakışlarını dağ kulübesinde gezdiriyordu. Kartpostallardan fırlamış gibi şirin duruyordu. Ufacık olmasına rağmen iki katlıydı ve sivri çatısının altında küçücük bir de balkonu vardı. Hayal gibiydi. Zaten bugün her şey hayal gibi değil miydi?

Nur adımını dışarı atınca, Âdem anlayışlı bir çabayla gelinliğinin eteklerini toparladı. Genç kızın şaşkın bakışları altında eline uzanıp onu kulübenin merdivenlerine yönlendirdi. Basamağın başına geldiklerinde, Âdem çabuk bir hamlede onu kucagina aldı. Nur kollarını boynuna dolarken, bakışları genç adamın gözlerine kaydı.

“Âdettendir, eşikten kucakta girmek gerekirmiş.” Nur kıkırdadı. “Bak sen! Başka neler öğrendin bakalım?” Âdem merdivenleri çıkıp kapıya yaklaşıncı gülümsedi. “Birini içeride göreceksin, bir adet daha var eskilerden kalma onu da biliyorum! Annem bahsetti.” dedi muzipçe bakıp göz kırparak. Genç kızın yanakları yanmaya başladı. Kapı açılıp içeri girdiklerinde, genç kız gözlerini kırpmıştırmaya başladı. Etraf loştu. İçerisi neredeyse karanlıktı ama her yer mumlar ve gül yapraklarıyla bezeliydi. Merdivenin basamaklarına dizilmiş mumlar, halı misali yerlere serilmiş kırmızı gül yapraklarıyla eşsiz kokuyordu. Başını sevdiği adama çevirdi.

“Burası çok güzel olmuş.”

Gözlerine vuran mum ışığı titreşerek hareket ediyor, yüzü mutluktan ışıldıyordu. İçinde zaten var olan heyecan, bir de onunla birleşince genç adamın aklını başından alıyordu.

“Beğendin mi?”

Âdem odaya çıkarıp, yatağın başında yere indirdiğinde, genç kız kollarını boynuna dolayıp yanağına içten bir öpücük bıraktı. Bakışlarını yatak odasında gezdirirken, “Beğendim mi ne demek? Ben bayıldım. Böyle bir şey beklemiyordum. Zaten uçak, burası...” İçi içine sığmıyordu. “Sen harikasin!” Odaya bakmaya başladı. Gelinliğin eteği hışırdayarak ardından geliyordu. Yatağın üzerine havluyla kalp yapmışlar, ortasına da gül yaprağı doldurmuşlardı.

Âdem duvağını kenara çekti. Cebinden çıkardığı gerdanlığı nazikçe boynuna koyup, ensesine değen parmakları algılamadan hızla taktı. Nur sinesine değen buz gibi ağır metalin üzerinde parmaklarını gezdirdi. “Bu ne?” Tam göremiyordu kolyenin zinciri kısaydı ama zarif bir şeye benziyordu.

Genç adam arkasından sarılarak, düz göbeğinin üzerinde ellerini birleştirdi. “Yüz görümlüğüymüş, annem söyledi.” Nur sırtında onun güçlü yapısını ve kalbinin hızla atığını hissedince, “Hımmı, hoşuma gitti.” dedi titrek bir sesle. Karnında kelekler dans etmeye başladı.

Âdem çenesini omzuna dayadı. Nur’un karnına işte o zaman bir ağrı saplandı. Enseline onun ılık nefesi değerken, olduğu yerde titremeye başladı. Âdem kokusunu içine çekip, “Çok güzel kokuyorsun!” dedi nefesi kesilirken. Hareketin sarhoşluğu yavaş yavaş benliğini

sarıyor, kendinden geçiyordu.

Alayla, "Hım!" yaptığında Nur, huzursuzca kıpırdandı. İleri doğru bir adım attı, onun tutuşundan kurtuldu. Kaşlarını çattı. "Ter kokuyorum ve şimdi duş almak istiyorum."

Gelinliğinin eteklerini toparlayıp geriye çekildi. Odada bulunan diğer kapıya yöneldi. Banyonun kapısından içeri girerken, başını yana çevirip, "Valizleri getirir misin, ihtiyacım olacak onlara." dediğinde, Âdem elini saçına gömmüş, ona bakıyordu. "Ama onlara ihtiyacımız yok şimdilik."

İnadına mı yapıyordu.

Âdem valizleri yukarı çıkardı. Bakışlarını banyonun kapısına çevirdi. Zaten Nur fazla sürmeden içeriden suratı asık bir şekilde çıktı. Başını aşağı eğmiş, suç işlemiş bir çocuk gibi yanına geliyordu.

Âdem küstahça kaşlarını kaldırdı. Genç kız biraz mahcup bir suratla dudağının kıyısını dişlemeye başladı. "Arkamı çözemedim!" Kocasına arkasını döndü. Âdem arsız bakışlarını genç kızın kar beyaz sırtına çevirdi. Üstten birkaç tane inci düğmesini açmıştı ama gerisi olduğu gibi duruyordu. Gülümseyerek yaklaştı. Uzanıp düğmelere dokunduğu anda, genç kız ürperdi. Âdem bunu fark edince, "Ben sana demiştim, bu gelinliği ben çıkaracağımı diye, boşa kaçtın banyoya." diye hınzırca söylendi.

Nur kıpırtısız dururken, "Çok kötüsün Âdem, zaten zor bir de sen hiç çekinmiyorsun." dedi kısık, kendinin bile zor duyabildiği bir tonda.

Âdem düğmelerini açma işini yavaşça, keyfini çıkararak yapıyordu. Her açılan düğmede, gelinlik rahatlıyor, genç kızın beyaz teni meydana çıkıyordu. Adamın kalbi düğme sayısı azaldıkça durmaya vuruyordu. Gelinlik tamamen açılınca, rahat kalan kumaş aşağı doğru nazlıca salındı. Genç kızın ayaklarının dibine düştü. Nur ellerini çıplak göğsünde birleştirip saklamaya çalışırken, kıpkırmızı bir vücutla sınıandı. Sadece jartiyerle kaldığı için utançtan yerin dibine girecekmiş gibi hissediyordu. O artık kocasıydı ama bu yine de utanmasına engel teşkil etmiyordu. Âdem'in nazik ellerini omuzlarında hissettiğinde, hemen banyonun kapısına yöneldi. "Beş dakikaya çıkarım." Hızla içeri girip kapıyı kapadı ve sırtını kapıya dayayıp derin derin soluklar aldı. Elini şakaklarında gezdirdi. Çok heyecanlıydı ve kalbinin bunu

kaldıracağını hiç sanmıyordu ama daha fazla kaçamayacağını da biliyordu.

Az sonra yatağın ucuna oturmuş, ellerini dizlerine koymuş, kıpırdamadan duruyordu. Üzerine giydiği cesur ipek saten ip askılı geceliği ile yanında duruyor, ona arzuyla bakan kocası kalbini susturuyordu. Mahcup gözleri ayak parmaklarından başka yere bakmıyordu. Duştan çıktığında Âdem'i burada otururken bulmuştu ve yanına oturmuştu. Birkaç dakikadır o oturuyor, kocası onu nadide bir esere bakar gibi sessizce izliyordu.

Nur dudağının kıyısını kemirirken, birden yerinde kalkıp başını omuzlarının üzerine düşürdü. "Ben!... Ben su içsem iyi olacak!" dedi saçma sapan bir bahaneye sığınarak, aslında içi yanıyordu ama kaçmaya da yer arıyordu.

O ayağa kalkınca, Âdem ince bileğini tutup, nezaketten uzak bir tutumla çekerek sertçe yerine oturttu. Yüzünde eğlenceli bir bakış oluşurken, gözbebekleri şehvetle titriyordu. Nur ona bakmadan "Sen su içmeyecek misin, ya da başka bir şey istemiyor musun?" diye titrekçe sordu.

Âdem kızın çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi. Nur gözkapaklarını indirmişti.

"İstiyorum!" dedi genç adam derinden gelen sesiyle. Aynı anda hafifçe genç kızın kulağını dişliyor, öpüyordu. Nur vücudunun ateşler içinde yandığını sandı.

"Ne istiyorsun?"

"Kaçmaya devam etmezsen, istediğimi almayı düşünüyorum."

Nur dudaklarını birbirine kapamış, ellerini kucağında kenetlemişti. Genç adamın arzuyla koyulmuş gözlerine baktı. Ense kökünden soğuk bir ürperme geçişirken, nefesleri hızlandı ve göğsünün altında bir ağrı oluştu.

Âdem ona masumca bakan gözlerin içinde kaybolurken, elinin yanağında şekil almasını sağladı. Kızı ürkütmeden başını eğip dudaklarına uzandı. Sahiplenici ama nazik bir öpücükle genç kızın gevşemesini sağladı. Ellerini ensesine kaydırıp, onu kendine bastırırken, Nur'un ürkekçe başladığı öpücüğe, ateşle karşılık vermesiyle kendini bıraktı.

Genç kız boynuna kollarını doladığı an yatağa yıkılmıştı. Âdem bir nebze geriye çekilip, yarı bayın gözlerine baktı. “Bu anı o kadar çok bekledim ki, şimdi rüya olmasından korkuyorum. Uyanınca bitmesinden...”

Nur’un parmakları ensesinde oynamaya başladı. Gözleri ve teni onu aşka davet ediyordu. “Bu rüya değil!” dedi boğuk bir sesle, dudaklarını nemlendirdi.

Âdem yüzünde parmaklarını dolaştırdı. Her santimini ezberine aldı, bir körün keşfi gibi sabırsızdı. “O zaman bana gerçek olduğunu kanıtla. Bu gecenin rüya olmadığını bileyim.”

Ve dudakları birleşti.

Elleri genç kızın teninde araştırmacı bir yolculuğa çıkarken, geceliğini çekiştirerek üzerinden çıkarmaya çalışıyordu. Onun bembeyaz tenini, kadifeye dokunur gibi parmaklarına mühürlemek çok güzeldi. Kıyafetler tek tek çıkarılıp bir köşeye savrulurken, terleri birbirlerine karıştı. Sıcacık tenler buluştu, sonsuz bir arzu odaya yayıldı. Yattıkları yatak ateş aldı. Arzuları denizin içinde bir damla suyken, ummana karışıp hür oldu. O gece Âdem’in kulağına dünyanın en güzel ezgisini taşıyan nameler çalındı. Her bir notasını, bir ömür severek dinleyeceği bir melodi hâlinde kulaklarına hapsetti.

İlk olmanın, âşık olmanın, sahip olmanın ve tek olmanın anlamını kavradı benlikleri... Bedenlerinin telaşı ateşe verdi her yanlarını, nazik olmak isterken aceleci davrandı elleri. Senelerin birikmişleriyle bıraktılar kendileri anın seyrine, yüreklerinin ateşi bir ummanı yakarcasına harlandı. Bir vücut, tek yürek oldular. Ne olursa olsun sönmedi arzusunun ateşi. Doyamadı iki genç birbirlerine, bir ömür de doyamayacaktı mühürlenmiş sevgilerine...

SEKİZ YIL ÖNCE

Genç kız elbisesini savurarak merdivenlerin başında göründü. Yemyeşil gözleri ısıtılar saçarak etrafı araştırırken, bembeyaz tenine düşen gece karası saçları bukleler hâlinde omuzlarında oynayıyordu. Bastığı yer ateş olmuş yakıyor, geçtiği yeri aleviyle kavuruyordu. Kırmızı elbisenin yakası biraz fazla cüretkârdı, oradan görünenler hafıza

zorlayıcıydı. Yeni olgunlaşmaya başlamış funda gibi narin bedeni, hayli cesur bir duruş sağlamıştı. Zaten bedeni de öyle çocuk hatlarına sahip değildi. Bir kadının gösterişli hatlarına, bir leydinin asaletine ve zarafetine sahipti.

Tüy misali yürüyüşü, ince ayak bileklerinin kelebek kanadı gibi bükülüğü göz dolduruyordu. Uzun boyu, ince bedeniyle görenlerin yüreklerini, hayallerini zorluyordu. Tüm gözler ona dönmüşken, o bir tek kişinin onu görmesini, ona tıpkı kendinin baktığı gibi bakmasını bekliyordu. Bu onun için çok hoşnutluk verici bir şeydi. Ama her şeye rağmen, diğerlerine kıyasla onun çok daha ilgi çekici olduğunu itiraf ediyordu. Kör gözü kimseyi görmüyordu. Kocaman salon boşalmış, geriye kimse kalmadan araştırmacı bakışlarla bir onu arıyordu. Nitekim buldu da. Gözleri cenneti timsali, hayallerinin gerçeğe yansımış hâliyle çakıştı. Kalbinde oluşan kıpırtılarıyla ayakları yerden kesilirken, onun bakışlarına masumca ve belli belirsiz bir umutla karşılık verdi.

Âdem içkisini yudumlarken, arkadaşının koluna dokunmasıyla duraladı. “Vay, be! Ben galiba öldüm de cennete düştüm, huri görüyorum!” Gülümsemiş, onun neden böyle ayran budalası gibi sırtıttığını merak etmişti. Bir tek o muydu? Masasında ne kadar arkadaşı varsa, hepsi elmas bulmuş madenci gibi arkasına bakıyordu. Onları bu kadar etkileyen ne olabilirdi ki? Başını arkasına çevirip kime baktıklarını merak etti ve içtiği içki boğazını yakarken, ciğerlerine derin tahribat sağladı. Acıyla yutkundu.

Kocaman bedeninde oluşan yarıktan yüreğine bir ateş düştü. Aşkın ilk cemresi hayat buldu! Kalbi boğazından fırlayıp uçacakmış gibi çarparken, solukları yağlı urgan gibi boğazını sıkıyor ve böyle olunca da gırtlığı daha çok yanıyordu. Elinde tuttuğu bardağı öyle bir sıkıyordu ki, bedeni hiddetinden öfkeyle titriyordu. Bu kıskançlığın sebebinin koruma güdüsü, akraba mirası olmasını umuyordu. Rüya gibi bakıyordu. Onun baktığı gibi herkes ona bakıyordu. Arkadaşlarının gözünde gördüğü arzu, genç adamın içine ateş topları hâlinde yağarken, hepsinin yüzünden, yumruğuyla o bakışı silmek istiyordu. Kör şeytan, git kolundan tut, odasına çıkarıp kıyafetini parala ki bir daha o elbiseyi giyemesin diyordu. Nur’un üzerindeki elbise fena hâlde canını sıkıyordu. İyide neden; bu kadar çok canını sıkıyordu? Aslında canını

sıkan kıyafeti değil, cesur dekoltesi ve yüzündeki aydınlanmış gülüşüyle yanındaki adamlara bakmasıydı.

Nur salınarak aheste adımlarla yanlarına geldiğinde, genç kızın yüzündeki gülümsemesi bir anda solmuştu. Karşısındaki adam ona öldürecek gibi bakıyordu. Ne yapmıştı, niye bu kadar kızıyordu ki? Zaten bu aralar ne yapsa kızıp duruyordu. Sanki yılan olup sokuyor, çapak olup gözlerine batıyordu. Hâlbuki sadece birkaç haftalığına gelmişti, sırf onu görmek için kalmıştı ama beyefendi her fırsatta onu kızdıracak bir yol buluyordu.

Adam, tembel adımlarla küçük gruplara ilerledi. Bu sırada yanından geçtiği diğer konuklarıyla da bir iki kelime konuşuyordu. Sonunda yanlarına ulaşp, herkes ne kadar güzel olduğunu; kıyafetinin ne kadar çok yakıştığından bahsederken, o acımasız gözlerini devirerek, “Palyaçolara dönmüşsün, git kıyafetini değiştir soytarı!” diye arkadaşlarının içinde azarlayarak gürelemişti.

Bu küçümseyen tavrı içini yakmıştı.

“Neyi var Âdem, fıstık gibi olmuş kardeşin!” diye söylenen arkadaşının bileğini ters çevirip “Dişlerinin dökülmesini istemiyorsan, susarsın.” diye tehdit etti. Bu adam kafayı sıyırmıştı.

Nur ona gözleri dolu dolu bakarak, ufacık hokka burnunu havaya kaldırdı. “Değiştirmeyeceğim, beğenmeyen bakmaz.” dedi kafa tutarak ve tam arkasını döneceği zaman üzerine bocalanan kolayla olduğu yerde donakaldı. Öfkeyle arkasını döndüğünde, Âdem geniş omuzlarını sinsî bir gülüşle sarsarak, “Affedersin Kedicik, bu renk zaten çok yakışmamıştı cadı kostümün.” diye de alay etti.

Nur hiddetle bir cüret yaklaşıp, kesif bir öfkeyle, “Aynından yine giyeceğim ve istediğim gibi dolaşacağım... Benim cadı kostümüm bir yerlerine iyi gelmiyorsa, bakmayı veririsin olur biter. Yerden bitme playboy!” diye kafa tuttu. Âdem de aynı onun gibi yaklaşıp burun burnuna gelince, zalimce fısıldadı. “Ben de tekrar bir kaza yaparım, aynısı gibi olur... Eğer üzerinde bundan bir tane daha görürsem ...” dedi dişlerini sıkarak, gerisini getirmeyip kızgınca başını salladı.

Genç kız anlayamadı kızgınlığını! Ona mıydı, yoksa kendine miydi hiddeti? “Senden nefret ediyorum Donjuan!” diye titreşen dolu gözbebekleriyle hırladı.

“Ben de senden nefret ediyorum enik?” diye tısladı.

Nur saçlarını savurup, “Seni bir gün elimde oyuncak yapacağım Âdem Ataman! Kolunu, bacağını zevkle kırıp; kukla gibi duvardan duvara savuracağım. Bana yalvaracağın günlerde gelecek ve ben o gün oralı olmayacağım!” diye tısladı.

Âdem kolayı yudumlarken, gevrek bir kahkaha attı. “Nerede tatlım, rüyanda mı? Zaten bir tek rüyanda görürsün!”

Genç kız neşeli bir sırıtışla yüzündeki kaygıları geriye öteledi, intikamının mızrağını kalbine sapladı.

“Gelecekte Âdem Ataman, tam da gelecekte olacak bunlar ve sen bana Yasak Elma gibi hayran hayran bakacak, ulaşamayacaksın. O ağacın altında yılan gibi kıvranarak, acı acı inleyeceksin. Senin cehennem, benim hayalimin erişilmezliği olacak! Yasakla sınanacaksın... Benimle!” Adamı büyük bir şaşkınlığın içine bırakıp arkasını döndü, saçlarını savurarak yanından rüzgâr gibi geçti.

Son...

Benimle Oynama

Seval ve Ersin

“Seni tas kafalı hıyar! Seni baş belası yontulmamış kalas...” derken ağlayarak ağzından köpükler saçıyordu. Elindeki ayakkabıyı merdivenlerden fırlattığında, Nur panikle başını aşağı eğerek -koca karnının izin verdiği şekilde- kendini korumaya aldı. Âdem pörtlemiş gözleriyle derhal karısının üzerine atılarak, çıldırmış Seval’e görülmemiş bir öfkeyle gürledi.

“Geri zekâlı! Attığın ayakkabıyı yediririm sana, ya karıma gelseydi süpürgesiz cadı?”

Seval manik depresife bağlamış, sürmesi gözlerinden akıp ucube-ye dönmüştü. Yüzü gözü ana sınıfı çocuklarının resim kâğıdına dönmüş hâliyle Nur’a ve onu kanatlarına alıp -bir nevi kundaklamış- olan kocasına baktı. “Affedersin tatlım, seni görmedim.” Ve tekrar gözlerinde aynı hiddet parlayarak merdivenlerden birkaç basamak indi. Diğer ayakkabısını Ersin’e fırlattı. Fakat adam çevik bir hareketle ayakkabıyı havada yakalayıp kükredi.

“Seni beyinsiz manyak!” Ayakkabıyı sallayarak, “Bu matkap gibi topuklarla beni mi öldüreceksin? Yediririm sana bunu.” Diye tehdit etti. Seval üzerindeki beyaz gelinliğin kabarık eteklerini kavrayıp, merdiveni inmek için iyice kaldırdı. Ateş saçan bakışları onun taze-cik beyaz bacaklarına kaydı. Bu seferde Ersin ağzının içinde okkalı bir küfür savurarak, “İndir lan o eteğini aşağıya, milleti kalpten mi götü-receksin! Kimse senin kışını görececek mideye sahip değil.” diye gürledi, kafasına gelin buketinin çarpması bir oldu.

Seval eteklerini çekiştirerek merdiveni inme derdindeyken, Nur hareketlenip -ona sülük gibi yapışmış- kocasını ittirmeye başladı. Onun nedenli bir belaya bulaşacağından emin olan Âdem, ellerini ko-caman karnına sardı.

“Kadın iki dakika uzak duramaz mısın şu manyaklardan.”

“Ya bıraksana bir müdahale edeyim birbirini gebertmeden.”

Onu dinlemeyeceğini anlayan Âdem seri bir hareketle kucağına alarak, göğsüne çekti. Nur hantal bedenini taşıyan kocasının boynuna kollarını doladığında ise Âdem uçarcasına muharebe alanından uzak-laşmaya başlamıştı.

“Önce seni ve oğlumu karargâha taşıyayım, sonra ben yaralılarla ilgilenirim.”

S O N

Kime Niyet Kime Kismet

MÜJDE AKLANOĞLU

∞
HASREM

Tarihî Roman